

ராட்சச ரகசியம்

The Daemon Secret (Tamil Translation)

அம்பார சாந்தம்

ராட்சச ரகசியம்

அம்பார சாந்தம்

Copyright © 2018 அம்பார சாந்தம்

All rights reserved.

அம்பாரி பதிப்பகம்

தொகுப்பு: வெங்கடாச்சாரி கிருஷ்ணமாச்சாரி

சித்திரங்கள்: பலோமா

அட்டைப்படங்கள்: ஷாமா விஸ்வநாதன், பலோமா

ISBN: 978-1976385537

ISBN-13: 1976385539

அர்ப்பணிப்பு

யா வரும் பாரா பாரங்கள் தாங்கிய திருமதி பா. ரா.
அம்மாளுக்கு

“தேவர்களும் அரக்கர்களுமே நம் முன்னோர்கள்.

அதனால்தான் நமக்குள் தேவகுணமும் அரக்க
குணமும் உள்ளது.

அதனால்தான் ஒரு தனிமனிதனாக இருந்தாலும்
அவனுக்குள் ஓய்வற்ற போராட்டம்...”

இவ்வாறு வரலாற்றுச் சுவடிகள் சொல்கின்றன.

ஆனால் அச்சுவடிகள் எழுத்தாணியைக் காண்பதற்கு
பல்லாண்டுகளுக்கு முன் **சௌரியர்கள்** , **சூரர்கள்** என
இருவகையான மனிதர்கள் இருந்தார்கள்.

அவர்களைப் பற்றித்தான் இந்தக் கதை

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம் ஒன்று – அட அழியாச்சுடரே!
அத்தியாயம் இரண்டு – சரியான போட்டி
அத்தியாயம் மூன்று – வீதியில் விதியின் விளையாட்டு
அத்தியாயம் நான்கு – அதமந்தி
அத்தியாயம் ஐந்து – சௌரிய சிறைச்சாலை
அத்தியாயங்கள் ஆறு-எட்டு – எங்கே?
அத்தியாயம் ஒன்பது – விசாரணை
அத்தியாயம் பத்து – ஆங்கிபதியின் தீர்ப்பு
அத்தியாயம் பதினொன்று – லாமாவின் சபதம்
அத்தியாயம் பன்னிரண்டு – சூரதேசம் செல்லுதல்
அத்தியாயம் பதின்மூன்று – விருணா காட்டிய வழி
அத்தியாயம் பதினான்கு – ஆதியூரில் கீரர்
அத்தியாயம் பதினைந்து – ஜானிர்யாவின்
சித்திரங்கள்
அத்தியாயம் பதினாறு – ஜானிர்யாவும் லாமாவும்
அத்தியாயம் பதினேழு – லாமா என்ன நினைக்கிறான்?
அத்தியாயம் பதினெட்டு – முதல் முத்தம்
அத்தியாயம் பத்தொன்பது – கீரரின் சந்தேகம்
அத்தியாயம் இருபது – தீர்காயுட்சாபம்
அத்தியாயங்கள் இருபத்தி ஒன்று-நான்கு – எங்கே?
அத்தியாயம் இருபத்தி ஐந்து – மகாதொகைக் கரைப்பு
அத்தியாயம் இருபத்தி ஆறு – திருமணப்பேச்சு
அத்தியாயம் இருபத்தி ஏழு – திருமணம்
அத்தியாயம் இருபத்தி எட்டு – ஏகநயனன்
அத்தியாயம் இருபத்தி ஒன்பது – மித்திரர்
அத்தியாயம் முப்பது – முதலுறவு
அத்தியாயம் முப்பத்தி ஒன்று – துப்புறிவு
அத்தியாயம் முப்பத்தி இரண்டு – ஒற்றர்கள் கண்டது
அத்தியாயம் முப்பத்தி மூன்று – அர்தனி வேதன்
அத்தியாயம் முப்பத்தி நான்கு – மாந்தோப்பில்
மகிழ்வுலா
அத்தியாயம் முப்பத்தி ஐந்து – ஏகாவின் ரகசியம்
அத்தியாயம் முப்பத்தி ஆறு – புலியும் பூனையும்
அத்தியாயம் முப்பத்தி ஏழு – யானி
அத்தியாயம் முப்பத்தி எட்டு – ஏகாவை வெறுத்தல்
அத்தியாயம் முப்பத்தி ஒன்பது – அர்தனியின் சபை

அத்தியாயம் நாற்பது – யானியின் பிறந்தநாள்
அத்தியாயம் நாற்பத்தி ஒன்று – கீரரின் உபதேசம்
அத்தியாயம் நாற்பத்தி இரண்டு –
சுஞ்ஜீவாத்மனஸ்துதே
அத்தியாயம் நாற்பத்தி மூன்று – மீண்டும் துறவித்
தலைவன்
அத்தியாயம் நாற்பத்தி நான்கு – விலைமாத்
உற்பத்திசாலை
அத்தியாயம் நாற்பத்தி ஐந்து – ராஜகுரு
அத்தியாயம் நாற்பத்தி ஆறு – தோளா, கண்ணா?
அத்தியாயம் நாற்பத்தி ஏழு – பூவஜ்ராயுதம்
அத்தியாயம் நாற்பத்தி எட்டு – வெண்புறா தாதன்
அத்தியாயம் நாற்பத்தி ஒன்பது – யுத்தம் நெருங்க
ஆயுத்தம்
அத்தியாயம் ஐம்பது – முகில்குலன் மார்கண்டன்
அத்தியாயம் ஐம்பத்தி ஒன்று – ஆதியூரின் மீது போர்
அத்தியாயம் ஐம்பத்தி இரண்டு – பிம்பனும் அஜாதியும்
அத்தியாயம் ஐம்பத்தி மூன்று – கதனகுதாகலம்
அத்தியாயம் ஐம்பத்தி நான்கு – தென்காட்டுக் கூடாரம்
அத்தியாயம் ஐம்பத்தி ஐந்து – ப்ருஹா என்ன
செய்தான்?
அத்தியாயம் ஐம்பத்தி ஆறு – சுவர்களுக்குள் சண்டை
அத்தியாயம் ஐம்பத்தி ஏழு – மார்பிளக்கும் மாரு
அத்தியாயம் ஐம்பத்தி எட்டு – அதமந்தியின்
அந்தகாரம்
அத்தியாயம் ஐம்பத்தி ஒன்பது – கூடாரத்தில் பூகம்பம்
பின்னிணைப்பு ஒன்று
அத்தியாயம் ஆறு – கமல்யாவின் காதலர்கள்
அத்தியாயம் ஏழு – மன்மதலீலையும் மாலோமணியும்
அத்தியாயம் எட்டு – கமல்யாவின் கண்விழிப்பு
பின்னிணைப்பு இரண்டு
அத்தியாயம் இருபத்து ஒன்று – சுருபட்ட சிரமங்கள்
அத்தியாயம் இருபத்தியிரண்டு – சுருவின் சிகிச்சை
அத்தியாயம் இருபத்தி மூன்று – சுருவின் சாதனைகள்
அத்தியாயம் இருபத்தி நான்கு – ஆதி செளரியர்கள்

அத்தியாயம் ஒன்று - அட அழியாச்சுடரே!

சுனங்கொண்ட பிசாசுகள் படையெடுத்து வந்தாற்போல் வெளியே கடும்புயல். ராஜதுரோகம் செய்தவனை கல்லெறிந்து கொல்வதுபோல் பனியும், உறைநீரும், மழையும், மலையின் முகத்தில் படார் படாரென அடிக்கின்றன. எலும்புவரை உறையவைக்கும் இரக்கமற்ற குளிர்க்காற்றோ, வெறி பிடித்த ஓநாய்க் கூட்டத்தைப் போல் ஊளையிடுகிறது. ஆனால் இந்த நரக வானிலையின் மேகமூட்டத்தில் மலையுச்சியருகே ஒரு இடைவெளி.

அந்த இடைவெளி மூலம் மலையுச்சியிலிருந்து மஞ்சள் சந்தனம் பூசிய செவ்வானம் மட்டுமே தெரிகிறது. அங்கிருந்து பார்த்தால், புயலடித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதற்கு ஒரு சிறிய ஆதாரம் கூட இல்லை. இந்த அமைதியின் உரிமையாளர் போல் அங்கு ஒரு நாடு உள்ளது.

ஏன்! இந்த அபூர்வமான அமைதியின் மூலக்காரணமே இந்நாடுதான் எனச் சொல்லலாம்.

இதமான மாலைக் கதிர்கள் மலையுச்சியிலுள்ள இந்நாட்டின் சுகம் அறிந்த நாகரீகத்தைக் குளிப்பாட்டிவிடுகின்றன. அதன் பசும்பொன்னொளியில் நமக்குத் தென்படுவது தொழில்நுட்பத்தில் சிறந்த இந்நாட்டு மக்களின் சுகல சுகங்களும் அமைந்த வாழ்க்கை. எங்கும் மாளிகை போன்ற வீடுகள். பளிங்குபோல் பிரகாசிக்கும் விசாலமான தெருக்களில் ரதம்போல் சக்கிரமில்லாப் பேருந்துகள். இயக்குனர் இல்லாமல் ஒளி உமிழும் அடிபாகத்துடன் மிதந்து கொண்டே பயணிக்களைச் சுமந்து செல்கின்றன.

மைதானங்களில் பல குழந்தைகள் நூலின்றியே பறக்கும் அபூர்வப் பட்டங்களை விட்டு செவிக்கின்பம் கொடுத்து சிரித்து ஓடி விளையாடுகின்றனர். ஆங்காங்கே மனங்குளிரவைக்கும் பூங்காக்கள். இவற்றில் பெரியவர்கள் உட்கார்ந்து பேச வசதியான

மஞ்சங்கள். காதலர்கள் கொஞ்சிக் குலாவிக் கூச்சலிட அந்தரங்க மறைவிடங்கள். எங்கும் விதவிதமான நீருற்றுகள். எங்கு திரும்பினாலும் மூக்கைத் துளைக்குமளவு தேவகந்தம். கண்களைத் திகட்ட வைக்கும் அளவு வர்ணஜாலப் புஷ்பங்கள். கொடிகளின் இடுப்பைத் தடவி கவர்ச்சி நடனம் ஆட வைக்கும் இனிய இளந்தென்றல். வெள்ளிமலையுச்சிலிருந்து உருகி உருண்டோடும் கற்கண்டு நீர் சுமக்கும் ஓடைகள், இவை மீது பூக்களால் இயற்கையாகவே அலங்கரிக்கப்பட்ட நடைபாதை பாலங்கள்.

ஆஹா! இதல்லவா சுவர்க்கம் என தோன்றும். இது ஒரு ஆரோக்கியமான செழுமையான சமுதாயம், இம்மக்களுக்குக் குறைகளே இருக்கமுடியாது என்பது இந்நாட்டின் சுவாசக்காற்றினிலேயே கலந்திருப்பதுபோல் ஒரு உணர்வு.

இந்நாட்டினர், ஓராயிரம் ஆண்டு வாலிபப்பருவத்தை அனுபவித்த பின்னரே நம்மைப்போல் காலத்திற்கு அடிமையாவார்கள். அதனால், இந்நாட்டில் வாலிபப்பருவத்தினரே அதிகம். சிற்றின்பப் புரவலர்கள்.

நடுக்கூடத்தில் பொற்காசுகளை கொட்டி வைப்போர், வீட்டின் கதவுகளைத் தாழ்பாழின்றி வைப்பார்களா? அதேபோலத்தான் இந்நாட்டினரின் செழுமையும். இவர் கொண்டதை பலர் கவரக் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதை அறிவிக்கும் வகையில் இந்நாட்டைச் சுற்றி மிக உயரமான வலுவான சுவர்கள். சுவர்கள் மீது அங்கும் இங்கும் நடந்து காவல்புரியும் வீரர்கள் உண்டு. கண்கள் கழுகுபோல் வெளியுலகைச் சுற்றி நோட்டம் செய்கின்றன. கைகளிலோ விசித்திரமான ஆயுதங்கள்.

இந்த வீரர்களின் பாதுகாப்பில் சுகமாய் வாழ்ந்துவரும் இந்நாட்டு மக்கள்தான் **சௌரியர்கள்**.

தன்னைத்தானே செளரியதேவர்கள் என்று அழைப்பது உண்டு. இது தான் செளரிய உயர்தேசம்.

செளரியதேசத்தின் மலையடிவாரத்தில் ஒரு சிற்றூர். இந்த ஊரையும் செளரியதேசத்தையும் ஒப்பிட்டு பார்க்கையிலேதான் நமக்கு செளரியதேசத்தின் பெரும்சுவர்களின் காரணம் புரிகிறது.

இது சுகமற்ற சோகம் நிறைந்த ஒரு ஊர். பாழடைந்த கட்டிடங்கள். எங்கும் பிச்சைக்காரர்கள், வீடின்றி வீதியில் வாழும் பாழ்மக்கள் பலர் என எங்கும் விரக்தி தென்படுகிறது. தெரு ஓரங்களில் சில குழந்தைகள் பாதி அழுகிய பழங்களை விற்கின்றனர். இவற்றை வாங்கித் தின்னக் கூட ஆட்கள் இல்லை!

இந்தச் சிற்றூர் போல் பல ஊர்கள் அடுத்தடுத்து உள்ளன. இவையெல்லாம் பரந்த சூரதேசத்தின் பகுதிகள்.

பகுதிகள் பலவாயினும் அவற்றில் வசிப்பவர்கள் பசியால் பாதிக்கப்பட்ட பாமரர்களே. ஆனால் பாமரராயினும் தற்பெருமை சற்றும் குறையாத மக்கள். தன்னைத்தானே **சூரர்கள்** என அழைத்துக் கொள்வர். நம்மைப்போல் நூறு ஆண்டுகள் மட்டுமே ஆயுள் கொண்டவர்கள்.

செளரியர்கள் இந்நாட்டை அரக்கர் வாழும் சூரக் கீழ்தேசம் என்பார்கள்.

செளரியதேசத்தின் ஒவ்வொரு அரசாட்சியின் போதும் சூரர்களின் ஜனத்தொகை வரம்பற்ற விதமாய் வளரும்.

இதனால் செளரியதேசத்தின் அருகிலுள்ள சிற்றூர்களிலிருந்து தற்பெருமை குறைந்த சில சூரர்கள் செளரியதேசத்தின் தடைமீறி அங்கே மெல்ல மெல்லக் கசியத் துவங்குவார்கள்.

அவர்கள் அங்கு செல்வது குடியேறுவதற்கல்ல. செளரியர்களின் செல்வத்துளிகளை நக்கி சிறிது

பகிர்ந்துகொள்ள – பாவம், பிச்சை கேட்க.

சௌரியர்களுக்கோ, இக்கசிவுகளின் ஆரம்பம் ஒரு அறிகுறி. பயங்கரமான விளைவுகளுடன். சூரதேசத்திற்கே பயங்கரமான விளைவுகளுடன்.

சௌரியதேசத்தில் லாமா, ப்ருஹா என இரண்டு பதினைந்து வயது சிறுவர்கள்:

லாமா உயரமானவன். மெல்லிய வடிவு. நீளமான பொன்னிற கேசம். ஒளிபுகும் அளவு மென்மையான வெண்ணிற மேனி. ஆழமான சமுத்திரம் போல் கருநீலக் கண்கள். அதற்கேற்ற ஆழ்ந்த சிந்தனை மிகும் அறிவைச் சுட்டிக்காட்டும் கூர்மையான பார்வை.

ப்ருஹா இவ்விருவரில் அழகு முகம் படைத்தவன். கருணைமிகும் சாந்தமான கருவண்டு கண்கள். குறுகிய கரும் கேசம். வெய்யிலில் சிவந்த மாநிற மேனி. இருமுலைகளிலும் மேல்நோக்கி வளைந்து சதா புன்னகைக்கும் மெல்லிய உதடுகள்.

ஒரு நாள் சௌரியதேசத்தின் அழகான – மிக அழகான – வீடுகளின் இடையே சிறு மைதானத்தினுள் வேலியருகில் லாமாவும் ப்ருஹாவும் ஏதோ ஒரு விளையாட்டின் நான்கு-அடி அகல அமைப்பை எழுப்புகிறார்கள். வேலிக்கு வெளியில் மற்றும் சில சிறுவர்கள் பந்துடன் இரைச்சல்மிக்க பதட்டத்துடன் ஓடி விளையாடுகிறார்கள்.

விளையாட்டு அமைப்பை எழுப்பிய பிறகு லாமா தன் தோள்பையினுள் வலதுகையை விட்டு, முயல்குட்டி போன்ற ஒரு சிறு செல்லப் பிராணியை எடுக்கிறான். அவர்கள் கட்டியமைத்த விளையாட்டு அமைப்புக்குள் விடுகிறான். அழகான வெண்ணிற மென்ரோமம் கொண்ட இப்பிராணியின் பெயர் **ரோவி**.

“ஓடு ரோவி. போட்டிக்குச் செல்வாய். எனக்காக வெல்வாய்.” என்கிறான் லாமா.

அதே சமயம் ப்ருஹா இரண்டு கைகளையும் தன் பையினுள் விட்டு அவனுடைய செல்லப் பிராணியை ஜாக்கிரதையாக வெளியே எடுக்கிறான். அதை சிறிது கொஞ்சி, மூக்கில் ஒரு முத்தமிட்டு விளையாட்டு அமைப்பில் அவனுடைய பக்கத்தில் கனிவாக விடுகிறான். கோதுமையும் அரிசியும் கலந்த நிறத்தில் மென்மையான ரோமம் படைத்த இந்தப் பிராணியின் பெயர் **பானா**.

“ஓடி விளையாடி சிறிது இன்பத்தை அனுபவி பானா. பின்னர் உண்டு உறங்கலாம்.” என்கிறான்.

லாமாவும் ப்ருஹாவும் இப்போது விளையாட்டு அமைப்பின் எதிர்பக்கங்களில் தரையில் தியானம் செய்வதுபோல் உட்கார்ந்து கண்களை மூடிக் கொள்கிறார்கள்.

உடனே ரோவியும் பானாவும் தன் உடல்களுள் ஏதோ அசரீரி புகுந்தாற்போல் சட்டென நிமிர்கின்றன. அந்த விளையாட்டு அமைப்புக்குள் உள்ள வெவ்வேறு தடைகளின் இடுக்குகள் வழியாக ஓடி ஆங்காங்கே ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் காசுகளைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து கவ்விச்சென்று அவரவர் பக்கத்தில் அடுக்கிச் சேர்க்கின்றன.

ரோவி சிவப்பு காசுகளை தேடிச் சேர்க்கிறது. பானா நீல காசுகளை தேடிச் சேர்கிறது.

அப்பிராணிகளின் செயல்களை தத்தம் மனதினால் கட்டுப்படுத்துவது போல அவ்வப்போது ஜாமாவின் தலையும் ப்ருஹாவின் தலையும் லேசாக அசைகின்றன.

இந்த விளையாட்டில் பிராணிகளின் மனதைக் கட்டுப்படுத்தி, அவர்களின் செயல்களை இயக்கி, யாருடைய காசுகள் விளையாட்டு அமைப்பிலிருந்து முதலில் முழுதாக நீக்கப்படுகிறதோ அவரே வெற்றிபெற்றவர். இப்படி விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இதற்கிடையில் சூரதேசத்தில்... ஒரு தெருமுனை.

பாலோப்பியன் என்னும் ஒரு பதிமூன்று வயது சிறுவன். அழுக்கான கிழிந்த உடை. செம்பட்டைச் சடை முடி. சோர்வால் தளர்ந்த உடம்பு. தெரு ஓரத்தில் ஒரு சுவரின் மீது சாய்ந்திருக்கிறான்.

கண்களில் மட்டும் ஏதோ குறிக்கோள் தெரிகிறது. அவன் தங்கையை எப்படியாவது பிழைக்கவைக்க வேண்டும் என்று.

அவன் மடியில் தலைசாய்த்து படுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் – **விருணா** எனும் பண்ணிரெண்டு வயது சிறுமி. அவளுக்கும் செம்பட்டைச் சடை முடி. கண்களை மூடிக் கொண்டிருக்கின்றாள். கஷ்டப்பட்டு வெகு முயற்சியுடன் மூச்சு விடுகிறாள்.

பாலோப்பியனின் இடதுகை அவள் நெற்றியின் மேல் இருக்கிறது. வலது கையில் பாதி உண்ட பழம்.

ஒரு எலி கீச்சென்று கத்தி அவன் காலருகில் ஓடி அந்த பழத்தைக் கவ்வப் பார்க்கிறது. பாலோப்பியன் அதை விரட்டுகிறான்.

விருணாவின் நெற்றியைத் தடவிக் கொடுத்து, அவளை சற்று உயரமான ஒதுக்குப்புறத்தில் ஏற்றிப் படுக்கவைக்கிறான். அவள் கையில் அந்த பாதிப் பழத்தை வைத்து மூடுகிறான்.

விருணா மெல்ல கண்விழிக்கிறாள். பாலோப்பியனை பார்க்கிறாள்.

“பீப்பீ” என்று பலவீனமாக செல்லப்பெயரில் கூப்பிடுகிறாள்.

“அஞ்சாதே ருணி. நான் இங்குதான் இருக்கிறேன்.” என்று அவள் துயரமறிந்து அச்சம் தணிப்பதுபோல் சொல்கிறாள். அவன் பேச்சில் இச்சிறுவயதிற்கு அப்பாற்பட்ட முதிர்ச்சி தெரிகிறது – அனாதையாக வளர்ந்து பல சுமைகளை சுமந்ததனால்.

“நீ எனக்கு ஒரு சத்தியம் செய்து கொடுப்பாயா?” என்கிறான்.

ஏதோ ஆபத்தை ஊகித்ததுபோல் தயங்குகிறாள் விருணா.

“என்னைத் தனியாக விட்டுப் போகாதே பீப்பீ” என்று திணறிக் கெஞ்சுகிறாள்.

“ஆனால் உனக்கு ஒரு மருத்துவரின் சிகிச்சை அவசியம் தேவை ருணி. நான் அவரை அழைத்து வரும்வரை விழித்துக் கொண்டிருப்பாயா?” என்று ஒரு விண்ணப்பம் சமர்ப்பிக்கிறான் பாலோப்பியன்.

‘வேண்டாம். நீ அருகிலிருக்கிறாய் என்ற உணர்வில் பிறக்கும் மனோபலமே என்னை குணப்படுத்திவிடும்’ என்று சொல்ல நினைக்கிறாள் விருணா. ஆனால், அவள் மனதில் அது உண்மையல்ல என்பது தெரிகிறது.

பெருமூச்சு விடுகிறாள்.

பாலோப்பியன் அவள் கையைக் கருணையுடன் பிடித்து கவலையை நீக்குவது போல் லேசாக நெறுக்குகிறான்.

“விரைந்து திரும்புவாய் என்று சத்தியம் செய்து கொடுப்பாயா?” என்கிறாள் விருணா யதார்த்தமாக.

“சத்தியம். நீ இங்கேயே இரு. தைரியமாக இரு. உன் அழியாச்சுடரை விட்டு விடாதே.”

அழியாச்சுடர் ஒரு பண்டைகாலத்து வார்த்தை. சூரர்கள் செளரியர்கள் இருவருமே அழியாச்சுடர் என்ற வார்த்தையை ஓர் தனிமரியாதையுடன் பயன்படுத்துவதுண்டு. “அட அழியாச்சுடரே” என்பது இவர்களுக்கு பொதுவான ஆச்சரியக்குறி.

அழியாச்சுடர் என்றால் என்ன என்று தெரியாவிட்டாலும், அதன் கருத்தை அறியவில்லை என்றாலும், அது ஏதோ முக்கியமான சொல், அதில் ஏதோ ஆழ்ந்த தத்துவம் புதைந்து கிடக்கிறது – அழியாச்சுடர் நமது வாழ்க்கையின் அடிப்படை – இந்த பிரபஞ்சத்திற்கே அடிப்படை என இவர்களின் பொதுசாஸ்திரங்கள் சொல்வதாய் அனைவரும் நம்புகிறார்கள். இவர்களின் மனங்களில் எக்காரணத்தைக் கொண்டோ இந்த நம்பிக்கை மிக ஆழமாய்ப் பதிந்துள்ளது.

“சரி பீப்பீ. நீ சொன்னபடி நான் இங்கேயே தைரியமாக திடமாக இருக்கிறேன். நீ போய்வா” என்று தயக்கத்தை ஒளிக்கமுடியாத குரலுடன் விருணா சொல்கிறாள்.

கண்களை மறுபடியும் மூடுகிறாள். மூச்சை ஆழமாய் இழுத்து விடுகிறாள்.

பழம் வைக்கப்பட்டுள்ள கையை பாலோப்பியன் மெல்ல அவள் மடி மீது நகர்த்தி அவளிடம் மிருதுவாகப் பேசுகிறான்:

“செளரியர்களைப் போல் ஓராயிரம் ஆண்டுகள் நாம் வாழ வேண்டுமென விரும்பவில்லை. ஆனால்,

சூரர்களுக்கு உரிமையான நூற்றின் பங்காவது
கிட்டவேண்டும் விருணா.”

ஒரு கந்தலான போர்வையை விருணாவின் கழுத்து
வரை இழுத்து, அவள் தோற்றத்தைச் சிறிது
திருத்தியமைத்து, நெற்றியில் அன்புடன் ஒரு
முத்தமிட்டபின் அவ்விடத்திலிருந்து திரும்பி நடக்கத்
தொடங்குகிறான்.

அத்தியாயம் இரண்டு – சரியான போட்டி

இ தற்கிடையில் செளரியதேசத்தில்...

லுமாவும் ப்ருஹாவும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். லுமா ஜெயித்துக் கொண்டிருப்பதுபோல் இருக்கிறது. அவன் பக்கத்தில் அடுக்கி வைத்த சிவப்புக் காசுகள் ப்ருஹாவின் அடுக்கை விட இருமடங்கு பெரியதளவாக உள்ளது.

பற்றாக்குறைக்கு லுமாவின் செல்லப்பிராணி (ரோவி) சோர்வடைவது போன்ற அறிகுறியே தென்படவில்லை.

அப்போது அமைப்பின் நடுவில் இரண்டு காசுகளைக் காண்கிறோம். ஒன்று சிவப்பு, மற்றொன்று நீலம். ப்ருஹாவின் செல்லப்பிராணி பானாதான் அதனருகே உள்ளது. அது நீலக் காசைக் கவ்வ வாயைத் திறக்கிறது. அப்போது அமைப்பின் ஒரு மூலையிலிருந்து ரோவி பாய்ந்து வந்து இரண்டு மூன்று தடைகளுக்கு இடையே நழுவி, பானாவைத் தாண்டி தாவிக் குதித்து ஒரு குட்டிக்கரணம் அடித்தவண்ணம் தன் வாயால் அதன் சிவப்பு காசைக் கவ்வியபடியே தன் பாதத்தால் நீலக் காசிற்கு ஓங்கி ஒரு உதை கொடுக்கிறது. நீலக் காசு பானாவின் வாயருகிலிருந்து அமைப்பின் ஓரத்திற்கு எங்கோ சர்ரர் என்று சரிந்து செல்கிறது.

பானா என்ன நடந்தது என்று புரியாமல் திருதிரு என்று முழிக்கிறது.

திடீரென ரோவிக்கு என்ன ஆயிற்றோ தெரியவில்லை, தான் கவ்வி எடுத்து வந்த சிவப்புக் காசை லுமாவிடம் ஒப்படைக்காமல், அதைத் துப்பி விட்டு சாதாரணப் பிராணி போல, மண்ணில் தனது கால்களால் தோண்டத் துவங்குகிறது.

நாம் லுமாவைக் காண்கிறோம். அவன் தியானத்திலிருந்து வெளிவந்து ப்ருஹாவை முறைத்துப் பார்க்கின்றான். ப்ருஹாவும் இப்பொழுது

தியானத்திலிருந்து வெளிவந்து லாமாவை முறைக்கிறான். பதில் இவனுக்குத் தெரிந்தும், இவனுக்கு பதில் தெரியுமென லாமாவுக்கும் தெரியுமென்றாலும், அதை லாமா சொல்லிக் கேட்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் அவனை நோக்கிப் புன்னகைத்து “என்ன?” எனக் கேட்கிறான் ப்ருஹா.

லேசாய் விடுவானா லாமா?

“என்ன ‘என்ன’? உனக்கு தெரியும் என்னவென்று.” எனப் பதிலளிக்கிறான்.

“சரிதான் லாமா! உனக்கும் தெரியும் அதில் சுவாரசியம் ஒன்றும் இல்லை என்று.” என்கிறான் ப்ருஹா.

“இருக்கிறதோ இல்லையோ – ஆனால் நீ இப்படி விளையாடினால் நான் இந்த ஆட்டத்திற்கு வரவில்லை” என்று லாமா ஒரு விவாதத்தின் கடைசிகட்ட உரையை அவிழ்த்து விடுகிறான்.

குழந்தைகளாக இருந்ததிலிருந்தே இவர்கள் சண்டைகளில் லாமாதான் எப்பொழுதும் பிடிவாதம் பிடிப்பவன். ப்ருஹா விட்டுக்கொடுப்பவன். இம்முறையும் வித்தியாசமாய் எதுவும் நடந்துவிடவில்லை.

“உன் ஆசையைக் கெடுப்பானேன்! ஒழிந்து போ! நீ சொல்லும்படியே விளையாடுகிறேன்.” என்று ப்ருஹா சொல்லுகிறான்.

ஆனால் தன்மானத்தைக் காக்க வேண்டி, பரிதாபப்பட்டு விட்டுக் கொடுப்பதுபோல தலையசைத்து ப்ருஹா மறுபடியும் கண்ணை மூடி தியானநிலைக்குச் செல்கிறான்.

லாமாவும் விளையாட்டைத் தொடங்குகிறான். அவர்களின் செல்லப்பிராணிகளும் தன்னை மறந்து மீண்டும் விளையாட்டில் கவனம் செலுத்தத் துவங்கின.

ரோவி ஒரு சிவப்புக் காசைக் கண்டு அதன்பக்கம் தாவி ஓடுகிறது. அக்காசை அது கவ்வப் போகும் போது

படார்!

பானா மின்னலாய்ப் பாய்ந்து வந்து அந்த சிவப்புக் காசுக்கு ஓங்கி ஒரு உதை கொடுக்கிறது! காசு ரோவியின் வாயிலிருந்து அமைப்பின் ஒரு மூலைக்கு “பர்ப்பர்ப்ப” என்று பறக்கிறது.

“என்ன ஆயிற்று” என ரோவி ஒரு கணம் வியக்க,

– அட்டா என்ன ஆச்சரியம்! –

பானா புயல் போல சர் சர் என அமைப்புக்குள் இங்கும் அங்கும் ... கண் இமைக்கும் நேரத்தில் ஓடி அங்குள்ள அத்தனை நீலக் காசுகளையும் தேடிப் பிடித்து ப்ருஹாவிடம் வரிசையாக அடுக்கி வைக்க, ஆட்டம் முடிகிறது.

ப்ருஹா தியான நிலையிலிருந்து வெளிவருகிறான். தன் பைக்குள் கைவிட்டு முள்ளங்கி போன்ற காய் ஒன்றை எடுத்து பானாவிடம் தந்து, அதன் தலையை ஆசையாய் வருடி விடுகிறான்.

லாமாவும் தியானநிலையை விட்டு வெளிவந்து கண்ணைத் திறக்கிறான். ரோவி பானாவிடம் குதித்து குதித்து ஓடிச் சென்று அந்த காயின் மறுமுனையைக் கொறிக்கிறது.

“ஆஹா இதல்லவோ நிஜமான விளையாட்டு!” என்கிறான் லாமா.

“லாமா, இந்த மாதிரி விளையாட்டில் என்ன சுவாரசியம் காண்கிறாய்? நமக்குள் எதற்குப் பந்தயம்? உனக்கு என்ன மனநிலை பாதிப்பா?”

“மனநிலை பாதிப்பு! ஆஹா. அதை நீ சொல்ல நான் கேட்க வேண்டுமா என் அன்புத் தோழனே! உன்னாலும் முரண்கொண்ட சிலேடைப் பேச்சு பேசமுடியுமென இன்றுதான் உணர்ந்தேன்” என்கிறான் லாமா.

அப்படி சொல்லிக்கொண்டே லாமா அடுத்த ஆட்டத்திற்கான விளையாட்டுப் பாகங்களை மீண்டும் அமைப்பினுள் வைக்க ஆரம்பிக்கிறான்.

ப்ருஹாவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ‘இதுபோல் முடிவு தெரிந்த ஆட்டத்தில் என்ன மகிழ்ச்சி உள்ளது? என்ன பயன்? இதில் லாமாவுக்கென்ன சந்தோஷம்? தோல்வியில் இனிமை காண்கிறானோ? இல்லையே. அது அவன் குணத்திற்கு அந்நியமாயிற்றே! ஒருவேளை அவன் அடிப்படையாகவே மாறிவிட்டானோ? சீச்சீ இருக்க முடியாது.’ இப்படி யோசிக்கிறான்.

“என்ன? மறுபடியுமா?” என்று லாமாவை கேட்கிறான் ஆச்சரியத்துடன்.

“ஆம். மறுபடியும்.”

“நான் நினைத்ததை விட உனக்கு அதிகமாகவே பித்துப் பிடித்திருக்கிறது.” என்கிறான் ப்ருஹா.

“பித்தென்றுதான் வைத்துக்கொள்ளேன்.” எனக் கூறிவிட்டு சிறிது இடைவெளிக்குப் பின் “இம்முறையும் பானா அதன் உண்மையான இயல்புடன் விளையாட வேண்டும்...” என்கிறான்.

“... பானா ரோவிக்கு ஒன்றும் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டாம். அவன் அதைப் பெரிதுபடுத்தமாட்டான்...”

... அவன் ஒன்றும் சிறு குழந்தை அல்ல...”

“ஆனால் அது பானாவிற்கு பெரிதாயிற்றே லாமா.” என்று கெஞ்சுகிறான் ப்ருஹா.

இப்பேச்சுக்கு லாமா முக்கியத்துவம் கொடுக்காமலிருப்பதைப் பார்த்து மேலும் விளக்குகிறான்.

“நான் என்ன சொல்கிறேன் என்றால்... அப்படிப்பட்ட விளையாட்டில் சுவாரசியம் எங்கிருக்கிறது?”

“நீ அதைப்பற்றி கவலைப்படாதே ப்ருஹா. ரோவியினால் இந்த ஆட்டத்தை ரசிக்க முடியும் என்பதை மட்டும் நீ நம்பு.”

ப்ருஹாவுக்கு லேசாக எரிச்சல் உண்டாகிறது! இந்த லாமா தன்னைத் தவிர வேறொருவரைப் பற்றி நினைக்கவே மாட்டானா?

“இல்லை லுமா. நான் பானாவைப் பற்றி பேசுகிறேன். முடிவறிந்த பந்தயத்தில் பானாவின் திறமைக்கு மதிப்பென்ன?”

“ஓ. உனக்கு ஒன்று புரியவில்லை ப்ருஹா. பானாவின் திறமைகள் அனைத்தும் அறிந்தால் மட்டுமே ரோவி உண்மையாகவே வெல்ல முடியும். அதல்லவோ சரியான போட்டி? பொய்யான பந்தயத்தில் பெயருக்கு மட்டுமே வெற்றி.”

லுமாவுடன் வாக்குவாதம் செய்து அலுத்துப்போன ப்ருஹா, மறைக்கமுடியாத எரிச்சலுடன் “நான் உன் சிநேகிதன் லுமா. உன் ஆசிரியர் அல்ல.” என்கிறான்.

பின் சற்று மூச்சை அடக்கி தாழ்த்திய குரலில் “பிறர் மனதுள் புகும் திறன் தேடுவோர் என் தந்தையைக் கேட்க வேண்டும், என்னையல்ல.”

“அங்குதான் தவறு செய்துவிட்டாய் நண்பா. கல்வியை நாடுவோர்க்கு யாவரும் ஆசிரியரே. வேறெப்படி எனக்கு இவ்வளவு தெரியும் என்று நினைக்கிறாய்?” என்கிறான் லுமா.

“ஆனால் மனம்புகும் திறன் உன்னுடைய தனித்தன்மை இல்லையே...” என்று உபதேசிக்கிறான் ப்ருஹா. “...மற்றும் பல துறைகளில் உன் திறமைக்கும் அறிவுக்கும் இணையே இல்லையென நான் நன்கு அறிவேன். இந்த ஒரு திறன் அடைவது மட்டும் உன் வாழ்க்கையின் நோக்கம் அல்ல என்பதை நான் உனக்கு உபதேசிக்காமல் யார்-”

லுமா அவனை நிறுத்திக் குறுக்கிடுகிறான். “அது உன் சுபாவம் ப்ருஹா. நான் அப்படி இல்லை. உன் வித்தைகளையும் கற்பேன். உன்னிடமே கற்பேன். உன்னையே வெல்வேன் ...

... நீயே பார். மிக விரைவில், நானும் ஒரு காலத்தில் உன்னிடம் தோற்றவன் என்பதையே உன்னை மறக்க வைப்பேன்.”

“அற்புதமான தத்துவம்!” என்று கேலி செய்கிறான் ப்ருஹா. “எல்லையில்லா வாழ்க்கையொரு

வாழ்க்கையா?”

“தவறாகச் சொல்லிவிட்டாய் நண்பா. எல்லையற்ற வாழ்க்கையே வாழ்க்கை!”

“எல்லாவற்றிலும் சிறந்தவனாக இருப்பது அவசியமல்ல என்பதை எப்போதுதான் உணரப்போகிறாயோ!”

“நான்தான் சொல்லிவிட்டேனே. அது உனக்கு வேண்டுமானால் கருத்து வாய்ந்த பழமொழியாக இருக்கலாம். என்னைப் பொறுத்தவரை அனைத்திலும் சிறப்படைவதே என் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்.”

“உனக்குத் தனித்தன்மையில்லாத துறையில் கூடவா?”

“ஆம். சற்றே கடினமாக முயற்சிக்க வேண்டும். அவ்வளவுதான்.”

“அந்த முயற்சி உன்னைக் கொன்று விட்டால்?”

“சாதாரண வாழ்க்கைக்கு சாவே சிறந்தது.”

இப்படி பேசிக்கொண்டே லூமா விளையாட்டுப் பாகங்களை மீண்டும் அமைப்பினுள் வைப்பதைத் தொடர்கிறான்.

“எதையோ செய்.” எனத் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்வது போல கூறிய ப்ருஹா, “ஆனால் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன் – நான் பானாவை இயக்கும் ரகசியங்களை உன்னால் என்றுமே முழுவதுமாக அறியமுடியாது.”

“அதைப் பற்றி நீ கவலைப்படாதே ப்ருஹா. அதையும் அறிவேன். மேலும் அறிவேன். ஏன், மானிடர் மனதில் புகக் கூட கற்பேன்.”

“என்ன வேடிக்கை லூமா.” என்று சிரிக்கிறான் ப்ருஹா. “அது அசாத்தியக் கனவு என்று தெரியாதா? நம் வரலாற்றிலேயே மானிடர் மனதில் புகுந்தவர் எவருமில்லை.”

“இதோ... என்னெதிரில் உட்கார்ந்திருப்பவன் ஒருவனைத் தவிரவா?”

ப்ருஹாவை பார்த்து ஏதோ ரகசியத்தை அறிந்தாற்போல் லாமா லேசாக புன்னகைக்கிறான்.

ப்ருஹா வியப்படைகிறான். அங்குமிங்கும் சுற்றிப் பார்த்தபின் ஆச்சரியத்துடன் குரலைத் தாழ்த்தி, ரகசியக்குரலில், “லாமா! எத்தனை நாட்களாக உனக்குத் தெரியும்?”

“சரிதான் தோழா. என் பிரகாசமான அறிவுத்திறனை குறைத்து மதிப்பிடுவர்களில் நீயும் ஒருவன் என்று நான் நம்பியதே இல்லை.”

“ஆனால் அறிவிற்கும் இதற்கும் சம்பந்தமே இல்லையே. மற்றொருவர் மனத்துள் புகுகையில் மட்டுமே-”

மறுபடியும் குறுக்கிடுகிறான் லாமா: “இல்லை ப்ருஹா. கூர்மையான அறிவே இதன் அடிப்படை. யோசித்துப் பார். நிகழ்ச்சிகள் அவை நிகழவேண்டிய முறையில் நிகழாவிட்டால் உடனே நான் சிந்திப்பேன். மீண்டும் மீண்டும் நிகழ்ச்சிகள் இயற்கையின் சட்டங்களை மீறிக்கொண்டே இருந்தால், விரைவாக அதற்கான காரணத்தைப் பற்றி என்னால் ஒரு நல்ல ஊகத்தை உருவாக்கமுடியும்.”

“நான் இந்தத் திறமையை இன்னும் முழுதாய் கற்கவில்லை... அதுவரை இதை நம் ரகசியமாக வைத்துக்கொள்ளலாமா?” என்று ப்ருஹா கோரிக்கையிடுகிறான்.

“நமது சிறிய ரகசியம். சரி. ஆனால் இப்போது விளையாட வா... ரோவியும் பானாவும் விளையாடத் துடித்துக்கொண்டு இருக்கின்றன” என்று லாமா சொன்னதைக் கேட்டறிந்து ப்ருஹாவும் ஆட்ட பாகங்களை எடுத்து அமைப்பினுள் வைக்கத் துவங்குகிறான்.

அப்பொழுது டமாரென மரப்பலகை முறிவதுபோல் பெரிய திடீர் சப்தம் எழுகிறது. வெளியே விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் சிறுவர்கள் எறிந்த கனமான கல் பந்து ஒன்று வெடிகுண்டு போல் வேகமாக வேலியைத் துளைத்து வந்து, இவர்கள் கட்டிய விளையாட்டு அமைப்பை நாசம் செய்து அவ்விடத்தில் மேகம் போல தூசியைக் கிளப்புகிறது.”

ப்ருஹா பின்னால் திரும்பி அச்சிறுவர்களைப் பார்த்து ஏசுகிறான். அவர்களும் அவனுக்கு எதிர்குரல் கொடுக்க, அங்கே கோபமான வார்த்தைப் பரிமாற்றம் நடக்கிறது.

தூசி மேகம் தணிகிறது. ப்ருஹா திரும்புகிறான்.

லுமா கண்களில் நீரோடு சோகமாக கீழ்நோக்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

அங்கே ரோவி சற்றும் அசையாமல் வீழ்ந்து கிடக்கிறது. அதன் தலை நசுங்கி வாயிலிருந்து குருதி கசிகிறது. அதன் அருகில் பானாவும் விழுந்து கிடக்கிறது. ஆனால் சுவாசிக்க முயல்வதுபோல அதன் மார்பு ஏறி இறங்குகிறது. சிறிது நேரத்தில் அதன் துடிப்பும் தணிகிறது.

ப்ருஹா அதிர்ச்சியடைந்து “ஆ! பானா, பானா...” என்று அழுகிறான். ஆசையும் சோகமும் கலந்த பார்வையுடன் பானாவை மென்மையாகத் தடவி எழுப்பப் பார்க்கிறான்.

“பானா... இப்படி ஆகிவிட்டதே. ஆ...”

கைகளால் கண்களை மூடிக்கொண்டு அழுகிறான். பின்னர் அசந்த சோகத்தை ஏற்றுக்கொள்வது போல் தத்துவம் பேசுகிறான்.

“சரிவது தானே சரீரம்.”

என்றாலும் ப்ருஹாவினால் அழுகையைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. முகத்தை உள்ளங்கைகளில் ஏந்தி அழுகிறான்.

அப்போது அவன் தோள்மீது ஒரு கை படுகிறது. லாமாவின் கை. ப்ருஹா தலை நிமிர்ந்து நீர்வாய்த்த கண்ணுடன் லாமாவைப் பார்க்கிறான்.

“மறுபடியும் தவறாகச் சொல்லிவிட்டாய் ப்ருஹா...” என்கிறான் லாமா மெதுவாக.

“சரியாவதுதானே சரீரம்...”

“இது தான் புதுமொழி” என்று சொல்லிக்கொண்டே பானாவைத் தன் கைகளில் ஏந்தி தன் முன்னால் தரையில் வைக்கிறான்.

கண்களை மூடிக்கொண்டு கைகளை ஏதோ யோகாசனம் செய்வதுபோல் இயக்குகிறான். தன் உள்ளங்கைகளை தரையிலிருக்கும் பானாவின் மீது குடை போல் நிறுத்தி...

... மெதுவாக ... வெகு மெதுவாக ... மெல்லிய குரலில் ...

“ஜீவனுதாமயீ பவதூ” என்கிறான்.

அங்கே திடீரென ஒரு அமைதி சூழ்கிறது. லாமாவின் கவிழ்ந்த உள்ளங்கைகளிலிருந்து மழை போல் நீல நிற ஒளி பொழிகிறது. பானாவின் உடலை அந்த ஒளி வஸ்திரம் போல் மூடுகிறது. ஒளி அடங்கியபின் நாம் பானாவைக் காண்கிறோம். அது கண்ணைத் திறந்து மெல்ல உருண்டு எழுந்து ப்ருஹாவிடம் ஆடி ஆடி, ஒரு ஆழ்ந்த தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பப்பட்டாற்போல் நடந்து செல்கிறது.

ப்ருஹா மூச்சடைத்து அசந்து போகிறான். பேச்சு வந்தபிறகு, “அட அழியாச்சுடரே! என்ன அற்புதம்! லாமா – எப்படி...? யார் இந்த வித்தைையை உனக்குக் கற்று கொடுத்தார்கள்?” என்கிறான்.

கேள்விக்கு நேராக பதிலளிக்காமல், எதிர்வினா ஒன்றை எழுப்புகிறான் லாமா.

“வேறொரு செளரியர் இதுபோல் செய்வதை பார்த்திருக்கிறாயா? அல்லது அதைப்பற்றி கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா?”

தனது தோள்பையிலிருந்து ஒரு நீண்ட
காகிதத்தாளை எடுத்து அதைப் பிரித்துக்
காண்பிக்கிறான். பலவிதமான கணிதக் குறியீடுகள்
மற்றும் சமன்பாடுகள் போன்று அதில்
எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

தாளின் நடுவில் ஒரு இடைவெளி.

“பார் ப்ருஹா. நான் இப்போதுதான்-”

இம்முறை ப்ருஹா குறுக்கிடுகிறான், ஆச்சரியமும்
அதோடு மிக்க மரியாதையும் கலந்து “அட
அழியாச்சுடரே!, ஒரு வார்த்தைகூட எனக்குப்
புரியவில்லை! ஆனால் ஆனது ஆகட்டும். முதலில்
ரோவியையும் குணப்படுத்து. பிறகு பேசலாம்.”

சிறிய நிசப்தமான இடைவெளிக்குப்பின்...

“ஐயோ, அது முடியாது ப்ருஹா! என்னால் முடிந்தால்
குணப்படுத்தமாட்டேனா?” என்கிறான் லாமா.
சோகமாக ப்ருஹாவைப் பார்க்கிறான். அவன் கையில்
இருக்கும் காகிதத்தாளில் உள்ள சமன்பாடுகளின்
நடுவேயிருக்கும் இடைவெளியைச் சுட்டிக்காட்டிய
லாமா, “இங்குதான் நான் சிக்கிக்கொண்டு
இருக்கிறேன் ப்ருஹா...” என்கிறான்.

“... மேலிருக்கும் சூத்திரங்கள் மூலம் சரீரத்தைத்
சீர்திருத்த முடியும். கீழிருக்கும் சூத்திரங்கள் மூலம்
உயிரை மீட்கமுடியும்...”

... ஆனால், சரீரத்தையும் உயிரையும் இணைக்கும்
சூத்திரங்களைத்தான் இன்னும்
தேடிக்கொண்டிருக்கேன். இதுவரை அதில் வெற்றி
பெறவில்லை...

... உயிர் எண்ணற்ற பல பரிமாணங்களில் உள்ளது
என மட்டுமே அறிந்துகொண்டேன் ... நான் இந்த
வித்தையை முழுதும் கண்டறியும் வரை...
மடிந்தவருக்கு மறுபிறவியளிக்க முடியாது.
காயமடைந்தவரை மட்டுமே காப்பாற்ற முடியும்.”

சில வினாடிகள் அங்கே அர்த்தமுள்ள அமைதி
நிலவுகிறது.

“ரோவி ...” லாமாத் மெல்ல தலைகுனிந்து பேசுகிறான்.

“... ரோவி ...” சொல்லத் தயங்குகிறான்.

“... மாண்டுவிட்டது ப்ருஹா ...”

அவன் கண்ணீர்த்துளி ஒன்று ரோவியின் மீது சொட்டுகிறது.

“... ஒரு நாள் ...”

“... ஒரு நாள் ப்ருஹா, நான் இந்த வித்தையை முழுதும் அறிவேன்...” என்ற லாமாவின் முகத்தில் ரோவியை இழந்த சோகமும், இனி ஒருவருக்கும் இது நேரவிடமாட்டேன் எனும் வீராப்பும் தெரிகிறது.

அப்போது இவர்களின் பின்னால் அசட்டுத்தனமாக கூச்சலிட்டு சப்தமாய் விளையாடும் சிறுவர்களிடம் ஏதோ சலசலப்பு எழுகிறது.

அத்தியாயம் மூன்று – வீதியில் விதியின் விளையாட்டு

திரும்பிப் பார்த்தால் அந்த சிறுவர் கூட்டத்தின் மத்தியில் இன்னொரு புதுச் சிறுவன். ஆனால் அவன் வித்தியாசமாக இருக்கிறான். அவர்களுக்கு நேர்மாறாக தலையிலிருந்து கால்வரை களிமண்ணும் தூசியும் படிந்திருக்கிறது.

முகத்தை மூடும் தூசி முக்காட்டைத் தாண்டி உற்றுப் பார்த்தால்தான் தெரிகிறது அது பாலோப்பியன் என்று. ஏதோ ஒரு சுரங்கப்பாதை வழியாக தவழ்ந்து வந்து சௌரியதேசத்திற்குள் நுழைந்திருக்கிறான்.

அசட்டுச் சிறுவர்கள் அவனை இகழ்ச்சியாகப் பேசித் தீண்டுவதைப் போலவும் அவர்களை அவன் ஏதோ கேட்பது போலவும் தெரிகிறது.

“தயவு செய்து ஒரு மருத்துவர் வீட்டைக் காண்பிக்கிறீர்களா? என் தங்கையின் உடல்நிலை மிகவும் மோசமாக உள்ளது... தயவு செய்து ... மருத்துவர்?”

“ஏய் தொலைந்து போ சனியனே! நீ யாரென்று எங்களுக்குத் தெரியாது. எப்படி உன் பெற்றோர்கள் இந்தக் கோலத்தில் உன்னை வீட்டை விட்டு வெளியே செல்ல அனுமதித்தார்கள்?” என்று ஒருவன் கேட்கிறான்.

“நாங்கள் அரக்கர் குல கடல் கொள்ளைக்காரர்களாக்கும். எங்கள் பீரங்கியிலிருந்து ஒரே குண்டினால் உன் வம்சத்தையே நாசமாக்க முடியும்...” என இன்னொருவன் விரட்டுகிறான்:

“... ‘**டுமீல் டுமீல்** .’ பார்த்தாயா? எங்களிடம் சவால் விடாதே. தொலைந்து போ!”

மற்றொரு சிறுவன் முன்னுக்கு வந்து தன் சுண்டுவிரலால் பாலோப்பியனின் நெஞ்சைக் குத்தித் தள்ளி விடுகிறான்.

மற்றவர் மத்தியில் தான் பிரபலமாகவேண்டும் என்ற ஆசை அச்சிறுவர்கள் அனைவருக்கும் இருந்தது. இப்போது அந்த ஆசை நிறைவேற பாலோப்பியனின் வரவு ஒரு நல்ல வாய்ப்பு!

“இத்தனை அழுக்காய் இருப்பவனுடன் இவ்வளவு பேசுவதே எங்களுக்குத் தரக்குறைவு. மரியாதையாக இங்கிருந்து ஓடி விடு.”

ஆனால் பாலோப்பியன் விடுவதாக இல்லை. அவன் எண்ணமெல்லாம் விருணாவை பற்றியே. ஒரே குறிக்கோளுடன் இருக்கிறான்.

“என்னை மன்னித்து விடுங்கள். உங்கள் விளையாட்டில் நான் குறுக்கிட விரும்பவில்லை. ஆனால் என் தங்கை படுத்த படுக்கையாய் இருக்கிறாள். எனக்கு மிகவும் பயமாக இருக்கிறது. தயவு செய்து-”

அப்போது ஒரு சிறுவன் தான் கவனித்தவற்றை மற்றவர்களுடன் தாழ்ந்த குரலில் ஏதோ அதிமுக்கியமான செய்திபோல் பகிர்ந்துகொள்கிறான்:

“ஒரு வேளை அவன் அரக்கர் குலத்தைச் சேர்ந்தவனாயிருப்பானோ?”

வதந்தி வளர வேறோர் விதை வேண்டுமா என்ன! சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் முதிர்ந்தவர்களே வக்கீல் ஸ்தானத்திலிருந்து தன்னைத்தானே நீதிபதியாக்கிக் கொள்வது சகஜம். சிறுவர்களைக் கேட்பானேன்?

பாலோப்பியனருகில் சென்ற மற்றொரு சிறுவன் ஓட்டுமொத்தத் தீர்மானத்தோடு வாய்விட்டுக் கத்துகிறான்.

“ஏய் – இவன் ஒரு அரக்கன் என்று ரோஹன் கண்டுபிடித்துவிட்டான்!”

மழைபெய்து ஓய்ந்தாற்போல் திடீரென சில வினாடிகளுக்கு நிசப்தம்!

எல்லோரும்
உற்றுப்பார்க்கிறார்கள்.

பாலோப்பியனை

“அரக்கன்! அரக்கன்! அரக்கன்! ...”

முதலில் ஒரு சில சிறுவர்கள் மட்டுமே இவ்வாறு கோஷமிடுகிறார்கள். விரைவில் மற்றவர்களும் அவர்களுடன் சேர்ந்து ஒன்றுபட்டு மிக சப்தமாக மந்திரம் ஒதுவது போல்...

“அரக்கன்! அரக்கன்! அரக்கன்! அரக்கன்! ...”

பாவம் பாலோப்பியன். என்ன செய்வதெனப் புரியாமல் அதற்கும் மீறி கத்தப் பார்க்கிறான்.

“மன்னித்துவிடுங்கள். உங்களைக் கஷ்டப்படுத்த விரும்பவில்லை. என் தங்கைக்காக... ஒரு மருத்துவரின் வீட்டை மட்டும் காண்பியுங்கள்... நான் சென்றுவிடுகிறேன்...”

“அரக்கன்! அரக்கன்! அரக்கன்! அரக்கன்!...”

அப்பொழுது சிறிது தூரத்தில் ரோந்து செய்து கொண்டிருக்கும் காவலன் ஒருவன் காதில் இந்த கும்மாளம் விழுகிறது.

இந்தக் காவலனின் பெயர் **மாரு**. சுமார் ஏழடி உயரம் இருப்பான். அதற்கேற்றாற்போல் காட்டெருமை போன்ற வலுவான சரீரம். ஆழமாய் பதிந்த விரக்தியுள்ள கண்கள். குரோதம் நிறைந்திருப்பதைக் காட்டிக்கொடுக்கும் முகம்.

ஒரு தடவை இவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்த உடனேயே தன் சீழ்க்கைக் கருவியை இடுப்பிலிருந்து எடுத்து சப்தமாக ஊதுகிறான்.

‘காவலர்களே. விரைந்து வாருங்கள்’ என்றபடி.

பாலோப்பியன் அதிர்ந்து போகிறான். என்னதான் இருந்தாலும் சிறுவன் அல்லவா? பெரியவர்கள் கவனமாகத் திட்டமிடுவதுபோல தீவிரமாய் யோசிக்காமல் கிளம்பி விட்டான். இப்போது என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. ஆதலால் அவனால் முடிந்ததைச் செய்கிறான் – அங்கிருந்து ஓடுகிறான்.

இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் லாமாவையும் ப்ருஹாவையும் கடந்து ஓடுகிறான்.

ஒரு வீட்டின் வாயில்கதவு லேசாகத்
திறந்திருப்பதைக் கண்டு அதனுள் நுழைகிறான்.

இதைக்கண்ட லாமா, “ஏய். அது என் வீடாச்சே!”
என்றபடி உடனே எழுந்து பின்தொடர்கிறான்.

லாமாவின் வீட்டிற்குள் நுழைந்த பாலோப்பியன்
கதவருகில் நின்று உள்ளே பார்க்க - வீட்டு கூடத்தில்
ஒரு திவான் மீது சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும்
தாய்முகம் கொண்ட ஒரு பெண், அவள்
படித்துக்கொண்டிருக்கும் புத்தகத்திலிருந்து
தலைநிமிர்ந்து அவனை ஆச்சர்யத்துடன் பார்க்கிறாள்.

ஆடம்பரமற்ற எளிய நேர்த்தியான உடைகள்
அணிந்திருக்கும் இவள் பெயர் **கமல்யா** - லாமாவின்
தாய். வாலிபப்பருவத்தைத் தாண்டி சுமார் பத்து
ஆண்டுகள் ஆகியிருக்கும்.

(தொள்ளாயிரத்து தொண்ணூற்றுப் பத்து வயது
என்று சொன்னால் நம் மனதில் கிழப்பட்டுக் குன்றிப்
போன பாட்டி உருவமே தோன்றும். ஆனால் இவர்கள்
சௌரியர்கள் என்பதை மறக்கக்கூடாது. ஏறத்தாழ
பத்து ஆண்டுகள் முன்தான் இவள் சிறிது சிறிதாக
நம்மைப்போல் வயதாகத் தொடங்கியிருக்கிறாள்.
சௌரியர்கள் பெரும்பாலும் தனது கடைசி
நூற்றாண்டை அணுகுகையிலேதான் குழந்தை
பெறவேண்டும் என்று ஆசைப்படுவார்கள். அதுவரை
கலைகளைப் பின்பற்றுவதும், சிற்றின்பம்
அனுபவிப்பதும், வாழ்க்கையை ரசிப்பதுமே அவர்கள்
வழக்கம்.)

கமல்யா வாலிபப்பருவத்தில் மிக அழகாய்
இருந்தவள். அவளது கடைசி நூற்றாண்டிலும் அவ்வழகு
மங்காமல் இங்கிதமான தோற்றமாக
மாறுபட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது. கவர்ச்சிகர
ரூபவதியாக இருந்தவள் இப்பொழுது லக்ஷணம்
பொங்கும் ஸ்ரீமதியாய் வடிவு
பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறாள்.

அவள் திரும்பும்போதெல்லாம் அவளுடைய கருங்கேசம் நள்ளிரவில் பூர்ணச்சந்திரனோடு விளையாடும் அலைகள் போல் பளபளவென்று ஜொலித்து மாநிற முகத்தை தழுவுகிறது. மான்போல் மென்மையான மேனி. கூர்மையான அறிவும் கருணையும் கலந்த சாந்தம் மிகும் கருவண்டுக் கண்கள். தாய்ப்பாசம் நிறைந்த முகம்.

ஓடி வந்த பாலோப்பியனுக்கு மூச்சு வாங்குகிறது. விட்டு விட்டுப் பேசுகிறான்:

“சத்தியமாகச் சொல்கிறேன்மா... நான் தவறு ஒன்றும் செய்யவில்லை... என் தங்கையின் உயிரைக் காக்க சூரதேசத்திலிருந்து மருந்து தேடி வந்தேன்... அவள் மிகவும் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கிறாள். அவள்... அவள்...”

சற்றே மூச்சைப் பிடித்து திக்கித் திக்கி, சொல்ல முடியாத வார்த்தையை எப்படியோ கக்குகிறான் “... இர்... இர்... இறக்கக்கிடக்கிறாள்...”

... உங்கள் நாட்டிலுள்ள சக்தி வாய்ந்த மருந்துகளைப் பற்றி கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதை நாடி வந்தேன்.”

ஏதோ பல காதம் கடந்தோடி வந்து சாதித்தாற்போல் பல வேகமான பெருமூச்சுகளை விட்டு, கெஞ்சும் கண்களோடு கமல்யாவைப் பார்க்கிறான். அழுக்கு கைகளால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு மீண்டும் மன்னிப்பு தேடுவது போல் கமல்யாவைப் பார்க்கும்போது அவசர அவசரமாய் வார்த்தைகள் அருவி போலக் கொட்டுகின்றன.

“வெளியே சில சிறுவர்கள்... நான் ஒன்றும் செய்யவில்லை அம்மா... எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை... எனக்கு ஒரு மருத்துவர்தான் தேவை. தயவு செய்து-”

கமல்யா அவன் அச்சத்தை தணித்து தைரியப்படுத்துவது போல் தன் உதட்டின் மீது ஆள்காட்டி விரலை வைத்து “ஷ் ஷ் ஷ்” என்கிறாள்.

“கவலைப்படாதே செல்வா”

திவானிலிருந்து எழுந்த கமல்யா அவனருகே சென்று தலையை கருணையுடன் தடவிக் கொடுக்கிறாள்.

“கவலைப்படாதே” என்று மீண்டும் மெதுவாக ரகசியம் பேசுவது போலக் கூறுகிறாள். அவளது ஆறுதலான குரலே அவனை சிறிது சாந்தப்படுத்துகிறது.

கமல்யா அவன் பக்கத்திலிருக்கும் ஒரு அலமாரியை திறக்கிறாள். அதனுள் பல கண்ணாடி குப்பிகள். ஒவ்வொன்றிலும் ஏதோ பிரகாசமான வர்ணமுடைய திரவம். அவற்றில் சில குப்பிகளை தேர்ந்தெடுத்து, கையில் ஏந்திக்கொண்டு பக்கத்து அறையில் உள்ள ஓர் மேஜையருகில் செல்கிறாள்.

‘வா வா’ எனத் தலையசைத்து பாலோப்பியனை பின்தொடருமாறு செய்கையால் காட்டுகிறாள்.

“இப்போது சொல் உன் தங்கையைப் பற்றி எல்லாவற்றையும்.” எனக் கூறிக்கொண்டே மேஜையின் மீது குப்பிகளை வைத்து அவ்விடத்தில் உள்ள சில சாதனங்களை அருகில் நகர்த்திக்கொள்கிறாள்.

“சரி அம்மா... ரூணி... அவள் பெயர் விருணா... நான் அவளை ரூணி ரூணி என்றழைப்பேன்...”

இச் என்று மூக்கை உறிந்துகொண்டு தொடர்கிறான்:

“... திடீரென ஒரு நாள் அவளுக்கு ஜூரம்... இரவுதோறும் குளிரும் காய்ச்சலும் அவளை வாட்டுகிறது. காலையில் காய்ச்சல் நின்று விடுகிறது ஆனால் நாள் முழுவதும் மூச்சு வாங்குகிறது. கடுமையான வலி சித்திரவதை செய்கிறது...”

... அவள் என்னிடம் வலியைத் தெரிவித்து குறைசொல்லாவிட்டாலும் அவளுடைய கண்களில் நான் காணும் வேதனை என்னையும் சித்திரவதை செய்கிறது.”

இதை மும்முரமாகக் கேட்டுக்கொண்டே கமல்யாசில திரவங்களை அளவு பார்த்துக் கலக்குகிறாள். ஒரு காலியான குப்பிக்குள் வடிகுழலைச் சொருகி அதன் மூலம் சொட்டுச் சொட்டாக வடிகட்டி விடுகிறாள்.

“முதலில் இது விரைவில் சரியாகிவிடும் என்றிருந்தோம் அம்மா. ஆனால், நாள்தோறும் அது மோசமாகி இப்போது...”

பாலோப்பியனுக்கு மறுபடியும் அடக்க முடியாமல் அழகை வருகிறது.

அப்பொழுது – கூடத்தின் கதவருகில் ஏதோ சப்தம்.

சில வினாடிகளில் தூசி படிந்த லூமா அறையினுள்ளே நுழைகிறான்.

பாலோப்பியன் பயந்து போய் தப்பி ஓடுவதற்கு ஏதேனும் வழி இருக்கிறதா என அறையை ஆராய்கிறான்.

இதை கண்ட கமல்யா அவனிடம் அச்சம் நீக்குமாறு பேசுகிறாள்:

“பயப்படாதே செல்வா. இச்சிறுவன் என் மகன் லூமாதான். இவன் அவர்களைப் போல் இல்லை. பார்! உன்னைப்போலவே இவனும் எவ்வளவு புழுதியும் அழுக்கும் படிந்திருக்கிறான்!”

என்னதான் வாயாற் பேசி உத்தரவாதம் தந்தாலும் மனிதனுக்கு கண்ணால் கண்ட பிறகே உறுதி உண்டாகும். லூமாவின் அழுக்கு நிலையைப் பார்த்து ஒற்றுமை கண்டு பாலோப்பியனுக்கு சிறிது பாதுகாப்பான உணர்வு ஏற்படுகிறது.

“லூமா – இச்சிறுவன்...”

பாலோப்பியன் பக்கம் திரும்பி: “உன் பெயர் என்ன செல்வா?” என்கிறாள்.

“பாலோப்பியன் அம்மா”

லாமாவிடம் தொடர்கிறாள்: “பாலோப்பியன் சூரதேசத்திலிருந்து அவன் தங்கைக்காக சிகிச்சை தேடி வந்திருக்கிறான்.”

இப்படி இவ்விருவரையும் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டே அந்த மருந்து நிறைந்த சிறிய கண்ணாடி குப்பிக்கு மூடியைப் போட்டு பாலோப்பியனிடம் கொடுக்கிறாள்.

“இப்போது நீங்கள் இருவரும் குளித்துவிட்டு வருவீர்களாம். லாமா, உன் பழைய உடைகளில் ஒன்றை இச்சிறுவனுக்கு தருகிறாயா?”

“சரி அம்மா.”

“குளித்துவிட்டு எங்களோடு சேர்ந்து உணவு உண்டபிறகு கிளம்பு பாலோப்பியா. உன் தங்கைக்கும் நான் உணவைக் கட்டித் தருகிறேன்” எனப் பாசமாக கூறுகிறாள்.

“ஆகட்டும் அம்மா. நான் உங்களுக்கு மிகவும் கடமைப்ப-”

சொல்லி முடிப்பதற்குள்:

தடால்!

திடீரென ஒரு சப்தம். வெளி வாசற்கதவை யாரோ அதிவலிமையுடன் திறந்து அது சுவரின் மீது மோதியது போல்!

மீண்டும் அதிர்ச்சியடைந்த பாலோப்பியன் கையிலிருக்கும் கண்ணாடிக் குப்பியை நழுவவிடுகிறான். அது ‘டிக் டிக்’ என தரையில் விழுந்து துள்ளுவதைப் பார்த்த லாமா யோசிக்காமல் உள்ளுணர்வால் இயக்கப்பட்டு அதைச் சட்டென எடுத்து அவன் கையில் அடக்கிக்கொள்கிறான்.

அச்சமயம் காவலன் மாரு மற்றொரு துணைக்காவலனுடன் உள்ளே நுழைந்து கர்ஜிக்கிறான்:

“ஆஹா என்ன அபூர்வமான சந்தர்ப்பம்! இது போல் தினமும் கிடைக்காது. யாரம்மா இந்த இரண்டு அழுக்கு

போக்கிரிகள்?”

கமல்யா சிறிது பயந்தவண்ணம் சிறுவர்களை பாதுகாக்கும் எண்ணத்தில் துணிந்து பொய் ஒன்றைச் சொல்கிறாள்:

“இவர்கள் என் சிறுவர்கள்தான் ஐயா. வெளியே விளையாடும் பொழுது ஏதோ சண்டை நடந்திருக்கும் போல இருக்கிறது, அதுதான்-”

“நிறுத்துங்களம்மா!” என்று குறுக்கிட்டு குலைக்கிறான் முரட்டு மாரு. “இவர்களில் ஒருவன் அச்சிறுவர்கள் கோஷிக்கும் திருட்டு அரக்கநாய் என்று நான் நினைக்கிறேன்.”

“இருக்கமுடியாது ஐயா. நான் சத்தியமாகச் சொல்கிறேன். இவர்களை விட்டுச்-”

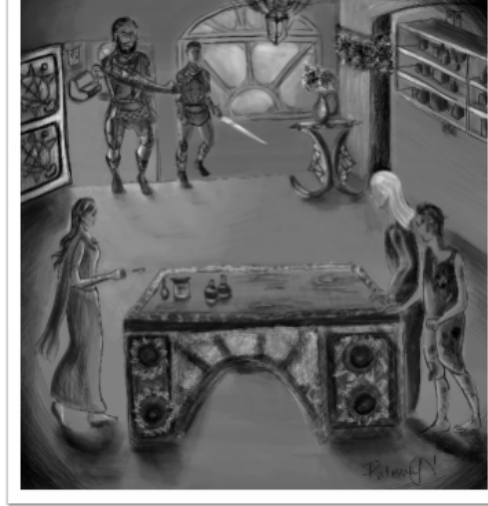
தன் கையால் ‘நிறுத்து’ எனச் செய்கை காட்டுகிறான் மாரு.

“வெட்டிச்சாக்கை விதைத்து வீணனை வெகுளியாக்காதீர். அயோக்கிய அரக்கர் மீது அனுதாபம் காட்டுவதற்கான புது தண்டனை என்னவென்று உங்களுக்குத் தெரியுமென நான் நினைக்கிறேன்... அது உங்களுக்குப் பொருத்தமில்லை...”

அவன் தலை அசையாமல் சிறிய கண்கள் மட்டுமே நகர்ந்து சிறுவர்களை உற்றுப் பார்க்கின்றன.

மெல்ல நக்கலுடன் தனக்குத்தானே “இவர்களில் யார் அந்த அழுக்குப் புழு?” என்று உறுமுகிறான்.

கமல்யா உதவியற்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.
“தயவுசெய்து நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம்-”

அப்பொழுது திடீரென-

லாமாவின் கையிலுள்ள பிரகாசமான மருந்துள்ள
கண்ணாடிக் குப்பியை மாரு பார்த்துவிடுகிறான்.

“ஆ! சிக்கிவிட்டான் சிறுக்கன்...”

தன் வாளால் லாமாவை சுட்டிக்காட்டி
துணைக்காவலனிடம் திரும்பி வெற்றிகரமாய்
கர்ஜிக்கிறான்.

“...திருட்டு நாயை தரதரவென்று தெருத்தெருவாய்
இழுத்துச்செல்லடா.” என்று ஒரு அரிய
வாய்ப்படைந்தாற்போல் சப்தமாகக்
கட்டளையிடுகிறான்.

துணைக்காவலன் லாமாவைத் துவைக்க தன்
தடியை ஓங்குகிறான். பாலோப்பியானோ மூச்சடைத்து
சிலையாய் திகைத்து நிற்கிறான்.

இதைக் கண்ட கமல்யா அதிர்ச்சியடைந்து
தன்னையறியாமல் மண்டியிட்டுக் கும்பிடுகிறாள்.

“இருங்கள்... இருங்கள்... என்னை மன்னித்து
விடுங்கள்...” என்று கெஞ்சுகிறாள். நடந்த
அனைத்தையும் ஒப்புக்கொண்டு.

பாலோப்பியனைப் பார்த்து பரிதாபத்துடன்
“என்னை மன்னித்து விடு செல்வா... மன்னித்து விடு...”
என அழுகிறாள்.

ஆனால் பரிதாபம் அவன் மீது அல்ல. தன் மீதே.
‘கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டவில்லையே! ஒரு
உயிரை காப்பாற்ற நினைத்த நான் ஒரு உயிருக்கு
தீங்கு ஏற்பட காரணமாகி விட்டேனே. ஒரு
மருத்துவராக பெற்ற கல்வியின் நோக்கமே இன்று
பயனற்றுப் போய்விட்டதே!’ என்று.

துணைக்காவலன் கமல்யாவைத் தாண்டி
பாலோப்பியனின் சடைமுடியைப் பிடித்து
வெடுக்கென்று அவன்பக்கம் இழுக்கிறான்.

“ம்ம்ம் ம்ம்ம்” என வந்த வேலையை வெற்றிகரமாய்
முடித்தாற்போல் மாரு தலையாட்டி உறுமுகிறான்.

காவலன் தன் இடுப்பிலிருந்து ஒரு கைவிலங்கை
உருவி அதில் ஏதோ ஒரு நெம்புகோலை
நகர்த்துகிறான். அப்பொழுது அந்த கைவிலங்கு பச்சை
நிற ஒளி உமிழ்ந்து டபக்கென்று திறக்கிறது.

பாலோப்பியனை முரட்டுத்தனமாக இழுத்து அவன்
இருகைகளையும் இணைத்து திறந்த விலங்கின்
வாயினுள் திணிக்கிறான்.

பாலோப்பியன் வலியுடன் ஆவென்று கத்த காவலன்
விலங்கின் வாயை மூடுகிறான்.

உடனே ஸ்ஸ்ஸ்... என்று தோசைக்கல்லில்
நீர்தெளித்த மாதிரி சப்தத்துடன் விலங்கு
மூடிக்கொண்டு அதன் நிறம் பச்சையிலிருந்து
சிவப்பாக மாறுகிறது. அதிலிருந்து ஒரு சிவப்புச்
சங்கிலி உருவாகி கீழே விழுந்து ஊசலாடுகிறது. அந்த
சங்கிலியைப் பிடித்து பாலோப்பியனை நாய்போல்
இழுக்கிறான்.

‘என்னை எப்படியாவது காப்பாற்றுங்கள்’ என்ற
வண்ணம் பாலோப்பியன் கமல்யாவைத்
திரும்பிப்பார்க்கிறான். விலங்குகள் அவனுக்கு
அணிவிக்கப்பட்டிருந்தாலும் கமல்யாதான் ஒரு

பயனற்ற கைதிபோல் அவனைப்
பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.

பாலோப்பியனுக்குப் பரிந்துபேச லுமா
முயற்சிக்கும் போது 'இந்த மூடர்களிடம் பேசி ஒன்றும்
பிரயோஜனம் இல்லை. உன் மூச்சுக்காற்றைச்
சேர்த்துவைத்துக்கொள் ' என்றபடி கமல்யா அவனை
அடக்குகிறாள்.

இருவரும் பாவமாக பார்த்துக்
கொண்டிருக்கும்போதே மாரு வீட்டு வாசற்படியருகில்
நின்று ஆழ்ந்த மூச்சை இழுத்து தன் நெஞ்சைக்
கைமுட்டிகளால் முரசொலிப்பது போல் தட்டி ஈ என்று
பல்லைக் காட்டி வாளை நோக்கி இளிக்கிறான்.

கிளம்புவதற்கு முன்னால் கமல்யாவிற்கு மாரு ஒரு
எச்சரிக்கை அளிக்கிறான்:

“போய் வருகிறேன். ஆனால் இந்த அத்தியாயம்
இதோடு முடியவில்லை. அரக்கர்களுக்கு
ஆதராவளிப்பது கடுங்குற்றமென நம்மரசர் சமீபத்தில்
அறிவித்ததை நன்கு அறிவீர் என்று நம்புகிறேன்.”

அப்பொழுது காவலன் சங்கிலியைப் பிடித்தவாறு
வெளிவருகிறான். அவன் சங்கிலியை இழுக்க, அதன்
மறுமுனையில் கட்டப்பட்ட பாலோப்பியன்
இஷ்டமில்லாமல் வருகிறான். அவன் மாருவைத்
தாண்டி போகும்போது மாரு திடீரென
பாலோப்பியனின் தலைமுடியைப் பிடித்து உலுக்கி
எதையோ காட்டுவதுபோல அவன் முகத்தை
மேல்நோக்கிப் பார்க்க வைக்கிறான்.

பாலோப்பியன் கண்ணைச் சுருக்கி மூக்கைச்
சுளுக்கி ஆ என்று கத்துகிறான்.

“இது என்ன தெரிகிறதா?” என்று மாரு மற்ற
காவலனிடம் கேட்கிறான். “இதுதான் என் பதவி உயர்வு.
ஹா ஹா ஹா!”

அவர்களுடன் சேர்ந்து ஒரு நாலடி நடந்தபின் ஏதோ
யோசித்து காவலனைப் பார்த்து:

“இந்த நாயைச் சிறைச்சாலைக்கு நீ கொண்டு செல். நான் நம் துறைத்தலைவர் அதமந்தியைப் பார்த்து சற்று மகிழ்விக்கப்போகிறேன்.”

காவலனும் தலையாட்டியபடியே பாலோப்பியனை இழுத்துக்கொண்டு இடதுபக்கத் தெருவினுள் செல்கிறான். மாரு சிரித்த வாயுடன் சந்தோஷ நடனம் ஆடிக்கொண்டே நடப்பதுபோல் வலதுபக்கத் தெருவை நோக்குகிறான்.

“ஆஹா இந்த நாள் போல் ஒவ்வொரு நாளும் இருக்கக் கூடாதா?”

அத்தியாயம் நான்கு – அதமந்தி

ஆடம்பரமான நன்கு நியமிக்கப்பட்ட அலுவலகம். அங்கு மாருவின் துறைத்தலைவன் ஒரு சுத்தமான பரந்த மேசையின் முன் அமர்ந்திருக்கிறான்.

இவன் பெயர் **அதமந்தி**. கமல்யாவை போலவே இவனும் வாலிபப்பருவத்தை கடந்து சுமார் ஐந்து ஆறு ஆண்டுகள் ஆகியிருக்கும். ஆனால் இன்னும் இளமைத்தோற்றம் முழுதாக மாறவில்லை.

மயக்கும் மரகதவிழி படைத்த கண்களுடன் அழகாக இருக்கிறான். நன்கு பயிற்சி கண்ட கைத்தசைகள், பழனிப்படிக்கட்டு போல் குறையின்றி அமைந்த வயிற்றுதசைகள் ஆகியவற்றை அங்கவஸ்திரம் மூடாத இடைவெளிகளில் பெருமையோடு வெளிக்காட்டுக்கிறான்.

சுருட்டை சுருட்டையாய் கரும்கேசம் மீண்டும் மீண்டும் தென்றலிலாடும் தோரணம்போல அவன் பேசும்போதெல்லாம் லேசாக அதிர்ந்து, 'நான் என்ன சொன்னாலும் சரியாகத்தான் இருக்கும், என்னை நம்பு.' என்ற உணர்ச்சியை ஊட்டி ஊசலாடுகிறது.

அதிசுத்தமான மேசையின் மேல் அவன் முன்னால் ஒரு காகிதச்சுருள். அதன்மீது ஒரு விலை உயர்ந்த சிவப்புப் பேனா. மேஜையின் இடது மூலையிலும் வலது மூலையிலும் முப்பரிமாணப்படம் காட்டும் கருவிகள். வலது பக்கக் கருவியில் பல பல இனிமையான காட்சிகள் மனங்குளிர வைக்குமாறு ஒன்றின் பின் ஒன்று மீண்டும் மீண்டும் உருவாகிக் கரைகின்றன. இடது பக்கக் கருவியில் செய்திகள் போல் பல வாக்கியங்கள் உருண்டோடுகின்றன.

மேஜையின் மறுபக்கத்தில் மாரு. பதட்டத்துடன் அதமந்தி சொல்வதில் கவனம் செலுத்துகிறான். முக்கியமான விவாதம் நடந்துகொண்டிருப்பதை அறியமுடிகிறது. அது மாருவுக்கு சாதகமாக இல்லை என்பதையும் காணமுடிகிறது.

“நீ அவனை அங்குதான் கைப்பற்றினாய் என்று நிச்சயமாகத் தெரியுமா?”

“ஆமாம் ஐயா. இது உங்களுக்கு ஒரு நற்செய்தியாய் இருக்குமென நினைத்தேன்” மாருவின் குரல் சற்றே நடுங்குகிறது. வெளியுலகில் மற்றவர்களிடம் சிங்கம்போல் சீறிய மாரு, இங்கு அவனைவிட தோற்றத்தில் சிறிய அதமந்தியிடம் எலிபோலச் சுருங்குகிறான்.

“ஏற்கெனவே சிறைச்சாலையில் அவனை விசாரித்து விட்டார்களா?”

ஆடு போல் ஆமாம் ஆமாமென சாதுவாக மண்டையை ஆட்டுகிறான் மாரு.

அதமந்தியின் முன்னிருக்கும் செய்திக்கருவியில் ஏதோ சில வார்த்தைகள் உருண்டோடி செல்கின்றன. அவற்றைக் கண்டு அவனுக்கு எரிச்சல் உண்டாகிறது.

“அட அழியாச்சுடரே! உயர் ஆலோசனை சபைக்கு இந்த செய்தி பரவி விட்டது!”

அதமந்தியின் முகத்தில் கோபம் தெரிகிறது.

“மன்னிக்கவேண்டும் ஐயா.” என்று மாரு சொல்கிறான். “நான் என்ன நினைத்தேன் என்றால்-”

“வாயை மூடா வடிகட்டிய முட்டாளே! நான் உன் உடலைத்தான் இந்த வேலைக்கு நியமித்தேன். உன் மூளையை அல்ல. நினைப்பது உன் கடமையல்ல. நான் நினைப்பதை நீ நிறைவேற்றுவதே!” வள்ளென்று எரிந்து விழுகிறான். “சற்று அமைதியாக இரு. நான் யோசிக்கவேண்டும்.”

அவமானப்பட்ட மாரு தலைகுனிந்து தரையைப் பார்க்கிறான்.

அப்போது வலதுபுறத்திலுள்ள காட்சிக்கருவியில் ஒரு அழகான பூந்தோட்டம் உருவாகிறது. அதில் இரு காதலர்கள் உல்லாசமாய் உட்கார்ந்து ஏதோ பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உற்றுப் பார்த்தால், ஒருவன் இளம் அதமந்தி. அவனருகில்... கமல்யா!

காட்சி கரைய ஆரம்பிக்கும்போது அதமந்தி தன் ஆள்காட்டிவிரலால் அதை யோசிக்காமல் தொடுகிறான். மீண்டும் அதே காட்சி உறைந்து புதுப்பித்துக்கொள்கிறது. ஏதோ ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் அந்த காட்சியினுள் தன்னைத்தானே இழந்தாற்போல் பார்க்கிறான்.

திடீரென ஒரு யோசனை தோன்றியதுபோல் மாருவின் பக்கம் திரும்புகிறான்.

“சரி. யோசித்துவிட்டேன். இப்படித்தான் செய்யப்போகிறோம். கேள் திட்டத்தை.” என விளக்க ஆரம்பிக்கிறான்.

கமல்யாவும் லாமாவும் அவர்கள் வீட்டில் ஒரு உயர்ந்த திவானின் மீது உட்கார்ந்துகொண்டு பாலோப்பியனின் விதியைப் பற்றி வருந்தி எப்படி அவனுக்கு உதவுவது என்று யோசித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“எனக்கென்னவோ கவலையாய் இருக்கிறதம்மா. அந்த காவலன் ஏதோ விரைவில் திரும்புவதாகவும் நம்மீது கடுங்குற்றம் இருப்பதாகவும் சொல்லிவிட்டுப் போகிறானே?”

“அவன் வேலையைதான் செய்கிறான் லாமா. கவலைப்படாதே. என் கவலை எல்லாம் அந்தச் சிறுவனையும் அவன் தங்கையையும் பற்றித்தான். பாவம். ஒன்றும் தெரியாத பிள்ளை. தெரியாத்தனமாக வந்து மாட்டிக்கொண்டு விட்டது. அதன் சார்பில் ஏதாவது சிபாரிசு செய்து சூரதேசத்திற்கு விரைவில் நாடுகடத்த முடியுமா என்றுதான் நான் யோசிக்கிறேன்.”

அப்பொழுது கதவருகே சப்தம். பார்த்தால், விரும்பத்தகாத மாரு திரும்பவும் வந்து நிற்கிறான். இம்முறை இரு துணைக்காவலர்களுடன்.

“உங்கள் அரக்கநாய் விசாரணையின்போது குயில் போலப் பாடிவிட்டதம்மா. இப்பொழுது

உயராலோசனை சபை அவன் நண்பர்களின் தலையும் வேண்டும் என்று கிளம்பிவிட்டது...”

“... நான் அப்போதே அரக்கர்களுக்கு ஆதரவளிப்பது கடுங்குற்றம் என்று சொன்னேனே. உங்கள் இருவரையும் கைது செய்யும்படி கட்டளை இடப்பட்டிருக்கிறது... உங்கள் மீதும் விசாரணை நடக்கப்போகிறது.”

கமல்யா ஆச்சரியப்படுகிறாள். ஆனால் பயப்படவில்லை. என்ன இருந்தாலும் நீதிமன்றத்தில் எல்லோரும் பகுத்தறிவுள்ளவர்கள். சிறிதாவது மனிதாபிமானம் கொண்டவர்கள். செய்ததையும், அதன் காரணத்தையும் எடுத்துச் சொன்னால், விட்டுவிடுவார்கள் என்ற தைரியம்.

லாமாவிற்கோ இம்மாதிரி சம்பவங்களில் அனுபவம் இல்லை. ஆதலால் ஒன்றும் புரியவில்லை. அவன் தாயை நம்பி அவள் செய்யும்படியே செய்கிறான். காவலர்களுடன் ஒத்துழைக்கிறான்.

மாரு ஒரு காவலனைப் பார்த்து ‘நீ செய்ய வேண்டியதைச் செய்’ என்றபடி தலையை அசைக்கிறான்.

காவலன் தன் இடுப்பிலுள்ள விலங்கை எடுத்து அதை இருமுறை தட்டி முன்போல் எழுப்புகிறான். அது பிரிந்து இரண்டு விலங்குகளாகி இரண்டுமே திறந்துகொள்கின்றன.

அவற்றை கமல்யாவின் கையிலும் லாமாவின் கையிலும் சாத்தி சங்கிலியை பிடித்து வீட்டிலிருந்து அழைத்துச்செல்கிறான்.

வெளியே சென்றவுடன் வீட்டின் வாசற்கதவை மாரு ராஜமுத்திரை உள்ள ஒரு பூட்டால் பூட்டுகிறான்.

கமல்யாவும் லாமாவும் எந்தவொரு பிரச்சனையும் ஏற்படுத்தாமல் அமைதியாக காவலர்களைப் பின்தொடர்கிறார்கள்.

அத்தியாயம் ஐந்து – செளரிய சிறைச்சாலை

ஒரு காவல் நிலையத்தின் தற்காலிகச் சிறை.

இச்சிறைக்கு தரை, கூரை, மற்றும் மூன்று சுற்றுச் சுவர்கள் மட்டுமே. முன்பக்கம் சுவரில்லாமல் காவல் நிலையத்தின் உள்நடைபாதையுடன் திறந்தவண்ணம் சேர்ந்திருக்கிறது. உயரே ஒரே ஒரு ஜன்னல். பொழுது விடிவதற்கு ஒரு ஜாமமிருக்கும் இவ்வேளையில் அதன் வழியாய் கரைமுகப் பிறைச்சந்திரன் சிலந்திவலை திரைமுகிற்பின் இறைகாவல் கேளாமல் சிறைவாசிக்கு துணையளிக்கிறான்.

இவ்வறையில் விளக்குகள் ஏதும் இல்லை. ஆனால் சுவர்களும் கூரையும் மங்கலான மஞ்சள் ஒளியில் ஒளிர்கின்றன. குறிப்பிடத்தக்க வேறொன்றும் இங்கு இல்லை.

சிறையின் மூலையில் ஒரு ஆசனம். அதன்முன் ஒரு மேசை. இரண்டுமே நகர்த்த முடியாதபடி தரையுடன் பொருத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

சிறைவாசி கமல்யா. தனியாய் இருக்கிறாள். ஆசனத்தில் அமராமல் சுவற்றில் சாய்ந்து முட்டிக்கால்களை கட்டிக்கொண்டு தரையில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள், ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனையில்.

அவள் சிறையை விட்டு வெளியே தப்பியோடாமல் இருக்க எந்தவிதமான கட்டோ, விலங்கோ, சங்கிலியோ காணப்படவில்லை. என்ன அதிசயம் என்று நினைப்போம். அவள் விரும்பியேதான் சிறையில் அடைந்து கிடக்கிறாளா? இக்காவல்நிலையத்தில் எல்லா கைதிகளுமே அப்படித்தானா என்று வியப்பு கலந்த ஆர்வத்துடன் சிந்திக்கிறோம். இந்த கேள்விகளுக்கான விடை சற்றுநேரத்தில் நமக்குத் தெரியவரும்.

அப்பொழுது நடைபாதையில் ஏதோ சலசலவென ஓசை. கமல்யா நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள். வெளியே

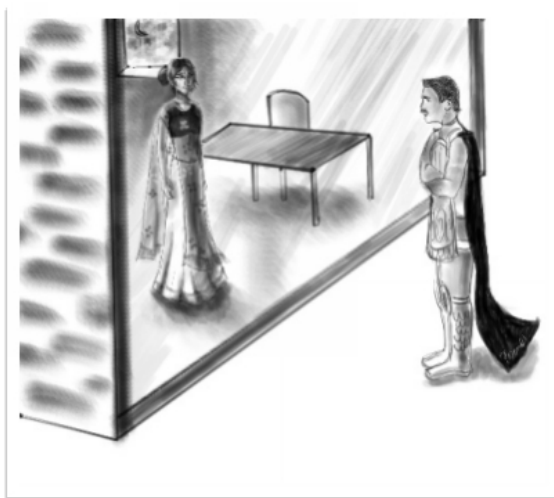
வந்தது அதமந்தி.

கமல்யாவின் கண்களில் நம்பிக்கை தெரியவில்லை. ஒரு புரியாபுதிரின் விளக்கம் தேடும் ஆர்வம்தான்.

“அதமந்தி!”

“ஷ் ஷ்!” என சுற்றுமுற்றும் பார்த்து எச்சரிப்பது போல் தன் உதட்டின் மீது விரலை வைக்கிறான். பின் ரகசியம் பேசுவதுபோல் மெல்லிய குரலில் ஓதுகிறான்:

“ஆம் கமலி. நான்தான். ஆச்சரியப்படாதே.”

கமல்யா எழுந்து அவனை நோக்கிச் செல்கிறாள். நெருங்கும்போதுதான் நமக்கு காணாமற்போன நான்காம் சுவர் எங்கே என்று புரிகிறது. சிறைவாசல் பக்கம் இருக்கவேண்டிய அந்த சுவர் ‘ரர்ர்’ என மின்சாரம் பாயும் ஓசையுடன் தோன்றுகிறது. அதைக்கண்ட கமல்யா ஓரடி பின்வைக்க சுவர் மறுபடியும் மறைகிறது. அவளால் அதமந்தியை காணமுடிகிறது ஆனால் இருவருக்கும் இடையே சுவரும் உள்ளது.

“நீ கைது செய்யப்பட்டாய் என்ற செய்தி எனக்கு அதிர்ச்சியைத் தந்தது. மரமண்டை மாருவுடன் பேசினேன். நடந்த அனைத்தையும் புரிந்துகொண்டேன்.”

இரு நொடி மௌனம் கொண்டு பின் தொடர்கிறான்.

“கமலி – நான் பழைய கதையை மறந்து மனம்மாறி பல்லாண்டுகள் ஆயிற்று. உன்னிடம் நேராக வந்து உன்னை மன்னித்துவிட்டேன் என்று சொல்லத் துணிவில்லாமலே காலம் கழித்து விட்டேன். ஆனால் நீ இப்படி ஒரு காரியம் ஏன் செய்தாய்? அதுவும் அந்த வெறிநாய் மாருவிடம் அகப்படுவதுபோல்!”

கமல்யா ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஆனால் அவள் அவனை கண்குருகிப் பார்க்கிறாள். ‘நீ நிஜமாகவே இந்த விஷயத்தில் நான் குற்றவாளி என்று நினைக்கிறாயா?’ என்பதைப் போன்றிருந்தது அந்தப் பார்வை. அந்தப் பார்வையின் பொருளறிந்த அதமந்தி விளக்கம் தரத் துவங்கினான்.

“இல்லை இல்லை கமலி. நான் அப்படி நினைப்பேன் என்று கனவிலே கூட சந்தேகிக்காதே. ஆனால் அந்த மாரு... அவன் ஒரு பேதையாக இருந்தாலும் பேராசைக்கொண்ட பேதை. லட்சியவாதியும் கூட. அவன்போல் துடுக்கான லட்சியவாதியை அலட்சியப்படுத்துவது ஆபத்தான செயல்...

... நான் அவனை வேலைக்கு நியமித்ததிலிருந்து விசனப்படாத நாளில்லை! ஆனால், அவனுக்கு பெரிய இடங்களில் ஆட்களைத் தெரியும். என் வேலையின் மீதே இப்பொழுது கண்ணை வைத்துவிட்டான் அந்தப் பாதகன்...

... பசியுண்ட பாம்பு எலிப்பொந்தருகில் பொறுமையுடன் விருந்துண்ணக் காத்திருப்பது போல்...

... படுபாவி மாரு என் இதயத்தினருகில் இருப்பதென்ன என்றறிந்து என் மனோபலத்தை உடைக்க பலவீனமான நேரத்தில் தாக்கிவிட்டான். அவன் உன்மீது புரளி கிளப்பி நீ அரக்கர்களின் உளவாள் என பல போலி ஆதாரங்களைத் தயாரித்து உங்களனைவருக்கும் மரண தண்டனை கிடைக்குமாறு திட்டமிட்டிருக்கிறான். அவன்மீது நான் சந்தேகப்பட்டதால் அவனைச் சார்ந்த விஷயங்களை கண்காணிக்க ஒரு ஒற்றனைப் பயன்படுத்தியிருந்தேன். ஒற்றன் தந்த

விவரங்களிலிருந்து இவனது தீய திட்டத்தைப் பற்றி தெரிந்துகொண்டேன்...

... நான் அவனை வேலையிலிருந்து நீக்க ஏதாவது ஒரு காரணத்தை சதா தேடிகொண்டிருந்தேன். இப்பொழுது அது கிட்டிவிட்டது எனத் தோன்றுகிறது... ஒரே கல்லில் இரு பழங்கள்! கமலி, நீ என்னுடன் ஒத்துழைப்பாயானால்..."

சில வினாடிகள் அங்கே அர்த்தமுள்ள மௌனம் நிலவுகிறது. அதமந்தி கமல்யாவின் கண்களுக்குள் ஆழ்ந்து பார்க்கிறான்.

"... உன்னையும் விடுவித்து, அதே சமயத்தில் அந்த சண்டாளனையும் வெளியேற்ற முடியும்..."

மெய்மறக்கவைக்கும் மரகத விழிகளில் நீர்ததும்ப கமல்யாவைக் கெஞ்சுவதுபோல் பார்க்கிறான்.

"... என்னால் இந்தக்கோலத்தில் உன்னைக் காண இயலவில்லை கமலி."

கமல்யாவோ மௌனமாக தரையை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். பின்னர் தலைநிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்து பழைய கதையை எழுப்புகிறாள்.

"அதமந்தி. நீ சொல்வதெல்லாம் சரி. ஆனால் உன் திடீர் மனமாற்றம்தான் எனக்குப் புரியவில்லை. சென்ற நூற்றாண்டு நான் உன் காலில்விழாத குறையாய் என்னை மன்னித்துவிடு என்று கதறியபோதும் நீ மனமிறங்காமல் முகம்திருப்பிச் சென்றாயே. ஒரு நாள் என்னை பழிவாங்கி நீ கண்ட துக்கத்தை என்னையும் காணவைப்பேன் என்று சபதம் செய்தாயே..."

... அப்போது நான் செய்த பெருந்தவறை உணர்ந்து பழைய கமல்யாவை நானே கொல்வேனென முடிவெடுத்தேன். கடந்த காலத்தையெல்லாம் மறக்க முயன்று என் வாழ்க்கையின் அடுத்த அத்தியாயத்தைத் தொடங்கினேன். ஆனால் உன் மனதை நான் எவ்வளவு ஆழமாய்த் துன்புறுத்தியிருப்பேன் என்ற எண்ணம்

பலநாட்களுக்கு என்னை வாட்டி வதைத்துக்கொண்டே இருந்தது...”

கமல்யா சற்றே தயங்கி தரையைப் பார்க்கிறாள்.

“... லுமா பிறந்தபின்தான் ...”

லுமா என்ற பெயரைக் கேட்டவுடன் ஒரு கூடிணம் அதமந்தியின் முகம் கல்லாகிறது. ஆனால் கமல்யா அதைக் கவனிப்பதற்கு முன் மறுபடியும் சாந்தமடைகிறது.

கமல்யா தொடர்கிறாள்: “... லுமா பிறந்தபின்தான் ... என்னால் புதுவாழ்க்கை தொடங்க முடிந்தது. நீ என்றும் என்னை மன்னிக்க மாட்டாய் என்றும் எனக்கு உன் மன்னிப்பைப் பெறுவதற்கும் அருகதை இல்லையென உள்ளூர ஏற்றுக்கொண்டேன்... ஆனால் இப்போது... எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை அதமந்தி!”

“புரியவேண்டிய அவசியமில்லை கமலி. நான்தான் சொன்னேனே. என்னால் உன்னை இந்தக் கோலத்தில் பார்க்கமுடியவில்லை என்று. நான் செய்வது என் சுயநலத்திற்காகவென்றே வைத்துக்கொள்ளேன்...

... என்றுமே நான் உன் காதலன்தான், உன்னை மனமாரக் காதலிப்பதை தவிர்க்க முடியாது என்பதை நிதமும் உணர்கிறேன் கமலி.”

சில வினாடிகளுக்கு அர்த்தமுள்ள மௌனம். கமல்யாவின் ஆழ்கடல் போன்ற கண்களுக்குள் குதித்து அவளுடைய உள்ளத்தை நோக்கி நீந்திச் செல்வது போலப் பார்க்கிறான்.

“தயவுசெய்து ஒத்துழைக்கிறாயா கமலி?”

கமல்யா பெருமூச்சு விடுகிறாள்.

“சரியென்று சொன்னாலும் என்னால் என்ன செய்யமுடியும்? என் நிலையைத்தான் நீ கண்கூடாய் காண்கிறாயே! சௌரிய நீதிமன்றம் எவ்வளவு விரைவாக முடிவெடுத்து நீதி வழங்குமென்பது உனக்குத் தெரியாதா? ஒரு நிரபராதி மாண்டாலும் ஒரு குற்றவாளி தப்பக்கூடாது என்ற தத்துவத்தில் ஊறிய

சபையில் நீ சொன்னபடி சாட்சிகளுடன் ஒரு பெருங்குற்றம் சாட்டப்படவிருக்கும் என் குரலுக்கு மதிப்பேது?”

ஒரு வினாடி நிசப்தம். ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கிறார்கள். அதமந்தி பேசத் துவங்குவதற்குள் கமல்யா மீண்டும் தொடர்கிறாள்.

“அதமந்தி, நீ என்னை மன்னித்திருக்கலாம். ஆனால், என்னை நானே இன்னும் முழுதும் மன்னிக்கவில்லை என்று உனக்குத் தெரியாது. எனக்கு நீதிமன்றம் என்ன தீர்ப்பு வழங்கினாலும் அதை எதிர்ப்பில்லாமல் ஏற்றுக்கொள்ள நான் தயார். ஏன்! மரணதண்டனை விதித்தாலும் அதுவே என் விடுதலை எனக் கருதுவேன். நான் செய்த தவறுகளுக்கெல்லாம் கடைசியில் ஒரு தண்டனை கிட்டிவிட்டது என்று எண்ணி கர்மப்பலனை கரைத்த காந்தையென நம்பி மரணத்தை மனப்பூர்வமாக வரவேற்பேன். என் உள்ளம் சாந்தியடையும்...”

ஒரு வினாடி ஏதோ தன்னை மறந்து யோசிப்பதுபோல் தயங்கியபின் தொடர்கிறாள்:

“... ஆனால் லாமா ...”

மீண்டும் லாமாவின் பெயரைக் கேட்டவுடன் அதமந்தியை விரக்தி தழுவுகிறது. ஆனால் அதை வெளிகாட்டாது கட்டுப்படுத்துகிறான். கமல்யா தொடர்கிறாள்.

“... ஆனால் லாமா ... அவன் ஒன்றும் தெரியாத சிறுவன். சாது. அவனுக்கு ஒரு ஆபத்தும் வராமல் நீ பாதுகாத்தால் போதும்.”

“சீச்சீ. இப்படியெல்லாம் பேசாதே கமலி. நான் சொல்வதைக்கேள். இன்று காலை உன் விசாரணை நடக்கப்போவதாக நிச்சயமாகியிருக்கிறது. விசாரணையின் போது நடுவர்குழுவிடம் என் மீது நீ பழியைப் போட வேண்டும். ஆனால் கவலைப்படாதே. எனக்கொன்றும் ஆகாது. அதற்கொரு திட்டம் வைத்திருக்கிறேன். என்னை விசாரிக்கும் போது நான் சொல்வேன்:

‘நான் சொல்லிதான் நீ அந்த அரக்கனுக்கு உதவி செய்வதுபோல் நடத்தாய். நான் அவனைப் பயன்படுத்தி அரக்கர் குல சதி ஒன்றை வெளிப்படுத்தத் திட்டமிட்டிருந்தேன். நீ என்னுடன் அதற்காக ஒத்துழைத்தாய், எல்லாம் திட்டப்படி நன்றாய் நடந்துக்கொண்டிருக்கும்போது மடையன் மாரு முட்டாள்த்தனமாக குட்டையைக் குழப்பி பலமாதம் பாடுபட்டுத் தீட்டிய திட்டத்தை கவிழ்த்துக் குலைத்து விட்டான்.’ என்று...

மாருவின் மகாரதம் அதோடு மடியும். நீயும் தண்டனைக்குப்பதில் விருது பெற்று விடுதலையாவாய்.”

முழுதும் கேட்ட கமல்யா ஏமாற்றமடைகிறாள். “அதமந்தி. இத்திட்டம் நிறைவேறினால் அந்த அரக்கர்குலச் சிறுவனின் கதி என்ன? அவன் பெருங்குற்றவாளியென தீர்மானித்துவிட மாட்டார்களா? பாவம், தன் தங்கைக்காக சிகிச்சை தேடி வந்த சிறுவனை சிறைச்சேதம் செய்து இல்லாத கூட்டாளிகளை காட்டிக்கொடுக்கும்வரை சித்திரவதை செய்ய மாட்டார்களா?”

“ஆம் கமலி. நானும் அந்த துரதிருஷ்டவசத்தை எண்ணி வருந்தினேன். ஆனால் இதுவே இரு கேடுகளில் சிறிய கேடு என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். என்ன இருந்தாலும் அவன் ஒரு அரக்கன்தானே. நம் செளரியர்களின் நல்லுயிர் ஒன்றைக் காப்பதற்கு நான் கொடுக்கவேண்டிய அவசியப் பலி என்று என்னை நானே சமாதானப்படுத்திக்கொண்டேன்.”

“ஐயோ. அதுபோல் என்னை நானே சமாதானப்படுத்த முடியவில்லையே. இந்த திட்டத்தை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலாது. வாழ்க்கையில் ஒரு தவறு செய்தே பல்லாண்டுகள் சுமக்கமுடியாத வலியைச் சுமந்து வந்தேன். முடிவில் நேர்மைத்தவறாது அஹிம்சைமிக்க வாழ்வை மெச்சி அதுவே முக்திக்கு உதவும், அவ்வாறே வாழவேண்டுமெனத் தீர்மானித்தேன். நீ சொல்லும்படி செய்தால் இரண்டு அப்பாவி உயிர்கள் மட்டும் மாளாது. என் தேகம்

தப்பினாலும் அழியாச்சுடரற்று நடமாடும்
பிரேதமாகிவிடும். குற்றமில்லாச் சிறுவர்
உயிரிழப்பதைவிட வாழ்க்கையில் தவறிய ஒரு
முதியவர் மடிவதே மேல். அதனால் உன் திட்டத்துடன்
நான் ஒத்துழைக்க முடியாது அதமந்தி.”

“சற்று பொறு கமலி. அந்த அரக்கனின்
உயிரைக்காப்பது உனக்கு அவ்வளவு முக்கியமானால்
அவனும் நம்முடன் சேர்ந்து ஒத்துழைத்தான் என்று
சாட்சியம் சொல்லி அவனையும் விடுவித்து நாடுகடத்த
முயற்சிக்கிறேன். சற்றே மேலும் சில கேள்விகளுக்கு
நான் பதில்கள் யோசித்துத் தயாரிக்க வேண்டும்.
அவ்வளவுதான். அது முடியாத காரியமல்ல என்று
நினைக்கிறேன். இது உனக்குச் சரிதானே?”

“தெரியவில்லை அதமந்தி. என்னால் இனி எந்தவிதப்
பொய்யும் சொல்லமுடியாது என்று மட்டும் தெரியும்.”

“உன்னால் மௌனமாக இருக்கமுடியும் அல்லவா?
உனக்காக நான் பொய் சொல்கிறேன் கமலி.
உனக்காக நான் எதுவும் செய்யத் தயார். உன்னை
மன்னித்தபின் உன் மீது கொண்ட கோபம் அளவுக்கு
மீறியதென்று உணர்ந்தேன். அந்த குற்ற உணர்வுடன்
வாழ்வது எனக்கும் கடும் நரகமாய்த்தான் இருந்தது.
நான் செய்யபோவதே என் பிராயச்சித்தம் எனக்
கருதுவேன்.”

கமல்யா ஒன்றும் சொல்லாமல் தயங்கினாள்.
அதமந்தி அவளைக் கெஞ்சும் கண்களால் பார்த்து
மீண்டும் உத்தரவாதம் தருகிறான்:

“கவலைப்படாதே கமலி. நீ ஒன்றுமே
சொல்லவேண்டாம், ஒன்றுமே செய்யவேண்டாம்.
மௌனமாக மட்டும் இரு. நான் எல்லாவற்றையும்
பார்த்துக்கொள்கிறேன்... இன்று மதியம் நீ
விடுதலையான பிறகு விவரமாகப் பேசலாம்.
பேசுவதற்கு எவ்வளவு இருக்கிறது தெரியுமா? நான்
அதை மிக்க ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன்...”

இது அனைத்தும் ஒரு கனவில் நடைபெறுவது
போலவும், கமல்யா அதை வெளியிலிருந்து எவ்வித

பாதிப்புமின்றி பார்ப்பது போலவும் முகபாவம்
கொண்டு அதமந்தி இருந்த திசை நோக்கிப்
பார்க்கிறாள்.

“இப்போது விடைபெறுகிறேன் என்னுயிர் கமலி.
மீண்டும் சில ஜாமங்களில் சந்திப்போம்.”

இப்படிக்கூறியவாறே அதமந்தி கமல்யாவின்
கண்களைத் தன்பார்வையால் உடும்புப்பிடிபோலப்
பிடித்துக்கொண்டு, பின்பக்கமாய் சில அடிகளை
மெதுவாக வைத்து நடந்து பின்னர் திரும்பி மெதுவாக
வெளியே செல்கிறான்.

கிழக்கு வானத்தின் வைரம்பதித்த கருநீலப்
பட்டாடை மெல்ல மெல்லச் சிவந்து பொன் ஜரிகைக்
கரை கொள்ளத் துவங்கி இரவு முழுதும்
ஜொலித்துழைத்த நட்சத்திரங்களுக்கு ஒன்றொன்றாய்
ஓய்வளிக்கிறது.

அத்தியாயங்கள் ஆறு-எட்டு – எங்கே ?

அத்தியாயங்கள் ஆறு முதல் எட்டு வரை எங்கே?

இந்நூலின் முதல் பதிப்பை படித்த நேயர்களின் விருப்பப்படி இந்த மூன்று அத்தியாயங்கள் இப்புத்தகத்தின் பின்னிணைப்பிற்கு நகர்த்தப்பட்டுள்ளன. இவை அதமந்தி, கமல்யாவின் கடந்தகால வாழ்க்கையைப் பற்றியவை. அந்த பின்கதையைப் பற்றி நமக்கு தெரியவேண்டியது என்னவென்றால்:

- அந்த காலத்தில் அதமந்தி ஒரு நடிகனாக இருந்தான். சுஷீ என்னும் சகநடிகையிடம் மனதை பறிகொடுத்து அவளுடன் சிற்பா என்னும் பேரழகுவாய்ந்த பெண்குழந்தையைப் பெற்றுக்கொண்டான்.
- சுஷீ ஒரு நாள் காணாமல் போகவே, தன் மகளான சிற்பாவை உயிருக்கு உயிராய் தானே பாதுகாத்து வளர்த்து வந்தான்.
- காலப்போக்கில் அதமந்தி கமல்யாவை சந்திக்க நேர்ந்து அவள் மீது அவனுக்கு மோகமும் பிறந்தது.
- ஆனால் அதமந்தியின் அயலவனான மாலோமணி (மாலா) என்றவன் மீதுதான் கமல்யாவிற்கு உயிர்க்காதல் பிறந்தது.
- ஒரு நாள் சூர கொள்ளைக்காரன் ஒருவனிடம் மாலா சிக்கியிருக்கும் போது அதமந்தியின் செய்கையினால் கமல்யாவின் கண்ணெதிரே சூரன் மாலாவின் உயிரை பறிக்க நேர்ந்தது.
- இதற்கு பழியாய் கமல்யா அந்த சூரனினால் சிற்பாவும் உயிரிழக்க காரணமாக இருந்தாள்.
- ஆகவே அதமந்திக்கு கமல்யா மீதிருந்த மோகம் கோபமாய் மாறியது. அவளையும் புத்திரசோகம் அனுபவிக்கவைத்து பழிவாங்க வேண்டும் என்று சபதம் செய்தான்.

- இப்படி இருக்கையில் கமல்யா மாலாவின் குழந்தையுடன் கர்பமாக இருப்பதை உணர்ந்தாள். இந்த குழந்தை தான் லாமா.
- இதற்கிடையே கமல்யாவிற்கு மனமாற்றம் உண்டானது. தனது செயல்களினால் அதமந்திக்கு ஏற்பட்ட துக்கத்தை உணர்ந்து அவனிடம் சென்று மன்னிப்பு தேடினாள். ஆனால் அவனோ சிற்பாவை இழந்த சோகத்தில் தன்னையே இழந்து கமல்யாவை அடியோடு வெறுக்கத் துவங்கினான்.
- இப்படியே பல்லாண்டுகள் ஆயின.

அத்தியாயம் ஒன்பது – விசாரணை

உயர்நீதிமன்றம் – செளரியதேசத்தின் மையத்தில் கம்பீரமான அரண்மனை போன்ற சோபை மிகும் மாளிகையில் ஆடம்பரமான சபை. பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடிபோல் பளபளப்பாய் மெருக்கிட்ட செம்பளிங்குத் தரை. தூணுக்குத் தூண் பிரமிக்க வைக்கும் விலைமதிப்பிடமுடியாத ரத்தினங்கள் பதிந்த சிற்பங்கள். ஆகாசம் போல் பரந்த உட்கூரையில் கண்களுக்கு விருந்தளிக்கும் பலவித ஜீவகளை சிந்தும் சித்திரங்கள். மகா வட்டச்சுவரில் விசாலமான ஜன்னல்கள். அவை ஒவ்வொன்றிலும் வர்ணக் கண்ணாடிகளாலான அழியாச்சுடரைப் போற்றும் ஓவியங்கள் – இங்கு வந்தவர்கள் விசாரணையை பின்தொடர்வார்களா அல்லது அருங்காட்சிகளை ரசித்து வியப்படைவார்களா என்பதுபோல்.

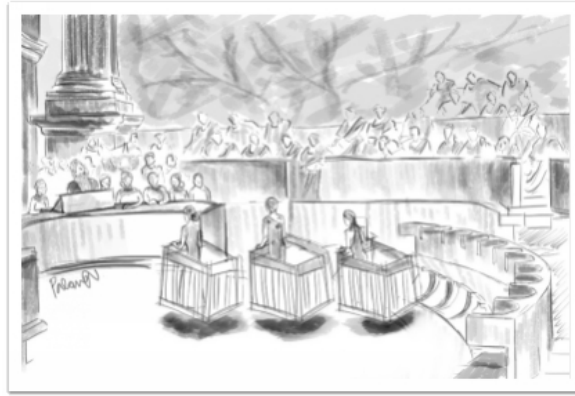
மேல்நோக்கிப் பார்த்தால் குவிமாடத்தின் அடியில் உட்கூரை அருகில் ஏழு வெண்புறா போன்ற பளிங்குச் சிற்பங்கள், இறக்கைகளை மெல்ல அசைத்து ஒன்றின்பின் ஒன்றாய் வட்ட அமைப்பில் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றும் வாயில் ஒரு தங்கத் தராசை கவ்விக் கொண்டிருக்கிறது.

சபையில் பெரிய மேடை. மேடையின் மீது சிம்மாசனம் போன்ற இடத்தில் உயராலோசனை சபைத் தலைவரும் நீதிபதியுமான நீதிமான் **ஆங்கிபதி** என்னும் முதியவர் அமர்ந்திருக்கிறார். வெள்ளி போல் நரைத்த நீண்ட முடியும் தாடியும் கொண்ட இவரின் முகம் அப்படியே ப்ருஹாவை உரித்து வைத்தாற்போல் ஜாடை காட்டுகிறது. தன் கேசம் போலவே வர்ணம் கொண்ட நீண்ட அங்கவஸ்திரத்தினால் கழுத்துவரை போர்த்திக் கொண்டிருக்கிறார்.

ஆங்கிபதியின் இரு பக்கத்திலும் மேஜைகளுக்கு பின்னே ஏழு ஏழு நடுவர்கள் அரைவட்ட அமைப்பில் ஆண்-பெண்-ஆண்-பெண் என மாறி மாறி அமர்ந்திருக்கிறார்கள். எல்லோருமே

முதியவர்கள்தான். இவர் யாவரும் புன்னகைக்காமல் சோகக்கதைகளைக் கேட்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவர் போல் முகபாவம் கொண்டவர்கள்.

இவர்களுக்குமுன் அரைவட்டத்தின் உள்ளே மூன்று பளிங்கு அரைக்கூண்டுகள் – அதாவது இடுப்புவரை உயரம் கொண்ட சதுர வேலிகள். தரையிலிருந்து அரையடி உயரத்தில் ஒளி உமிழும் அடிவாரத்துடன் காற்றில் மிதக்கின்றன. முதல் கூண்டில் பாலோப்பியன் நின்று கொண்டிருக்கிறான். நடுக் கூண்டில் கமல்யா. கடைசிக் கூண்டில் லூமா.

பல்வேறு பார்வையாளர்கள் இவர்களைக் காணும்வகையில் அரை வட்ட வரிசைகளில் அமைக்கப்பட்ட ஆசனங்களில் சுற்றி அமர்ந்திருந்தார்கள்.

வெளிவட்ட வரிசையில் சபையின் மகாகதவிற்கு அடுத்து இருக்கும் ஆசனத்தில் இதுபோல பார்வையாளனாக ப்ருஹா இருக்கிறான். அவன் வலதுபுறம் இருக்கும் மகாகதவிலிருந்து செல்லும் கரும்பளிங்குப் பாதை செம்பளிங்குத் தரையை எடுத்துக்காட்டும் வகையில் பளிச்சென முகம்பார்க்கும் கண்ணாடிபோல் ஜொலித்து நேராக அவன் தந்தை ஆங்கிபதியின் பீடத்தை நோக்கிச் செல்கிறது.

விசாரணை நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அதமந்தியை எங்கும் காணவில்லை.

விசாரணையின் ஒருங்கிணைப்பாளன் பல்வேறு சாட்சிகளைக் கூப்பிடுகிறான். அவர்கள் வந்து நடுவர்

குழுவிற்கு முன்னின்று கேட்கும்
கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதிலளிக்கிறார்கள். குற்றம்
சாட்டப்பட்ட மூவரும் வெறுமனே நின்று
கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைப்பற்றி விவாதம்
நடந்துகொண்டிருக்கிறதே தவிர அவர்களை யாரும்
இதுவரை ஒன்றும் வினவவில்லை.

சாட்சிகள் அனைவரையும் விசாரித்த பிறகு
ஒருங்கிணைப்பாளன் கமல்யாவை நோக்கி ஏதாவது
சொல்ல விரும்புகிறாளா என்று கேட்கிறான். கமல்யா
விதி நினைத்தபடி நடக்கட்டும் என்றபடி இல்லையென
மெல்லத் தலையாட்டுகிறாள்.

“நடுவர்குழு யோசித்து தீர்மானிக்க
விலகுவதற்குமுன் வேறு யாராவது சாட்சியம் சொல்ல
விரும்பினால் இப்போது முன்வரலாம். இதுவே கடைசி
சந்தர்ப்பம்.” என்று அறிவிக்கிறான்.

சில வினாடிகளுக்கு ஆழ்ந்த நிசப்தம். அப்போது
மகாகதவின் வெளியில் தாழ்வாரத்தில் யாரோ நடந்து
வருகிறாற்போல் ஓசை கேட்கிறது.

எல்லோரும் திரும்பிப் பார்க்கையில் சபையினுள்
அதமந்தி நுழைகிறாள்.

“நான் சாட்சியம் சொல்ல விரும்புகிறேன்”
என்கிறாள்.

உள்ளே வந்த அதமந்தி மன்றத்தின் நடுப்பகுதிக்குச்
சென்று நீதிபதியையும் நடுவர்குழுவையும் தலை
தாழ்த்தி வணங்குகிறாள்:

“சௌரிய உயர்தேசத்தின் போற்றத்தக்க
நடவடிக்கைகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும்
மேம்பார்க்கும் மாண்புமிகு உயராலோசனை சபைத்
தலைவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த வணக்கம்”
என்கிறாள்.

“நமது மக்களின் மீது நான் எவ்வளவு அக்கறை
வைத்திருக்கிறேன் என்று அனைவருக்கும் தெரியும்.
மேலும், சூர நாட்டு அரக்கர்கள் செய்யும்

அட்டோழியங்களையும் நான் நன்கு அறிவேன் என்றும் உங்களுக்குத் தெரியும். என் காதலியும் உயிர் தோழியுமான சுஷீயை கடத்திச் சென்றார்கள். இதுவரை கண்டுபிடிக்கவில்லை. நான் உயிருக்குயிராய் ஆசைவைத்து வளர்த்த என் அன்பு மகளை என் கண் முன்னாலே கழுத்தை அறுத்துக் கொன்றார்கள். இந்தக் கொடுமைகளை அனுபவித்த பின்னும் அவர்களைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை விட இது போல சம்பவங்கள் மீண்டும் நடந்து நான் பட்ட வேதனைகளை மற்ற சௌரியர்களும் அனுபவிக்கக்கூடாது என்ற ஒரே எண்ணம்தான் என் மனதை ஆட்கொண்டது.” என்று ஆரம்பிக்கிறான்.

“இப்படி இருக்க, அரக்கர்களின் சதிகளைக் குலைப்பதே என் வேலையும் கடமையுமாக ஆக்கிக்கொண்டேன். எங்காவது அரக்கர்கள் நமது அமைதிக்கு இடையூறு செய்வதற்கோ, நம் நாட்டின் செழுமையை கொள்ளையடிப்பதற்கோ அல்லது நம் நாட்டினர் மீது கொண்ட மூடத்தனமான பழிவாங்கும் எண்ணங்களுடன் பயங்கரவாத செயல்களில் ஈடுபடுவதற்கோ திட்டமிட்டிருந்தார்களானால், அந்த திட்டத்தைக் கண்டுபிடித்து வேரோடு பிடுங்கி ஒழிப்பதைப் பற்றியே நான் காலையும் மாலையும் சிந்திப்பேன்.

சில மாதங்களுக்கு முன் எனக்கு அவர்கள் செய்யும் சூழ்ச்சி ஒன்று பற்றித் தெரிய வந்தது. அரக்கர்குல சிறுவர்களை நம் நாட்டிற்குள் அனுப்பி நமது பலவீனங்களைப் பற்றி ஆராய்ந்து தெரிந்தபின் நம்மைக் கொள்ளையடிக்கத் தீவிரவாதிகளைத் தயார் செய்கிறார்கள் என்று...”

இப்படி சொல்லிக்கொண்டே கமல்யாவை பார்க்கிறான். அவளோ தலைகுனிந்து தரையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.

அதமந்தி தொடர்கிறான்: “ஆனாலும் அரக்கர்களின் திட்டங்களை அவர்களினால் தனியாக செயல்படுத்த முடியாது என்றும் அவற்றை நிறைவேற்ற

சௌரியர்களில் சிலர் ஒத்துழைத்தால் மட்டுமே முடியும் என்பதையும் அறிந்துக்கொண்டேன். மேலும் துப்பறியும்போது நம் நாட்டினர் சிலர் நமக்கு துரோகம் செய்யும் வகையில் இங்கு திருட்டுத்தனமாக வரும் அரக்கர்களுக்கு ஆதரவளிக்கிறார்கள் என்றும், அச்சிறுவர்கள் மூலம் நம் தேசிய ரகசியங்களை அரக்கர்களிடம் பகிர்ந்துக்கொள்கிறார்கள் என்றும் அறியவந்தேன்.

நமது தேசத்திற்கு துரோகமான சௌயர்கள் யாரென கண்டுபிடிக்க ஒரு திட்டம் வகுத்தேன். இதற்காக சில சௌரியர்கள் என்னுடன் ஒத்துழைத்தார்கள். இவர்களில் ஒருவன் என் துறையில் தலைக்காவலனான மாரு. நேற்று நடந்த சம்பவங்கள் என் நெடுங்கால சந்தேகங்களை உறுதிப்படுத்தின.

இதோ நம் முன் நிற்கும் கமல்யா என்பவள் பல்லாண்டுகளாய் அரக்கர்களுக்காக பல்வேறு மன்றங்களில் வாதாடி அவர்கள் நலனுக்கான செயல்களில் ஈடுபட்டிருக்கிறாள் என்பது ஒரு ரகசியமல்ல. ஆனால் நேற்றோ அவள் செயல்கள் எல்லை கடந்து அடுத்த கட்டத்திற்குச் சென்றுவிட்டன. அரக்கர் நலனுக்குப் போராடுவது வெறுக்கத்தக்க செயலானாலும் குற்றமல்ல. ஆனால் அவர்களின் நலனுக்காக சௌரியர்களின் பாதுகாப்பையும் நலனையும் விட்டுக்கொடுத்துத் தியாகம் செய்வது கடுங்குற்றம். அப்பேற்பட்ட குற்றத்தையே அவளும் அவள் மகனும் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்த அரக்கர்குல சிறுவனிடம் பகிர்ந்து கொண்ட தகவலை அவன் எடுத்துச் சென்றானானால் நமக்கு மாபெரும் ஆபத்து ஏற்படும் என்று தெரியவந்தேன். அதனாலேயே மாருவை விட்டு அவர்களை உடனடி கைது செய்யுமாறு கட்டளையிட்டேன்.

இதுவே நான் கொடுக்கும் சாட்சியம். இதைப் பொறுமையுடன் கேட்ட சபைத்தலைவருக்கும், நடுவர்குழுவிற்கும், இங்கு வந்திருக்கும் பார்வையாளர்களுக்கும் என் மனமிக்க நன்றி.” என்று கூறியவாறே மறுபடியும் தலைதாழ்த்தி வணங்கி பார்வையாளர் ஆசனங்கள் ஒன்றில்

அமரச்செல்கிறான். செல்லும் வழியில் கமல்யாவின் கூண்டிற்கருகே சற்றே நின்று துன்மார்க்கமாகப் புன்னகைத்து ரகசியமாக அவளிடம் ஓதுகிறான்.

“கிராதகி! இப்போது பார் வேடிக்கையை! உன் முன்பே உன் பீடை மகனைச் சிரச்சேதம் செய்தபின் உன்னையும் கொல்லுவார்கள் என வேண்டுகிறேன். இதோடு என் சபதம் நிறைவேறிவிடும். நீ ஒழிவாயாக.” என்கிறான்.

கமல்யாவின் முகத்திலோ எவ்வித ஆச்சரியமும் தோன்றவில்லை. இன்னும் முகபாவம் மாறாமல் தரையை நோக்கி அநாயசமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள். லாமாவும் பாலோப்பியனும் இது போன்ற சம்பவங்களில் அனுபவம் இல்லாததனால், ஒன்றும் புரியாதவண்ணம் கமல்யாவைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அத்தியாயம் பத்து – ஆங்கிபதியின் தீர்ப்பு

தீர்ப்பு வழங்கும் நேரமாயிற்று.

“மாண்புமிகு உயராலோசனைச் சபைத் தலைவர் ஆங்கிபதி அவர்கள் இப்பொழுது நடுவர்குழுவின் பரிந்துரைகளை ஆலோசித்து தீர்ப்பு வழங்குவார்” என்று பார்வையாளர்களைப் பார்த்து சபையின் ஒருங்கிணைப்பாளன் அறிவிக்கிறான்.

பின் திரும்பி “மாண்புமிகு ஆங்கிபதி அவர்களே – உங்கள் நியாயத்தீர்ப்பைக் கேட்க செளரிய உயர்தேசத்தின் பிரஜைகளான நாங்கள் தாழ்மையுடன் காத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்” என்கிறான்.

இடையில் சிறிது சலசலப்படைந்த சபை மீண்டும் அதிநிசப்தமாகிறது.

நடுவர் குழுவின் ஒவ்வொருவரும் அவரவர் முன்னிருக்கும் ஒரு காகிதப்பத்திரத்தை தத்தம் மேஜையின் மீது குப்புறத் திருப்பி வைக்கிறார்கள்.

ஆங்கிபதி வலதுபக்க நடுவர்குழுவை நோக்கி தலையசைத்தவாறு ‘தயாரா?’ என்றபடி சமிக்ஞை செய்கிறார். அவர்களும் ‘ஆமாம்’ என்றபடி செய்கையிலேயே பதிலளிக்கிறார்கள்.

இடதுபக்க நடுவர்குழுவை நோக்கி மறுபடியும் அவ்வாறே கேட்டுத் தெரிந்து கொள்கிறார்.

மீண்டும் நடுவர்களை நோக்கி சமிக்ஞை செய்கிறார். நடுவர்குழு வரிசையின் ஓரத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் நடுவர் தனது காகிதத்தை அவருக்கு பக்கத்தில் இருக்கும் நடுவரிடம் நகர்த்தி விடுகிறார்.

சபையின் ஆழ்ந்த அமைதியில் “ஸ்ஸ்ஸ்...” என்று காகிதம் மேஜையின் மீது உரசி ஒருவரைவிட்டு ஒருவருக்கு சரியும் சப்தம் நம்மை உள்ளூர புல்லரிக்க வைக்கிறது.

அடுத்த நடுவர் தனது பத்திரத்தை அதன்மீது வைத்து இரண்டையும் சேர்த்து தனது அயலவனிடம் அதே முறையில் தள்ளிவிடுகிறார்.

இவ்வாறே பத்திரங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று சேர்ந்து குவிந்து கடைசி நடுவர்கள் இருவர்களிடமிருந்தும் சிறிய பத்திர அடுக்குகளாய் ஆங்கிபதியிடம் தரப்படுகின்றன.

இரண்டு அடுக்குகளையும் சேர்த்து வைத்து ஆங்கிபதி ஒன்று ஒன்றாய் எடுத்து படித்து பக்கத்தில் வைக்கிறார். படிக்கும் போது அவர் கண்களில் ஏதோ ஆச்சரியமும் மடுப்பும் தெரிகிறது. எல்லாவற்றையும் படித்தப்பின்னர் ஆழ்ந்த யோசனையில் சில வினாடிகள் மூழ்கியிருக்கிறார். பின் விதியின் தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொண்டது போல் தலைநிமிர்ந்து தனது தீர்ப்பை வழங்கத் தயாராகிறார்.

கம்பீரமான குரலில் ஆங்கிபதி பேசத் தொடங்குகிறார். பார்வையாளர்கள் அனைவரும் ஆவலுடன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

முதலில் பாலோப்பியனை நோக்கிப் பேசுகிறார். “சூரர்குலத்தைச் சார்ந்த பாலோப்பியன் என்பவனே, உன் மீது எல்லைமீறி அதிக்கிரமம் செய்தல், திருட்டு மற்றும் உளவு போன்ற குற்றங்கள் சாட்டப்பட்டிருக்கின்றன. நடுவர்குழுவின் ஆலோசனையைக் கருத்தில் கொண்டு எடுக்கப்பட்ட முடிவில் நீ இம்மூன்று கட்டங்களிலும் குற்றவாளி எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்களின் பரிந்துரைப்படி நீதி மரத்தில் உடனே கழுவேற்றப்பட மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறாய்.” என்கிறார்.

கமல்யாவும் லாமாவும் தீர்ப்பின் தீவிரத்தைக் கேட்டு திகைத்துப்போய் நெடுமூச்செறிந்து திணறிப்போகிறார்கள். அதமந்தியின் முகத்திலோ ஒரு திருப்திகர புன்சிரிப்பு.

அடுத்தக் கூணமே இரு காவலர்கள் எங்கிருந்தோ விரைந்து வந்து பாலோப்பியனின் கூண்டைத் திறந்து

இருபுறமும் அவன் கைகளைப் பிடித்து தரதரவென்று பக்கக் கதவு வழியே அவனை இழுத்துச்செல்கிறார்கள். பாலோப்பியனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. முகம் திருப்பி கமல்யாவை கெஞ்சும் கண்களால் பார்த்துக் கதறுகிறான். அவள் என்ன செய்தாலும் நடக்கப்போவதை மாற்றமுடியாது என்பதை ஏற்றுக்கொண்டவள் போல் உதவியற்றுப் பார்க்கிறாள்.

ஆங்கிபதி இப்பொழுது கமல்யாவை பார்த்து பேசுகிறார்.

“சௌரியதேசத்து குடிமகளான வெள்ளிக்குல கமல்யா என்பவளே. உன்மீது தேசத்துரோகம், அரக்கர்குல தீவிரவாதிகளுக்கு ஆதரவளிப்பு மற்றும் உளவுதல் என்ற குற்றங்கள் சாட்டப்பட்டிருக்கின்றன. நடுவர்குழுவின் ஆலோசனையைக் கருத்தில் கொண்டு எடுக்கப்பட்ட முடிவில் நீ முதலிரண்டு கட்டங்களில் குற்றவாளி எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது...”

பார்வையாளர்கள் பலர் திகைத்துப் போகிறார்கள். அதமந்தி துன்மார்க்க புன்சிரித்து கமல்யாவின் கண்களை நோக்கிப் பார்க்கிறான். அவள் இன்னும் தரையையே பார்க்கிறாள். ஆங்கிபதி தொடர்கிறார்:

“...அவர்களின் பரிந்துரைப்படி ஒருநாள் பிராயச்சித்தம் செய்தபின் சிரச்சேதத்தினால் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறாய்.”

உடனே ஒவென்று அலறுகிறான் லாமா. “அம்மா! என்ன அநியாயம் அம்மா! என்ன நடந்தது என்று சொல் அம்மா. சொல். ஆ... ஆ!” என கதறுகிறான். ஒரு காவலன் லாமாவிருக்கு சமீபத்தில் நகர்ந்து ‘அமைதியாக இல்லாவிடில் வெளியேற்றி மீதி விசாரணையை நீ இல்லாமலே நடத்திவிடுவோம்’ என்றபடி எச்சரிக்கிறான். லாமா அழுகையை நிறுத்தமுடியாமல் தணிக்க முயற்சிக்கிறான்.

இரண்டு காவலர்கள் கமல்யாவின் கூண்டின் அருகே சென்று நிற்கிறார்கள். ஆனால் அவளை இன்னும் வெளியேற்ற முயற்சிக்கவில்லை.

தீர்ப்பைக் கேட்ட பார்வையாளர்கள் ஆச்சரியம் அடைகிறார்கள். என்ன இருந்தாலும் ஓர் செளரியருக்கு – அதுவும் இலவசமாக சிகிச்சை செய்து பலர் மனதை வென்ற செளரியருக்கு – இவ்விதமான தீவிர தண்டனை அளிப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை போலும்.

“ஏதோ அரசியல் சூழ்ச்சி நடந்திருக்கிறது...”, “...இதனால்தான் அரசியல்வாதிகளைப் பகைத்துக்கொள்ளக் கூடாது...”, “...ஒரு வேளை அவள் தெரிவிக்க முடியாத வேறு தவறுகள் ஏதேனும் செய்திருப்பாளோ?” என்றெல்லாம் பேசிக்கொள்கிறார்கள்.

அதமந்தியின் புன்சிரிப்பு மேலும் பலமடைந்து முதிர்ந்த புன்னகை ஆகிவிடும் போல் இருக்கிறது. கமல்யாவின் முகபாவம் கல்லாகிறது. ஆனால் அவள் கண்ணோரத்தில் ஒரு முத்துப்போன்ற கண்ணீர்த் துளியை நம்மால் காணமுடிகிறது.

ஆங்கிபதி “ம்ஹம்ஹும்” எனக் கமறி ஆரவாரத்தைத் தனிக்குமாறு சப்தமிடுகிறார். உடனே அவர் மீதுள்ள மரியாதையினாலோ அல்லது அடுத்த தீர்ப்பு என்னவென்று தெரிந்துக்கொள்ள இருக்கும் ஆவலினாலோ அதிநிசப்தம் மீண்டும் நிலவுகிறது. ஜாமாவின் பக்கம் திரும்புகிறார்.

“செளரியதேசத்து குடிமகனான வெள்ளிக்குலன் ஜாமா என்பவனே. உன்மீது தேசதுரோகம், அரக்கர்குல தீவிரவாதிகளுக்கு ஆதரவளிப்பு மற்றும் உளவுதல் என்ற குற்றங்கள் சாட்டப்பட்டிருக்கின்றன...”

ஆங்கிபதி சற்றே தயங்குகிறார். நிசப்தம் நீடித்து நிலவுகிறது.

“ந்... ந்... ந்ந்... ந்...” அவர் நாக்குழற்றி திக்குகிறார்.

“ந்... நடுவர்குழுவின் ஆலோசனையை க்... க்... க... கருதி... எடுக்...”

அவருக்கு தொண்டை அடைக்கிறது. பக்கத்தில் இருக்கும் ஒரு குவளையிலிருந்து சிறிது நீரைக்

குடிக்கிறார். மறுபடியும் நடுவர்குழுவிலிருந்து வந்த காகிதங்களை சோதிக்கிறார். ஏதோ குழப்பமோ சங்கடமோ அவர் முகத்தில் தெரிகிறது. காகிதங்களை மறுபடியும் மேஜை மீது வைத்து தொடர முயற்சிக்கிறார்.

“... ஆலோசனையைக் கருதி எடுக்கப்பட்ட ம்... ம்... மு... டிவில்...”

மீண்டும் திக்கல். மீண்டும் சிக்கல். மீண்டும் ஓய்வு. குடித்த நீர் நெற்றியில் முத்து முத்தாய் வியர்வையாகித் தோன்றுகிறது. அங்கவஸ்திரத்தினால் துடைத்துக்கொள்கிறார். ஏதோ குழப்பத்துடன் சபையின் சுற்றுவட்டாரத்தை ஆராய்கிறார். மறுபடியும் நெற்றியைத் துடைக்கிறார்.

இந்நேரத்தில் ப்ருஹா அவன் உட்கார்ந்திருக்கும் இடத்தில் தலைகுனிந்து தந்தையின் பார்வையைத் தவிர்க்குமாறு தரையை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் நாம் உற்றுப் பார்த்தால் கண்ணை மூடி ஆழ்ந்த சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருப்பது போலவோ அல்லது ஏதோ வேண்டுகோள் பூர்த்தியடைய யாரையோ, எதையோ பிரயோகம் செய்கிறது போலவோ இருக்கும். அவன் மூடிய கண்கள் லேசாக துடிப்பதும், அவன் நெற்றி வியர்ப்பதும், அவன் கூப்பிய கைகள் சற்றே நடுங்குவதும் தெரியவரும்.

“ந் ... ந்... நீ... நி...” என தொடர்ந்து தடுமாறுகிறார் ஆங்கிபதி.

சபையோர் என்ன நடந்துகொண்டிருக்கிறது என அறியாமல் மூச்சைப்பிடித்து ஆவலுடன் ஆங்கிபதியின் அடுத்த வார்த்தைகளை எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

ப்ருஹாவின் நெற்றி வியர்வை துளிகள் உருண்டு கலந்து சொட்டாகி தரையில் விழுந்து சிதறுகிறது. “ச்ச” எனும் சப்தம் நிசப்தமான சபையின் மூலைகளில் எதிரொலிக்கிறது.

“... நிரபராதி எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது.” என்ற வார்த்தைகளை ஒரே மூச்சில் அவசரத்துடன் துப்பிவிடுவதுபோல் உச்சரிக்கிறார் ஆங்கிபதி. மகா

குழப்பம்கொண்டு நடுவர் காகிதங்களை மீண்டும்
ஆராய்கிறார்.

பார்வையாளர்களிடம் ஒரே சலசலப்பு.
ஆங்கிபதியின் நசப்பிசத்தலைப் பற்றி கிசுகிசுக்கள்
கொசுக்கூட்டம்போல் பறக்கின்றன. அதமந்தியின்
கண்களிலோ வெறுப்பும் ஏமாற்றமும் தெரிகிறது.
கமல்யாவின் முகத்தில் சற்றே நிவாரணம்
தோன்றுகிறது.

அப்போது ப்ருஹா மெல்ல தலைநிமிர்ந்து
தந்தையை நோக்கி கடைக்கண் பார்வையைச்
செலுத்துகிறான். அதே கூணம் ஆங்கிபதியின்
சுற்றுநோட்டம் அவன்பக்கம் இருக்க இருவர்
கண்களும் ஒரு நொடி சந்திக்கின்றன. உடனே
ஆங்கிபதி சட்டெனப் பார்வை இணைப்பை
முறித்துக்கொண்டு தன் முன்னிருக்கும் காகிதங்களை
அள்ளி கையில் நெருக்கிப் பிடித்துக் கொள்கிறார்.
ப்ருஹா மீண்டும் தலைசாய்த்து வெட்கப்பட்டவன்
போல் தரையை நோக்கிப் பார்க்கிறான்.

பார்வையாளர்கள் ஒவ்வொருவராய்
கிசுகிசுத்துக்கொண்டே சபையிலிருந்து
வெளியேறுகிறார்கள். லாமா அவன் கூண்டினுள்
அதிர்ச்சியடைந்தவன் போல் சரிந்து மேல்நோக்கி
இலக்கில்லாத விறைத்த பார்வைக்கொண்டு
சாய்ந்தபடி இருக்கிறான்.

அதமந்தி எழுந்து அங்கவஸ்திரத்தின் தலைப்பை
வெறுப்புடன் “ஹம்!” என்று கூறியவாறே உதறி
கமல்யாவை நோக்கி நடக்கிறான். அவளிடம் சென்று
“என் சபதத்தை மறக்கவில்லை சண்டாளி.
சந்ததிநாசம் கண்டபின் உயிரிழப்பாய் என
எண்ணினேன். அது நடக்கவில்லை. ஆனால், உன்
பாவிமகன் தப்பிவிட்டான் என மகிழாதே! அவன்
எங்கிருந்தாலும் தேடி அவன் வாழ்க்கையை
நரகமாக்கி அவனையும் நான் இவ்வுலகிலிருந்து
ஒழிக்கும்வரை உறங்கமாட்டேன். இந்த நினைவே உன்
சிரம் துண்டிக்கப்படும்போது கடைசி நினைவாகட்டும்.
தூ!” என்று துப்பி மறுபடியும் வெறுப்பில்

அங்கவஸ்திரத்தை அவள் முகத்தின் மீது உதறி அவசர வேகத்துடன் சபையிலிருந்து மகாகதவு வழியாக வெளியேறுகிறாள். பளபளக்கும் கரும்பளிங்குப் பாதையில் அவன் காலணிகள் பதிக்கும் தூசிமுத்திரைகள் சபையின் சோபையைக் குலைக்கின்றன.

அதமந்தி கமல்யாவைக் கண்டு எரிந்து விழுந்ததை, கிளம்பத் தயாராகிக்கொண்டிருக்கும் ஆங்கிபதி தூரத்திலிருந்து கண்டார். எங்கேயோ ஏதோ சதி நடந்திருக்கிறது என்று அவர் சந்தேகித்தாலும் தற்போது நீதி வழங்கும் காரியாக்கிரமத்தில் ஏதோ சிதைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்ற எண்ணம் அவரை மேலும் பாதிக்கிறது.

காவலர்கள் கமல்யாவின் கூண்டைத் திறந்து அவள் கைகளில் விலங்கிட்டு அழைத்துச்செல்கிறார்கள். லாமாவின் கண்ணெதிரே அது நடந்தாலும், அவன் அதிர்ச்சியினால் பாதிக்கப்பட்டு உடலசையாமல் கூண்டினுள் கண் திறந்து சரிந்து கிடக்கிறான்.

ஆங்கிபதி எழுந்து மகாகதவை நோக்கி பளிங்கு பாதையில் மெல்ல நடக்கிறார். அவருடைய நீண்ட அங்கவஸ்திரம் அவருக்குப்பின் தரையை தடவியவாறே வருகிறது. அதமந்தி விட்டுப்போன கால்தூசி முத்திரைகளை துடைத்து மீண்டும் பாதையைப் பளபளக்க வைக்கிறது.

வழியில் ப்ருஹாவின் இடத்தை ஆங்கிபதி கடக்கிறார். அப்போது அவன் அருகில் நின்று அவனை உற்றுப் பார்க்கிறார். மெல்ல தலைநிமிர்ந்து குற்றவாளியின் கண்களுடன் அவர் கண்களை சந்திக்கிறான். “அப்பா...” என்கிறான்.

ஆங்கிபதி ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. அவர் கண்களில் காண்பது வியப்பா, ஏமாற்றமா, கோபமா அல்லது மேலும் தெரிந்துகொள்ள ஆர்வமா என்று தெரியவில்லை. ஆனால் தன் கையிலிருக்கும் காகிதக்கட்டிலிருந்து ஒரு காகிகத்தை உருவி அமர்ந்திருக்கும் ப்ருஹாவின் மடிமேல் போடுகிறார். காகிதம் காற்றில் சிறகு போல் மிதந்து ஊஞ்சல் போல்

இடமும் வலமும் ஊசலாடி அவன் மடியில்
விழுவதற்குள் அமைதியாக மகாகதவு வழியே
வெளியேறுகிறார்.

ப்ருஹா தன் மடிமீது விழுந்த காகிதப் பத்திரத்தைப்
பார்க்கிறான். நடுவரின் பரிந்துரை தெரிகிறது.
லாமாவின் பெயருக்கடியில் சில வார்த்தைகள்
பத்திரத்திலிருந்து அவன் கண்களுக்குள் தாவிக்
குதிக்கின்றன:

“... மூன்று கட்டங்களிலும் குற்றவாளி என்று
தீர்மானித்திருக்கிறோம். அதனால் **உடனே**
சிரச்சேதத்தினால் மரண தண்டனை வழங்குமாறு...”

அத்தியாயம் பதினொன்று – லாமாவின் சபதம்

மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டோருக்கான சிறை. கமல்யா தனியாக உள்ளே இருக்கிறாள். அவள் இடுப்பைச் சுற்றி ஒரு சிவப்பு ஒளியுமிழும் வளையம் இருக்கிறது. அவ்வளையம் அதே போல ஒளியுமிழும் நீளமான சங்கிலியினால் தரையுடன் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. முன்பு கண்ட தற்காலிக சிறை போலவே இந்த அறைக்கும் மூன்று சுவர்கள்தான்.

முன்பு அதமந்தி நின்ற இடத்தில் இப்போது லாமா நிற்குகொண்டு கமல்யாவைப் பார்த்து அழுதுக்கொண்டிருக்கிறான். கமல்யா அவனைச் சமாதானப்படுத்துமாறு ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

அச்சமயம் இரண்டு காவலர்கள் சிறைச்சாலைக்குள் நுழைகிறார்கள்.

லாமா அவர்களைக் கண்டவுடன் பதட்டப்பட்டு ஓடி, அவர்களை கமல்யாவின் சிறைக்கருகே செல்லவிடாமல் வழிமறிக்கிறான். ஆனால் காவலர்களோ இதை எதிர்பார்த்ததுபோல இதைப்பற்றி அலட்டிக்கொள்ளாமல் அவரவர் வேலையில் கவனம் செலுத்துகிறார்கள். அவர்களில் ஒருவன் லாமாவை அழுத்திப் பிடித்துக்கொள்கிறான். லாமா “உம்ம்... ம்ம்” என்று ஆவேசத்துடன் திமிறி தன்னைக் காவலனின் பிடியிலிருந்து விடுவிக்க முயற்சிக்கும்போது, மற்றொரு காவலன் கமல்யாவின் சிறைக்கருகே சென்று வெளிச்சுவரில் உள்ள ஒரு சதுரமான வெண்ணிற கண்ணாடித்திரை மீது தனது உள்ளங்கையை வைக்கிறான். உடனே திரைக்கு உயிர்வந்து நீல ஒளியை சுவாசிப்பது போல் ஒரு முறை உமிழ்ந்து அடங்கி “*ங்கோய்*” என உச்சஸ்தாயியில் ஓசையிடுகிறது. உடனே சிறையின் மறைந்த சுவர் மீண்டும் தோன்றி மின்மினிப் பூச்சிகள் ஒளிவிட்டு

மறைவதுபோல் ஒளிச் சிதறல்களைச் சிந்தி மங்கலான ஒளிச்சுவடாய் காற்றோடு காற்றாய்க் கரைகிறது.

காவலன் சிறைக்குள் சென்று ஏதோ ஒரு கருவியை கைப்பிடியில் அடக்கி கமல்யாவை தரையுடன் கட்டியிருக்கும் சங்கிலியின் மீது காட்டி கருவியின் பிடியை லேசாக நெருக்குகிறான். சங்கிலியின் கீழ் ஓரம் தரையிலிருந்து விடுபட்டு மிதந்து வந்து காவலன் கையிலிருக்கும் கருவியுடன் தன்னைத்தானே இணைத்துக்கொள்கிறது. காவலன் அப்படியே சங்கிலியைப் பிடித்தவாறே சிறையிலிருந்து வெளியேறுகிறான். கமல்யா அமைதியாக அவனைப் பின்தொடர்கிறாள்.

அப்போது முதல்காவலனிடம் அகப்பட்டிருந்த லூமா பேராவேசத்துடன் திமிறி, அவன் பிடியிலிருந்து தப்பித்து கமல்யாவிடம் ஓடிச்சென்று மண்டியிட்டு அவள் காலை அழுத்தமாய்க் கட்டிக்கொள்கிறான்.

“மாட்டேன் அம்மா. நான் இதை நடக்கவிடமாட்டேன். நீ இங்கிருந்து போகாதே. அம்மா... நான் விடமாட்டேன்... விடமாட்டேன்...” என அழுகிறான். காவலர்கள் அவனை விலக்க முயற்சிக்கவில்லை. கடைசி முறை தாயும் மகனும் பேசிக்கொள்ள அனுமதிப்பதுபோல் சற்றே நகர்ந்து நிற்கிறார்கள்.

கமல்யா லூமாவின் கலைந்த பொற்கேசத்தை ஆசையோடு வருடி விடுகிறாள். “அவலைப்படாதே என் கண்ணே” என உறுதி சொல்கிறாள். “அழியப்போகும் இச்சரீரத்தின் மேல் பாசம் வைக்காதே. என்றுமே நான் உனக்குள்தான் இருப்பேன். இதை நீ இப்போது உணரமாட்டாய். இது வாழ்க்கையில் மேலும் நீ அனுபவம் பெற்றபின் உனக்குத் தெரியவரும். அதுவரை, நான் சொல்லும் அறிவுரையை மனதில் வைத்துக்கொள்: யாருக்காகவும் எதற்காகவும் வேஷம் போடாதே. உன் புனிதமான உள்ளம் சொல்லும்படியே நடந்துக்கொள். அதிமுக்கியமாக... தனக்குத்தானே நேர்மையாக வாழ்ந்தால் மட்டுமே ஒருநாள்

பரமார்த்தம் தெரியவரும். நானும் உன்னுள் இருப்பதை நீ காண்பாய்.”

அழுதுக்கொண்டே இதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த லாமா, மேல்நோக்கி தன் அன்னையின் கண்களைச் சந்திக்கிறான். விக்கிவிக்கி அழுதுக்கொண்டே “இது எல்லாம் சரிதான் அம்மா” என்று சொல்கிறான். “ஆனாலும் இன்று உன்னை என்னால் விடமுடியாது. நீ இல்லாமல் நான் எப்படி இருப்பேன்? என்னால் இந்த துக்கத்தைத் தாங்க முடியாது.”

“என் உயிருக்குயிரான பேதை குமரா! நான் சொல்வதைக் கேள். நீ துக்கப்படுவது எனக்காக அல்ல. நான்தான் உனக்குள் எப்போதும் இருப்பேனே. உன் வாழ்க்கையில் ஏற்படவிருக்கும் மாற்றத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கும் எதிர்ப்புதான் உன் துயரத்தின் காரணம். மாறுதலை ஏற்க மறுப்போருக்கு மிஞ்சுவது துக்கம் மட்டும்தான். எனவே, நடப்பதை ஏற்று துணிவோடு இனிவரும் நாட்களை எதிர்கொள். நான் கூறியதை மனதில் வைத்துக்கொள். உன்னைப்போல் கூர்மையான அறிவுப்படைத்த மகனைக் கண்டு மகிழ்ந்ததைவிட ஒரு தாய்க்கு வேறென்ன தேவை? அந்த எண்ணத்தை மட்டுமே மனதில் கொண்டு நான் இந்த உடலை துறக்கத் தயாராக இருக்கிறேன்.”

‘மகிழ்வதை விட’ என்று சொல்லாமல் கடந்தகால வாக்கியம்போல ‘மகிழ்ந்ததை விட’ என்றது லாமாவின் மனதில் சுளீர் என்று உறங்குபவன் முகத்தில் நீர் தெளித்தாற்போல் அடிக்கிறது. விதியின் வலிமையை உணருகிறான்.

கமல்யா இவ்வாறு புத்தி சொல்லியபடி குனிந்து அவன் தலையுச்சியில் ஒரு அன்பு முத்தம் அளிக்கிறாள். தன் கரங்களினால் அவன் கைகளை மிருதுவாகக் கழட்டி விடுகிறாள். காவலர்களிடம் ‘செல்லத் தயார்’ என்றபடி தலையசைத்து அவர்களைப் பின்தொடர்கிறாள்.

லுமா உதவியற்றவன் போல் அப்படியே இருந்த இடத்திலேயே மண்டியிட்டு கிடக்கிறான். அவன் கைகள் ஆலமர விழுதுகள் போல் இரு பக்கங்களிலும் இலக்கற்றுத் தொங்குகின்றன.

சற்று நேரத்தில் லுமா மெல்ல தலை நிமிர்ந்து பார்க்கும்போது அவனுள் இருக்கும் ஆழ்ந்த துக்கத்தை அவன் முகம் பிரதிபலிப்பதை உணரமுடிகிறது. ஆனால் நம் கண்ணெதிரேயே அவன் முகம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் கல்லாகிறது. சோகவிதை அந்த கல்லைப் பிளந்து, துளிர்விட்டு, விரக்தியாய் முளைத்து ஆத்திரமாய் வேருன்றுகிறது.

எழுந்தவன், ஏதோ ஒரு புது இலட்சியம் கொண்டதுபோல் திட்டவட்டமான குறிக்கோளுடன் சிறைவாசலை நோக்கி நடக்கிறான்.

நள்ளிரவு - செளரியதேசத்தின் எல்லையில் ஒரு கழுவளம். இராப்பட்சிகள் அங்குமிங்கும் பறந்து வெவ்வேறு கழுக்களில் ஏறி இறந்த மற்றும் இறக்கவிருக்கும் கழுவேற்றப்பட்டவர்களை கொத்திக்கொண்டிருக்கின்றன. வலியினால் அவதிப்படுவரின் அலறல்கள் காதைத் துளைக்கின்றன. இந்த கொடூரங்களைக் காண விரும்பாத பிறைச்சந்திரன் அவ்வப்பொழுது கருமேகத்தின்பின் ஒளிந்து கழுகளத்தை இருள்கூழ வைக்கிறான்.

நிஜமாகவே இக்கழுக்கள் மரங்களும் அல்ல, மரத்தாலானவையும் அல்ல. நீதிமரம் என்பது அன்றைய புராதான வார்த்தையை பெயராகச் சூடிக்கொண்டிருப்பதுதான். வெண்கழுக்கள்போல் ஏதோ ஒரு நவீன உலோகத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட சூலங்கள். இவை வரிசையாய் கழுக்களத்தில் நடப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றின் நடுவிலும் ஒரு விளக்கு போன்ற ஒளியுமிழி உள்ளது. கழுவேற்றப்பட்டவரின் உயிர்நிலையைப் பொறுத்து அதன் நிறம் மாறுகிறது. இறந்து விட்டவர்களின் கழுக்களில் அவை சிவப்பு நிறமாகவும், வெளியூற

அவதிப்படாமலும் அலறசக்தியிழந்தும் உயிரை இன்னும் பிடித்துக்கொண்டிருப்போரின் கழுக்களில் அவை மஞ்சள் நிறமாகவும், வலியால் அவதிப்பட்டு துடித்து அலறிக்கொண்டிருப்பவர்களின் கழுக்களில் பச்சை நிறமாகவும் உள்ளன. காலியான கழுக்களின் மீதுள்ள ஒளியுமிழிகள் வெள்ளை நிறம் கொண்டுள்ளன.

இந்த களத்தின் ஓரத்தில் ஒரு கழுவிஸ்தான் நாம் பாலோப்பியனைக் காண்கிறோம். அவன் உடல் துடிக்கும் நிலையைத் தாண்டிவிட்டான். ஆனால் இன்னும் உயிர்பிரியவில்லை. அவன் ஏற்றப்பட்ட கழுவின் ஒளியுமிழி மஞ்சள் நிறம் கொண்டிருக்கிறது.

கண்ணை மூடிக்கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் வறண்ட நிலம் போல் விரிசல்கொண்ட உதடுகளோ ஏதோ கனவில் பேசுவதுபோல் லேசாக அசைந்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அருகில் சென்றால் கேட்க முடிகிறது. அவன் மெல்லிய குரலில் வாய்குழற்றி மந்திரம் போல் ஓதும் வார்த்தை “இரு... இரு...” என்பதுபோல். மேலும் அருகில் சென்றால்தான் தெரிகிறது அது “இரு” அல்ல, அவன் தங்கை விருணாவின் பெயர் என்று.

அருகில் ஏதோ சப்தம் கேட்கிறது. கருப்புப் போர்வை போர்த்திக்கொண்டு உயிரை மீட்க வந்த யமதூதனைப்போல் ஒருவன் அங்கு வந்திருக்கிறான். இரு வெண்ணிறக் கைகள் மெல்ல தலையை மூடும் துணியை அகற்றியதும் நமக்கு அது ஜாமாவெனத் தெரிகிறது. பாலோப்பியனைக் காண வந்திருக்கிறான். இடுப்பில் தொங்கும் ஒரு நீர்குப்பியைப் பிடித்து, பாலோப்பியனின் அருகில் சென்று நீர்க்குப்பியைத் திறந்து அதன் வாயை பாலோப்பியனின் உதடருகில் வைத்து குப்பியைச் சாய்கிறான். நீர் வழிகிறது. பாலோப்பியன் நாக்கை நீட்டி ஈரமாக்கிக்கொண்டு கண்ணைத்திறந்து பார்க்கிறான். “ஓ... சௌ...ர்யா...” என்று வலுவற்றுச் சொல்கிறான். மீண்டும் நாக்கை நீட்டி நீர் வேண்டுமாறு பாவனை செய்து கொஞ்சம் குடித்தப்பின்னர் ஜாமா ஒரு துணியினால்

பாலோப்பியனின் உதடுகளையும் கன்னங்களையும்
மெல்ல ஒத்தி ஒத்தித் துடைக்கிறான்.

“என்னை மன்னித்துவிடு சூரா... எங்களை
மன்னித்து விடு...”

‘பாவமாவது, மன்னிப்பாவது! இப்போது அதுவா
முக்கியம்’ என்றபடி “சௌர்யா...” என பாலோப்பியன்
திணறித் தொடர்கிறான். “என் தங்கை... விருணா...
மருந்தை அவளிடம்... கொண்டு சேர்ப்பாயா?”

‘ஆம்’ என்றபடி லுமா தலையசைக்கிறான்.

“எல்லைநகர் தெற்குவீதி கோடியில்... எனக்கு என்ன
ஆயிற்று என்று அவளிடம் தயவு செய்து சொல்லாதே.
உன்னைக் கெஞ்சுகிறேன். ஏற்கனவே பலவீனமான
இதயம் கொண்டவள்... இது தெரிந்தால்...”

கண்மூடி மயக்கமடைகிறான். அவன்
கழுவிலிருக்கும் ஒளியுமிழி மஞ்சளிலிருந்து
சிவப்பாகவும் மறுபடியும் மஞ்சளாகவும்
மினுமினுக்கிறது. சில வினாடிகளில் மறுபடியும்
நிலையான மஞ்சள் நிறம் கொள்கிறது, பாலோப்பியன்
மீண்டும் கண்திறந்து லுமாவை நோக்கி “... எங்களுக்கு
இங்கு ஒரு வாழ்க்கையமைக்க முயற்சிக்கிறேன் என்று
சொல்... கூடிய சீக்கிரம் அழைத்துச்செல்ல வருவேன்
என்று-”

மீண்டும் மயக்கம். மீண்டும் ஒளியுமிழி
மினுமினுத்தல். மீண்டும் முன்போல் கண்விழிப்பு...
கெஞ்சும் பார்வை.

பாலோப்பியன் பேச முயற்சிக்கும்போது லுமா
தனது விரலை பாலோப்பியனின் உதடுகள் மீது
வைத்து சாந்தப்படுத்துகிறான்.

“கவலைப்படாதே சூரா. உன் தங்கைக்கு மருந்தை
நானே எடுத்துச்சென்று தருகிறேன். ஆனால் நான்
இங்கு வந்ததற்கு வேறொரு காரணம் உண்டு.”

ஒரு வினாடி மௌனத்திற்கு பிறகு வலி மீண்டும்
விழித்துக்கொண்டாற்போல் பாலோப்பியன்
பலவீனமாக ஆவென்று முன்குகிறான்.

“நான் ஒரு தீர்மானம் செய்துவிட்டேன் சூர நண்பா.” என்கிறான் லாமா. “இன்றுமுதல் நான் செளரிய தேசத்தை துறந்து சூர நாட்டிற்குச் சென்று சூரர்களின் நன்மைக்காக உழைப்பேன். இது சத்தியம். உனக்கும் எனக்கும் நடந்த அநீதியை சரியாக்குவதையே என் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாக்கிவிட்டேன். இனி செளரிய தேசத்திற்கும் எனக்கும் எந்தவித சம்பந்தமும் கிடையாது.”

பாலோப்பியனின் கண்கள் லாமாவை நோக்கி இருந்தாலும் அவனைக் காணவில்லை, ஏதோ கனவுலகக் காட்சி காண்பதுபோல் இருக்கின்றன.

“சௌர்யா... என் தங்கை... விருணா... மறக்காதே... விருணா...”

எங்கோ சொருகிய கண்கள் நகரவில்லை. உதடுகள் மட்டும் மெல்ல வாய்குழறி உச்சரிக்கின்றன. “மறக்... காதே... விருணீ ... ருணீ ... மறக்கா-”

உதடுகள் அப்படியே உறைகின்றன. கண் திறந்தவாறே தலை சாய்கிறது. கழுவின் மின்மினுக்கும் ஒளியுமிழி ‘ங்கொய்ய்ய்...’ என நீடித்து அடங்கும் ஓசையுடன் நிலையான சிவப்பு நிறமாய் மாறுகிறது.

தன் கைகளால் பாலோப்பியனின் திறந்த கண்களை லாமா மூடுகிறான். தன் கண்களையும் மூடிக்கொண்டு சற்று நேரம் அவன் முன் அமைதியாக நிற்கிறான்.

அப்படியிருக்கையிலே அவன் பின் திடீரென ஏதோ சப்தம். சந்திரன் மீண்டும் கருமேகத்தின் பாதுகாப்பை நாடி ஒளிந்துக்கொள்கிறது. கும்மிருட்டில் யாரோ அவனை நோக்கி வலதுபுறத்திலிருந்து வருகிறாற்போல் ஓசை. கண்சுருக்கி வலதுபக்கம் திரும்பி இருளை துளைத்து கூர்மையான பார்வையைச் செலுத்தி யாரென்று கண்டறிய முயல்கிறான்.

அப்போது அவன் முதுகுப்புறத்தில் படக் என்று ஏதோ குச்சி முறியும் சப்தம்.

திரும்புவதற்குள் அவன் தோளின் மீது ஒரு கை.
அழுத்தமாய் பிடிக்கிறது.

அத்தியாயம் பன்னிரண்டு – சூரதேசம் செல்லுதல்

எட்டிப்பார்க்கும் நிலாவெளிச்சத்தில் பம்பரம்போல்
திரும்பிய லுமா ப்ருஹாவின் கண்களைச்
சந்திக்கிறான்.

“நீயா?”

“ஆம் லுமா. நீ பாலோப்பியனிடம் சொன்ன
அனைத்தையும் கேட்டேன். யோசிக்காமல்
அவசரப்பட்டு மோசமான முடிவெடுக்கிறாய். உன்
கூர்மையான அறிவு எங்கே போயிற்று?”

“எதிர்மாறாக புரிந்துக்கொண்டாய் ப்ருஹா. நான்
எடுத்த தீர்மானங்களிலே இதுமட்டுமே நன்கு
யோசித்து பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தி எடுத்தது.
என்னால் இனியிங்கு இருக்க இயலாது. என் மக்கள்
செய்த பாவங்களுக்கு எங்கு பரிகாரம் தேடமுடியுமோ,
அங்குதான் நான் செல்ல வேண்டும்!”

“இல்லை லுமா. உன் தீர்மானங்கள் இப்போது
கோபத்தினால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சில
நாட்களுக்குப்பின் யோசித்து முடிவெடுப்போம். நான்
தந்தையுடன் பேசி எல்லாவற்றையும்
சரிசெய்துவிட்டேன். அவர் உன்னைத் தத்து
எடுத்துக்கொள்ளச் சம்மதித்துவிட்டார். நாமிருவரும்
இனி சகோதரர்களாக வாழலாம். உனக்கு ஞாபக-”

“நிறுத்து ப்ருஹா. இதுவரை நான்
சொல்லிக்கொண்டிருந்ததை ஒரு காதில் வாங்கி
இன்னொரு காது வழியாக விட்டுவிட்டாயா? நான்
தீர்மானித்துவிட்டேன். என் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்
என்னவென்று அறிந்துவிட்டேன். நான் செல்ல
வேண்டும். என்னைத் தடுக்க முயலாதே.”

ஒரு சிறிய இடைவெளிக்குப் பின்...

“மேலும்... என் மனதுள் புகுந்து முடிவை மாற்ற
முயற்சிக்காதே. நீ செய்வது எனக்குத் தெரிகிறது.
வேலை செய்யாது. நிறுத்து.”

“நீ சொல்வது சரி லுமா. வேலை செய்யாதுதான். நீ அதை எதிர்க்கத்தக்க மனோபலம் கொண்டவன். என் தந்தையை விட அதிகமான மனோபலம் கொண்டவன்.”

சில வினாடிகளுக்கு மௌனமாக இருக்கிறான்.

“உன் இதயத்தைச் சுற்றி நீ ஒரு சுவரை எழுப்பியிருப்பதை உணர்கிறேன். உன் கூர்மையான அறிவையும் அதைவிட கூர்மையான முனைகொண்ட கேள்விக்கணைகளையும் என்மேல் ஏவத் தயாராக இருப்பதையும் உணர்கிறேன்.”

சட்டென லுமாவின் கையைப் பிடித்து நீட்டி நடுவர் குழுவின் காகிதப்பத்திரத்தை அதன் மீது பளீரெனச் சாத்துகிறான். சந்திரன் அது என்னவாக இருக்கும் என்ற ஆர்வத்துடன் கருமேகத்தின் பின்னிருந்து எட்டிப்பார்த்து தனது வெள்ளிக்கதிர்களை அதன் மீது ஏவுகிறான். அதன் ஒளியில் லுமா தனது நிஜமான விசாரணைத் தீர்ப்பு என்னவெனக் காண்கிறான்.

சற்று நேரம் ப்ருஹாவின் கண்களுக்குள் உற்றுப் பார்க்கிறான், ஏதோ சொல்ல முயற்சிக்குமாறு. ஆனால் ப்ருஹா மீண்டும் தொடங்கி:

“உன்னை அன்பினாலும் தேற்ற முடியாது, மனதுள் புகுந்து மனமாற்றவும் விடமாட்டாய் என்றால் அந்த பத்திரத்தைப் பார். நான் உனக்காக என்ன செய்திருக்கிறேன் என்று பார். அந்த நன்றிக்கடனைத் தீர்ப்பதற்காகவாவது நீ இங்கு என் சகோதரனாகத் தங்கமாட்டாயா?”

இதை கேட்ட லுமாவின் கண்களில் கோபக்கனல் பற்றி எரிகிறது.

“என்ன தைரியம் இருந்தால் நன்றியைப் பற்றி என்னிடம் பேசுவாய்! உன் இரத்தம் அல்லவா என் இரத்தத்தை இரக்கமில்லாமல் என்னிடமிருந்து பறித்தெடுத்துச் சிரச்சேதம் செய்தது? உன்னால் முடிந்ததை என் தாய்க்குத் தீர்ப்பு வழங்கும் போதே ஏன் செய்யவில்லை?”

“ஐயோ லுமா. உனக்குப் புரியவில்லை. கடைசிவரை காத்திருக்கவில்லை என்றால் என் தந்தை அப்பொழுதே விசாரணையை நிறுத்தி ஒத்திவைத்-”

“ப்ருஹா. நீ சொல்வதை நான் கேட்க விரும்பவில்லை. நான் சொல்வதை நீ கேள். என் நண்பன் என்ற ஒரே காரணத்தினால் உன் மனதைத் துன்புறுத்தவேண்டாம் என இதுவரை நான் இதைச் சொன்னதில்லை. ஆனால் நான் என்றுமே நீ ஒரு அறிவாளி என்று நினைத்ததில்லை. இப்பொழுது நான் மேலும் உறுதி பெற்றேன் – நீ ஒரு முட்டாள் மட்டுமல்ல, நண்பர்களின் நம்பிக்கைத்துரோகி, முதுகில் குத்தும் நயவஞ்சகன்.”

ப்ருஹா முகத்தில் கோபம் இல்லை. வெறும் ஆச்சரியம்தான். லுமா மேலும் தொடர்கிறான்:

“என் உயிரைக் காப்பாற்றுதலில் உனக்கு என்ன லாபமோ, யார் கண்டார்?”

சற்றே அமைதி. இருவரும் ஒன்றும் சொல்லாமல் ஒருவரையொருவர் பார்க்கிறார்கள்.

“இல்லை ப்ருஹா. நான் உனக்கு நன்றிக்கடன் படவில்லை. உயிரென்ன, கால்தூசி அளவு கூட கடன்படவில்லை. நான் உனக்கு கொடுக்கவேண்டியது ஒன்றுமே கிடையாது, சொல்லவேண்டியதும் எதுவுமில்லை. இதுவே நாம் சந்திக்கும் கடைசி முறை.”

இதைக்கேட்ட ப்ருஹா பதட்டப்படவில்லை. சற்று நேரம் மௌனமாக நின்று லுமாவின் கண்களுக்குள் ஆழமாய் பரிதாபத்துடன் பார்க்கிறான். அவன் தோளின் மீது கையை வைக்கிறான்.

“ஆம் லுமா. நீ சொல்வது முழுதும் சரிதான். என் அறிவுத்திறன் உன்னுடையதற்கு சமமில்லை. என்னால், உன்னைப்போல் கூர்மையாக சிந்திக்க முடியாது. ஆனால்... என்னால் உணரமுடியும்... என்னால் காத்திருக்க முடியும்... என்னால் தீர்க்கமாய்ப் பார்க்க முடியும்...”

... உன் உள்ளத்தைச் சுற்றி நீ எழுப்பிக்கொண்ட
மகாகற்சுவர்களைத் துளைத்து என்னோடு பேச
விரும்பாத உன் இதயம்வரை சென்று பார்க்க முடியும்.
நீ சொன்னபடியே இனி நாம் சந்திக்கபோவதில்லை
என்பதை உணர்ந்துவிட்டேன். நீ இப்பொழுது
இங்கிருந்து செல்லவேண்டும் என்பதையும்
ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டேன். ஆனால் நாம்
விரோதிகளாகப் பிரிய வேண்டாம். நண்பர்களாகவே
விடைபெறுவோம்...

...நீ எனக்கு கடன்படவில்லை லுமா... உன் உயிர்
என்னுடையதல்ல. ஆனால் ஒன்றுமட்டும்
கண்டுவிட்டேன்: உன் சுயரூபம் மிகவும் கருணை
வாய்ந்தது. அதை நீ ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அதை
மறைக்கப் போடும் ஒரு வீராப்பு வேஷம்தான் இது.
என்னால் உன் வேஷத்தைக் கலைக்க முடியாது.
அதற்கு ஏதோ ஒரு அனுபவம் எங்கோ எப்போதோ
உன்னை சந்திக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது.
வேஷம் கலைந்தபின் ஒரு நாள் நீயே உன் உயிரை
எனக்காகத் தியாகம் செய்யத் தயங்கமாட்டாய்
என்பதும் தெரிகிறது. உனக்கு இனி நல்லதே
நடக்கட்டும் என வாழ்த்துகிறேன்."

இப்படி சொன்னபடியே லுமாவின் தோளிலிருந்து
தன் கையை எடுத்து. ஓரடி பின்வாங்கி லுமாவைப்
பார்த்து குனிந்து தலைவணங்குகிறான்.

அவன் மீண்டும் தலைநிமிரும்போது லுமா அங்கு
இல்லை. அர்த்தராத்திரி இருளுக்குள் ஓசையின்றி
நுழைந்துவிட்டான்.

ஆந்தை ஒன்று கூக்குரலிட்டுக்கொண்டு
பாலோப்பியனின் பிணத்தின் மீது உட்காரவேண்டி
மேலே வட்டமடிக்கிறது.

அத்தியாயம் பதின்மூன்று – விருணா காட்டிய வழி

ம றுநாள் காலையாகிவிட்டது...

பொதுவாகவே ஒரு ஊர் தலைநகரிலிருந்து எவ்வளவு தூரம் தள்ளி இருக்கிறதோ, அவ்வளவு வசதி குறைந்து இருக்கும். இந்த விதி சூரதேசத்தில் உள்ள ஊர்களுக்கும் பொருந்தியே இருந்தது. இதன் காரணத்தை ஆராய்ந்தால், ஒவ்வொரு ஊரிலும் சூரர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கும்போது, அவ்வூர்களில் இருக்கும் பரம ஏழைகளே முதலில் பாதிக்கப்படுவதால், அவர்கள் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று அடுத்த சிற்றூருக்குச் செல்வதோ அல்லது செலவுகளைக் குறைக்கவேண்டி வசதிகளற்ற இருப்பிடங்களை உருவாக்குவதையோ அறியமுடியும். தாங்களுடனே தன் பழக்க வழக்கங்களையும் எடுத்துச்சென்று அங்கே ஒரு புதிய வாழ்விடத்தை அமைப்பார்கள்.

இப்படி சூரநாட்டுத் தலைநகரிலிருந்து வெகுதூரத்தில் உள்ளதுதான் எல்லைநகர் என்ற ஒரு சிற்றூர். செளரியதேசத்தின் சுவர்களுக்குச் சமீபத்தில் உள்ளது. தலைநகரில் வாழும் சூரர்கள் சிலசமயம் எல்லைநகரத்தை “இல்லைநகரம்” என்றே கேலியாகப் பேசுவதுண்டு. செளரியர்கள் இவர்களை மக்கள் இனமெனவே கருதுவது இல்லை. சூரநாட்டு அதிகாரிகளின் பார்வையில் இவ்விடம் கணக்கிலே இல்லை. எனவேதான் இந்தப் புனைபெயர் – இல்லைநகரம். இந்த ஊரில்தான் நம் கதையின் அடுத்த அத்தியாயம் தொடர்கிறது.

தெற்குவீதிக் கோடியில் பாலோப்பியன் விருணாவை ஏற்றி வைத்த இடத்திலேயே அவள் இன்னும் இருக்கிறாள். வீதியை முதுகுப்பக்கம் வைத்துக்கொண்டு சுருண்டு படுத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அப்போது சாதாரணமாக யாரும் சீண்டாத இந்த தெருவில் காலடி

ஓசை கேட்கிறது. அதுவும் விருணா இருக்கும் திசையை நோக்கி நடந்து வருவது போல் இருக்கிறது.

விருணா சிரமப்பட்டு திரும்பி கண்குருகிப் பார்க்க முயற்சித்தாலும் சோர்ந்த கண்களுக்கு எதுவும் சரியாகத் தெரியவில்லை. நிழல்போல் ஏதோ ஒரு சிறுவனின் உருவம் தன்னை நோக்கி வருவதைக் காண்கிறாள்.

பாலோப்பியன் திரும்பி வந்துவிட்டான் என்ற சந்தோஷத்தில் அவள் இதயம் கொண்டாடுகிறது. தனக்கு நோய்வாய்ப்பட்ட உடம்பு என்பதைச் சற்றே மறந்து புதுவலிமை கண்டு உற்சாகத்துடன் அவனை வரவேற்க மனம் துடிக்கிறது.

ஆனாலும் அந்த நிவாரணத்தையும் துடிப்பையும் அவனிடம் வெளிப்படையாக காட்ட அவள் விரும்பவில்லை.

‘ஒரு வேளை என் கவலை தணிந்தது என்று அவனுக்குத் தெரிந்து போனால் மறுபடியும் இது போல் என்னை விட்டுப் போக தைரியம் அதிகரித்ததுவிடுமோ’ என்ற சந்தேகத்தினால் சந்தோஷமாய் அவனை வரவேற்பதைவிட தாமதத்தைச் சுட்டிக்காட்டி கோபப்படலாம் என்ற விதத்தில்:

“பீப்பி... நன்றாய் வந்தாய் போ. உனக்காக நான் எவ்வளவு நேரம்தான் காத்துக்கொண்டிருப்பது?” என்று முகத்தை தூக்கி வைத்துக்கொண்டு பொய்க் கோபத்துடன் குறைசொல்கிறாள்.

அவள் அருகில் வந்து நின்ற உருவம் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. “மமஹ்ரம்” என்று தொண்டையிலிருந்து சற்று சளியகற்றுகிறது.

குரலைக்கேட்ட விருணாவிற்கு அப்போது சந்தேகம் எழுகிறது. அது பாலோப்பியனின் குரல் போல் இல்லையே. இது யாராக இருக்கும் என்று. கைகளினால் கண்களை நன்கு கசக்கி உற்றுப் பார்க்கிறாள். வந்தது லாமா. அவனை முன்பின் தெரியாததினால் விருணா அச்சப்பட்டு அவனை

அவ்விடத்திலிருந்து வெளியேற்ற முயற்சிக்கிறாள். லொக்கு லொக்கென்று இருமுறை பொய் இருமல் இருமுகிறாள்.

“ஓ. நீ பீப்பி இல்லையா? இங்கிருந்து சென்று விடு சிறுவா. எனக்கு உடம்பு சரியில்லை. என் அருகில் வந்தால் உனக்கும் இந்த நோய் வந்து விடும்.”

மறுபடியும் இருமுகிறாள், அவன் இருக்கும் திசையை நோக்கியே. ஆனால் லாமா அதைக்கண்டு அசரவில்லை. இன்னும் நெருங்குகிறான்.

“நீதானே விருணா? உன் அண்ணன்தான் என்னை இங்கு அனுப்பிவைத்தான்.”

“பீப்பி?” அவள் கண்களில் ஒருகூடிணம் உற்சாகம் தெரிகிறது. “உனக்கு அவனைத் தெரியுமா? அவனைக் கண்டாயா? எங்கு இருக்கிறான்?”

“அவன்தான் என்னை இங்கு அனுப்பிவைத்தான் விருணா. உன்னைக் கண்டுபிடித்து உன்னிடம் இதைக் கொடுக்குமாறு சொன்னான்.” எனச் சொல்லிக்கொண்டே பையிலிருந்து மருந்துக்குப்பியை எடுக்க முயற்சிக்கிறான்.

விருணா சற்று ஏமாற்றமடைகிறாள். “பீப்பி அப்படி செய்யவே மாட்டான். அவனே இங்கு திரும்பி வருவதாக எனக்கு வாக்களித்திருக்கிறான். நீ யார்? உனக்கு என் அண்ணனை எப்படித் தெரியும்?”

“நான் ஒரு செளரியதேசத்து சிறுவன் விருணா. உன் அண்ணனை எங்கள் நாட்டில் சந்தித்தேன். என் தாய் ஒரு மருத்துவரர் ...” சற்று தயங்கி பிறகு தொடர்கிறான்.

“...ரராக இருந்தாள்” என்று கடந்தகால வாக்கியத்தில் முடிக்க அவன் கண்ணிலும் சோகம் தெரிகிறது. ஒரு கணம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஏதோ யோசித்தப்பின் குப்பியை அவள் கையில் வைக்கிறான்.”

“இந்த மருந்தை நீ அருந்த வேண்டும். உனக்குக் குணமாகிவிடும்.”

லாமாவின் கை அவளுடைய கைகள் மீது பட்டவுடன் விருணா திடீரென கண்களை நன்கு திறந்து லாமாவை உற்றுப்பார்க்கிறாள்.

“செளரியே, நீ என்னைத்தொட்டவுடன் எனக்கு ஏதோ தோன்றியது! உன்னிடத்தில் ஏதோ ஆழ்ந்த சோகத்தைக் காண்கிறேன். ஆத்திரம் கொண்டிருப்பதையும் உணர்கிறேன்... ஆனால் என் மீதும் என் அண்ணன் மீதும் ஏதோ அனுதாபம் வைத்திருக்கிறாய். உண்மையைச் சொல். என் அண்ணன் எங்கிருக்கிறான்? எப்போது திரும்புவான்?”

“இந்த மருந்தை முதலில் அருந்து விருணா. நீ உன் உடல் ஆரோக்கியத்தை மீண்டும் பெற்றப்பின் அதைப்பற்றிப் பேசுவோம்.”

சட்டென கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் அவன் மணிக்கட்டைக் கெட்டியாய்ப் பிடிக்கிறாள்.

“இல்லை. இப்போதே சொல். பீப்பி எப்போது வருவான்?”

லாமா ஒன்றும் சொல்லாமல் குப்பியை அவள் உள்ளங்கையில் மேலும் அழுத்தமாய்த் திணிக்கிறான்.

“மருந்தை குடி விருணா.”

விருணா ஒன்றும் சொல்லாமல் அவன் மணிக்கட்டைப் பிடித்தவாறே அவன் கண்களுக்குள் உற்றுப்பார்க்கிறாள். அவள் கண்களில் சோகம் உருவாகிக்கொண்டிருக்கிறது.

“சொல் செளர்யா! பீப்பி இறந்துவிட்டானா?”

“விருணா. இது அதைப்பற்றி பேசும் நேரம் அல்ல. முதலில்-”

“நினைத்தேன்!” என்று லாமாவின் மணிக்கட்டை உதறிவிட்டு மேல் நோக்கி எங்கோ பார்க்கிறாள். கண்களில் நீர்.

“நினைத்தேன்! ஓ பீப்பி... சொல் செளர்யா. அவன் சிரமமின்றி இறந்தானா?”

லாமா விடையளிக்காமல் மௌனமாக இருக்கிறான். விருணாவின் கண்களில் நீர் பொங்கி வழிகிறது. “நினைத்தேன்... நினைத்தேன்...” என்று மெதுவாக அழுகிறாள். கையை விரக்தியோடு திறக்க அதனுள் அடங்கியிருக்கும் மருந்து குப்பி அங்கிருந்து உருண்டோடி விழப்பார்க்கிறது. லாமா அதைப் பிடித்து நிறுத்தி அவள் கைகளை இறுக்க மூடுகிறான்.

“அப்படியானால்...” என தொடர்கிறாள். “... இதிகாசச்சுவடிகள் சொல்லும் குறி உண்மையாகதான் இருக்கும். இருக்காது என நம்பினேனே! அப்பொழுது பீப்பி என்னுடன் இங்கு இருப்பானே! இது சரியல்ல. மற்றவர் உயிரைக்காக்க என் அண்ணனின் உயிர் ஒரு காணிக்கையா?”

மறுபடியும் விரக்தியடைந்து கையைத் திறக்கிறாள். மீண்டும் குப்பி உருண்டு விழப்பார்க்கிறது. லாமா அதைப் பிடித்து அவள் கையில் அழுத்தி வைத்து “நீ இப்படி செய்வது சரியல்ல விருணா. நீ இந்த மருந்தை அருந்த வேண்டும் என்பது உன் அண்ணனின் வேண்டுகோள். அதை நிறைவேற்ற மாட்டாயா?” என்கிறான்.

“அண்ணனே போன பிறகு நான் இருந்து என்ன செய்யப் போகிறேன் சௌர்யா? அவனைப் பற்றிய செய்தியை என்னிடம் கொண்டு வந்ததற்கு நன்றி. நீ செல்லலாம்.”

“அப்படிப் பேசாதே விருணா. இந்த மருந்தைப் பெறுவதற்கு உன் அண்ணன் என்ன பாடுபாட்டான் தெரியுமா? அருந்தமாட்டேன் என்று நீ பிடிவாதம் பிடிப்பது சரியா என நீயே யோசித்துப்பார். உன் அண்ணன் இதற்காக தன் உயி-”

“நல்லது... கெட்டது... இதை பற்றி நீ என்னிடம் சொல்லவேண்டாம் சௌர்யா. எங்கள் தாய் பாடிய தாலாட்டு என்ன தெரியுமா?

ஒரு சிறிய இடைவெளிக்குப்பின் பாடுகிறாள்: ‘நல்லதொரு நாள் கெட்டதாகும். கெட்டதொருநாள்

நல்லதாகும். ஆனால் உறவு மட்டும் எந்நாளும் உறவே ஆகும்...”

திடீரென அவள் பாடுவதைக்கேட்ட லாமாவிற்கு கவலை உண்டாகிறது – ஒருவேளை அவளுக்கு ஜூரம் முற்றிப்போய் புத்தி பாதிக்கப்பட்டு விட்டதோ என்று நினைக்கிறான். நிசம்பதமான தெருக்கோடியில் ஒலிக்கும் அவள் குரலோசை அசரீரியின் கீச்சானை குரல்போல் ஒலிப்பதைக் கேட்டால் நமக்கு பயத்தினால் தேகத்தின் மயிர்சிலிர்த்துவிடும். லாமாவிற்கோ பயமில்லை, கவலைதான்.

அவன் முகத்தில் குழப்பத்தைக் கண்டு ஆச்சரியப்படாமல் விருணா லேசாகச் சிரிக்கிறாள். கன்னங்களின் மேல் கண்ணீர் உருண்டோட அவள் கண்களை மூடிக்கொண்டு மெல்லிய குரலில் சொல்கிறாள்:

“செல் செளர்யா. சுவடிகளின் பாதுகாப்பாளரும் ராஜகுருவுமான கீரர் என்பவரைத்தான் நீ சந்திக்கவேண்டும். தலைநகரில் உள்ளார். இங்கிருந்து பல நாட்கள் தூரத்தில் உள்ளது. கீரர்தான் சுவடிகள் சொல்லும் குறியைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறார். அவர் உன்னை வரவேற்பார். வேறெங்கும் உனக்கு சூரநாட்டில் பாதுகாப்பான புகலிடம் கிடையாது.”

லாமா அங்கிருந்து நகரவில்லை. கையில் மருந்துக்குப்பியை வைத்துக்கொண்டு பாலோப்பியனுக்கு கொடுத்த வாக்கை எப்படி நிறைவேற்றுவது என்று யோசிக்கிறான். சற்றே மௌனமாக கண் மூடியிருந்த விருணா மீண்டும் தொடர்கிறாள்.

“நீ இன்னும் இங்குதான் இருக்கிறாயா? நீ செல்ல வேண்டும்...” என்று நா குழல விட்டுவிட்டுப் பேசுகிறாள். “... பிற்காலத்தில்...”

மயங்கி தூக்கத்தில் உளறுவது போல் “... நீ மகா தொகைக்கரைப்பை... நிறுத்தும்... போது என்னைப் பற்றி யோசி.... ஒரு வேளை நாம் மீண்டும் அப்போது சந்திப்போம்.”

“விருணா! விழித்துக்கொள். என்னவோ சொல்கிறாயே? கீரரா? மகா தொகைக்கரைப்பா? எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை விருணா. நீ இந்த மருந்தைக் குடித்தாயானால் நாம் மேலும் விவரமாகப் பேசலாம்.”

ஆனால் விருணா மீண்டும் மயக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டாள். லாமா முடிவெடுத்து விட்டான். அவள் கையை மீண்டும் திறந்து, அதனுள் மருந்துக்குப்பியை வைத்து, கையை மறுபடியும் மூடிவிட்டு அவள் மடிமேல் நகர்த்தி வைத்தபின் ஒரு அடி பின்சென்று விருணாவை நோக்கி தலை வணங்குகிறான். “நீ மீண்டும் உடல்நலம் பெறவேண்டும் விருணா. இது உன் அண்ணனுடைய வேண்டுகோள் மட்டுமல்ல. என்னுடைய வேண்டுகோளும். நீ நன்றாய் இருப்பாயாக.” என்று வாழ்த்து கூறி அங்கிருந்து வந்த வழியே திரும்பிச் செல்கிறான்.

அத்தியாயம் பதினான்கு - ஆதியூரில் கீரர்

மாலை நேரம். ஆதியூர் எனப் பெயர்கொண்ட சூர தேசத்தின் தலைநகரம். சூர தேசத்தின் தெற்குப்பக்கக் கோடியருகில் உள்ளது. இந்நாட்டைக் கடந்து மேலும் தெற்கே சென்றால் தென்னூர் என்ற பெரும் நகரம் ஒன்று இருக்கும். அதையும் தாண்டி வெறும் காடு தான். அந்தக் காட்டில் வனவிலங்குகளோடு சில சூரர்கள் சமாதானமாக வசிப்பதைக் காணலாம். சில சூரர்கள் நிர்வாணமாக இருக்கிறார்கள். சிலர் அரைநிர்வாணமாக கிழிந்த ஆடைகளை அணிந்திருக்கிறார்கள். மற்றும் சிலர் வெறும் கோவணம் மட்டும் உடுத்தி உலாவுகிறார்கள். ஜடாமுடியோடு புழுதியும் சாம்பலும் படிந்த இவர்களின் சரீரங்களைத் தூரத்திலிருந்து பார்க்கையில் பிச்சைக்காரர்கள் என்று தவறாக மதிப்பிட வாய்ப்புண்டு. உற்றுப்பார்க்கையிலேதான் ஒவ்வொருவர் கண்ணிலும் ஒரு தீர்க்கமான திருப்தியை காணலாம். இவர்கள் வாழ்க்கையின் சிற்றின்பங்களை வெறுத்து அழியாச்சுடர்ஞானத்தை நாடி வனவாசம் சென்ற துறவிகள்.

சௌரிய தேசத்தைப்போல் மிக உயர்ந்த நாகரீகமும் உயர்தர சௌகரியங்களும் இல்லையென்றாலும் சூரநாட்டுத் தலைநகரில் வெவ்வேறு வசதிகள் உண்டு. எல்லைநகரைப்போல் இங்கு தெருக்குத்தெரு பிச்சைக்காரர்களைக் காணமுடியாது. தெருக்கள் ஓரளவு சுத்தமாகவும் இருக்கும். அரசன் வசிக்கும் நகரல்லவா? இடைவெட்டுச்சந்துக்களை அழகிய சிற்பங்கள் அலங்கரிக்கின்றன. ஆங்காங்கே பூங்காக்களும் நீருற்றுகளும் உண்டு. இவைகளை பாதுகாக்க காவலர்களும் நடமாடுகிறார்கள்.

தெருக்களின் இரு பக்கங்களிலும் பயணிகளுக்கு நிழலளிக்கும் விசாலமான மரங்கள். இவைகளில் பல சந்தன மரங்கள். தென்றல் வீசும்போதெல்லாம்

இவற்றின் கிளைகளிலிருந்து சிறிது சுகந்தத்தைப் பறித்து நம்மீது தடவி விட்டுப் பறக்கிறது.

இலையுதிர்காலமானதால் மரங்கள் தத்தம் இலைவஸ்திரங்களை உதிரவிட்டு குளிர்கால ஆழ்நித்திரைக்குத் தயாராகிக்கொண்டிருக்கின்றன.

வீதியில் நடந்து கொண்டிருக்கும் லுமாவை வரவேற்குமாறு பூம்பொழிகைப்போல் வெவ்வேறு வண்ணங்களில் உதிரும் இலைகள் அவனை அபிஷேகிக்கின்றன.

இந்நாட்டுப் பிரஜைகள் சற்று நாகரீகம் தெரிந்தவர்கள் போலத்தான் காட்சியளிக்கிறார்கள். மங்கையர் அவரவர் வீட்டு வாசல்களை நீர்தெளித்து கோலமிட்டு விருந்தோம்பல் செய்யத் தயாராக இருக்கிறார்கள். அஸ்தமிக்கும் சூரியனின் பசும்பொன்னொளியில் கோலங்களின் மீது இலைகள் மிருதுவாக மெல்ல ஆடி ஆடி மிதந்து வந்து துறைமுகம் திரும்பும் தங்கப்படகுகள் போல் நிற்கின்றன.

தலைநகரின் ராஜவீதியில் ஒரு வசதியான பெரும் இல்லம். அரண்மனை போல் இல்லையென்றாலும் ஸ்தபதியால் வடிவமைக்கப்பட்டு ஈர்க்கக்கூடிய எழில் படைத்தது. இதுதான் ராஜகுரு கீரரின் வாசஸ்தலம். வீட்டுத் திண்ணைக்கும் தெருவுக்கும் இடையே ஒரு பெரிய பூந்தோட்டம். மலர்கள் நிறைந்த செடிகொடிகள். சில தோட்டக்காரர்கள் இவற்றைக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தோட்டத்தின் ஒரு மூலையில் ஒரு அழகான வெண்பந்தல் கொண்ட கூடாரம். அது ஒரு பள்ளிக்கூட வகுப்பறைபோல் அமைந்திருக்கிறது – மேசைகள், நாற்காலிகள், எழுதுபலகைகள் போன்றவற்றை அங்கு காணமுடிகிறது.

வீட்டைச் சுற்றி பல ஏவலாளர்கள் அங்குமிங்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளார்கள். வீடு நன்கு பராமரிக்கப்பட்டது போல் உள்ளது.

கீரர் சுமார் எழுபத்து ஐந்து வயதான முதியவர். வீட்டு திண்ணையில் ஒரு எளிமையான நாற்காலியில்

அமர்ந்து ஏதோ படித்துக்கொண்டிருக்கிறார். களங்கமற்ற கருந்தேகம். தேகத்திற்கு எதிர்மாறாக வெள்ளிபோல் நரைத்த முடியும் தாடியும் கழுத்தளவு நீளத்தில் கவனமாய் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. மேல்நோக்கி முறுக்கிய மீசை சிரித்துப் பழகிய வாயை சாடை குறிக்கிறது. வயதாகியும் வாழ்க்கையின் விளையாட்டுத்தன்மையை ரசித்துப் பகிரவேண்டும் என்ற ஆசையை மூடி மறைக்காத புன்னகை வாழும் கண்கள் கொண்டுள்ளார்.

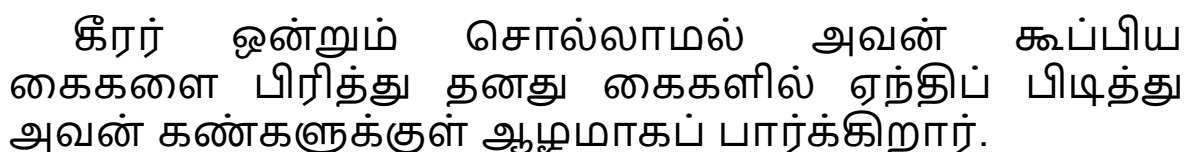
அங்கவஸ்திரத்தை துண்டுபோல் மடித்து இடது தோள் மீது போட்டிருக்கிறார். அதனால் புசுபுசுவென மார்பிலிருக்கும் வெண்மயிர்த் திரைக்குப்பின் பசித்தப்பின் அளவோடு புசித்த ஆரோக்கியமான மெல்லிய வடிவம் தெரிகிறது. ஆனாலும் அவர் நாற்காலியருகில் ஒரு நடைக்கம்பைச் சாய்த்து வைத்திருக்கிறார்.

மனைவாயில் திறந்திருந்ததால் லுமா உள்ளே நுழைந்து திண்ணைக்குச் செல்லும் வாசற்படியின் கீழ் கைகூப்பி நிற்கிறான்.

“ஐயா, என் பெயர் லுமா. நான் ஒரு செளரிய நாட்டு அகதி. அனாதை. இங்கு வந்து உங்களைச் சந்திக்குமாறு அறிவுறுத்தப்பட்டிருக்கிறேன்.

கீரர் புத்தகத்திலிருந்து தலைநிமிர்ந்து வந்தவனை உற்றுப்பார்க்கிறார். “ம்ம்ம்? செளரியன் என்று சொன்னாயா? நான் உன்னை சந்திக்கவேண்டுகிறேன் என்று நீ ஏன் நினைக்கிறாய்?”

“லுமா, ம்ம்ம்? வெள்ளிக்குலன், ம்ம்ம்? சரியான பெயர்தான். உன் கண்களில் வெள்ளியின் பிரகாசத்தையும், வேகத்தையும், கூர்மையான அறிவுத்திறனையும் காண்கிறேன். ஆனால்...” என்று தயங்குகிறார்.

“... ஆனால் ... உன் இதயத்தில் வெள்ளியின் மிருதுத்தன்மையைக் காணமுடியவில்லையே?”

“ஐயா...” என்று லுமா ஏதோ சொல்ல முயல்கிறான்.

கீரர் மீண்டும் குறுக்கிடுகிறார். “கேள்வி என்னவென்றால்... உன் மிருதுத்தன்மை உறங்குகிறதா அல்லது இறந்துவிட்டதா? ஒருவேளை ஒளிந்துகொண்டிருக்கிறதா? மிருதுவான வேறொரு இதயத்தினால் அதைத் தட்டி எழுப்பி வெளிக்கொண்டுவர முடியுமா? ம்ம்ம்?”

லுமாவிற்கு அவர் சொன்னது ஏதும் புரியவில்லை.

“சுவாமி, எனக்கு தெரிந்ததெல்லாம் நான் உங்களுக்கு பணிசெய்து மட்டுமே பாதுகாப்பு அடைய முடியும் என்பதே.”

ஒரு நொடி நிறுத்தி மீண்டும் தொடர்கிறான்.

“நான் ஒரு விசுவாசம் மிகுந்த சேவகன் ஐயா. மேலும் அறிவுத்திறன் படைத்தவன். என்னால் பல சிக்கலான விஷயங்களை உடனே புரிந்துக்கொள்ள முடியும்...”

கீரர் ஒன்றும் சொல்லாமல் அவன் சொல்வதையே மும்முரமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். பாடப்புத்தகம்போல் அவனைப் படிக்கிறார் எனச் சொல்லலாம்.

“... உங்கள் சேவகனாக இருக்க நான் மிக்க கடன்பட்டிருப்பேன். மனமிரங்கி உங்கள் சீடனாகவும் என்னை ஏற்றுக்கொண்டீரானால் ஒரு சிறந்த மாணவனாகவும் இருப்பேன்...”

“... ஆனால், நீங்கள் சொன்னதெல்லாம் நான் புரிந்துக்கொண்டேன் என்று நான் சொன்னால் அது ஒரு நாணயமற்ற பொய்யாகிவிடும். நேர்மை தவறாது

வாழவேண்டும் இல்லையேல் வாழ்க்கையே
வீணாகிவிடும் என்றுதான் என் அன்னை எனக்கு
போதித்தாள்.”

“ஆ! நேர்மை! எனக்கு அது மிகவும் பிடித்திருக்கிறது
செளர்யா. நீ சொல்வது சரி தான். எனக்கு நீ ஒரு சிறந்த
சீடனாக இருப்பாய். ஒருநாள் எனக்குத்
தெரிந்ததெல்லாம் உனக்கும் தெரியவரும். நான்
உன்னை சீடனாக ஏற்றுக்கொள்ளத் தயார், ஆனால்...”
என்று தயங்குகிறார்.

“... அதற்கு ஒரு நிபந்தனை இருக்கிறது ...” என்று
சொல்லியபடியே மீண்டும் வார்த்தையில்லா
விடையை அவன் கண்களுக்குள் தேடுகிறார்.

“குருநாதா?” என்று குழப்பத்துடன் கேட்கிறான்.

“ஒரு நாள்... பல்லாண்டுகளுக்குப் பின் ஒரு நாள்...”

“... உன்னைப்போலவே ஒரு செளரியதேசத்துச்
சிறுவன் உன் கதவைத் தட்டி வருவான்.
உன்னைப்போலவே கோரிக்கையிடுவான்...”

நிறுத்தி லாமாவின் முகபாவத்தை சற்று
ஆராய்கிறார். பின்னர் ஒரு திருப்தியுடன்
தொடர்கிறார்.

“... அவனை நீ ஒரு கேள்வியும் கேளாமல், நான்
உன்னை இப்போது ஏற்றுக்கொள்வது போல்
ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கு நீ சம்மதிப்பாயா?”
பதிலறிந்தும் கேட்கவேண்டிய கேள்வி போல்
கேட்கிறார்.

“அது சத்தியம் சுவாமி. நீர் சொல்லும்படியே
ஆகட்டும்.” என்று கூறி மீண்டும் கைகூப்பி
தலைவணங்குகிறான்.

கீரர் அவன் நிமிர்ந்து நிற்குமாறு சமிஞ்ஞை செய்து
ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து நடைகோலைப் பற்றுகிறார்.
அவருக்கு இவனைப்பற்றி நமக்கு தெரியாதது ஏதோ
தெரிந்திருப்பதுபோல் இருக்கிறது.

“முடிவெடுத்துவிட்டோம் அல்லவா? என்னுடன் வா.” என்று வீட்டினுள் அழைத்துச் சென்றபடி பேசுகிறார். “விசித்திரமான விஷயம் ஒன்று என்ன தெரியுமா? இப்போதுதான் நான் என் மகள் ஜானிர்யாவிற்கு ஒரு சேவகனைத் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். தற்செயலாக சரியான சமயத்தில் நீ வந்து சேர்ந்தாய்...”

உள்வாசற்படியருகில் சற்று நின்று மெல்லிய குரலில் “... நீ அவள் சேவகனாகப் பணிபுரிந்து அவள் பிரயாணங்களின் போது அவளுடைய பாதுகாப்பாளனாக இருக்கவேண்டும்...”

... அதாவது நான் கற்றுக்கொடுக்கும் பாடங்களை படுகவனத்துடன் படிக்காத வேளைகளில்...” என்று விஷமப் புன்சிரிப்பு சிரிக்கிறார்.

“... ஆனால் அவளிடம் மட்டும் பாதுகாப்பாளன் என்ற வார்த்தையை தவறியும் சொல்லிவிடாதே. சொல்லிவிட்டாயானால், உன் உயிருக்கு நான் உத்திரவாதம் இல்லை.” என்று சொல்லிவிட்டு களுக்களுக் என்று சிரிக்கிறார்.

வீட்டினுள் இருவரும் நுழைகிறார்கள்.

அத்தியாயம் பதினைந்து – ஜானிர்யாவின் சித்திரங்கள்

கீரரின் இல்லம். விசாலமான ஜன்னல்கள் கொண்டு வெளிச்சம் பொங்கும் இந்த மாடியறைதான் ஜானிர்யாவின் சித்திரச்சாலை. சுவர்களில் பலவிதமான சித்திரங்கள் மாட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஜன்னல் அருகே ஒரு வரைப்பலகை தாங்குசட்டம். அதன்மீது வெண்ணிற வரைப்பலகை காலியாக இருக்கிறது. அதனருகே இரு மேஜைகள். சிறிய மேஜை மீது ஒரு வண்ணத்தட்டு. அதன்மீது சுமார் பத்துப் பதினைந்து இடங்களில் வெவ்வேறு வண்ணம் கொண்ட சாயங்கள் தயாராக வைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஜன்னலை நோக்கி இருக்கும் பெரிய மேஜை மீது ஒரு பழைய செம்புத் தட்டு. தட்டின்மேல் புதுக் குங்குமம் போல் சிவப்பு நிறப் பழம் ஒன்று இருக்கிறது. சூர்யாஸ்தமனம் ஆன மேற்குவான அந்தியொளி ஜன்னல் வழியாக பழத்தின் மீது பொழிந்து அதைக் கண்ணாடிப் பழம் போல் பளபளக்க வைக்கிறது.

தாங்குசட்டத்தின் பக்கத்தில் ஒரு பதினாறு வயது சிறுமி. அவள் கையில் ஒரு வர்ணக்கோலை பேனா போல் பிடித்துக்கொண்டு ஜன்னல் வழியே வானத்தைப் பார்த்து ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கிறாள். இவள்தான் **ஜானிர்யா**. கீரரின் ஒரே மகள் – ஓவியை. சித்திரம் எழுதுவதே இவளுடைய ஒரே பொழுதுபோக்கு. ஓவியக்கலை மீது பேரார்வம் கொண்டவள்.

ஜானிர்யாவிற்கு விசாலமான குறும்புக்காரக் கண்கள். எண்ணெய் தேய்த்து சீவிய கருங்கேசம் இரட்டை பின்னலாய்ப் பின்னப்பட்டிருக்கிறது. பின்னலின் நுனியைப் பார்த்தால் இவளைப்போலவே சுயேச்சையான மனப்பான்மை கொண்ட சுருண்ட முடி அடங்க மறுத்து பின்னலினால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருப்பது தெரியவரும்.

நீல மலர்கள் சித்தரிக்கப்பட்ட ரவிக்கை, லாமாவின் கண்கள் போல் கருநீல வண்ணங்கொண்ட பட்டுப்பாவாடை. போர்த்திக்கொள்ள அதற்கு ஈடான ஒளிபுகும் வெள்ளைத் தாவணி. ஜானிர்யாவிற்கு மெல்லிய வடிவம். மல்லிக்கொடியிடை மாசற்ற மாநிற மேனியைக் காட்டுகிறது. தொப்புளில் ஒரு சிறிய தங்க வளையம் மின்மினுக்கிறது. வளையத்திலிருந்து ஒரு மெல்லிய தங்கச் சங்கிலி தொங்கி அதன் நுனியில் ஒரு தங்கத்தாமரை ஊசலாடுகிறது - அவள் காதிலாடும் தோடுகள் போலவே.

காலடி ஓசையைக் கேட்டவுடன் ஜானிர்யா திரும்பிப்பார்த்து பெரும்புன்னகை ஏந்தி “அப்பா!” என்று அறைவாசல் அருகே ஓடி வந்து கட்டிக்கொள்ள முயற்சிக்கிறாள். அவர் பின்னால் நிற்கும் லாமாவைப் பார்க்கவில்லை.

ஓடிவரும் மகளின் கையில் இருக்கும் வண்ணக்கோலை பார்த்து கீரர் சற்று தயங்கி நகர்கிறார். “வேண்டாம் அம்மா. உன் சாயங்களைப் பூச உனக்குத்தான் வரைகலம் உள்ளதே. இம்முறையானது என் வேட்டி அங்கவஸ்திரத்தை விட்டுவிடு.”

“கவலைப்படாதே அப்பா. இது புதிய வண்ணக்கோல். சாயம் காணாதது. இன்னும் நான் எழுத ஆரம்பிக்கவில்லை. உங்களை பயமுறுத்தத்தான் இதை வாள் போல் வீசிக்கொண்டே ஓடி வந்தேன். ஹி ஹி...” சுழற்றிப்போட்ட சோழிபோல் சிரிப்பைச் சிந்துகிறாள்.

கீரரும் சிரிக்கிறார். அவளை அணைத்து உச்சிமுகர்ந்து நெற்றியில் முத்தமிடுகிறார். அப்போது ஓரக்கண்ணால் ஜானிர்யா கீரரின் பின் நிற்கும் லாமாவைப் பார்த்துவிடுகிறாள். சட்டென்று தந்தையின் அணைப்பிலிருந்து வெளிவந்து ‘யாரிவன்’ என்றபடி லாமாவைப் பார்க்கிறாள்.

உடனே கீரர் அவனை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறார். முதலில் லாமாவிடம் “இவள்தான் என் அன்புமகள் ஜானிர்யா. இவளிடம் வெகு

ஜாக்கிரதையாகப் பழக வேண்டும். ஒரு நிமிடம் கண்சுமிட்டினால் ஆளையே விழுங்கி விடுவாள். எப்பொழுதும் விஷமம்தான்.” என்கிறார்.

பிறகு ஜானிர்யாவை நோக்கி “ஜானிப்பட்டு, இவன் பெயர் லாமா. சௌரியதேச வெள்ளிக்குல சிறுவன். என்னிடம் பயில நம் நாட்டிற்கு வந்திருக்கிறான். பாவம், அனாதை. அதனால் குருதட்சிணைக்கு பதிலாக நம்மிடம் பணியாற்றுமாறு சொல்லியிருக்கிறேன். இவன் முதல் வேலை என்ன தெரியுமா?”

“சமையல் என்று மட்டும் சொல்லிவிடாதீர்கள் அப்பா. எனக்கு நம் சமையல்காரரை மிகவும் பிடித்திருக்கிறது...”

சிரிக்கிறார் கீரர். “இல்லை இல்லை. கவலைப்படாதே செல்லம். இவன் வேலை உன்னோடு சம்பந்தப்பட்டதுதான். வெகுநாட்களாக உனக்கு ஒரு ஏவலாளன் வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன்...”

“என்ன!” ஜானிர்யா குறுக்கிடுகிறாள். “ஏவலாளனா? எனக்கா? என்ன புதுக் கதையப்பா இது? இதை நான் நம்பவேண்டும் என்று நினைக்கிறீரா?”

“இல்லை அம்மா. நீ பிரயாணம் செல்லும்போது-”

“ஆ! நினைத்தேன். பாதுகாப்பாளன்தானே? ஏவலாளன் என்ற வேஷத்தில் எனக்கு ஒரு பாதுகாப்பாளன் வைக்கிறீரா? பொய் சொல்லாதீர்கள் அப்பா. உங்கள் மனது எப்படி வேலை செய்யும் என்று எனக்குத் தெரியாதா?”

‘பார்த்தாயா லாமா நான் இவளிடம் படும் பாடை ? என்றபடி சற்று லாமா பக்கம் கடைக்கண் பார்வையாய்ப் பார்க்கிறார்.

பின்னர் ஜானிர்யா பக்கம் திரும்பி ஒன்றும் தெரியாதபடி அவள் முன்பு பேசிய அதே ராகத்தில் “என்ன? பாதுகாப்பாளனா? உனக்கா? வேடிக்கையாய் இருக்கிறதே. யார் அப்படி நினைத்தது? கூப்பிடு. நன்றாய்த் திட்டி அனுப்புகிறேன். உனக்கென்ன

பாதுகாப்பு வேண்டிருக்கிறது? உன்னைச்
சுற்றியிருக்கும் மற்றவர்களையல்லவா
பாதுகாக்கவேண்டும்?" என்று சிரிக்கிறார்.

“கவலைப்படாதே ஜானிக்குட்டி. நீ இவனை உன்
தோழன் என்று நினைத்துக்கொள்ளேன். நீ சித்தரிக்கத்
தொடங்கும்போது எவ்வளவு முன்வேலை இருக்கிறது
என்பதைத் தெரிந்துதான் உனக்கு உதவி செய்யுமாறு
இவனிடம் சொன்னேன். கடைக்குச் சென்று சாயம்,
பலகைகள், கோல்கள், சட்டங்கள், இவைகளை
வாங்குவதற்கு, சாயங்களைக் கலந்து கொடுப்பதற்கு,
உன்னுடன் சித்திரக் கண்காட்சிகளுக்கு உன்
ஓவியங்களை ஜாக்கிரதையாக சுமந்து வருவதற்கு...
இதற்கெல்லாம் லாமாவை ஒத்தாசைக்கு
வைத்துக்கொள்.”

“அதற்கெல்லாம் ஓவியக்கலை பற்றி தெரிந்திருக்க
வேண்டுமே அப்பா. முன்பின் தெரியாதவனைக் கூட்டி
வந்து சித்திரம் எழுத உதவிசெய் என்பது குருடனைக்
காட்டுமுழி முழித்து காட்டு என்பது போல்...”

இவர்கள் இப்படி வீண்விவாதம்
செய்துக்கொண்டிருக்கும்போது இவர்களே அறியாமல்
லாமா அறைக்குள் நுழைந்து விட்டான். சுவற்றில்
மாட்டிய ஓவியங்களை ஒன்று ஒன்றாய் நின்று ரசித்துக்
கொண்டிருப்பது போலிருக்கிறது.

லாமா அருகில் இல்லை என்பதைத் திடீரென
உணர்ந்த இருவரும் அறையினுள் திரும்பிப்
பார்க்கிறார்கள். தான் எழுதிய சித்திரங்களை
இவ்வளவு ஆர்வத்துடன் அவன் ரசித்துப் பார்க்கிறானே
என்று அவள் ஆச்சரியப் படுகிறாள்.
புன்னகைக்கிறாள்.

‘நான் சொன்னேனே, பார்த்தாயா?’ என்றபடி கீரர்
மகளைப் பார்த்து தலையை ஒருபுறம் தாழ்த்தி
மறுபுறம் புருவத்தைத் தூக்கி ‘எப்படி என் தேர்வு?’
என்று மௌனமாய் செய்கையினால் வினாவுகிறார்.

‘போதும் உங்கள் வெட்டிப்பெருமை
பீத்திக்கொள்ளாதல்’ என்றபடி “ம்ம்க்கும்” என்று

மூச்சை அழுத்தி விட்டு, தலையசைத்து, கீரரை விட்டு லாமாவின் அருகில் சென்று, மௌனமாக அவன் காணும் சித்திரத்தையே அவளும் இரு நொடிகள் ஆராய்ந்து, அவன் பக்கம் திரும்புகிறாள்.

அருகில் வந்தவள் பக்கம் உடனே மரியாதையுடன் திரும்புகிறாள் லாமா. “வணக்கம் அம்மா-” என்று தொடங்கும்போதே ஜானிர்யா உள்ளங்கையை உயர்த்தி ‘நிறுத்து’ என்றபடி காட்டுகிறாள்.

“இதோ பார் லாமா. நீ எனக்கு ஒத்தாசை செய்யப் போகிறாய் என்றால் முதலில் ஒன்று தெரிந்துக்கொள். நான் என்ன உன்னைப் பெற்றெடுத்தேனா?”

“இல்லை அம்-” மீதி வார்த்தையை தானே விழுங்குகிறாள்.

“ம்ம். அதுதான் சரி. நான் அம்மா அல்ல. என் பெயர் ஜானிர்யா. எனக்கு என் பெயரின் ஓசையை கேட்கப் பிடிக்கும். அப்பாதான் என்ன சொன்னாலும் எப்பொழுதும் அதைக் குலைத்து திருகி முறுக்கி... அப்பப்பா! ‘ஜானிக்குட்டி, ஜாப்பட்டு, ஜாஜீ’, என்றெல்லாம்... நன்றாய் பெயர் வைக்க மட்டும் தெரிந்தது... ஆனால் அழைக்கத் தெரியவில்லை.” ஓரக்கண்ணால் தந்தையைப் பார்த்து ‘என்ன நான் சொல்வது சரிதானே?’ என்று பாவனை செய்கிறாள்.

“இல்லையம்மா ஜாபட்-” குற்றவாளிபோல் முகபாவம் செய்து சட்டென்று மீதி வார்த்தையை

விழுங்கி “உன் அன்னைதான் உனக்கு அந்த பெயர் வைக்க-”

“நினைத்தேன்!” என்கிறாள் ஜானிர்யா. “பார்த்தாயா லாமா? ஆனது ஆகட்டும். நீ என்னை ஜானிர்யா என்றுதான் அழைக்க வேண்டும். அப்புறம் இன்னொன்று. அனாவசியமாக வாங்கள் போங்கள் வேண்டாம். நான் உன்னைவிட வயதில் சிறியவள் என்றுதான் நினைக்கிறேன். நீ தான் சௌரியனாயிற்றே. உனக்கு என்ன இப்போது முன்னுறு நானுறு வயதாகி விட்டதா?” என்கிறாள் தெரிந்தும் தெரியாதபடி அவனைத் தூண்டிவிடுவது போல். அவளைப் பற்றி அறியாத காரணத்தால் அந்த விடைதேடா வினாவிற்கு அவன் உடனே பலியாகிவிடுகிறான்.

“இல்லை ஜானி...ர்யா - பதினாறு வயதுதான் ஆகிறது... அவ்வப்பொழுது “ஜானி” என்றழைத்தால் கோபித்துக் கொள்ளமாட்டீர்- மாட்டாயே?” என்கிறான். சரி என்றபடி புன்னகைக்கிறாள்.

அவளுடைய விளையாட்டுத்தனமான பேச்சு அவன் மனநிலையை சற்று ஸ்திரப்படுத்துவது போல் அவனுக்குத் தோன்றுகிறது. உதடுகள் புன்னகைக்க தவித்து கடந்தகால சம்பவ விலங்குகளினால் கட்டப்பட்டிருப்பதை உணர்கிறான்.

கடும் சோதனைகளுக்குப் பின் ஜானிர்யாவின் இனிமையான கவலையற்ற குரலும் செய்கைகளும் கருமேகத்தின் மேல் வெள்ளி ஜரிகை போல அவனுக்குத் தோன்றுகிறது. விதியின்மீது நம்பிக்கை இல்லாவிடிலும் இங்கு வந்து சேர்ந்ததற்கு யாருக்காவது... எதற்காவது... அவன் நன்றி சொல்லவேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுகிறது.

இவர்கள் பேசுவதை கீரர் கதவருகே நின்றபடி நடைக்கோலின் மீது கைகளை ஊன்றி தனக்குத்தானே புன்னகைத்து ரசிக்கிறார். ‘ஆ. இளமையின் துடிப்பு எவ்வளவு அழகானது!’

லுமா மீண்டும் சித்திரத்தின் பக்கம் திரும்புகிறான். “அபூர்வமான சித்திரங்கள் ஜானி. இவைகளைக் காணும்போது நிஜமா பொய்யா என்றே தெரியவில்லை. நீ மிக திறமைசாலி போலிருக்கிறது”

அது உண்மைதான் என்று அறிந்திருந்த தன்னம்பிக்கை மிகுந்த ஜானிர்யா, பொய் அடக்கம் கொண்டு மறுப்பதுபோல நடிக்கவில்லை.

“ஆமாம் லுமா. எனக்கு அந்த ஆற்றல் உண்டு. ஆனாலும் என்னால் அந்த லோகிதாப் பழத்தை வரைய முடியவில்லை. காலை ஆரம்பித்தவள், இன்னும் வரைப்பலகை மீது ஒரு கோடு கூட எழுதவில்லை!”

மேஜை மீது உள்ள பழத்தைச் சுட்டிக்காட்டி அதன் அருகே அவனை அழைத்துச் செல்கிறாள்.

“நீ ஒரு லோகிதாப்பழத்தை பார்த்திருக்க வாய்ப்பில்லை. உங்கள் தேசத்தில் வளராது. இங்கு கூட பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறைதான் காய்க்கும்...”

“நீ சொல்வது சரிதான். நான் பார்த்ததில்லை. ஆனால் பார்த்திருந்தால் கூட நினைவில் நின்றிருக்காது. காட்சிகளை ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ளுவதில் எனக்குத் திறமையில்லை. விஞ்ஞானமும் கணிதச் சின்னங்களும் தான் என் மனதைக் கவருகின்றன. கலைஞன் ஆகியிருந்தால் பரிதாபமான ஒரு கலைஞனாகத்தான் ஆகியிருப்பேன்.”

“தன்னைத்தானே அளவுக்குமீறி தரக்குறைவாகப் பேசாதே லுமா. நான் அதை நம்பவில்லை. இதோ பார்.” என்று மேசை மீதிருக்கும் பழத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறாள்.

“அந்த பழத்தை வரைய நான் எந்த வர்ணம் பயன்படுத்த வேண்டும்?”

கேள்விகள், பிரச்சினைகள் என்றால் அது உடனே லுமாவின் விஞ்ஞான உணர்வைத் தட்டி எழுப்பிவிடும்.

உடனே தன்னையறியாமல் பழத்தை விஞ்ஞானி போல தீவிரமாக ஆராய்கிறான்.

‘எப்படிப் பார்த்தாலும் சிவப்புதான். என்னடா அவன் என்ன குருடா? குங்குமச்சிவப்பு என்று சொல்ல எவ்வளவு நேரமாக போகிறது ’ என்று நாம் யோசித்துக்கொண்டிருக்கும் போது லுமா அவளுக்கு பதிலளிக்கிறான்:

“ஒரு வர்ணம் போதாது ஜானிர்யா ...” என்கிறான், இன்னும் பழத்தை ஆராய்ந்துக்கொண்டே.

“நிச்சயமாக குங்குமச்சிவப்பு உண்டு. ஆனால், ஆங்காங்கே அந்திவான வெளிச்சம் அதன் தோலில் பிரதிபலிக்கும் இடங்களில் சிறிது நாரஞ்ச வர்ணம் பூச வேண்டும். மேலும், இந்தத் திசையிலிருந்து பார்த்தால் ஓரங்களில் மேல்வானத்தின் நீல ஒளி தெரிகிறது. அதனால் லேசாக வெண்நீலம் கலந்த கருஞ்சிவப்புச் சாயம் தெளிக்க வேண்டும். செம்புத் தட்டின் அருகில் இருக்கும் பாகத்திற்கு செம்புக்களிம்பின் தன்மையளிக்க மாவிடைப்பச்சை... இங்கு கண்ணாடிபோல் ஜொலிக்குமிடம் வெள்ளையாகத் தெரிவதனால், அங்கு சாயமே பூசாமல் வெறுமனே விடவேண்டும்.”

இதை மும்முரமாக கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஜானிர்யா சற்று வியப்படைகிறாள். “சபாஷ் லுமா. விஞ்ஞான ரீதியில் சிறந்தவன் என்பதை நிரூபித்துவிட்டாய். உன் அவதானித்தல் பாராட்டுக்குரியது. சற்றே பயிற்சி பெற்றால் நீ ஒரு சிறந்த கலைஞனாக முடியும்...”

லுமா லேசாக சுயதிருப்தியுடன் புன்னகைக்கிறான். “உன் தாராள மனப்பான்மைக்கு மிக்க நன்றி ஜானி. இப்போது நான் ஒரு மிகப்பெரிய ஓவியையின் நிழலில் நிற்பதனால்தான் எனக்கு நானே திகைப்பூட்டுமாறு பேசிவிட்டேன்.”

ஆனால் அதே மூச்சில் ஜானிர்யா விடாமல் தொடர்கிறாள்:

“... ஆம். சிறந்த கலைஞன் ஆகலாம் – அபூர்வமான கலைஞன் அல்ல – ஆனால் நிச்சயம் சிறந்த கலைஞன்.” என்கிறாள்.

“இதை நீ சொல்லி நான் கேட்க கொடுத்துவைத்திருக்க வேண்டும் ஜானி.” என்று சொல்லி பக்கத்தில் இருக்கும் வேறொரு சித்திரத்தைப் பார்க்கத் திரும்புகிறான். அப்போது ஏதோ ஒன்று தோன்றியதுபோல், திடீரென மறுபடியும் அவள் பக்கம் திரும்பி...

“ஒரே ஒரு சந்தேகம் ... நீ கேட்ட கேள்விக்கு ஒரு அபூர்வமான கலைஞன் என்ன பதிலளித்திருப்பான் என்று விளக்க முடியுமா?”

“ஓ. நிச்சயம் முடியும்” என்கிறாள் ஜானிர்யா. “அபூர்வமான கலைத்திறன் படைத்தவருக்கு ...”

சட்டென்று தட்டிலிருந்து பழத்தை எடுத்துக் கடித்து, ரசத்தை உறிந்து, கண்ணை மூடிக்கொண்டு ரசிக்கிறாள்.

“... பழத்தை ருசிபார்க்கும்வரை அந்த வினாவிற்கு விடை தெரிந்திருக்காது.”

அத்தியாயம் பதினாறு – ஜானிர்யாவும் லாமாவும்

இவ்வாறு அறிமுகமான லாமாவும் ஜானிர்யாவும் இப்படியே பல்லாண்டுகளுக்குப் பழகுகிறார்கள். காலம் செல்ல அவர்கள் பருவ வயதை நெருங்குகையில் ஒருவருக்கு மேல் ஒருவருக்கு மோகம் பிறக்கிறது. இவ்விருவர்களில் உணர்ச்சிகளுக்கு அதிகமாக இடம் கொடுக்கும் ஜானிர்யாவையே இந்த மோகம் அதிகமாய் பாதிக்கிறது. லாமா கீரூடன் பேசும் குரல் சப்தம் கேட்கும்போதெல்லாம் வீட்டின் எந்த மூலையில் இருந்தாலும் ஏதோ சாக்கில் கூடத்திற்கு வந்துவிடுவாள். ஆனால் இப்படி ஓடி வந்தவளை லாமா நேருக்கு நேர் பார்க்கும்போது வெட்கத்தில் அவளுடைய முகம் சிவந்து விடும்.

நாளாக ஆக அவளுக்கு எந்த காரியத்தில் ஈடுபட்டாலும் லாமாவை பற்றிய எண்ணங்கள் குறுக்கிட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றன. அவனுக்கு எது பிடிக்கும், அவன் நன்றாக இருக்கிறானா, அவன் என்ன செய்தான், என்ன செய்யப்போகிறான், இப்போது என்ன செய்து கொண்டிருப்பான் என்ற யோசனைகளே மனதில் முக்கியமான யோசனைகளாய்த் தெரிகின்றன.

அவன் என்ன செய்தாலும், அவளை மனதில் வைத்துதான் செயல்படுகிறான் என்ற எண்ணமும் அவளுக்கு உண்டாகிறது. அதனால் அவனுடைய சிறு செயல்களுக்கும் தன்னைத்தானே மையத்தில் காணும் காரணங்களையே அவள் மனம் தயாரிக்கிறது. அவளுடைய உலகமே அவனைச் சுற்றிதான் இயங்குகிறது. ஆனால் அவளுடைய மனதில் இவளைச் சுற்றிதான் அவன் இயங்குகிறாற்போல் இருக்கிறது. லாமாவைப் பற்றி நினைக்கும்போதெல்லாம் அவளுக்கு விளக்கமுடியாத ஒரு சந்தோஷம் உண்டாகிறது. அதனால் அடிக்கடி அவள் முகத்தை அவளுக்குத் தெரியாமலேயே ஒரு அசட்டுப் புன்னகை அலங்கரிக்கிறது.

ஒரு நாள் கீரர் ஜானிர்யாவின் சித்திரச்சாலை அறைக்கு அவளைப் பார்க்கச் சென்றபோது காணும் சித்திரங்கள் அனைத்தும் லாமாவைப் பற்றியே இருந்தன.

“அடுத்த சித்திரக் கண்காட்சிக்கு தயாராகி கொண்டிருக்கிறாய் போலிருக்கிறதே. இந்தக் கண்காட்சியில் ‘வாலிபன்’ என்ற கருத்துக்கொண்ட படங்களைக் கேட்டிருந்தாரோ?”

“கண்காட்சிகளேதும் இல்லையே அப்பா. இவை அனைத்தும் சாதாரண படங்கள் தானே?”

“அப்படியா?” என்கிறார் கீரர் ஆச்சரியத்துடன். “இப்படங்கள் அனைத்திற்கும் ஒன்றுபட்ட கருத்து ஏதும் இல்லையா?”

“இல்லையேப்பா. ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு பொருளைத்தானே காண்பிக்கிறது?”

அவளுக்கே தெரியாமல் லாமாவின் மீது மோகம் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதை கீரர் உணர்கிறார்.

“சரியம்மா ஜானிக்குட்டி. எனக்கு நீ ஒரு பூவின் படத்தை வரைந்து காட்டுகிறாயா?”

“சரி அப்பா” என்று கூறி ஒரு காகிதத்தை எடுத்து வண்ணக்கோலை தோய்த்தெடுத்து சர சரவென்று வேகமாய் சித்திரம் ஒன்றைத் தீட்டுகிறாள்.

“நன்றாக இருக்கிறதே செண்பகப்பூ. ஆனால் பூ மட்டும்தானே கேட்டேன், ஏன் அதற்கும் மீறி வரைந்திருக்கிறாய்?”

“ஆமாம் அப்பா, பூ தானாக காற்றில் மிதக்குமா என்ன? அதனால்தான் அதை பிடித்துக்கொண்டு நிற்குமாறு ஒரு மனிதனையும்-”

“லாமாவையும் என்று சொல்.” என்கிறார் கீரர் சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு.

“லுமா என்றுதான் வைத்துக்கொள்ளுங்களேன்... இந்த காட்சியில் பூ ஒன்று இருப்பதற்கு காரணம் தேவை. அதற்கு அவன் சாதகமாக இருக்கிறான்.” என்கிறாள்.

“சரி, எனக்கு ஒரு மீனை வரைந்து காட்ட முடியுமா?” என்கிறார்.

“ஓ முடியுமே!” என்று உற்சாகத்துடன் வேறொரு காகிதத்தை எடுத்து விறுவிறுவென்று வரைகிறாள்.

“உன் திறமையைக் கண்டு நான் வியப்பதற்கு எல்லையே இல்லை போலிருக்கிறது ஜாப்பட்டு. என்ன சோபை நிறைந்த குளம்! தாமரைகளும் அல்லிமொட்டுகளும் அழகிய மங்கையின் கூந்தலை அலங்கரிப்பது போலல்லவா காட்சியளிக்கின்றன... இந்த மீனும் எத்தனை அழகு. பஞ்சவர்ண மீனோ? இது என்ன? மீனுக்கு பக்கத்தில் தெளிவான நீரின் மீது?”

“ஓ! அதுவா? இத்தனை அழகிய குளத்தை ரசிக்க ஒருவரும் இன்றி அது இருந்து என்ன பயன்? அதனால்தான் அந்த பிரதிபலிப்பை நான் லேசாக அங்கு வரைந்திருக்கிறேன். இந்த காட்சியை குளத்திற்கு வெளியிலிருந்து பார்த்து ரசிக்கும் ஒரு மனிதனின்-”

“லுமாவென்றுதான் சொல்லேன்.” என்கிறார் கீரர்.

“ஆமாம் அப்பா!” என்கிறாள் ஆச்சரியத்துடன். “நீங்கள் சொன்ன பிறகுதான் நானே உணர்ந்தேன். பிரதிபலிக்கும் முகம் லுமாவை போலவே இல்லை?”

“சரியம்மா. பிரமாதம்தான். எனக்கு ஓவியத்தில் நீ கொடுத்த சிறு பயிற்சிக்கு மிக்க நன்றி.” என்று சிரித்துக்கொண்டே எழுகிறார்.

“இருங்கள் அப்பா. என்ன அவசரம்? உங்களுக்கு வேறு ஏதாவது வரைந்து காட்டவா?” என்கிறாள்.

“வேண்டாம் குழந்தாய். நீ என்ன வரையப் போகிறாய் என்பது எனக்குத் தெரியும்.” என்று சிரித்துக்கொண்டே புரியாப் புதிரிடம் சிக்கியது போல்

காட்சியளிக்கும் ஜானிர்யாவை விட்டு அறையிலிருந்து வெளியேறுகிறார்.

மற்றொரு நாள் இரவு உணவுக்கு கீரர், ஜானிர்யா மற்றும் லாமா – மூவரும் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். விரித்த வாழையிலை மீது பணியாள் துளசிப் பச்சிடியை பரிமாறுகிறான். கீரர் இதைக்கண்டு ஆச்சரியப்படுகிறார்.

“எனக்கு ஒன்று புரியவில்லை” என்கிறார். “ஒவ்வொரு நாளும் வெவ்வேறு விதமாய் சமைத்து நம் அனைவருக்கும் வியப்பூட்டி விருந்தளிக்கும் சமையல்காரர் ஏன் கடந்த ஒரு மாதமாக தினமும் துளசிப் பச்சடி மட்டும் தவறாமல் செய்கிறார்?”

“பாவம் குருநாதா, அவர் செய்வதை செய்யட்டுமே. ருசியாகத்தானே இருக்கிறது.” என்கிறான் லாமா சற்று குறும்புத்தனமாகச் சிரித்துக்கொண்டே. துளசி பச்சடி என்றால் அவனுக்கு உயிர் என்று கீரருக்குத் தெரியும் என்பது அவனுக்கும் தெரியும்.

“அது இல்லை லாமா. அவர் செய்வதை செய்யட்டும். ஆனால் தனது இயல்புக்கு மாறாக இரண்டு நாட்கள் ஒரே பண்டத்தை சமைக்க மாட்டாரே, அதுதான் ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஒரு வேளை நீ அவரிடம் ஏதாவது கோரிக்கை இட்டிருந்தாயோ என்று நினைத்தேன்.”

உடனே பணியாள் குறுக்கிடுகிறான். “இல்லை சுவாமி. லாமா சமையலறைக்குள் நுழைந்ததே இல்லை. ஒரு நாள் நமது தேவி தான்...” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஜானிர்யாவைப் பார்க்கிறான். அவள் முறைக்கிறாள். உடனே மீதி வாக்கியத்தை லபக்கென்று விழுங்கி “மஹர்ரம்... நான் போய் பாயசத்தில் உப்பு... இல்லை இல்லை ... சர்க்கரை கரைந்துவிட்டதா என்று பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று திக்கி திக்கிப் பேசி அவசரமாக இடத்தைக் காலி செய்கிறான்.

ஜானிர்யா ரகசியமாக புன்னகைக்கிறாள். ஆனால் கீரர் அதை பார்த்து விடுகிறார். “ம்ம்ம்...” என்கிறார் விளையாட்டுத்தனமாக. “...” எனக்கு பிடித்ததையெல்லாம் யார்தான் இப்படி சிபாரிசு செய்யப்போகிறார்களோ?” என்று சொல்லிக்கொண்டே விஷமக்கார கண்களுடன் ஜானிர்யாவை பார்க்கிறார். அவள் தலைகுனிந்து வெட்கத்தில் சிவந்த முகத்தை மறுபக்கம் திருப்ப முயற்சிக்கிறாள்.

வேறொரு நாள், பள்ளியிலிருந்து திரும்பிய கீரர் கூடத்தில் இருக்கும் மஞ்சத்தின் மீது சோர்வடைந்து அமர்கிறார். சேவகன் அவருக்கு ஒரு சொம்பில் தண்ணீர் கொண்டு வரவே அதைக் குடித்து அவனிடம் செய்கையால் நன்றி சொல்கிறார்.

“இன்று மிகக் கடினமான பாடத்தைக் கற்றுக்கொடுத்தேன் கதிர்முகா. இறுதியில் கேட்ட கேள்விகளுக்கு ஒருவன் கூட சரியான பதில் அளிக்கவில்லை. லாமா கூட தவறாய்ப் புரிந்து கொண்டு விட்டான். ஆகவே அனைவரையும் இன்று தண்டித்து விட்டேன்.” என்கிறார்.

இப்படி சொல்லி முடிப்பதற்குள் மாடியறையிலிருந்து தடதடவென்று படியிறங்கும் சப்தம் கேட்கிறது. கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் அவருக்கு முன் ஜானிர்யா நிற்கிறாள். அவள் கண்களில் கவலை தெரிகிறது.

“தண்டனையா? என்னப்பா இது? லாமா கூட தவறாகச் சொல்லிவிட்டானா?”

“ஆமாம் அம்மா. இன்று அவனுக்கு நேரம் சரியில்லை என்று நினைக்கிறேன்-”

ஜானிர்யா அவசரமாக குறுக்கிடுகிறாள். “சரியாகத்தான் இருக்கும் அப்பா. அவன் சொன்னதை நன்றாக யோசித்துப் பார்த்தீரா?”

கீரர் தனக்குள் பிறக்கும் புன்சிரிப்பை அடக்கிக் கொள்கிறார். “யோசித்துதான் இந்த முடிவுக்கு

வந்தேன் ஜாக்குட்டி. நீ கவலைப்படாதே.”

“ஆனால் இப்படி தண்டித்து விட்டீரே அப்பா? மிக கொடிய தண்டனையோ?”

“ஆமாம். ஆமாம். ஆயிரம் தோப்புக்கரணங்கள்-”

“ஆ!” என்று குறுக்கிட்டு பூவிதழ் கன்னங்களை இரு கைகளினாலும் கூப்பி அதிர்ச்சியுடன் கத்துகிறாள்.

கீரர் வாய்விட்டு சிரிக்கிறார். “கவலைப்படாதே செல்லம். மீண்டும் ஒருமுறை பாடத்தை முதலிலிருந்து படிக்கும்படி சொல்லியிருக்கிறேன். அதுதான் தண்டனை.”

“அப்பாடா!” என்கிறாள் ஜானிர்யா. “பயந்தே போய்விட்டேன். மனிதாபம் மிகுந்த மகான் மகிஷாசுரனாகி விட்டார் என்ற புரளியை சீடர்கள் கிளப்பிவிடுவார்களோ என்று.”

“ஆம். அதனால்தான் நான் மாணவர்களைத் தண்டிக்க கூடாது என்று நீ ஆசைப்படுகிறாய் என்று தெரிகிறது” என்கிறார் நக்கலாய் சிரித்துக்கொண்டே.

சற்று வெட்கப்படுகிறாள் ஜானிர்யா. ஆனாலும் விட்டுக்கொடுக்காமல் “லாமா சொன்னதை மீண்டும் யோசித்துப் பாருங்கள் அப்பா. ஒரு வேளை அவன் சரியான பதிலைத்தான் தவறான முறையில் விளக்கியிருப்பான்.” என்கிறாள்.

“ஆகட்டும் குழந்தாய் ஆகட்டும்” என்று சிரித்துக்கொண்டே கீரர் சொல்கிறார். விடாமல் ஜானிர்யா மீண்டும் மாணவர்களுக்கு (லாமாவிற்கு) பரிந்து பேசுகிறாள்.

“என்ன இருந்தாலும் ஆசிரியர் கற்றுக்கொடுப்பது அனைத்து மாணவர்களுக்கும் புரியவில்லை என்றால் அது அவர்களுடைய குற்றமா என்ன? குருதானே சரியாக கற்றுக் கொடுக்கவில்லை என்றாகும்? அதனால் தண்டனை பெறவேண்டியது அவர்தானே?” என்கிறாள்.

கீரருக்கு சிரிப்பு தாங்கவில்லை. வாய்விட்டு சிரித்து எழுந்து நின்று அவளை அனைத்துக்கொள்கிறார்.

“குழந்தாய், குழந்தாய்... வாஸ்தவம்தான். என்னை இம்மாதிரி தண்டிப்பதற்காகத்தானே நீ இருக்கிறாய்?” என்கிறார்.

அவருடைய அணைப்பில் இருக்கும் ஜானிர்யா ஆசையாய் குஸ்தியிடுவது போல் தனது சுருட்டிய கரங்களினால் அவர் மார்பை குத்து குத்து எனக் குத்துகிறாள், “போங்கள் அப்பா” என்று சொல்லிக்கொண்டே.

அத்தியாயம் பதினேழு – லுமா என்ன நினைக்கிறான் ?

வசந்தகாலத்தின் ஒரு காலைப் பொழுது. கீரரின் பாடசாலையின் வகுப்பறை. முன்பே சொன்னபடி, அவர் வீட்டின் முன் இருக்கும் பரந்த தோட்டத்தின் முன்பக்கத்தில் கட்டப்பட்டுள்ள ஒரு கூடாரம். இருபுறம் மட்டும் சுவர்கள் கொண்டு மற்ற பக்கங்களில் திறந்த வெளியாய் தோட்டத்தைப் பார்த்தபடி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் வகுப்பறைக்கும் தோட்டத்திற்கும் இடையே உயரமான பூஞ்செடிகள் இருப்பதால் அவை சுவர்போல அமைந்து, கவனச்சிதறல் ஏற்படும் வாய்ப்பைக் குறைப்பதுபோல உள்ளது.

வகுப்பறை அதிக பெரிதாக இல்லாமல் அவசியமான வசதிகள் மட்டும் கொண்டிருந்தது. மாணவர்கள் அமர்ந்து கற்க மேஜைகள், நாற்காலிகள், ஆசிரியருக்கு சற்று உயர்ந்த பீடம் கற்றுக்கொடுக்க விசாலமான கருங்கற்பலகை, பலவண்ண சுண்ணாம்பு எழுதுகோல்கள் ஆகியன இருந்தன.

சாதாரணமாக விடிவதற்கு ஒரு நாழிகை முன்னரே கீரர் அகல்விளக்கு வெளிச்சத்தில் பாடங்களை நடத்த ஆரம்பித்துவிடுவார். மூன்று நாழிகை முன்னரே மாணவர்கள் எழுந்து, ஸ்னானம் செய்தப்பின் சங்கல்பம் மூலம் மனதை நிலைப்படுத்தி பாடப்புத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டு வகுப்பறையில் கீரரின் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து அமைதியாக உட்கார்ந்து இருப்பார்கள்.

மற்ற நேரங்களில் கீரர் விளையாட்டுத்தனமாக பேசி நடந்துக்கொண்டாலும் வகுப்பறையில் அவர் ஒரு கண்டிப்பான ஆசிரியர்தான். ஆனால் அவர் தேர்ந்தெடுத்து ஏற்றுக்கொண்ட மாணவர்கள் தன்னைத்தானே மிகவும் அதிர்ஷ்டசாலிகள் என்ற எண்ணம் கொண்டு கிடைத்த பாக்கியம் வீணாகிவிடக் கூடாதே என்ற எண்ணத்தில் வகுப்பறையில் கிளர்ச்சி செய்யாமல் குறும்புத்தனங்களை சற்றே அடக்கி கீரர்

சொல்லுவதில் மிக்க கவனம் செலுத்துவார்கள். அவ்வப்பொழுது ஒரு சிலர் பாடம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது விஷமம் செய்தால், கீரர் ஒரு முறை அவர்கள் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தால் போதும், உடனே பெட்டிப்பாம்பாய் அடங்கி மீண்டும் பாடத்தில் இறங்கிவிடுவார்கள். இல்லாவிடில் கீரர் அவர்களை உடனே வகுப்பறையிலிருந்து நீக்கி வீட்டிற்கு அனுப்பி விடுவார் என்ற பயம். அதேபோல் பாடம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது காலைக்கனவுகளில் ஈடுபட்டு கவனத்தை இழப்பது, அல்லது தூங்கி விழுந்து கொட்டாவி விடுவது, செடிகளுக்கு அப்பால் வெளியே எட்டிப் பார்ப்பது போன்ற நடத்தைகளும் கீரருக்கு பிடிக்காது. “அறைக்கு வெளியே சென்று சங்கல்பம் செய்து மனம் தயாரான பிறகு உள்ளே வா” என்று அனுப்பி விடுவார். இதுபோன்ற சம்பவம் நேர்ந்தால் மற்ற மாணவர்களிடம் படுஅவமானப்படவேண்டும் என்ற பயத்திலேயே எல்லோரும் விழிப்புடன் கற்றுக்கொடுக்கும் விஷயங்களை மும்முரமாய் கேட்டுக்கொள்வார்கள்.

இப்படி இருக்க, லாமாவிருக்கு மட்டும் கீரர் கடந்த சில ஆண்டுகளாக பல சலுகைகள் அளித்து வந்தார். அவன் ஒரு அளவுக்கு மீறிய சிறந்த மாணவனாய் இருந்ததனால் அவன் பாடங்களைக் கற்கிறானா இல்லையா என்ற சந்தேகமே அவருக்கு இல்லை போலும்.

ஒரு நாள் மதிய உணவு இடைவேளைக்குப் பிறகு பாடம் நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது இரண்டு குருவிகள் ஏதோ ஒரு பழத்துண்டத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வதுபோல் ஒரு மலரருகில் நின்றுகொண்டு மாறி மாறிப் பழத்தைக் கொத்திக் கொண்டிருந்தன. அவை பழத்தைக் கொத்தும் விதம், லயம் தவறாமல் தாளத்தைப் பராமரித்து வாசிக்கும் மிருதங்க வித்துவானின் கையசைவுகள் போலிருந்தது. ரசிக்கத்தக்க அனுபவம். மற்ற மாணவர்கள் இதையறிந்தும் ஆசைக்கு இடம் கொடுக்காமல் அந்தக் காட்சியைப் புறக்கணித்தார்கள்.

ஆனால் லாமாவோ அந்த காட்சியில் தன்னை இழந்து அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இதைக் கண்ட கீரர் அவன் மீது கோபித்துக் கொள்ளாமல் ஏதையோ உணர்ந்தது போல அவனிடம் சென்று “லாமா, நீ கண்டறிந்ததை மற்ற மாணவர்களிடம் பகிர்ந்துகொள்வாயா?” என்று மென்மையாகக் கேட்டார்.

“நிச்சயம் குருநாதா.” என்று சொன்னபடி “நீங்கள் இப்போது காலநிலை செயல்பாடுகள் பற்றிய பாடம் எங்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் அல்லவா? நான் அந்த இரண்டு பட்சிகள் பழத்தை மாறி மாறிக் கொத்துவதைக் கண்டவுடன் இயற்கையே தற்செயலாய் உங்கள் அறிவுரைக்குத் தகுந்த உதாரணத்தை கண்ணெதிரே காட்டியதுபோல உணர்ந்தேன்; கொத்தல்களின் இடைவேளைக்காலத்தின் அளவுகளை ஆராய்ந்து பார்த்தால் நீவீர் இப்பொழுது விளக்கும் செயல்பாட்டின் வெளியீட்டைக் காணமுடிகிறது. அதைக்கண்டு நீங்கள் எங்களுக்குக் கற்றுக்கொடுக்க முயலும் கருத்தின் ஆழத்தை உணர்ந்து வியப்படைந்தேன் குருநாதா.” என்றான்.

இதைக்கேட்ட கீரர் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்து அவனை முன்வந்து மற்றவர்களுக்கு அந்தக் கருத்தை மேலும் விளக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார்.

“பார்த்தீர்களா செல்வர்களே” என்றார். “நீங்கள் கற்பது வெறும் காகிதக்கல்வி அல்ல. இயற்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்க்கைக்கும் உதவும் கல்வி. லாமாவைப் போலவே உங்களுக்கும் அது ஆழமாய்ப் புரிந்து விஞ்ஞான ரீதியின் பயன்பாட்டை உணர்ந்த பின்னரே அழியாச்சுடர் ஞானத்தை நெருங்க முடியும்.” என்று அவனைப் பாராட்டினார்.

இதுபோல் பல சம்பவங்கள் நடக்க, லாமா கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் கீரரின் தலைமைச் சீடனாகி, பின்னர் அப்பள்ளியில் ஒரு துணையாசிரியராகவே ஆகிவிட்டான். அவன் திறமையை உணர்ந்த மற்ற மாணவர்களும் அவன்மீது பொறாமை கொள்ளாமல்

அவனிடம் சந்தேகங்களை விளக்குமாறு சம்பாஷனை செய்து அவன் அறிவுக்குத் தகுந்த மரியாதையுடன் நடந்துகொண்டார்கள்.

இப்படியிருக்க ஒரு நாள்...

கிழக்கு அடிவானத்தில் இரு பெருமரங்களுக்கிடையே செவ்வானத்தை பின்திரையாய்க்கொண்டு நாரஞ்சருமானி போல் 'என்னை விழுங்கி உன் பசியை தீர்த்துக்கொள்' என்ற வண்ணம் இளஞ்சூரியன் உதிக்கிறான். அந்தக் காட்சி உள்ளத்தைக் கவர்ந்து மெய்மறக்க வைக்கத் தக்கதாய் இருக்கிறது. அதைக்காணும் நமக்கு 'ஆகா. அனுமன் ஏன் ஆதித்யபகஷணம் செய்தாரென இப்போது புரிகிறது' என்று தோன்றும். ஆனால் வகுப்பறையில் கீரரின் மாணவர்களோ அதைச் சீண்டாமல் பாடமே திரிலோகம் என்றவண்ணம் மும்முரமாக கவனம் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களின் முன்னால் கருங்கல்பலகையருகில் நின்று கற்றுக்கொடுத்துக் கொண்டிருப்பவன் லுமா. கீரர் அவருடைய பீடத்தில் உட்கார்ந்து எல்லோரையும் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

காலை நேர நீல மேல்வானத்தில் புசு புசுவென பஞ்சு போல் ஒரு சில வெண்மேகங்கள் மட்டுமே – தூது சுமக்கும் வேலை ஒன்றும் இல்லாததால் இலக்கற்று உல்லாசமாய் மிதந்து கொண்டிருக்கின்றன. அச்சமயம் ஜானிர்யா வீட்டின்முன் இருக்கும் தோட்டத்தில் பூக்களைப் பறித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். கையில் ஒரு வெண்துரும்பினாலான பூக்கூடை. ஜானிர்யாவின் மென்மையான மேனியை சூரியனின் சுகமான கதிர்கள் இதமாகத் தழுவிக்கொண்டிருக்கின்றன. அக்கதிர்களின் இளவெப்பத்தில் எழுந்த கருவண்டுகள் மலருக்கு மலர் தாவி 'நான் இந்த மலரின் தேனை அருந்தி விட்டேன் ஜானி. இனி நீ பறித்துக்கொள்ளலாம்' என்றபடி ஜானிர்யாவை வழி நடத்திக்கொண்டிருக்கின்றன. தோட்டத்திலுள்ள பல செண்பக விருட்சங்களில்

பஞ்சவர்ணக் கிளிகளும் குயில்களும் இனிய பாடல்களைப் பாடி தத்தம் சினேகிதர்களை எழுப்பி அழைக்கின்றன.

ஆனால் ஜானிர்யாவின் கவனமெல்லாம் வேறெங்கோ. மலர்களுக்கும் செடிகளுக்கும் அப்பாலிருக்கும் வகுப்பறையில் கருங்கற்பலகையின் முன் அதிகாரபூர்வமாய் நின்று ஏதோ கற்றுக்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் லாமாவின் மீதே அவள் கண்கள்.

ஏதோ ஒரு விஷயத்தை எடுத்துக்காட்டுவதற்காக லாமா ஒரு சிவப்பு சுண்ணாம்பு எழுதுகோலினால் பல கோடுகள் வரைந்து அவற்றைக் காட்டி மிக சுறுசுறுப்பாக ஏதோ விளக்குகிறான். நடுவில் எழுதுகோலை மேஜை மீது வைத்து கையசைவுகள் கொண்டு விளக்குகிறான். பின்னர் மறுபடியும் எழுதுகோல் எடுக்க முயற்சிக்கிறான். ஆனால் வேறொரு வர்ணக்கோலைத் தேடுவதுபோல் எழுதுகோல் பரப்பியிருக்கும் தட்டை அலசுகிறான். இந்தக் காட்சியைத்தான் ஜானிர்யா கண்டு ரசித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

லாமா எழுதுகோல் தட்டை அலசுவதைப் பார்த்ததும், 'இப்போது அவன் நீலநிற எழுதுகோலை எடுத்தானென்றால் என்னைப்பற்றித்தான் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். ஏனெனில் அவனை முதல்முறை சந்திக்கும்போது நீலப் பாவாடை கட்டியிருந்தேன் அல்லவா? பார்ப்போம்.' என்று தன்னுள் ஒரு எதிர்பார்ப்பை உண்டு செய்கிறாள். ஆம்,

காதலினால் பாதிக்கப்பட்ட நெஞ்சத்தில் தர்க்கரீதி இப்படித்தான் உருத்திரிந்து வேலை செய்யும்.

உயரமான வெள்ளை ரோஜா செடிவரிசைக்குப் பின்னால் ஒளிந்தபடி இடைவெளி வழியாக ஜானிர்யா அவனையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அவன் எழுதுகோலைத் தேர்ந்தெடுக்கத் தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு நொடியும் அவளுக்கு ஒருநாழிகை போலிருக்கிறது. இதயம் பேரொலியோடு துடிப்பதை உணர்கிறாள். அந்தத் துடிப்பு அவன் காதில் விழுந்துவிடப் போகிறதே எனப் பயப்படுகிறாள். கடைசியில் லாமா ஒரு நீளமான புது எழுதுகோலைத் தேர்ந்தெடுத்து கற்பலகை பக்கம் திரும்பி அவன் வரைந்த வரிவடிவத்தை மேலும் விருத்தி செய்யத் தொடங்குகிறான்.

‘ஐயோ, சீக்கிரம் லாமா, சீக்கிரம். உன் உள்ளத்தில் என்ன இருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியவேண்டும்.’ என்று அவள் நெஞ்சம் எதிர்பார்த்துத் துடிக்கிறது.

அப்போது லாமா கற்பலகையில் ஒரு கோடு வரைகிறான். கோலும் நீளம். கோடும் நீளம். ஆனால் கோலம் நீலம் அல்ல – பச்சை!

ஒருகணம் அவள் இதயம் ஏமாற்றமடைகிறது. அடுத்த கணம் என்ன செய்கிறது தெரியுமா?

‘ஓ! பச்சையும் ஒருவித நீலம்தானே! அவன் உள்ளத்தில் என்னைப் பற்றித்தான் சதா யோசிக்கிறான். பாவம், இப்படி என்னைப் பற்றி நினைத்து தூக்கம் குலைந்த சோர்வையில் கண்ணும் ஒரு வேளை சரியாய்த் தெரியவில்லை போலிருக்கிறது. இருக்கும் இருக்கும். இந்த சந்தேகத்தை உறுதிப்படுத்த இன்னொரு சோதனை செய்யலாம். அடுத்த நிமிடத்திற்குள் நான் ஒளிந்திருக்கும் திசை நோக்கி முகம் திரும்பினானென்றால் நான்தான் அவனை மனப்பூர்வமாகக் கவர்ந்தவள்.’ என்று முடிவெடுக்கிறாள்.

ஒரு நிமிடம் ஆகிவிடுகிறது. அவளுக்கோ அது பல நாழிகைபோல் தோன்றுகிறது. மேலும் பல நிமிடங்கள் ஆகின்றன. இன்னும் லாமா வெளியுலகை மறந்து ஏதோ சுறுசுறுப்பான செய்கைகள் மூலம் கருத்தை விளக்கும் முயற்சியின் மத்தியில் மூழ்கிக் கிடக்கிறான்.

‘ஒரு நிமிடம் என்றால் ஒரே ஒரு நிமிடமா என்ன? ஒரு அளவுகோல்தானே அது. ஒரு நிமிடம் என்றால் சற்றுநேரம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாமே’ என்று ஜானிர்யாவின் மனம் எண்ணுகிறது.

அப்படி அவள் யோசித்து தனக்குத்தானே சமாதானப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும்போது திடீரென ஒரு மணியோசை அந்தப் பாடத்தின் நாழிகை முடிந்துவிட்டதை அறிவிக்கிறது. அப்போது சட்டென்று லாமா அவள் ஒளிந்திருக்கும் திசைப்பக்கம் திரும்புகிறான். அதைக்கண்டு திடுக்கிட்ட ஜானிர்யா உடனே தலையைச் சற்று தாழ்த்தி செடி தன்னை முழுதும் மறைக்குமாறு குனிந்து எதிர்புறம் திரும்புகிறாள்.

‘அச்சச்சோ! எங்காவது என்னை பார்த்திருக்கப் போகிறான்... அடப்போடி அசட்டுப்பெண்ணே. நீதானே அவன் இந்த பக்கம் பார்க்க வேண்டுமென ஆசைப்பட்டாய்? ஆம் ஆசைப்பட்டேன். அதற்காக இப்படியா அவன் துப்பறிவாளன்போல் என் திசையை நோக்கி ஊடுருவிப் பார்க்கவேண்டும்? அதைக் கேட்டேனா? ஒருவேளை என் வளையோசை கேட்டிருக்குமோ? பாடுபடும் மூச்சுச் சப்தம் கேட்டிருக்குமோ? இது என்ன அநியாயம்? அவன் எண்ணமே என்னை இப்படி ஆழ்மூச்சு எடுக்க வைக்கிறதே! ...’

“... இல்லை இல்லை. அவன் என்னைப் பார்க்கவில்லை. நல்லவேளை இந்த செடிக்கு மேலொரு குயில் உட்கார்ந்திருக்கிறது. அந்தக் குயிலைத்தான் உற்றுப் பார்த்திருக்கிறான்.’

இப்படியெல்லாம் மோகத்தில் மயங்கிய மனம் அவளுக்கு ஆறுதல் அளித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே

அவள் மறுபடியும் லாமா இன்னும் பார்க்கிறானா அல்லது மறுப்பக்கம் திரும்பிவிட்டானா என்பதை உறுதிப்படுத்த ரோஜாச்செடியின் இடைவெளி வழியாக திரும்பிப் பார்க்கிறாள். ஆனால் லாமா அங்கு இல்லை. வகுப்பறை காலியாக இருக்கிறது. மாணவர்கள் இடைவேளை பெற்று அங்கிருந்து விலகிவிட்டனர். அப்போது திடீரென செடிக்கு மேலிருந்து ஒரு ஆணின் குரல் – லாமாவின் குரல்.

“இது எப்படி இருக்கும்?” என்று புன்னகைத்துக் கொண்டே செடியின் மறுபுறத்திலிருந்து கேட்கிறான்.

திடுக்கிட்டு எழுகிறாள் ஜானிர்யா. வெட்கத்தில் முகம் சிவக்கிறது.

“எ... எது எப்படி இருக்கும்?” என்று எதிர்வினாவளிக்கிறாள்.

எங்காவது ‘மறைந்திருந்து ஒற்றனைப்போல் திருட்டுத்தனமாக ஒருவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது’ என்று சொல்லிவிடுவானோ என்று உள்ளூர பயம். ‘அப்படிச் சொன்னால் நான் என்ன பதில் சொல்வது?’ என்று அவள் மனம் மிக வேகமாய் வேலை செய்கிறது. நெற்றி வியர்க்கிறது.

சட்டென செடியைச் சுற்றிவந்து அவளருகில் நின்று “இது.” என்கிறான் லாமா, அவன் கையால் அவள் திருமுகத்தை கற்பூர தீபாராதனை செய்வதுபோலக் காட்டியவாறே. “உன்னைப்போல் அழகுபடைத்து கடைக்கண் பார்வையினால் மட்டுமே ஒருவனைக் கட்டி இழுத்து வந்து அடிமையாக்கி, உன் பாதங்களைப் பூஜிக்குமாறு செய்வது.”

ஜானிர்யாவின் முகம் மேலும் சிவக்கிறது. வாய்குழறித் தடுமாறுகிறாள். “ந்... நீ சொல்லு லாமா, எப்படி இருக்கும் என்று. உன்னைப்போல் பேரறிவாளியாக இருப்பது... கேள்விகளுக்கெல்லாம் விடை தெரிந்திருப்பது... விடையில்லாக் கேள்விக் கணைகளை பேதை நெஞ்சத்தின் மீது ஏவுகிறது... அது எப்படி இருக்கும்?”

பழகும் முறையின் நுட்ப நுணுக்கங்களில் கைதேறாத லுமா கேள்விக்கு எப்பொழுதும்போல் பலியாகிறான். உடனே அவள் விடை தேடுகிறாள் என்ற எண்ணத்தில் பதிலளிக்கிறான்.

“சித்திரவதை, ஜானி. சித்திரவதை! அறிவுத்திறனே அதற்குரிய சரியான தண்டனையாகும். உன்னிடம் நான் மகாமாயாவியின் கதையைச் சொல்லியிருக்கிறேனா?”

‘இல்லையே. அது என்ன கதை ?’ என்றபடி புருவத்தைத் தூக்கி தலையைச் சாய்க்கிறாள்.

“என்னுடன் நட.” என்கிறான். “இந்தத் தோட்டத்தில் நாம் பிரவேசிக்கும்போது சொல்கிறேன்.” என்றபடி செடியிலிருந்து ஒரு பெரிய வெண்ணிற ரோஜாவைப் பறித்து முகர்ந்து அவளது பூக்கூடையில் “பொத்” எனப் போடுகிறான்.

அத்தியாயம் பதினெட்டு – முதல் முத்தம்

“அ ந்தக்காலத்தில் ...” என்று லுமா தொடங்குகிறான்.

“... மகாமாயாவி ஒருவன் இருந்தான். அவனுடைய பிரமிக்க வைக்கும் மாயாஜால வித்தைகளைக் கண்டு வியக்க மக்கள் நாடு விட்டு நாடு கடந்து வந்தனர். அவனோ அசதியடையாமல் கேட்பவருக்கெல்லாம் வித்தை செய்து காட்டுவான். இலவசமாகவே அவன் மாயாஜாலக் காட்சிகளை நிகழ்த்தினான்.”

நிறுத்தி மௌனமாக இரண்டடி வைக்கிறான் – ‘பிழைப்புக்கு என்ன செய்தான்’ என்று ஜானிர்யா கேட்கவில்லை. லுமா தொடர்கிறான்:

“ஆனால், அவனைப்பற்றி விசித்திரமான விஷயம் ஒன்று உண்டு. மாயாவிகளுக்கான விதிகளை மீறத் தயங்க மாட்டான். அவனுக்குத் தெரிந்த வித்தைகளின் இரகசியங்களை வெளிப்படையாக்கி அவற்றை மற்றவருக்குக் கற்றுத்தரத் தயாராக இருந்தான்.

மீண்டும் மௌனமாக இரண்டடி வைக்கிறான். (சற்று முன்னர் முதல் முறை அவன் இடைவெளி அளித்தபோது மாயாவியின் பிழைப்பைப்பற்றிய கேள்வியை ஜானிர்யா கேட்காமலிருந்தது உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கும். அது ஏன் எனத் தெரியுமா? – பிறந்ததிலிருந்தே மிக்க வசதியுடன் வாழ்ந்த ஜானிர்யாவிற்கு கலை பிழைப்பிற்குதவும் என்ற எண்ணம் சிறிதளவு கூடத் தோன்றவில்லை. அதனால்தான் அவள் அப்போது கதையில் குறுக்கிட்டு வினவவில்லை. ஆனால் லுமாவோ அந்தக் கேள்வியை அவளிடமிருந்து எதிர்பார்த்தான். அவள் கேட்காதது சிறிது ஆச்சரியத்தை அவனுக்கு அளித்தது. அந்த ஆச்சரிய உணர்வு அவனிடம் தோன்றியதை ஜானிர்யா ஊகித்துவிட்டாள். அதனால் அடுத்தமுறை சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது அவன் எதிர்பார்த்ததை அவனிடம் கொடுக்கவேண்டும் என்று மனதினுள் தீர்மானித்தாள். இதுதான் அந்த சந்தர்ப்பம்.)

“ஆ! வித்தைகளை கற்றுக்கொடுத்துத்தான் அவன் பிழைப்பிற்கான சம்பாத்தியம் ஈட்டினானா?” என்றாள்.

அவன் எதிர்பார்த்த கேள்வி கேட்கப்பட்டதால் லுமா நினைத்தபடி கதையை மேலும் விவரிக்கிறான்.

“நல்ல கேள்வி” என்கிறான் ஆசிரியர்போல். “ஒவ்வொரு மாயாஜால கச்சேரிக்குப் பிறகும் அவன் வித்தைகளை கண்டு களித்தவரிடம் பிணை ஈன்று அந்த பிணைக்காரத்திலேயே அவன் வாழ்ந்து வந்தான்.”

“ஓ. அதிசயம்தான். அப்படியானால், அவன் கற்றுக்கொடுப்பதும் இலவசமாகவே செய்தானா?” என்கிறாள்.

“அதுதான் இல்லை. பார்க்கப்போனால் அவனிடம் ஒரு வித்தையைக் கற்றுக்கொள்வதற்கான விலை மிக அதிகமாயிருந்தது. பெரும்பாலோர் அதைக்கண்டு ‘சரிதான். இத்தனை விலைகொடுத்து கற்பதற்கு நாம் கற்காமலே இருந்துவிடலாம்’ என்பர்.”

“அப்படியா? என்ன சாத்தியமற்ற விலை அது? எவ்வளவு? ஆயிரக்கணக்கான பொற்காசுகளோ?”

“‘விலை எவ்வளவு’ இல்லை ஜானிர்யா. ‘விலை என்ன?’ என்பதே சரியான கேள்வி.”

புரியாதபடி அவனை பார்க்கிறாள். லுமா மேலும் புரியாப் புதிரை விளக்குகிறான்.

“அவனுக்கு வேண்டியது நேயர்களின் காசோ பொருளோ அல்ல. அவர்களின் பிரமிக்கும் தன்மையில் ஒரு பாகம்தான்... ஒரு வித்தையை ஒருவருக்குக் கற்றுக்கொடுத்தான் என்றால் அவர் அதன்பிறகு அந்த வித்தையைக் கண்டு திகைக்க முடியாதவாறு ஆக்கி விடுவான். இதுவே அவன் கேட்ட குருதட்சணை.”

“நன்றாய் இருக்கிறதே! இது ஒரு நல்ல பேரம் போல் தோன்றவில்லை. மாயாவி மந்திரவாதி மட்டுமல்ல, தந்திரவாதியும் கூட போலுள்ளதே. சற்றே யோசிக்கமுடிந்தவர்கள் இதைக்கண்டு மோசடியென தயங்குவதில் ஆச்சரியமே இல்லை.” என்கிறாள்.

“ஆனால் அப்படியல்ல ஜானிர்யா. அவன் மோசக்காரன் அல்ல. வித்தையை வெளிப்படுத்துவதற்குமுன் அதன் விலையை நன்கு விளக்கி கற்கக் கேட்பவருக்கு அதன் முக்கியத்துவம் முழுதும் புரிகிறதா என்று எடுத்துரைக்க முயற்சிப்பான். தீர்மானத்துடன் திகைப்புணர்வை தியாகம் செய்யத் தயாரென்றாலும் இன்னொரு முறை அந்த வித்தையை செய்துக்காட்டி கடைசிமுறை மறுக்க சந்தர்ப்பம் அளிப்பான். அப்பொழுதும் ஒருவர் திரும்பிச் செல்லவில்லையென்றால் அதுதான் அவர் அந்த வித்தையைக் கண்டு களிக்கும் கடைசி முறை.”

“ஓ. அப்படியா?” என்கிறாள் சுவாரசியத்துடன்.

“ஆம் ஜானிர்யா... ஒரு மாயாஜால வித்தையின் இயக்கத்தை அறிவது ஒரு புரியாப்புதிரின் விடையறிவதைப் போன்றது. அதில் ஒரு தனி திருப்தி உள்ளது. தெரிந்து கொள்வதில் ஓர் இன்பம் உண்டாகிறது. சிலருக்கு அந்த இன்பத்தின் முக்கியத்துவம் குறைந்தபட்சமாக இருக்கும், மற்றவருக்கு அதிகபட்சமாக இருக்கும்...

... அந்த இன்பத்தை ஒவ்வொருவரும் எவ்வளவு நாடுகிறாரோ – அதைப் பொறுத்துதான் இருக்கிறது... நாம் புதிர்களின் விடைகளை... அவை கிடைத்தவுடனேயே அவசர அவசரமாய் பகிழிப்போமா அல்லது... விடையறிந்து இழக்கப்போகும்

திகைப்புணர்விற்கு அது நிகரல்ல என்று
தீர்மானிப்போமா என்று...

... நமக்குள் சிலருக்கு விடையறிய வேண்டும் என்ற
ஆசை மிகவும் வலுவாக இருக்கும். விடையொன்று
பறிக்கத்தக்க தூரத்தில் உள்ளது என்பதை
உணர்ந்தப்பின் அவர்களுக்கு அதை அடையவேண்டும்
என்ற ஆசையை எதிர்ப்பது சாத்தியமில்லாமல்
போகும்...

... அனால் மற்றவரோ..." என்று கூறி ஏதோ
யோசனையில் ஆழ்ந்து சில நொடிகள் அமைதியாக
நடக்கிறான். ஜானிர்யா எதுவும் கூறாமல் கூடவே
வருகிறாள்.

"... மற்றவரோ ... ம்ம்ம்... அவர்கள்தான்
அதிருஷ்டசாலிகள் என்று நினைக்கிறேன் ஜானிர்யா."

மீண்டும் சில நொடிகள் மௌனமாய் கரைகின்றன.
சதா கூச்சலிடும் குயிலோசைகூட அடங்கி உலகமே
நிசப்தமாய் அடுத்த வார்த்தைகளுக்கு ஆவலுடன்
காத்துக்கொண்டிருப்பதுபோல் இருக்கிறது.

"ஆம் ஜானிர்யா. நாம் எப்பொழுது ஒரு பொருளை
திறந்து கழட்டி அதன் இதயத்திற்குள்ளேயே
உற்றுப்பார்க்கிறோமோ அந்தக் கணமே
அப்பொருளினுள் மறைந்திருக்கும் மர்மமும் மாயமும்
மறுபிறவியற்று மறைந்துவிடும். நிரந்தரமாய்
இறந்துவிடும்...

... இதில் முரணைப்பார் ஜானி! நமக்கு விடையின்
விலை என்னவென்று தெரியும். நாம் தியாகம்
செய்யப்போவது என்னவென்றும் நன்கு தெரியும்.
தெரிந்தும் சிலருக்கு அதன் ஈர்ப்பை எதிர்க்க
முடியவில்லை... ஏனெனில்..." லாமா தயங்குகிறான். "...
ஏனெனில்..."

ஜானிர்யா வாக்கியத்தை பூர்த்திச்செய்கிறாள்:
"...ஏனெனில் அவர்களுக்கு வேறொரு பாதையை
நினைத்துக்கூடப் பார்க்கமுடியவில்லை."

பல நொடிகளுக்கு அங்கே மௌனம் நிலவுகிறது. பூக்களைப் பறிக்காமல் செடிகளைக் கடந்து நடக்கிறார்கள்.

“...ஆம் ஜானி... அதனால்தான் நாம் ஆசிரியர்கள் ஆகிறோம்... சாகும்வரை... விடையறிந்தவர்களுக்கு... திகைப்புணர்வை இழந்தவர்களுக்கு... வாழ்வில் சுவாரசியமூட்டுவது... மற்றவர் தியாகம் செய்து வியப்பை இழக்கும்போது இங்கும் அங்கும் சிந்தும் திகைப்புத்துளிகள்தான். அவற்றை பேராசையோடு அருந்தி அவர்களது கண்களில் தோன்றும் புதிர்களை மீண்டும் சற்று ரசிக்கமுடியும்... அதுதான் மிச்சம்.”

மௌனமாக நடக்கிறார்கள். அந்த அமைதியை சிதறவைக்குமாறு ஒரு குயில் செண்பக மரக்கிளையில் உட்கார்ந்து ஜானிர்யாவை பார்த்து உரக்கக் கூச்சலிடுகிறது ‘ஜயோ ஜானி! இப்படி ஒன்றும் சொல்லாமல் அவனை மட்டும் வளவளவென்று பேசவிடுகிறாயே.’ என்றபடி. ஆனால் ஜானிர்யா மறுபக்கம் திரும்பி தலைகுனிந்து நடந்து வருகிறாள்.

“... வாழ்க்கையுடன்...” என சோகமாகத் தொடர்கிறான் லுமா. “... நாம் விளையாடும் வீரக் காதல் விளையாட்டு இதுதான் ஜானி. கையிலிருக்கும் பழம் என்றுமே மரத்திலாடும் பழத்தைவிட மதிப்பில் குறைந்ததுதான். சுவர்க்கம் விலைமதிப்பில்லாத இடமாக இருக்கலாம். ஆனால் பாழாய்ப்போன நம் கால்பட்டவுடனே அதன் மதிப்பு குறையத்தொடங்கிவிடும். துக்கம், துக்கம் என்று எல்லோரும் அழுவதுண்டு. ஆனால் வாழ்க்கையின் உண்மையான இரட்டை துக்கங்கள் எவை தெரியுமா: நாம் நேசிப்பது நமக்கு கிடைக்காமலிருப்பது துக்கம். அது கிடைத்துவிடுவது அதைவிட மாபெரும் துக்கம்...”

மேலும் சில அடிகள் ஆழ்ந்த யோசனையிலிறங்கி நடக்கிறார்கள். சற்றே தாமதித்து மிக மிருதுவான குரலில் லுமா தொடர்கிறான்.

“நீ கேட்ட கேள்விக்கு இதுதான் விடை ஜானி. உன் மெய்மறக்கவைக்கும் அழகுபடைத்த திருவதனத்தை

நான் காணாத போது நான் மூழ்கித் திணறும்
சோகசாகரம் இது தான்...”

சற்று நடக்கிறார்கள். அப்பொழுது
கால்நடையோசை மட்டுமே கொண்ட அமைதியைக்
குறுக்கிட்டு ஒரு மெல்லிய ஓசை கேட்கிறது. கண்ணீர்
மல்கும் உணர்ச்சிகளை அடக்கமுடியாமல்
வெளியேற்றும் அழுகை சுமந்த சுவாசத்தின்
இச்ச்செனும் ஓசை.

லாமா மீண்டும் சுற்றுப்புறங்களை
உணர்ந்தாற்போல் ஜானிர்யா மௌனமாய்
இருப்பதையறிந்து அவள்பக்கம் திரும்புகிறான்.
அவளும் அப்பொழுது அவன் கண்களை
நோக்குகிறாள். உள்ளத்தைத் திறந்து முதல்முறை
அவளிடம் இவ்வாறு பேசிய அவனைக் காணும்
கண்களில் நீர்த்தும்புவதைக் கண்டு லாமா
ஆச்சரியப்படுகிறான்.

அப்பொழுது திடீரென ஜானிர்யா தன்
கையிலிருக்கும் பூக்கூடையை நழுவவிடுகிறாள். கீழே
விழுந்த கூடையிலிருந்து பூக்கள் அவர்கள் காலடிகளில்
சிந்துகின்றன. எச்சரிக்கையில்லாமல் அவன் பக்கம்
திரும்பி இரு கைகளாலும் அவன் முகத்தைப் பிடித்து
அவன் வாயில் பச்சென ஒரு முத்தமிட்டு கண்களை
மூடியவண்ணம் அப்படியே இருகூணங்கள்
மெய்மறந்து நிற்கிறாள்.

ஆச்சரியம் ஆட்கொண்ட லாமா ஒன்றும்
சொல்லாமல் அவள் முத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறான்.
அவளது மூடிய கண்களிருந்து முல்லைமொட்டுப்
போன்ற மென்மையானக் கன்னங்களின் வழி
உருண்டோடி வந்த கண்ணீர்த்துளி அவர்களின்
இணைந்த இதழ்களை அபிஷேகிக்கிறது. திடீரென
ஒன்றும் சொல்லாமல் ஜானிர்யா அவளுடைய
இணைப்பிலிருந்து அவனை விடுவித்து மறுபக்கம்
திரும்பி வீட்டிற்குள் விரைந்து சென்றுவிடுகிறாள்.

லாமா அவன் உதடுகளில் ஊறிய அவள் கண்ணீரின்
சுவையை ருசித்து அவள் ஓடிய திசையை நோக்கி
அபிலாசம் பொங்கும் பார்வையைச் செலுத்துகிறான்.

செண்பகங்களுக்கு இடையிலிருந்து குயில்
சப்தமாய் கூவுகிறது, அவனை நிந்திப்பதுபோல்: 'பார்
லுமா, நீ என்ன காரியம் செய்து விட்டாயென்று! இது
உனக்கே நன்றாய் இருக்கிறதா? திருப்திதானே?'

அத்தியாயம் பத்தொன்பது – கீரரின் சந்தேகம்

சில நாட்களுக்குப் பிறகு...

மதியநேரம். ஜானிர்யாவின் சித்திரச்சாலையின் மாடியறை. கதவு திறந்திருக்கிறது. வரைப்பலகை கதவின் எதிர்பக்கம் உள்ள ஜன்னலைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. திறந்த ஜன்னல் வழியே காற்று சற்று பலமாக வீசுகிறது. மேஜையின் மீதுள்ள சில வரைபடங்கள் பறக்காமலிருக்க கனமான சிறுசிற்பங்கள் அதன் மேல் வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனாலும் அவல்பொரியைக் கண்ட வெண்புறா கூட்டத்துச் சிறகுகள் போல் காகிதங்கள் காற்றில் சலசலவென்று அடித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

ஜானிர்யா ஜன்னலுக்கும் வரைப்பலகைக்கும் இடையே நின்று வர்ணக்கோலால் மும்முரமாக ஏதோ சித்தரித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அப்பொழுது ஜன்னல் வழியே அறைக்குள் வீசும் காற்றின் பிரவாகத்தையும் மீறி சிறிது நேரம் முன்பு பொரித்த மொறுமொறுக்கும் வெல்லச் சீடையின் ஏலக்காய் கிராம்பு போன்ற நறுமணப்பொருட்களின் மணம் கதவுப்புறத்திலிருந்து அவள்பக்கம் மிதந்து வந்து மூக்கை துளைக்கிறது. கதவின் மீது மிருதுவான இரண்டு தட்டல்கள் கேட்கிறது. கையில் ஒரு தாமரையிலை தொன்னையில் சூடான பக்ஷணங்களை கீரர் எடுத்துவந்திருக்கிறார்.

அவரைக்கண்ட ஜானிர்யா வண்ணக்கோலைச் சாயத்தட்டில் வைத்துவிட்டு அவரை நோக்கிச் செல்கிறாள். “என்னப்பா இந்த வயதில்... ஒரு குரல் கொடுத்தால் நான் இறங்கி வர மாட்டேனா? நீங்கள் ஏன் மேல் மாடத்திற்கு வர வேண்டும்?”

“அடப்போடி கண்ணே. நடப்பதற்கும் படியேறுவதற்கும் கிடைக்கும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தையும் இந்த வயதில் வாய்ப்பு கிடைக்கும் போதெல்லாம் உபயோகிக்க வேண்டும். இல்லையேல்

மூட்டுகளெல்லாம் பாறைபோல் உறைந்து விடும்.” என்று சொல்லிக்கொண்டே மேசையின் அருகில் செல்கிறார். அதன் மீது தொன்னையை வைத்து “உனக்கு பிடித்த மாதிரி செய்யச் சொன்னேன்” என்கிறார்.

பின்னர் ஜானிர்யாவைக் கண்டு கொள்ளாமல் சுவற்றில் மாட்டப்பட்ட சித்திரம் ஒன்று முன்னால் நடைக்கோலில் கையை ஊன்றி நின்றபடியே சித்திரத்தில் தன்னை இழப்பது போல் ஆழ்ந்து ரசித்துக்கொண்டே – ஜானிர்யாவை நோக்காமல் படத்தை பார்த்தபடி – நமட்டுச் சிரிப்போடு “உன்னைத்தான் பார்க்க வந்தேன் என்று வீணாக நம்பி தற்பெருமைப் படாதே. உன் சித்திரங்களைக் கண்டு மகிழ்த்தான் படியேறி வந்தேன்.” என்கிறார்.

சித்திரத்தைப் பார்த்து ரசித்துக்கொண்டே தொடர்கிறார்: “நான் சில முக்கியமான முடிவுகள் எடுக்கவேண்டியிருக்கிறது செல்லம். இது போன்ற வேளைகளில் உன் ஓவியங்கள் என் மனதை சாந்தமடைய வைத்து தெளிவான சிந்தனை அளிக்கின்றன. அடுத்து நடக்கப்போவது எதுவாக இருந்தாலும் அதற்கு என்னைத் தயார் செய்கின்றன.”

பேசிக்கொண்டே அடுத்த சித்திரத்தின் முன் நகர்ந்து நிற்கிறார். இந்த படத்தின் கருத்தோ பொருளோ வெளிப்படையாகத் தெரியாமல் புரியாப்புதிர் போல் அர்த்தத்தை வெறுமனே பரிந்துரைக்கும் வகையான சித்திரம். இந்தப்படத்தில், கருவானில், கிரகங்கள் போன்ற கண்கள், வாய், காதுகள் உட்பட ஐம்புலன்களும் உருப்பெற்று இதயத்தை பிரதக்ஷணம் செய்கின்றன. ‘துணிவறிந்த நெஞ்சம்’ என்ற தலைப்பு அந்த படத்தின் கீழ் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. முதல் பார்வையில் பயமுறுத்தி, இரண்டாம் பார்வையில் திகைப்பூட்டி, பின்னர் மனங்குளிர சாந்தமளிக்கும் தன்மை படைத்த படம். தனக்குத்தானே திருப்திகரமாக புன்னகைத்துக்கொண்டே அப்படத்தின் முன்னால் கண்ணை மூடிக்கொண்டு சிந்தனையில் சில நொடிகள் இறங்குகிறார்.

ஜானிர்யா குறுக்கிடுகிறாள். “அப்பா, என்னால் ஏதேனும் ஆகவேண்டியது இருந்தால் நீர் ஒரே ஒரு வார்த்தை சொன்னால்...”

கண்ணைத்திறந்து ஓவியத்தை தனக்குள் உறிந்துகொள்வது போல் ஆழ்ந்த பெருமூச்சை இழுத்து விடுகிறார்.

“இருக்கிறது ஜானிக்குழந்தாய். நீ நிச்சயம் உதவவும் செய்வாய். மேலும் கேட்காமலேயே செய்வாய். ஆனால் அதற்கு இன்னும் வேளை வரவில்லை.”

“என்னப்பா ஒரே புதிராய் இருக்கிறதே? வயதாக ஆக நீங்கள் பேசுவது உங்களுக்கே புரிகிறதா என்று தெரியவில்லை.”

கீரர் அவள் சொன்னதை பொருட்படுத்தாமல் அங்கிருந்து நகர்ந்து அவள் தற்பொழுது எழுதிக்கொண்டிருக்கும் சித்திரத்தின் அருகில் செல்கிறார்.

லாமாவின் படம். சென்ற ஆண்டு லாமாவின் மீது பித்து கொண்டு அவள் லாமா லாமா என்று நூற்றுக்கணக்கான லாமா படங்களை வரைந்திருந்தது அவருக்கு ஞாபகம் வந்தது. ஆனால், இந்தப் படம் அவை எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் ஒரு முக்கியமான வேற்றுமை கொண்டது. அவன் கண்கள் வேறு வகையாக இருந்தன. முன்போல் ஆழ்ந்த கருநீல வர்ணம் மாறவில்லை, ஆனால் அவற்றில் ஏதோ புதிய உணர்ச்சியைக் காணமுடிந்தது. ஜீவகளையற்ற சிற்பத்தில் பதிந்த நீலமாணிக்கக்கல் போலல்லாமல், ஏதோ சிறிதளவு அனுதாபமும் துடிப்பும் பிரகாசிக்கின்றன. அதன் முன்னின்று கீரர் உற்றுப்பார்க்கிறார். பின் தன் மகளை நோக்கி இனிமையாகப் புன்னகைத்து “அவனிடம் பேசி உன் சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக்கொண்டாய் போலிருக்கிறதே. தைரியம் வந்து விட்டதா?” என்கிறார்.

“இல்லை அப்பா. ஆனால் அவனே என்னிடம் உள்ளத்தைத் திறந்து பேசிவிட்டான்.”

சித்திரத்தை மீண்டும் பார்த்தவாறு அவளை அதைப்பற்றி கேட்கிறார். “நீ பார்த்ததைத்தான் வரைந்திருக்கிறாயா?”

“உங்களுக்குத் தெரியுமே அப்பா. நான் உணர்வதை மட்டுமே எழுதுவேன் என்று.”

“எல்லாம் சுபமாகத்தான் முடிந்தது என்று வைத்துக்கொள்வோமா?”

‘ஆமாம்’ என்றபடி சற்று வெட்கப்பட்டு தலையாட்டுகிறாள்.

“சரி. இப்போதாவது நான் அவனிடம் இதைப்பற்றி பேச அனுமதிப்பாயா?”

“சரி அப்பா. ஆனால்...” என்று ஆரம்பிக்கிறாள்.

“கவலைப்படாதே. ‘பித்துப் பிடித்தவள் போல நிதமும் உன்னைப்பற்றிய எண்ணங்களிலேயே மூழ்கித் தவிக்கும் என் பரிதாபத்திற்குரிய மகளை மணந்து அவளுக்கு நிவாரணம் அளிப்பாயா?’ என்று அவனிடம் கேட்கிறேன்.” என்கிறார் கேலியாக.

“உங்களுக்கு எல்லாமே ஒரு விளையாட்டுதான். உங்கள் மகளையே இப்படி விட்டுக்கொடுப்பீர்களா என்ன? ஆனால் அப்படியே விட்டுக்கொடுத்தாலும் பரவாயில்லை. அவனே ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டான் என்னைவிட அவனுக்குத்தான் என் மேல் பித்து அதிகம் என்று.”

“நல்லதாய் போச்சு. ‘எல்லோரும் வந்து இரு பைத்தியங்கள் மணந்து கொள்வதில் பங்கேற்று அவர்களை வாழ்த்திவிட்டுச் செல்லுங்கள்’ என்று திருமணப்பத்திரிக்கையில் அடித்துவிடுவோம்.”

“ஆமாம் ஆமாம். ‘ராஜகுரு தன் மகளை அவளை போன்றே பித்தான மணவாளனோடு மணமுடிக்கப் போகிறாராம்’ என்று ஊரே பேசும்.” என்று பதிலுக்கு அவளும் விளையாட்டாய்ச் சொல்கிறாள்.

“பேசட்டுமே! பிறர் பேச்சுக்கேற்ப நம் வாழ்க்கையை அமைக்கக்கூடாதென்றல்லவா நான் எப்போதும்

சொல்லியிருக்கிறேன்...” என்று சிரிக்கிறார்.

“... ஆனால் கவலைப்படாதே என் கண்ணே. எல்லாம் நல்லபடியாய் முடியும். சற்று பொறுமையாக இரு. முதலில் நான் லாமாவிடம் வேறுசில விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசித் தயார்படுத்தவேண்டும். பின்னர் உன் கல்யாணப்பேச்சு. சரிதானே? இல்லை, அளவுக்கு மீறிய அவசரமா?” என்கிறார் குறும்பாக.

“போங்கள் அப்பா. நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் சரியாகத்தான் இருக்கும்.” என்கிறாள் வெட்கத்துடன்.

“ம்ம்” என்று தலையாட்டி அவள் தலையை தன் கைகளில் ஏந்தி நெற்றியில் முத்தமிட்டு ஆழமாய் உச்சிமுகர்கிறார். எண்ணெய் தீரப்போகும் அகலில் புது எண்ணெய் ஊற்றியதும் துளிர் விட்டு எரியும் தீபம் போல் அவரது சோர்வு நீங்குகிறது. புது உற்சாகம் உடலுக்குள் புகுந்ததுபோல நிமிர்ந்து வேறொரு சித்திரத்தை நோக்கி நடக்கிறார். ஜானிர்யா அவரைப் பின்தொடர முயற்சிக்கிறாள். ஆனால் கையினால் சமிக்ஞை செய்து விரட்டுகிறார்.

“இப்போது போ ஜாக்குட்டி நாக்குட்டி –
இக்கிழவனை அவனுக்கு மகிழ்ச்சியூட்டும்
சித்திரங்களில் தன்னைத்தானே இழக்க சிறிது
இடம்கொடு ...”

அத்தியாயம் இருபது – தீர்காயுட்சாபம்

ஐரரும் ஜானிர்யாவும் திருமணத்தைப் பற்றிப் பேசிய சில நாட்களுக்குப்பின் ஒரு மாலை. இன்னும் ஓரிரண்டு நாழிகைக்குள் சூரியன் அஸ்தமித்து விடுவான்.

தென்னூரின் எல்லையருகில் சோபாணாமிருதம் என்ற ஒரு பெரும் ஏரி உள்ளது. ஊரிலிருந்து குதிரைப்பிரயாணத்தில் ஒரு நாழிகை தூரத்தில் இருப்பதால் ஊரின் ஆரவாரங்களிலிருந்து தப்பித்து சாந்தமே உருவான இடம். இதன் மேற்கே கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை தண்ணீர்தான். கரையோரம் ஆங்காங்கே சிறிய தடாகங்கள்போல் எரித்தண்ணீர் சிறு சிறு குளங்களாய் தேங்கியிருக்கும். அத்தடாங்கங்களில் அந்திநேரம் சாயவிருப்பதை அறிந்த செந்தாமரைகள் தன் விரிந்த இதழ்களைக் கூப்பத் தொடங்கும்போது, அல்லி மலர்கள் விழித்து பூர்ணச்சந்திரனை விழுங்க தயாராவதுபோல் தம் இதழ்களை மெல்ல விரிக்கின்றன. அன்னப்பட்டிகளும் வாத்துகளும், வாத்துக்குட்டிகளும் வரிசை வரிசையாய் இவைக்கிடையே நீரின் மேற்பரப்பை பாதிக்காமல் வாழை இலை மீது வெண்ணை வழக்குவது போல் அசையாமல் நீந்தி தத்தம் வாசஸ்தலங்களுக்குத் திரும்புகின்றன. அங்குமிங்கும் வெள்ளை நாரைகள் ஒற்றைக்காலில் நின்று அழியாச்சுடர்ஞானத்தை நாடித் தவம் புரிகின்றன. ஏரியின் சிற்றலைகள் சோர்வடையாமல் மீண்டும் மீண்டும் பொன்னிறக் கரையை “ஷ்ஷ் ஷ்ஷ்” எனக் கழுவி சுத்தப்படுத்துகின்றன. இவற்றைத் தவிர அங்கு எழும் ஒரே சப்தம் அவ்வப்பொழுது துணைதேடும் தவளைகள் எழுப்புவதுதான்.

காலையோ மதியமோ இங்கு வெயிலிலிருந்து தப்பித்து அமர மரங்களின் நிழல்கள் மட்டுமே உதவுகின்றன. பரந்த விதானங்களேதும் இல்லை. மானிடர்களின் கைவண்ணம் காணாத இடம். நினைத்தால் இதை ஒரு வசீகரமான இளைப்பாறும்

பூங்காவனம் போல் அரசாங்கம் மாற்றியிருக்கமுடியும். ஆனால் அதன் இயற்கை எழிலை காப்பாற்றுவதற்காக சூர அரசாங்கம் அதை வேண்டுமென்றே தனியே விட்டுவைத்திருக்கிறது. ஏரிக்கரையோரம் பல மரப்பலகைகள் இருக்கைகள் போல் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் அவை தச்சர்களால் தயாரிக்கப்பட்டவையல்ல. தானே விழுந்த மரங்களை இங்குமங்கும் நகர்த்தி அமைதி தேடும் சூரர்கள் ஏற்படுத்திய தற்காலிக மெத்தையில்லா மஞ்சங்கள்.

இங்கு அவ்வப்பொழுது லாமாவும் கீரரும் வந்து உட்கார்ந்து மனம்விட்டு பேசுவதுண்டு. அவர்கள் தத்தம் ஆழ்ந்த சிந்தனைகளை ஒருவருடன் ஒருவர் பகிர்ந்து, தத்துவங்கள் பலவற்றைப் பற்றி சம்பாஷணை செய்து விஞ்ஞானம் தர்க்கம் போன்ற சாஸ்திரங்களின் பயன்பாட்டை அலசி வியப்படைந்து ரசிப்பார்கள். சில சமயங்கள் லாமா கேட்கும் கேள்விகளுக்கு கீரர் தனக்குத் தெரிந்தவற்றைப் பயன்படுத்தி யோசித்து விடையளிப்பார். மற்ற சில சமயங்களில் கீரர் லாமாவிற்கு விளையாட்டுத்தனமான புதிர் ஒன்றைக் கொடுப்பார். லாமாவும் அதை வெகு ஆசையுடன் பெற்று அதன் விடையைக் கண்டுப்பிடிக்க முழுமுயற்சி செய்வான். இதுபோல அவ்வப்போது இங்கு வந்து அமைதியாக அமர்ந்து உரையாடுவதை இருவருமே ஆவலுடன் நாடினார்கள்.

இன்று அதுபோல் ஒரு நாள். கரையோரம் விசைப்பலகை மீது இருவரும் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். சூரியன் மேற்கு வானத்தினடியில் வந்துவிட்டான். வானமும், ஆங்காங்கே மிதக்கும் பஞ்சமேகங்களும் பலாசு புஷ்ப வர்ணம் கொண்டு நீரை நாரஞ்சமாய் ஜொலிக்க வைக்கின்றன. கீரர் லாமாவின் பக்கம் திரும்புகிறார். கடந்த சில மாதங்களாகச் சொல்ல நினைத்து வாய்ப்புக் கிடைக்காமல் இருந்து இப்போது நேரம் சரியாக இருக்கிறது என்பதை ஊகித்தாற்போல் ஆரம்பிக்கிறார்.

“லுமா, உன் வேகமான மனதை என்னால் எளிதாகப் படிக்கமுடிகிறது. உன் யோசனைகளை அடிதப்பாமல் பின்தொடர முடிகிறது. உன் மிக சிக்கலான கோட்பாடுகளையும் உடனே புரிந்துகொள்ளமுடிகிறது. இதைக்கண்டு நீ என்றாவது ஆச்சரியப்பட்டிருக்கிறாயோ?” என்கிறார்.

“நீர்தான் என் குரு சுவாமி. நான் என்றுமே அதை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொண்டவன். இப்படியிருக்க எனக்கு உங்களுடைய மேம்பட்ட ஆற்றல்களைக்கண்டு ஆச்சரியமோ வியப்போ ஏற்பட்டதே இல்லை. நாளாக நாளாக அந்த எண்ணம் உங்களிடம் பேசும்போதெல்லாம் உறுதியடைந்துதான் வருகிறது. மேலும் உங்களுக்குத் தெரிந்த பல விஷயங்களை தாங்களிடம் கற்கும் பாக்கியம் பெறும் ஆசைதான் அதிகரிக்கிறது.”

“இல்லை லுமா. நன்கு யோசித்துப்பார். தற்போழுது நீ பல்லாண்டுகளாக சூரர்களின் மத்தியில் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறாய். நீ ஏற்றுக்கொள்ளாவிடிலும் உனக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன் – சில விஷயங்கள் சூரர்களின் மனதிற்கு அடிப்படையாகவே எட்டாதவை. உதாரணமாக கடந்த மாதம் நீ காலத்தின் முப்பரிமாணங்களை வளைத்து நிலைமாற்ற முடியும் என்ற கோட்பாடைப் பற்றி விளக்கும்போது...”

லுமாவின் கண்களுக்குள் சில கணங்கள் பார்க்கிறார். அவன் ஒன்றும் சொல்லாமல் கவனமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். கீரர் மீண்டும் தொடர்கிறார்.

“... அதை சாதாரணமான தர்க்கம் என்று ஏற்றுக்கொள்வது ... அது செளரிய நிலைமாற்றத்தின் பக்க விளைவு. செளரியர்களின் மனத்திற்கு மட்டுமே அது குறிப்பிடத்தக்கதாக இருக்காது. சூரர்களுக்கோ நம் கண்ணால் காண முடிகிற முப்பரிமாணங்களை மீறி கற்பனைகூட செய்யமுடியாது. அது அவர்களின் இயல்பிலேயே இல்லை. அதை ஒருவருக்குக் கற்றுக்கொடுக்கவே முடியாது...”

லாமாவின் முகத்தில் ஏதோ புரியாப்புதிரைக் கேட்டதுபோல் ஒரு அறிகுறி. ஏரிப்பக்கம் திரும்பி, தூரத்தில் அஸ்தமிக்கும் சூரியனைப்பார்த்து கீரர் சொன்னதைப்பற்றி ஆழ்ந்து யோசிக்கிறான்.

“ஆம் லாமா. இப்போது நான் சில விஷயங்களை உன்னிடம் சொல்லவேண்டிய வேளை வந்துவிட்டது. கூடிய சீக்கிரத்தில் ஒரு நாள் இதிகாசச்சுவடிகளின் பாதுகாப்பாளனாகும்போது நீயே தெரிந்துக்கொள்வாய். ஆனால் முன்கூட்டியே சிறிது அறிமுகப்படுத்துவதில் தவறொன்றுமில்லை. இது உனக்கு உதவுமென்று நினைக்கிறேன். இதை ஒரு வரலாற்றுப் பாடம் என்றுதான் எடுத்துக்கொள்ளேன்...”

“நீங்கள் சொல்லப்போவதைக் கேட்க நான் மிகவும் ஆவலுடன் காத்திருக்கிறேன் குருநாதா.”

“... நான் முழுதுமே சூரன் இல்லை லாமா – பாதி செளரியன். ஆனால் நல்ல வேளை என் தாய்வழி செளரிய இரத்தம் கொண்டேன். அவ்வாறே நீண்டாயுட்சாபத்திலிருந்து தப்பித்தேன்!”

புரியாதபடி லாமா அவரைப் பார்க்கிறான். “நல்லவேளையா? தப்பித்தீரா? எனக்கு புரியவில்லையே சுவாமி?”

“ஆமாம் லாமா... நல்லவேளைதான். நம்முள் சிலருக்கு நீண்ட ஆயுள் ஒரு தண்டனைபோல். அதை விரும்புவதில்லை. உனக்கு சுருவின் கதை பற்றித் தெரியாதல்லவா? நான் சொல்கிறேன் கேள். ஆதி சூரர்களில் ஒருத்திதான் **சுரு** என்பவள்.” என்று ஆரம்பிக்கிறார்.

எதிர்பாராதவிதமாக ஒரு சுவாரசியமான
வரலாற்றுப்பாடம் கிடைக்கப்போவதை எண்ணி லாமா
சற்று உற்சாகமடைந்து ஆவலுடன் கீரரை புருவம்
சுருக்கிப் பார்க்கிறான். சிவந்த சூரியனின் அடிப்பாகம்
ஏரித்தண்ணீரில் இறங்கலாமா அல்லது இருந்து கதை
கேட்போமா என்று குழம்பியபடி நீரைச் சற்றே
தொட்டுத் தொட்டுப்பார்க்கிறது.

அத்தியாயங்கள் இருபத்தி ஒன்று-நான்கு – எங்கே ?

அ த்தியாயங்கள் இருபத்தி ஒன்று முதல் இருபத்தி நான்கு வரை எங்கே?

இந்நூலின் முதல் பதிப்பை படித்த நேயர்களின் விருப்பப்படி இந்த நான்கு அத்தியாயங்கள் இப்புத்தகத்தின் பின்னிணைப்பிற்கு நகர்த்தப் பட்டுள்ளன. இவை சுரு என்னும் பண்டைக்கால சூரியின் கதையைப் பற்றியவை. அந்த பின்கதையைப் பற்றி நமக்கு தெரியவேண்டியது என்னவென்றால்:

- பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன் செளரிய தேசம் என ஒன்றுமே இல்லை. செளரியர்களே இல்லை. சூரர்கள் மட்டுமே இருந்தார்கள்.
- அவர்கள் மத்தியில் சுரு என்னும் ஒரு பேரறிவாளி ஒருவள் பிறந்தாள். விஞ்ஞான ரீதியில் சிறந்து புகழ்பெற்ற சுரு ஒரு நாள் சூரர்களின் வாழ்நாட்களை ஓராயிரம் ஆண்டு வரை நீடிக்கும் சிகிச்சையை கண்டுப்பிடித்தாள்.
- இச்சிகிச்சையைப் பெற்ற ஆண்களுக்கு நீண்ட ஆயுள் ஒரு பரம்பரை குணமாகிவிடும். அதாவது, அவர்களுடைய குழந்தைகளுக்கு சிகிச்சை பெறாமலேயே நீண்ட ஆயுள் அமைந்து விடும். (ஆனால் சிகிச்சை பெற்ற பெண் குழந்தைகளினால் தனது நீண்ட ஆயுட்களை அடுத்த தலைமுறைக்கு தானாக கொடுக்க முடியாது).
- அதனால் சுரு இச்சிகிச்சையை அனைத்து சூரர்களுக்கும் வழங்க வேண்டும் என்று சூர சபைக்கு விண்ணப்பம் சமர்ப்பித்தாள். நீண்ட ஆயுள் இல்லாத ஆண்களே இல்லையென்று செய்துவிட்டால் சூரவம்சத்திற்கே நீண்ட

ஆயுள் ஒரு பரம்பரை குணமாகிவிடும் என்று வாதாடினாள்.

- ஆனால் சூர சபையோ நீண்ட ஆயுள் ஒரு சாபம் என்று கருதி விண்ணப்பத்தை ஏற்க மறுத்துவிட்டது. சுரு போராடினாள். பின்னர் சட்டத்தை மீறி சில சூரர்களுக்கு அச்சிகிச்சையை ரகசியமாக அளிக்கத் துவங்கினாள்.
- அப்படி அவள் வரம்பு மீறி நடந்துகொள்வதை அறிந்த சூர சபை அவளை கைது செய்து, அவளையும் அவளைச் சார்ந்தவர்களையும் தேசப்பிரஷ்டம் செய்து வடமலை பகுதிக்கு நாடுகடத்தி விட்டது.
- ஆனால் நரகவானிலை கொண்ட வடமலை பிரதேசத்தை சுருவும் அவளைச் சார்ந்தவர்களும் ஒரு செழுமைமிக்க நாடாக மாற்றினார்கள். அங்கு சுரு ஒரு தேசத்தை உருவாக்கினாள்.
- காலப்போக்கில் தொழில்நுட்பத்தில் சிறந்த இம்மக்கள் தன்னைத்தானே செளரியர்கள் என்று அழைக்கலானார்கள். அவர்களில் சிலர் சூரர்களை மதிப்பில் குறைந்த ஜீவராசிகளாய் காணவந்தார்கள்.
- சுருவிற்கு சூரியப்பிரதா என்று ஒரு மகன் பிறந்தான். அவனுடைய ஆயிரம் ஆண்டு ஆட்சியில் செளரியர்கள் மேலும் மேலும் செழுமை அடைந்தார்கள்.
- அதே சமயத்தில் சூரதேசமோ பல தலைமுறைகளைக் கண்டது. சூரர்களின் ஜனத்தொகை பன்மடங்கு பெருத்து சூரதேசமும் ஒழுங்கற்ற முறையில் வளர்ந்தது.
- சில சூரர்கள் தனது பண்டைக்கால பெருமைகளை மறந்து செளரிய

தேசத்திற்குள் சென்று கொள்ளையடிக்கத்
துவங்கினர்.

- சூரர்களின் தொல்லை தாங்காமல்
அவர்களை அடியோடு ஒழித்துக்கட்ட
வேண்டும் என்று சூரியப்பிரதாவின்
ஆட்சியில் பலமுறை சபையோர் கூறினார்.
- ஆனால் மனிதாபம் மிகுந்த சூரியப்பிரதா
சூரர்களை சௌரியர்களின் மூதாதையர்கள்
என்று கருதி அவ்வாறு செய்ய மறுத்தான்.
- இவ்விடத்திலிருந்துதான் அத்தியாயம்
இருபத்தி ஐந்து தொடர்கிறது.

அத்தியாயம் இருபத்தி ஐந்து - மகாதொகைக் கரைப்பு

ஒரு நாள் மாலை நேரத்தில் இரு செளரியர்கள் உல்லாச நடை சென்றிருக்கும்போது எல்லையூர் கொள்ளையர்களிடம் அகப்பட்டார்கள். அப்போது தற்பாதுகாப்புக்காக போராடும்போது கொள்ளையர்களின் ஆயுதங்களுக்குப் பலியாகி உயிரிழந்தனர். இந்த சம்பவம் செளரியதேசத்தில் ஒரு பெரிய கிளர்ச்சியைக் கிளப்பிவிட்டது. சாதாரணமான கொள்ளைகளும் திருட்டும் செளரிய உயராலோசனை சபையின் கவனத்திற்கு வராது. ஏனெனில் வசதி வாய்ந்த செளரியர்களுக்கு பொருட்களும் செல்வமும் மாபெரும் பொக்கிஷங்கள் அல்ல. ஆனால் முன்பு கூறியபடியே செளரியர்கள் தம் சகப்பிரஜைகளின் உயிரின் மீது மகாமதிப்புக் கொண்டவர்கள். அதனால் 'சூரர்களின் அக்கிரமங்கள் பொறுக்கமுடியாத அளவு அதிகரித்துவிட்டது' என்று எண்ணிய செளரியர்கள் செளரியப்படுகொலை விசாரணை என்ற காரணம் வைத்து இந்த விஷயத்தை உயராலோசனை சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள்.

சபையோரும் இவ்விஷயத்தை ஒரு சாக்காக வைத்துக்கொண்டு மீண்டும் பழைய கதையை எழுப்பினார்கள். சூரியபிரதாவிடற்கு அவர்கள் மிகவிரைவாக அளித்த பரிந்துரை அவசரப்பட்டு எடுத்த தவறான முடிவு போல இருந்தது:

“சூரர்கள் வரம்பு மீறிய மிருகங்கள். வாழக் கொடுத்துவைக்காதவர்கள். அவர்களை முழுதும் அழித்து செளரியத்தேசத்தை சூரநாட்டிலும் நிலைநாட்ட வேண்டும். அப்படிச்செய்தால் மட்டுமே நம் நாட்டினருக்கு உறுதியான பாதுகாப்பு கிடைக்கும்” என்றார்கள்.

இது ஒரு பழைய பாடல் என்றாலும் இம்முறை அது மேலும் பல சப்தமான குரல்களுடன் கோஷிக்கப்பட்டது. ஆகவே சூரியப்பிரதாவினால் முன்போல் வெற்றிகரமாய் முழுதும் எதிர்க்க

முடியவில்லை. விட்டுப்பிடிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் சாதுர்யமாக யோசிக்க வேண்டியிருந்தது. இறுதியில் அனைவரும் ஏற்கும்படி சமரசமான முடிவை பண்ணுவாண்மையுடன் தீர்ப்பளித்தான்:

“உங்கள் விசாரங்களைக் கேட்டேன். உங்கள் கவலை எனக்குப் புரிகிறது. சௌரியர்களின் உயிரைக் காக்கவேண்டும் என்பதே என்னுடைய முதல் கடமை என்று நான் முழுதும் உணர்கிறேன். ஆனால் அதற்காக நாம் இனப்படுகொலையில் ஈடுபடுவது நம் குலத்தின் வழியல்ல. வன விலங்குகள் கூட பசிக்கும் பாதுகாப்பிற்கும் மட்டுமே பிற உயிரைப் பறிக்கும். இனப்படுகொலை செய்தால் நாம் விலங்குகளை விடக் கேவலமாய் தரம் குறைந்து போய்விடுவோம். அது என் தாய் கண்ட சௌரியதேசத்திற்கே அவமானம் சேர்க்கும் செயலாகும். மேலும் அத்தகைய செயல்கள் பின்னர் சீர்திருத்த முடியாதபடி நமக்கே பிற்காலத்தில் அளவிலா விசனத்தை உண்டாக்கும்.

ஆனால் நான் இப்படி சொல்வதானால் உங்கள் ஆலோசனையைப் புறக்கணித்துவிட்டேன் என்று கவலைப்படாதீர்கள். சூரர்களின் ஜனத்தொகை அளவுக்கு மீறி அதிகரித்ததால்தானே நமக்கு இந்த இக்கட்டான சூழ்நிலை நேர்ந்தது? சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் நம்மக்கள் சந்தோஷமாகவும் பாதுகாப்புடனும் தானே இருந்தார்கள்? சூரர்களும் அப்பொழுது ஓரளவு செழுமையுடன்தானே வாழ்ந்தார்கள்? சூர தேசத்துத் தலைநகரமும் அதைச் சுற்றி ஒரு சில சிற்றூர்களும் மட்டும்தானே இருந்தது? அவர்கள் அச்சமயம் எப்போதாவது நம் தேசத்தினுள் நுழைந்து பிச்சை கேட்டனரா அல்லது கொள்ளையடித்தனரா? தற்பெருமை வாய்ந்த மக்கள் அல்லவா நம் முன்னோர்கள்?

எனவே அதே நிலை மீண்டும் உண்டானால் அது நமக்கும் நல்லது, சூரவம்சத்திற்கும் மறுபிறவி அடைந்தாற்போல இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். நான் உட்பட நமக்குள் சிலர் மனத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு கடுமையான முடிவை ஏற்றுக்

கொண்டாகவேண்டும் என்பதை உணர்கிறேன். ஆதலால் மீண்டும் சூரநாட்டின் தலைநகரம் மற்றும் சில சிற்றூர்களை மட்டும் விட்டுவைத்து, மற்ற சூரநாட்டுச் சிற்றூர்களை அழித்துவிடலாமெனத் தீர்மானித்துள்ளேன். நம் தேசத்தினர் சிலருடைய இரத்த தாகத்தை இக்கட்டளை ஓரளவு தணிக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன்தான் இந்தத் தீர்மானத்தை எடுத்தேன்.

மேலும், இத்தகைய சூழ்நிலை மீண்டும் நிகழ்ந்து அதிதீவிரக் கொடூரமான முடிவுகளுக்கு பிற்காலத்து சௌரியர்கள் வருவதைத் தவிர்க்க **மகாத்தொகைக்கரைப்பு** என்றொரு புதிய சட்டத்தை வகுத்திருக்கிறேன். இதன்படி, சூரநாடு தன் செழுமையும் பெருமையும் இழந்து இவ்வாறு சௌரியதேசத்தில் கிளர்ச்சிகளைக் கிளப்பும்போதெல்லாம் மகாத்தொகைக்கரைப்பின் மூலம் மீண்டும் தலைநகர்வரை வெட்டப்படுவார்கள். இந்தச் சட்டம் சூரநாட்டு மன்னருக்கும் தெரிவிக்கப்பட்டு பொதுச்சட்டம் என்ற வகையில் நம் சந்ததிகளாலும் பின்பற்றப்படும். மகாத்தொகைக்கரைப்புப் பொதுச்சட்டத்தின் விவரங்கள் என்னவென்றால்:

1. சௌரிய தேசத்து மன்னர்கள் ஒவ்வொருவரும் தன் வாழ்நாட்களில் ஒருமுறை தான் இந்தச் சட்டத்தை பிரயோகிக்கலாம்.
2. இவ்வாறு இப்பொதுச்சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு பல மாதங்களுக்கு முன்னரே சூரநாட்டு மன்னருக்கு இதைப்பற்றி அறிவிக்க வேண்டும். அறிவிப்பின் மூலம் மதிப்புக்குரிய சூரர்களை அவர் தலைநகருக்கு அழைத்து அவர்களை பாதுகாப்பதற்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுக்கவேண்டும்.
3. மகாத்தொகைக்கரைப்பின்போது சூரதேசத் தலைநகரையோ, அல்லது அங்கு வாழும்

பிரஜைகளையோ செளரிய சைன்யங்கள்
எக்காரணம் கொண்டும் வதைக்கக்கூடாது.

4. மற்ற சிற்றார்கள் அழிக்கப்படும்போதும்
அங்குள்ள சூரர்களை இரக்கமற்ற
விதங்களில் கொல்லக் கூடாது.
5. ஊர்களை சூறையாடக் கூடாது.
வயல்களையும் விலங்குகளையும்
விட்டுவைக்கவேண்டும்.

சூர நாட்டிற்கு ஒரு தூதனை அனுப்பி உடனே
இச்சட்டத்தைப்பற்றிய விவரங்களை அந்நாட்டு
மன்னருடன் பகிர்ந்துக்கொள்ளுங்கள். இன்னும் இரு
மாதங்களில் மகாத்தொகைக்கரைப்பு நடைபெறட்டும்.
இதுவே என் இறுதியான தீர்ப்பு” என்றான்.

சட்டம் உருவான சில தினங்களிலேயே
சௌரியர்கள் தேசத்தை சுற்றி மகாசுவர்களைக் கட்ட
ஆரம்பித்தனர். பெரும்போருக்கு தயாராவது போல்
படைகளைத் திரட்டி நூதனமான ஆயுதங்களைப்
பயன்படுத்தப் பயிற்சிபெற்றனர். சில
மாதங்களுக்குப்பின் முதல் மகாத்தொகைக்கரைப்பு
நடந்தது. சூர நாடு சுருங்கியது. மீண்டும்
சௌரியதேசத்தில் கேடிமம் பிறந்தது. சௌரியநாட்டு
மக்களிடையே ஆதரவும் பெரும்புகழும் சூரியபிரதா
அடைந்தான். ஆனால் அவன் கனவு கண்ட
ஒற்றுமைக்காலத்தை காணுவதற்கு முன்னால்
வயதாகி இறந்தான்.

சூரியப்பிரதாவிற்குப் பிறகு பல தலைமுறைகள்
இதைப்போலவே கழிந்தன. இதன் அரசர்களும்
அரசிகளும் மகாத்தொகைக்கரைப்புச் சட்டத்தை
எழுதப்பட்டிருந்தவாறே நிறைவேற்றினர். அதன்
பலனையும் எதிர்பார்த்தபடியே அடைந்தனர்.
அச்சட்டம் சௌரிய சரித்திரத்தில் ஒரு விசேஷமான
இடம்பெற்று பெரும் மரியாதையுடன் போற்றப்பட்டது.

காலத்தில், சௌரியர்கள் தன் தேசத்தை சௌரிய
உயர்தேசம் என்றும், தாங்கள் சூரர்களை
கட்டுப்படுத்திக் காப்பாற்றும் சௌரிய தேவர்கள்

என்றும் கருதிவந்தார்கள். அப்படியிருந்தும் சூரியப்பிரதா அமைத்த மகாத்தொகைகரைப்புச் சட்டத்தை மதித்தார்கள். அதை மீறி நடந்து சூரர்களை ஒழித்துக்கட்டவேண்டும் என்ற எண்ணத்திற்கு இடம் கொடுக்காமல் இருந்தார்கள்.

சூரியப்பிரதா நினைத்தது போலவே அவனுக்குப்பின் வந்த ஆட்சியாளர்கள் அதிதீவிர முடிவுகள் எடுப்பதை அவனுடைய தொலைநோக்கான பார்வை கொண்டு எடுத்த முடிவால் தவிர்க்க முடிந்தது.

மேற்கண்ட கதையைத்தான் எரிக்கரையோரத்தில் கீரர் லாமாவிற்குச் சொன்னார். மிக சுவாரசியமாகக் கதையைக்கேட்ட லாமாவைப் பார்த்து ஏதோ யோசிக்கிறார்.

“பார்த்தாயா லாமா, இந்தக் கதை உனக்கு முழுதும் தெரிந்திருக்காது என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் இதில் ஒரு விசித்திரமான விஷயம் ஒன்றை நீ கண்டிருப்பாய்... சூரர்கள் இனவிருத்தி ஆற்றல் படைத்தவர்களாக இருக்கலாம். ஆனால் பொதுவாக மிகவும் அடக்கமான பணிவான மக்கள்... சௌரியர்களால் தன்னை ஆட்டிப்படைக்க முடியும் என்றும் அவர்களுக்கு அந்த உரிமை உண்டு என்றும் மனப்பூர்வமாக நம்புபவர்கள். அந்த மனப்பான்மை சூரர்களுடைய மனத்தில் ஏன் வேரூன்றியது? பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக ஒரு வார்த்தை கூடச் சொல்லி எதிர்க்காமல் மகாத்தொகைகரைப்புகளை ஏன் ஏற்றுக்கொண்டார்கள்?”

விடைதெரியாமல் லாமா தலையசைக்கிறான்.

“ஏனெனில் சூரர்கள் பெரும்பாலும் மகாத்தொகைக்கரைப்பை ஒரு இன்றியமையாதீமையென்றே கருதுகிறார்கள். அதற்கு அஞ்சினாலும், அது நடக்காமல் போய்விடுமோ என மேலும் அஞ்சுவார்கள். மகாத்தொகைக்கரைப்பு நடக்க வேண்டிய நேரத்தில் அது நடக்கவில்லையென்றால்

வேறொரு பெரிய துர்ச்சம்பவம் தன் இனத்திற்கே ஏற்படும் என்ற பயம் கொண்டவர்கள்...

... இவர் யாவருக்கும் தம்மக்களின் சிறந்த வரலாற்றைப் பற்றி கடுகளவு கூடத் தெரியாது. சுவடிகளில் உள்ள உண்மைகளைப்பற்றித் தெரியாது.”

ஆர்வத்துடன் கேட்ட லாமா ஏற்றுக்கொள்வதுபோல் தலையாட்டுகிறான்.

“சுவாமி, இதிகாசச்சுவடிகளில் ஏதோ மகாத்தொகைக்கரைப்பைப் பற்றிய குறி ஒன்று இருப்பதாகச் சொல்கிறார்களே.”

“ஆம் லாமா. உண்மைத்தான். இருக்கிறது. ஆனால் நான் முன்பு சொன்னதை மனத்தில் வைத்துக்கொள். குறிகள் நமக்குரைக்கும் பொருள் நம் நம்பிக்கையைச் சார்ந்து மாறும். சுவடிகள் வெறும் உறைந்த வார்த்தைகள் அல்ல. காலப்போக்கில் பல ராஜகுருக்கள் அவற்றை மேலும் வர்ணித்து தன் கருத்துக்களையும் அவைகளுடன் சேர்த்து எழுதியிருக்கிறார்கள். அக்குறிகள் மகாத்தொகைக்கரைப்பின் முடிவைப்பற்றியும் சூரவம்சத்தின் புதுயுகத்தைப் பற்றியும் பாடுகின்றன. ஆனால்... அவை எல்லாம் உண்மை என்று சொல்லமுடியாது...

மகாத்தொகைக்கரைப்பு ஒரு அவசியமான தீமை என்று நம்பினாலும், ஒரு நாள் அது நடைபெறுவது நின்றுவிடும் என்றும் வேறொரு தீமையும் அதனால் விளையாதென்றும்... சூரர்களுக்கு உள்ளூர் ஒரு விருப்பமுண்டு – தெருவில் விளையாடும் சிறுவர்களைக் கேட்டாலும் இதைத்தான் சொல்லுவார்கள்... அது அச்சுவடியின் ஆசிரியர் விரும்பிய கற்பனையே ஆகும். நீ அதைப்பற்றி வீணாக யோசிக்க வேண்டாம், லாமா.”

இவ்வாறு சொன்னவுடன் லாமாவை உற்றுப்பார்க்கிறார். அவன் முகம் குழப்பத்தைக் காட்டுகிறது. முதல் முறையாக அவன் கண்களில் அவநம்பிக்கையைக் காண்கிறார்.

மேலும் என்ன சொல்ல நினைத்தாரோ என்று நமக்கு தெரியாது. ஆனால் பேசுவந்ததை விழுங்கி வெடுக்கென்று நிறுத்தி உடனே சற்று நேரம் கருஞ்சிவப்படைந்த அடிவானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே ஆழ்ந்தச் சிந்தனையில் இறங்குகிறார்.

லாமாவும் ஒன்றும் சொல்லாமல் அங்கேயே பார்வையை செலுத்தி அமைதியாய் இருக்கிறான். சிறிது நேரத்திற்கு பிறகு கீரர் பெருமூச்சு விட்டு அவன் பக்கம் திரும்புகிறார்.

“நீ எனக்கு ஒரு சத்தியம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் லாமா - சுவடிக்கட்டுகளில் கடைசி கட்டை அவிழ்த்து அவற்றை படிக்கமாட்டாய் என்று எனக்கு ஒரு வாக்குக் கொடு. நீ இவ்வுலகில் சாதிக்கவேண்டிய பல காரியங்கள் இருக்கின்றன. சில சுவடிகளில் இருக்கும் வெட்டிக்கதைகளைப் படித்தால் வீணாக கவனமிழந்து உன் வாழ்க்கையின் பேரிலக்கை நோக்கிய வழியிலிருந்து தவறிவிடுவாய்.”

லாமாவின் முகபாவம் சற்றும் மாறவில்லை. சிலை போல் பார்த்த இடத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். கருநீலக் கண்களில் ஏதோ ஒரு உணர்ச்சி லேசாக தென்படுகிறது - அது குழப்பமா, தற்பெருமையா, மரியாதையா, இரகசியங்களைத் தெரிந்துகொள்ளும் பேராவலா அல்லது எல்லாம் கலந்த உணர்ச்சியா? ஒருகூடிணத்தில் மீண்டும் மறைந்துவிடுகிறது. நமக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் அவன் கண்ணில் பிரதிபலிக்கும் ஏரித்தண்ணீரின் மினுமினுத்தல்தான்.

சூரியன் அஸ்தமனம் ஆனபிறகு கிளம்பும் குளிரில் காற்று திசைமாறி லாமாவின் பொற்ககேசத்தை அலசி பட்டுக்கொடிபோல் பற்றி அவன் முகத்தின் ஒரு பாகத்தைப் போர்த்துகிறது. தன் கையினால் அதை விலக்கியபடியே அவன் கீரரின் பக்கம் மெல்லத் திரும்புகிறான். ஆவலுடன் அவன் சம்மதத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

“சத்தியம் சுவாமி.” என்று கூறி அவரை கைகூப்பி வணங்குகிறான். திருப்தியுடன் புன்னகைக்கிறார் கீரர். புன்னகை அப்படியே நகையாய் மாறி வாய்விட்டு சிரிக்கிறார்.

“ஹம்...ஹம் ..ம்ஹ... ஹ... ஹா ... உன்னைக் குழப்பி விட்டேன் போலிருக்கிறது லாமா. சரியான வேடிக்கைதான். நிறைவேற்றமுடியாத சத்தியம் செய்துகொடுத்து விட்டோமோ என்று பயந்து விட்டாயா? உன் பேரார்வத்தைத் தியாகம் செய்துவிட்டோமோ என்ற வருத்தமா? கவலைப்படாதே. அச்சவடிகளில் அப்படி ஒன்றும் ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் இல்லை. உன்னால் சுயமாக அறியமுடியாத விஷயங்கள் எதையும் நீ அங்கு காண முடியாது. வீணாக அதைப்பற்றி நீ யோசிக்க வேண்டாம். ஏனெனில் நாம் அதையெல்லாம் விட முக்கியமான விஷயம் ஒன்றைப் பற்றி பேசவேண்டும்.”

அத்தியாயம் இருபத்தி ஆறு - திருமணப்பேச்சு

ஈ லுசிலுவென்று கிளம்பிய மாலை இளந்தென்றல்
சற்றே பலமடைந்து அடிக்கத் தொடங்கிற்று.
ஆனால் அன்றையநாள் வெப்பம் நிறைந்த நாளாக
இருந்ததனால் ஏரிக்கரையில் அமர்ந்திருக்கும்
கீரருக்கும் லாமாவிற்கும் இக்காற்று
நிவாரணமளிக்கிறது. இடத்தை விட்டு வெளியேற
மனமின்றி இருவரும் தளர்ச்சி நீங்க உட்கார்ந்து
இருக்கிறார்கள்.

சூரியன் முழுதும் நீரினுள் இறங்கிவிட்டான்.
அவனைப் பின்தொடரும் பிரகாசமான வெள்ளிகிரகம்
மட்டும் மேற்கு வானில் ஜொலிக்கிறது.
அவ்வப்பொழுது நீரின் மீது பறக்கும் ஈக்களைப்
பிடிக்க ஆங்காங்கே சிறுமீன்கள் நீரைவிட்டுத்
தாவித்தாவி வில்போல் அழகாக வளைந்தப்
பாதைகளில் ஜலஸ்தலம் திரும்புகின்றன.
இதைக்காணும் லாமாவிற்கு ஜானிர்யாவின்
வில்போன்ற புருவங்கள் ஞாபகம் வருகிறது.
அவளைக்காண லேசாக ஏக்கம் பிறக்கிறது.

அச்சமயம் பார்த்து பல நாகஸ்வர வித்துவான்கள்
சேர்ந்து தத்தம் வாத்தியங்களை சுருதி சேர்ப்பதுபோல்,
தவளைகளின் கூக்குரல்கள் பலமடைந்து ஒன்றோடு
ஒன்று கலந்தவண்ணம் ஒலிக்கின்றன.

“இந்த ஏரிக்கரையருகில் ஒரு அருவி ஒன்றுதான்
மிச்சம்.” என்கிறார் கீரர் நகைத்துக்கொண்டே.
“பாறையின் மீது நீர் விழும் சப்தம் நாகஸ்வரத்துடன்
கூடிய கெட்டிமேளம் போல் நற்சகுனத்தை மேலும்
நிலைநாட்டியிருக்கும்.”

அந்தக்கணம் லாமா மனத்திலும் அதே துல்லியமான
சித்தம்தான். ஆச்சரியப்படுகிறான். நீண்டகாலத்திற்கு
பிறகு திடீரென்று அவனுக்கு தன் பால்யசினேகிதன்
ப்ருஹாவைப் பற்றிய ஞாபகம் வருகிறது. ‘என்னடா
இது! குருநாதர் அவனைப்போல் தன் மனத்திற்குள்

புகுந்து புத்தகம் போல் படிக்கிறாரோ' என்ற சந்தேகம் பிறக்கிறது. சட்டென கீரர் பக்கம் திரும்பி அவர் முகத்தை வெள்ளியொளிக்குப் பழகிய கண்களுடன் பார்க்கிறான். கீரர் அவனைப்பார்த்து நிராயுதபாணியாக்குமாறு புன்னகைக்கிறார்.

“என்ன லுமா வியப்படைந்து போகிறாய்? உனக்குத் தெரிந்த யாரைப்போலவோ பேசிவிட்டேனா?” என்று பொடிவைத்துப் பேசுவதுபோல் சொல்லிச் சிரிக்கிறார்.

லுமாவின் ஆச்சரியமும் சந்தேகமும் உறுதியாகின்றன. சட்டென்று அவற்றைத் தணிக்குமாறு கீரர் தொடர்கிறார்:

“கவலைப்படாதே லுமா. நானும் உன்னைப்போல் ஒருகாலத்தில் வாலிபனாய் இருந்தவன்தான். நாம் காண்பதும் கேட்பதும் எவ்விதமான யோசனைகளைத் தட்டி எழுப்பும் என்பதை இன்னும் மறக்கவில்லை. இதை அறிந்துக்கொள்ள உன் மனத்துள் புக அவசியமேதும் இல்லை.”

சந்தேகம் விடவில்லை. ஆனாலும் லுமா ‘ஆமாம்’ என்றபடி தலையாட்டுகிறான்.

“நான் ஜானியுடன் பேசினேன்... உங்கள் காதலை அடுத்த கட்டத்திற்கு எடுத்துச்செல்ல இருவரும் விரும்புகிறீர்கள் என்றாள். அதற்கு என் சம்மதம் தேவையில்லை என்றாலும் நீங்கள் இருவரும் அதை எதிர்பார்ப்பதை நான் உணர்கிறேன். அதனால்தான் நீயே என்னிடம் சிஷ்யஸ்தானத்திலிருந்து விடுவிக்குமாறு கேட்பதற்கு முன்னரே நான் உன்னிடம் பேசிவிடலாம் என்று தீர்மானித்தேன். குருவிடம் ஒரு மாணவன் விடுதலை கேட்பது எவ்வளவு கடினமான காரியம் என்பது எனக்குத் தெரியும். ‘ஒரு வேளை குருநாதர் அதிகப்பிரசங்கித்தனமாக பேசுகிறான் என்று நினைத்து விடுவாரோ’, அல்லது ‘குருவையும் மிஞ்சிய அறிவு தனக்கு வாய்த்துவிட்டது என்ற கர்வம் கொண்டவனெனக் கருதுவாரோ’, என்றெல்லாம் குழப்ப எண்ணங்களை எழுப்பும் மனம் எப்படி வேலை செய்யும் என்று எனக்குத் தெரியாதா? ஆனால் உண்மையைச் சொல்லப்போனால் நான் உனக்கு

கற்றுக்கொடுக்க வேண்டியது... அதாவது நீ சுயமாகச் சிந்தித்து கண்டுப்பிடிக்க முடியாத விஷயங்கள்... கையளவாகிவிட்டன லாமா..."

“சுவாமி. நீங்கள் மிகவும் தாராளமாக என்னை மதிப்பிடுகிறீர்கள். கையளவு இல்லை ...” என்று ஏரித்தண்ணீரைப் பார்க்கிறான். “கடலளவு.”

“அது என்னவாக வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும்.” என்று பேச்சை மாற்றுகிறார். “முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், உன்னை சிஷ்யஸ்தானத்திலிருந்து இப்போது விடுவிக்கிறேன் லாமா. என்னுடைய மிகச்சிறந்த மாணவன் என்ற தகுதியை என்றைக்கோ பெற்றுவிட்டாய். இப்போது உன் வாழ்க்கையின் அடுத்த கட்டத்தை ஆரம்பிப்பதைப் பற்றி நீ யோசிக்கலாம்.”

உடனே லாமா தன்னையறியாமலே துள்ளியெழுந்து கைகூப்பி அவர் முன்னின்று தலைவணங்குகிறான். “என்றுமே நீங்கள் என் பெருமதிப்புக்குரிய குருநாதர்தான் சுவாமி. நானும் என்றுமே உங்கள் பாதம் பணியும் மாணவன். மிகச்சிறந்த மாணவன் என்று நீங்கள் கருதுவதே எனக்கு நீங்கள் வழங்கும் விலைமதிப்பில்லா பதக்கம்.”

“இருக்கட்டும் லாமா. இப்போது நாம் உங்கள் திருமணத்தைப் பற்றிப் பேசலாம். உட்கார்ந்துகொள்.” என்றபடி சமிக்ஞை செய்கிறார். லாமாவும் அவ்வாறே செய்கிறான்.

“பொதுவாக சௌரியர்களின் நீண்ட ஆயுளும் அவர்களுடைய வாழ்க்கைக் கண்ணோட்டமும் சூரர்களுடைய வழிமுறைகளுக்கு உகந்ததல்ல. தம்பதிகளில் ஒருவர் வாலிபப்பருவதில் இருக்கும்போதே மற்றொருவர் இறப்பது சரிப்பட்டு வராது.” என்று கீரர் தொடங்குகிறார்.

“சாதாரணமாக ஒரு சூரப் பெண்ணின் பெற்றோர்கள் அவளை ஒரு சௌரியனுக்கு மணமுடிக்க விரும்பமாட்டார்கள். இது அவள் மீது அவர்கள் கொண்ட அக்கறையினால்தான். ஏனெனில்

சௌரியர்கள் திருமண வாழ்க்கையில்
நம்பிக்கையில்லாதவர்கள். மன ஒற்றுமை
கொண்டவர்களுடன் ஒற்றுமை காணும் வரையில்
சேர்ந்து வாழ்வதே அவர்களுக்கு தெரிந்த வழி.
ஒவ்வொருவரும் வாழ்நாட்களில் பல காதலர்கள்
கொள்வார்கள். இதில் தவறேதும் இல்லை, ஆனால்,
அவர்களைப்போல் நீண்ட ஆயுள் இல்லாத சூரப்
பெண்களுக்கு சௌரியனுடன் நிலையான குடும்ப
வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும் என்று முயற்சிப்பது ஒரு
சிறிய காரியம் இல்லை. சௌரியன் வாலிபனாக
இருக்கும்போதே அவன் துணைவி முதிர்ந்து போனால்,
அவன் இயற்கையாகவே தன் ஆசைகளைத்
தீர்த்துக்கொள்வதற்கு மற்ற துணைவிகளை நேசிப்பது
சகஜம். ஒரு சூரர்குலத்து பெண்ணிற்கோ அவன்
அவ்வாறு செய்தல் அவள் மனதை மிகவும்
புன்புறுத்திவிடும். அவளுக்கு இந்த சோகம் வரக்
கூடாது என்ற எண்ணத்தினால் மட்டுமே அவளுடைய
பெற்றோர்கள் இச்சம்பந்தத்தில் விருப்பமற்று
இருப்பர்...

... அதேபோல் ஒரு சௌரிய வாலிபனின்
பெற்றோர்களுக்கும் அவன் ஒரு சூரப்பெண்ணுடன்
உயிர்க்காதல் கொள்வது விரும்பத்தகாதது.
ஏனென்றால் உயிர்க்காதல் கொண்டவர்களுக்கு மற்ற
காதலர்கள் கிடையாது. இப்படியிருக்க அவன்
தன்னுடைய உயிர்க்காதலியை வெகு சீக்கிரத்தில்
முதிர்ச்சிக்கும் மரணத்திற்கும் பறிகொடுப்பதால்
அவனுக்கு சோகமும் துக்கமும் ஏற்படும். அவன் அந்தச்
சோகத்திற்கு ஆளாகக்கூடாது என்ற எண்ணத்தினால்
மட்டுமே அவனுடைய பெற்றோர்களுக்கும்
இச்சம்பந்தத்தில் விருப்பம் இராது.

இப்போது நான் உங்கள் இருவரையும் காண்கிறேன்.
நீ எனக்கு மகன் போல் ஆகிவிட்டாய். உனக்கு சோகம்
வந்தால் எனக்கும் சோகம் வரும். அதனால் உன்
உயிர்க்காதலி உன்னைவிட்டுப் பிரியும் போது உனக்கு
ஏற்படவிருக்கும் சோகத்தைப் பற்றி நினைத்தாலே
அதைத் தவிர்க்கும் வழியை என் மனம் தேட
ஆரம்பித்துவிடும்.

அதே சமயத்தில், நான் என் மகளைப்பற்றி நினைக்கிறேன். பாவம் ஜானி. வயதாகியப்பின் உயிர்க்காதலனான தன் வாலிபத் துணைவனின் ஆசைகளைத் தீர்க்க முடியவில்லையே என்ற சோகம் ஏற்படும். அவனுக்கு வெகு முன்னரே இறந்து அவனை தனியே விட்டுப்போகப்போகிறோமே என்ற வருத்தம் அவளை வாட்டும். இவையும் என் சோகமே. மற்றவர்களைப்போல் அல்லாமல் இரட்டைசோகத்திற்கு ஆளாகியிருப்பேன், இரட்டைக் கவலை கொண்டிருப்பேன்.

இப்படியிருக்க சூரப்பெண்ணை விரும்பும் என் செளரிய மகன் நீயாக இருப்பதனால் எனக்கு அதில் பாதி சோகம் போயிற்று. ஏன் தெரியுமா? நீ யாரை மணந்தாலும் அவளை உயிர்க்காதலியாக உன்னால் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது. உன்னைப்பொறுத்தவரை அவள் உன் துணைவியாகத்தான் இருக்கமுடியும். ஏனெனில் உனக்கு ஏற்கனவே ஒரு உயிர்க்காதலி இருக்கிறாள்.”

லுமா திடுக்கிட்டுப் போகிறான். “என்ன இப்படிச் சொல்லிவிட்டீர் சுவாமி! ஜானிர்யாவைத் தவிர வேறொரு பெண்ணையும் நான் ஏறெடுத்துக்கூட பார்த்ததில்லை.”

“நீ பார்த்தாய் என்று சொல்லவில்லையே. பெண் என்றும் சொல்லவில்லையே. நான் சொல்வது என்னவென்றால் என் மகனான உனக்கு, உன் துணைவி இறந்தப் பின்னரும் உயிர்க்காதலியை இழக்கும் சோகம் வரபோவதில்லை என்பதினால் நான் சந்தோஷப்படுகிறேன் என்றுதான். ஆதலால்தான் உன்னைப்பெறாத தகப்பனார் என்ற முறையில், உன்சோகத்தினாலான என்சோகத்தையும் தவிர்த்தேன் என்ற திருப்தி. அதுதான் நான் உங்கள் திருமணத்திற்கு எந்த ஆட்சேபனையும் தெரிவிக்காமல் இருப்பதற்கான முதல் காரணம்.

“ஆனால் ஜானிர்யாதான் என் உயிர்க்காதலி, சுவாமி. நான் அவளை மனசார நேசிக்கிறேன்.”

“உன்னை நீயே ஏமாற்றிக்கொள்கிறாய் லூமா. நன்றாக யோசித்துப்பார்.”

லூமா திகைத்துப்போகிறான். “தவறாக எண்ணிவிட்டீர் சுவாமி. ஜானிர்யாவைத் தவிர வேறொரு உயிர்க்காதலி எனக்குக் கிடையாது.”

“இல்லை லூமா. நீ ஜானிர்யா மீது கொண்டது ஆசையும் காமமும் சேர்ந்த சாதாரணக் காதல்தான். உயிர்க்காதல் அல்ல. உன் உயிர்க்காதலி யார் என்று நான் சொல்லட்டுமா?”

குழப்பத்துடன் அவர் பக்கம் திரும்பி நெற்றியைச் சுருக்கி அவர் சொல்லப்போவதை பேராவலுடன் எதிர்பார்க்கிறான்.

“விஞ்ஞானம், என் அன்பு மகனே. விஞ்ஞானம்தான் உன் உயிர்க்காதலி. அவளிடம் நீ முழுதும் சரணடையத் தயங்கமாட்டாய். உன் உயிர்க்காதலி வேறொரு பெண்ணாக இருந்திருந்தால், நான் ஜானிர்யாவின் தந்தையென்ற முறையில் இத்திருமணம் நடப்பதற்கு விருப்பப்பட்டிருக்க மாட்டேன். ஆனால், அவள் விஞ்ஞானம் என்பதினால் நீ உயிர்க்காதலியுடன் சேர்ந்திருப்பதற்காக என் மகளைக் கைவிடுவாய் என்ற கவலை மறைந்துவிட்டது.”

“இல்லை குருநாதா. விஞ்ஞானம் எனக்கு முக்கியம்தான். ஆனால் ஜானிர்யாவை விட முக்கியம் இல்லை. நீங்கள் சொல்வதை என் மனதினால் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியவில்லை. அப்படி என்னால் கற்பனை கூட செய்ய முடியவில்லை.”

“நன்கு யோசி லூமா. உன் விஞ்ஞான கண்ணோட்டம் ஜானிர்யாவிற்கும் ஓரளவு இருப்பதனால் மட்டுமே இதுவரை இதைப்பற்றி யோசிக்க சந்தர்ப்பம் உனக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் உண்மையான உயிர்க்காதலியா இல்லையா என்பதை அறிய நீ யோசிக்க வேண்டியது என்னவென்றால்: ஜானிர்யா விஞ்ஞானத்தின் எதிரியாக இருந்திருந்து அவளுக்கு விஞ்ஞானத்திற்கும் இடையே நீ தேர்வு செய்ய

வேண்டியிருந்தால்... அப்பொழுதும் நீ ஜானிர்யாவை தேர்ந்தெடுத்திருப்பாயா? விஞ்ஞான ரீதியைக் கைவிட்டிருப்பாயா? இந்த கேள்விகளுக்குப் பதில் ஆம் என்றால், ஜானிர்யாதான் உன் உயிர்க்காதலி. இல்லையேல் விஞ்ஞானம்தான்...

... ஒருவருக்காக தன் உயிரைக்கொடுப்பது வெறும் மேன்மையான செய்கைதான். ஆனால் ஒருவருக்காக தன் உயிருக்குயிரான நம்பிக்கைகளையும் கொள்கைகளையும் தியாகம் செய்வது பரம உன்னதமான செயல். அதுவே சரணாகதி. அதைத்தான் சூரர்கள் பக்தி என்பார்கள். ஒருவரிடம் அத்தகைய சரணாகதி ஆவதே உயிர்க்காதலின் அறிகுறி. இப்போது சொல் லாமா. ஜானிர்யாவிற்காக நீ விஞ்ஞான ரீதியை துறக்கத் தயாரா?"

லாமா மூச்சடைத்து ஒன்றுமே சொல்லாமல் திகைப்புடன் தரையைப் பார்க்கிறான். சற்றே மௌனம் நிலவுகிறது. கீரர் மீண்டும் தொடர்கிறார்.

“இதில் ஒரு நுணுக்கமான விஷயம் என்னவென்றால், விஞ்ஞானத்தின் மீது நீ உயிர்க்காதல் கொண்டுள்ளாய் என்று ஜானிர்யாவிற்கும் தெரியும். ஆனாலும் ஏதோ காரணத்தினால் உன் மீது ஏக நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறாள்... கொடுத்த வாக்கைத் தவறமாட்டாய் என்ற நிலையான மாற்றமுடியாத நம்பிக்கை. அவள் கடைசி மூச்சுவரை அவளை நீ உயிர்க்காதலியாக ஏற்றுக்கொள்ளாவிடிலும் கைவிடாமல் ஆதரிப்பாய் என்று நம்புகிறாள். அது போதுமாம். அவள் வாழ்நாட்கள் முடிவதற்குள் எப்படியாவது உன் உயிர்க்காதலி ஆகிவிடமுடியும் என்ற நம்பிக்கை அவளிடம் வலுவாக உள்ளது. ஆழம் தெரிந்த கிணற்றுக்குள் அவள் இப்படி இறங்குவதைக் கண்டு நான் வியப்படைகிறேன். இந்த வயதில்... ஆகா. அதனால் அவள் உயிருள்ளவரை நம்பிக்கையுடன் இருந்து சோகம் வர வாய்ப்பில்லாமல் வாழ்ந்து விடுவாள். அந்த கவலையும் என்னை விட்டு விலகியது. இதுவே நான் உங்கள் திருமணத்திற்கு ஆட்ஷேபிக்காமல் இருப்பதற்கு இரண்டாம் காரணம்.” என்கிறார்.

மீண்டும் சில நொடிகள் அமைதி நிலவுகிறது. குருவும் சிஷ்யனும் ஒருவரையொருவர் இவ்வாறு மதித்து சகமனிதர்களாகப் பேசும் இந்த விசேஷமான நேரத்தை அனுபவித்து உலகமே நிசப்தமாக ரசிப்பது போலிருக்கிறது.

இந்த நிசப்தத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் கனமான மனநிலைகளை ஒரு குறுஞ்சிரிப்புடன் கீரர் பட்டென்று உடைக்கிறார். “ஆக... இப்போது திருமண ஏற்பாடுகளைப் பற்றி யோசிக்கவேண்டும். சௌரியனான உனக்கு திருமண விழாக்களை பற்றி பெரிதாகத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பு இருந்திருக்காது. நீயும் ஜானியும் கலந்து பேசி, அதை எப்படி நடத்துவது என்று தீர்மானித்து எனக்குச் சொல்லுங்கள். குதூகலமாய் பெருவிழா எடுத்துக் கொண்டாடுவதை நான் எதிர்ப்பார்க்கவில்லையென்றாலும், இவ்வூர் ஜனங்கள் பலருக்கு சில எதிர்பார்ப்புகள் உண்டு. அரசன் மித்திரனே நம் அழைப்பை எதிர்பார்ப்பான். ஆகையால், யோசித்து தீர்மானித்துச் சொல்லுங்கள்.”

“ஆகட்டும் சுவாமி.” என்கிறான் லாமா.

“சரி வா இப்போது. வீடு திரும்பலாம். குளிர் வந்துவிடப்போகிறது.” என்கிறார்.

விண்ணொளிகல் ஒன்று பளிச்சென்று தோன்றி பிரகாசமாக ஒளித்து ஏரியின் மீது பட்டாசு போல் ‘பட்’ என்ற ஓசையுடன் வெடிக்கிறது.

அத்தியாயம் இருபத்தி ஏழு – திருமணம்

இளவெப்பக் காலைநேரம். 'எளிமை வாய்ந்த கதனகுதூகலம்' என்றே சொல்லலாம். லாமாவும் ஜானிர்யாவும் மற்றவர்களைப்போல் திருமணத்தை மாளிகையிலோ மண்டபத்திலோ தடபுடலாக வைத்துக்கொள்ளாமல் கீரரின் இல்லத்தில் வாசற்பக்கத்தில் இருக்கும் விஸ்தாரமான தோட்டத்திலேயே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்று அத்தோட்டம் ஒரு விசேஷமான இடமாக மாற்றியமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தோட்டத்தில் ஜனக்கூட்டம் பெருத்திருக்கிறது. எல்லோரும் சிறு சிறு கூட்டங்களாய்ச் சேர்ந்து மகிழ்ச்சியுடன் கலகலவென்று பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சமமாய் வெட்டப்பட்ட மரகதப்புல்தரை மீது விதவிதமான பூவிதழ்கள் வாரி இறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இங்குமங்கும் நடக்கும்பொழுது ரோஜா, முல்லை, ஷெண்பக பூக்களின் நறுமணம் மூக்கைத் துளைக்கிறது. பற்றாக்குறைக்கு ஆங்காங்கே பணியாளர்கள் கையில் சந்தனநீர்க் குப்பிகளை வைத்துக்கொண்டு நடமாடுவோர் மீது தெளித்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

நாலாற்பக்கமும் வித்துவான்கள் சிறுமேடைகளின் மீதமர்ந்து கச்சேரி நடத்துகிறார்கள். குழலிசையும் யாழிசையும் மிருதங்கத்தாளமும் சில மக்களின் தலைகளையும் கைகால்களையும் தாளத்திற்கேற்ப துடிப்புடன் நாட்டியம் ஆடுவது போல் அசையவைக்கின்றன. இதற்கிடையில் சிறுவர் சிறுமியர் கூடியிருக்கும் இடத்திலெல்லாம் விதூஷகர்கள் தமாஷான செயல்களைச் செய்து அவர்களைச் சிரிக்கச் செய்கின்றனர். மாயாவிகள் வித்தைகள் புரிந்து வியப்படைய வைக்கின்றனர். அங்கு நிற்பவர் வாய்பிளந்து இக்கச்சேரிகளையும் கூத்துகளையும் கேளிக்கைகளையும் ரசிக்கின்றனர்.

‘செவிகளுக்கும் கண்களுக்கு மட்டும்
 விருந்திருந்தால் போதுமா? வயிற்றிற்கு விருந்து
 வேண்டாமா’ என்று நாம் நினைத்துவிடக் கூடாது.
 எத்திசையில் பத்தடி நடந்தாலும் போதும் – பல
 விதமான பண்டங்கள் சுடச் சுட சமையல்
 அறையிலிருந்து அவ்வப்பொழுது வந்து மேசைகளின்
 மீது அடுக்கப்படுவதைக் காணலாம். இவ்வருடம்
 லோஹிதாப்பழம் காய்க்கும் விசேஷ வருடம் ஆனதால்
 ஒவ்வொரு மேசையின் நடுவிலும் ஒரு பெரிய
 கிண்ணத்தில் லோஹிதா பழத்துண்டங்கள்.
 பண்டங்களையும் பழத்துண்டங்களையும்
 தட்டுகளிலும் தொன்னைகளிலும் வைத்து குளிர்ந்த
 பழரசங்களையும் பானகங்களையும் கோப்பைகளில்
 விட்டு அங்கு வந்திருப்போருக்குப் பரிமாற
 பணியாட்கள் ஆவலுடன் மேசைகளுக்குப்பின்
 நிற்கிறார்கள்.

எங்கு திரும்பினாலும் சிரித்த முகங்கள். இன்று கீரர்
 வீட்டுக் காற்றினில் மகிழ்ச்சியை கரைத்து
 விட்டாற்போல் தோன்றுகிறது. ஆதியூரிலேயே மிக்க
 சந்தோஷமான இடம் என்றே சொல்லலாம்.

தோட்டத்தின் ஓரத்தில் இருக்கும் வகுப்பறைக்
 கூடாரமும் இன்று திருமணவிழாவிற்காக
 மாற்றியமைக்கப்பட்டுள்ளது. மாணவர்களின்
 மேசைகளைக் காணவில்லை. நாற்காலிகள் மட்டும்
 வரிசை வரிசையாய் அமைத்து
 வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆசிரியர் நிற்கும் இடத்தில்
 இருக்கும் கருங்கல்பலகை மீது யானைகளும்
 குதிரைகளும் புஷ்பவானில் நடனமாடுவது போல் ஒரு
 அழகான சித்திரம் வண்ணக்கோல்களால்
 தீட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதன் சமீபத்தில் சாதாரணமாக
 ஆசிரியர் உட்காரும் இடத்தில் ஒரு பெரிய மேடை.
 சிவப்பு வர்ண தரைவிரிப்பு ஜமர்காளத்தினால்
 போர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. அதன் மேல் ஒரு பக்கம்
 சிங்காஸனம் போல் அலங்கரிக்கப்பட்ட இரண்டு
 ஆசனங்கள். லாமாவும் ஜானிர்யாவும் இவற்றின் மீது
 அமர்ந்திருக்கிறார்கள். வாழ்த்து வழங்க வருவோரிடம்

சிறுசம்பாஷனை செய்து வாய்விட்டுச் சிரித்துப் பழகுகிறார்கள்.

லுமா பச்சைக்கரை மயில்கண் நூல்ஜரிகை கொண்ட வெள்ளை வேட்டியும் அதே பாணியில் அங்கவஸ்திரமும் அணிந்திருகிறான். தலை முடி காதுவரை நீளத்தில் வெட்டப்பட்டு நன்கு எண்ணெய் தடவி சீராக நேர்வகிட்டுத்து வாரப்பட்டிருக்கிறது. மற்றபடி வேறு ஆடம்பரமான அலங்காரம் ஏதும் இல்லை.

அவனுக்கு பக்கத்தில் ஜானிர்யா மாங்காய்களும் மயில்களும் பொற்ஜரிகையினால் பளிச்சென்று நெய்யப்பட்ட செம்பட்டுச் சேலையுடுத்தி, அதன் அழகை எடுத்துக்காட்டுமாறு அதேபோல் ஜரிகை கொண்ட வெண்சிவப்பு ரவிக்கை தரித்திருக்கிறாள். இரத்தம்போல் சிவக்கும் ரத்தினக் தோடுகளும் வைர வளையல்களும் சூரிய ஒளியில் ஜொலிக்கும்போது அவளுடைய மகிழ்ச்சிபூண்டு மினுமினுக்கும் கண்களுடன் போட்டியிடுவதுபோல் இருக்கிறது. நெற்றியில் பிறைச்சந்திரக் குவளைபோல் சிவப்புச் சாந்துப்பொட்டு. இவைகளுக்கு சரியாக பொருந்தியவகையில் மாதுளைமுத்து வர்ணத்தில் அவளுடைய சிறிய வாயின் மெல்லிய உதடுகள் மீது சாயம் பூசப்பட்டிருக்கிறது. அடிக்கடி வாய்திறந்து பெரும்புன்னகை பூக்கிறாள். அப்பொழுது மாதுளை மொட்டு வாயிதழ்கள் காக்கும் கடல்முத்துப் பல்வரிசை முன்னிற்பவர்களை முழுதும் நிராயுதபாணி ஆக்குகிறது. சாதாரணமாக ஒற்றைப்பின்னலிலும் இரட்டைப்பின்னலிலும் சிறைபட்டுக்கிடக்கும் அவள் கருங்கேசம் இன்று சுதந்திரமாக அவிழ்த்து விடப்பட்டு காலைக் காற்றில் நடனமாடுகிறது. இதுதான் சரியான சந்தர்ப்பம் என்றறிந்த தென்றலும் சதா அவளைச் சுற்றிச்சுற்றி வந்து முடியுடன் விளையாடிக்கொண்டே இருக்கிறது. அவ்வப்பொழுது முகத்தின் மீது விளையாட்டாக முடியை வீசுகிறது. அதை விலக்க அவள் கையை தூக்கும்போது நகங்களிலும் உடைக்குப்

பொருத்தமான வர்ணத்தில் சாயம் பூசியிருப்பதை காணலாம்.

இத்தனை அழகையும் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டும் லுமா ஒருவனால்தான் வந்தவர்களுடன் கவனம் தவறாமல் பேசமுடியும். ஆனாலும் நொடிக்கு நொடி ஜானிர்யாவின் அழகைக்கண்டு மயங்குகிறான். இன்று ஜானிர்யா ஒப்பனைக்கலையில் கைதேர்ந்தவளிடம் தன் தோற்றத்தைப்பற்றிய முழு அதிகாரத்தையும் ஒப்படைத்திருந்தாள். ஒப்பனையின் மகிமை சுமாரான அழகுபடைத்த பெண்களையே தேவதைகளாக்கி விடும். அப்படியிருக்க ஏற்கனவே இயற்கையெழில் பொங்கும் ஜானிர்யாவை எப்படி மாற்றியிருக்கும் என்று எண்ணிப்பாருங்கள். ரதிதேவியே கண்டு பொறாமைப்படுமாறு காட்சியளிக்கிறாள். வாலிப வயது லுமாவை சபலம் சும்மா விட்டுவைக்குமா என்ன?

“நான் வாழ்க்கையிலேயே முதல் முறை ஒன்று உணர்கிறேன் ஜானிர்யா. என்ன தெரியுமா?”

‘என்ன?’ என்று புருவம் சுருக்கி பார்க்கிறாள்.

“ஏன்தான் சூர தேசம் வந்தேன் என்று தோன்றுகிறது. நாம் இருவருமே செளரிய தேசத்தில் பிறந்து வளர்ந்து சந்தித்திருக்கக் கூடாதா? ஏன் இவ்வளவு தாமதம்? இதுவே செளரியதேசமாக இருந்திருந்தால்... நானும் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்க்கிறேன் – இன்னும் எவ்வளவு நேரம்தான் சூரர்களின் அர்த்தமில்லா சடங்குகளுக்குப் பணிந்து போக வேண்டும் என்று. உன் அழகு, என் பொறுமைக்கும் எல்லை உண்டு என்பதை உணர்த்தி விட்டது ஜானி.”

ஆம், முதல் முறைதான். சூரதேசத்திற்கு வந்ததிலிருந்து முதல் முறையாக லுமா ‘சூரர்களின் வழிமுறை’ என்றபடி தன்னைத்தானே ஒரு அந்நியனென்று வெளிப்படையாகக் கருதியது ஜானிர்யாவின் நெஞ்சத்தில் ஒரு சிறுமுள் போல் குத்தியது. ஆனாலும் அவனுடைய மனநிலையைப்

புரிந்துக்கொண்டு புன்னகையணிந்த முகத்தோடு பதிலளிக்கிறாள்.

“வாஸ்தவம்தான் என் அன்பே. ஆனால் இதுவே செளரியதேசமாக இருந்திருந்தால், நாம் ஒருவருக்கொருவர் வாக்குக் கொடுக்காமல், திருமணச்சத்தியம் செய்யாமல் உறவு கொண்டாடியிருந்தோம் என்றால்... உன் ஆசை பூர்த்தியான பிறகு உயிர்க்காதல் வரும்வரை என்னை நீ சகித்துக் கொண்டிருப்பாயா?”

“என்ன சொல்லிவிட்டாய் ஜானி! என்னை முழுதும் அறிந்தவள் பேசும் பேச்சா இது? உன்னைக் கண்ட கண்கள்-”

அச்சமயம் மணியோசை கேட்கிறது. விருந்தினர் அனைவரும் அமைதியாகிறார்கள். பலர் கூடாரத்திற்குள் வந்து நாற்காலிகளில் உட்காருகிறார்கள். கீரரும் கூடாரத்துக்குள் நுழைகிறார். ஒரு பணிப்பெண் வெள்ளித்தட்டு ஒன்றை கையிலேந்திக்கொண்டு அவரைப் பின்தொடர்கிறாள். தட்டின் நடுவில் ஒரு சிறு கிண்ணம். கிண்ணத்தில் ஏதோ ஒரு வகையான எண்ணெயோ திரவமோ ஜகத்ஜோதியாய் பச்சைநிறப் பிழம்புடன் தகதகவென்று எரிகிறது. இக்கிண்ணத்தின் இரு புறங்களிலும் இரு மணிச்சரங்கள் உள்ளன. கீரர் மேடையின் மீதேறி லாமாவிற்கும் ஜானிர்யாவிற்கும் முன்னே சென்று நின்றவுடன் பணிப்பெண்ணும் அங்கு வந்து நின்று தட்டை நீட்டுகிறாள். லாமாவும் ஜானிர்யாவும் எழுந்து நின்று கீரரை தலைவணங்குகிறார்கள். கீரர் ஒரு கவிதையின் வரிகளை எடுத்துச் சொல்ல லாமாவும் ஜானிர்யாவும் வரிக்குவரி அவர் சொன்னபடியே சேர்ந்து உச்சரிக்கிறார்கள்:

“அழியாச்சுடரே போற்றி. துயர் நீக்கும் மெய்க்கருணை போற்றி.

எழில்மிகு மெய்ச்சொல்லே போற்றி. உயிர்க்காதல் உள்ளுணர்ச்சி போற்றி.

விழிப்புணர்வே நிதமும் போற்றி. என் வழிகாட்டி நீயே போற்றி.”

இவ்வரிகளை உச்சரித்தப்பின் தம்பதிகளைப் பார்த்து கீரர் சமிக்ஞை செய்கிறார். லாமாவும் ஜானிர்யாவும் ஆளுக்கொரு மணிச்சரத்தை தட்டிலிருந்து எடுக்கிறார்கள். லாமா எடுத்த மணிச்சரத்தை ஜானிர்யாவின் கழுத்தைச் சுற்றி மணிமாலையாய்ச் சாற்றுகிறான். அதே சமயத்தில் ஜானிர்யாவும் அவள் எடுத்த மணிச்சரத்தை லாமாவின் கழுத்தைச் சுற்றி மாலையாய்ச் சாற்றுகிறாள்.

கீரர் கையை உயரத் தூக்கி மேளக்காரர்களுக்கு சமிக்ஞை செய்தவுடன் நாகஸ்வர ஓசையும் கெட்டிமேள பேரிகையும் மற்ற ஓசைகளையெல்லாம் விழுங்கி ஒலிக்கின்றன.

அச்சமயம் ஜானிர்யாவும் லாமாவும் ஒருவருக்கொருவர் சாற்றிய மணிமாலைகளில் முடிச்சு போட்டுக் கட்டுகிறார்கள். கட்டியபின் கைகளை அகற்றாமல் அப்படியே ஒருவர் தோளின் மீது மற்றவர் சாய்த்துக்கொண்டு பரஸ்பர ஆலிங்கனம் செய்கிறார்கள். லாமாவின் முகத்தில் சந்தோஷம் சொட்டுகிறது. ஜானிர்யாவின் கண்களிலோ ஆனந்தக்கண்ணீர். கெட்டி மேளம் தணிய கூடியிருப்போரின் கோஷம் காதில் விழுகிறது – “ஹோ ... ஹோ ... அழியாச்சுடரே போற்றி. உயிர்க்காதலே போற்றி ... ஹோ ஹோ” என்கிறார்கள்.

சற்று நேரத்தில் இருவரும் அணைப்பிலிருந்து ஒருவரையொருவர் விடுவித்து மீண்டும் ஆசனங்களில் அமரச் செல்கிறார்கள். இப்போது எல்லோரும் வந்து கல்யாணப் பரிசளிக்கும் வேளை.

சூரதேசத்தின் வழிமுறைப்படி பரிசளிக்க விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் தம்பதிகளுக்கு முன் வந்து, தாம் கொண்டு வந்த பரிசுப்பெட்டியை திறந்து அவர்களுக்குக் காட்டுகிறார்கள். தம்பதிகள் அதைப்பார்த்து நன்றியுடன் பரிசளித்தவர்களுக்குத் தலைவணங்குகிறார்கள். பின்னர் அருகிலிருக்கும் ஒரு ஏவலாளன் அப்பரிசுப்பெட்டியை

அவர்களிடத்திலிருந்து வாங்கி, மூடி அருகில் உள்ள மற்ற பெட்டிகளுடன் அடுக்கி வைக்கிறான்.

இப்படியே பலர் வந்து சென்றபின் தோட்டத்தின் வெளியே குளம்புச் சப்தம் கேட்கிறது. சற்று நேரத்தில் குதிரைவீரன் ஒருவன் உள்ளே நுழைகிறான். இடுப்பில் உடைவாள் தரித்திருக்கிறான். இவன் பெயர் ஏகநயனன் (ஏகா) .

அத்தியாயம் இருபத்தி எட்டு – ஏகநயனன்

ஏகா சுமார் முப்பது வயது வாலிபன். திடகாத்திரமான யௌவன புருஷன். உயரமான கம்பீரமான தோற்றம். பயிற்சி கண்ட தசைகள். செந்தாமரைத் தேகம். வறுத்த வெந்தயவர்ண குறுகிய கேசம். பிராயணத்தினால் முடி கலைந்திருந்தும் வியர்வை சொட்டும் முகத்தை ஒரு முரட்டு அழகோடு அலங்கரிக்கிறது. குறும்புக்காரக் கண்கள். சிறிய வாய். வரிசையான முத்துப் பற்கள். இவற்றை எடுத்துக்காட்ட கொலுப்படிப் போல் அமைந்த சதுர முகவாய்கட்டை. சிலருக்கு சாதாரணமாகவே உதடுகள் புன்னகைக்கிறாற்போல் இருக்கும் அல்லவா? அப்படித்தான் இவனுக்கும். ஆகையால்தானோ என்னவோ, அவன் யாரை நோக்கிப் பார்த்தாலும் அவர் இவனைப்பார்த்து புன்னகைத்து விடுவார் – குறிப்பாக பருவ வயதுப் பெண்கள்.

ஏகா 'தம் தம்' என்று உரிமைக்கொண்டவன் போல் தோட்டத்தின் வழியே மேடைப்பக்கம் நடந்துச் செல்லும்போது சிறுகூட்டங்களாய்க் கூடியிருக்கும் வயதுப்பெண்கள் குசுகுசுப் பேச்சுக்களை சடுதியாக நிறுத்தி அவனை விழுங்கிவிடுவதுபோல் பார்க்கிறார்கள். அவர்களை அவன் தாண்டிச் சென்றவுடன் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கண்களை உருட்டி குறுநகையுடன் முகபாவ சம்பாஷணை செய்கிறார்கள் – 'அம்மாடி! யாரிவன்? ராஜகுமாரனா?

நான் இவனை வளைத்துக்கட்டப் போகிறேன். யாரும் என் வழியில் நிற்காதீர்கள்' என்றபடி.

ஏகா இதுபோல் கவனத்தைப் பெறுவதற்கு பழக்கப்பட்டவன் போல் இவர்கள் யாரையும் சீண்டவில்லை. அவசரமாக வந்த வேலையைச் சாதிக்கவேண்டியது போல் விறுவிறுவென்று மேடை மேல் ஏறுகிறான். தம்பதிகளுக்கு முன் ஒற்றைக்கால் மண்டியிட்டு தலைவணங்குகிறான். வலது கையில் ஒரு சிறிய மரப் பெட்டியை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

இவனைக் கண்ட ஜானிர்யாவின் கண்களுக்குள் தொலைந்துபோன பால்ய சிநேகிதனை பல்லாண்டுகளுக்குப் பிறகு கண்டுபிடித்தாற்போல் புன்னகை பொங்குகிறது.

“ஏகா, நிஜமாகவே நீயா?” என்கிறாள் மகிழ்ச்சியுடன்.

“உயிர்க்காதலே போற்றி. அழியாச்சுடரே போற்றி. என்னை மன்னித்து விடு ஜானு. எட்டூரில் நிலைவிக்கப்பட்ட ராணுவப்படையில் நியமிக்கப்பட்டு கடந்த பல்லாண்டுகள் அங்குதான் இருந்தேன். செய்தி கேட்டவுடன்... காட்டுத்தீயை விட விரைவாக பரவிய இச்செய்தியை...”

ஒரு நொடி மௌனத்தின் பிறகு தொடர்கிறான். “... உடனே புறப்பட்டு நேற்றே இங்கு வருகிறாற்போல் தீர்மானித்தேன். ஆனால் படைத்தலைவனின் உத்தரவைப்பெற்றுக் கிளம்பி வர தாமதமாகி விட்டது. அதில் ஒவ்வொரு வினாடியும் ஓராண்டு போல் இருந்தது. இன்றாவது வந்து உங்களுக்கு வாழ்த்துச் சொல்ல முடிந்ததே! மகா சந்தோஷம்.”

“மிக்க சந்தோஷம் ஏகா. எத்தனை வருஷங்கள் உன்னைத் தேடிக்கொண்டிருந்தோம், எவ்வளவு கவலைப்பட்டோம் தெரியுமா? நீ ஏன் தொடர்பு விட்டுக் காணாமல் போனாய்?”

“அது ஒரு பெரிய கதை ஜானு. இப்போது சொல்லமுடியாது. வேளை வரும்போது சொல்கிறேன்.

ஆனால் நான் உன்னையும் உன் தந்தையையும் பற்றி நினைக்காத நாளே இல்லை என்பது மட்டும் உண்மை.”

அப்போது லாமா பக்கத்தில் நின்று ஒன்றும் புரியாதவன் போல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்பதை ஜானிர்யா உணர்கிறாள். உடனே அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறாள்.

“கண்ணே, இவன் பெயர் ஏகநயனன். சிறு வயதில் அப்பாவின் மாணவனாக இருக்கும்போது பெற்றோர்களை இழந்து அனாதையாகி விட்டான். அப்பாதான் இவனுக்கு ஆதரவளித்து வந்தார். நாங்கள் சிறுவர்களாக இருக்கும்போது நிதமும் சேர்ந்து விளையாடுவோம். இவன் பிறக்கும்போது இடது கண் மூடியே இருந்ததாம். அதனால் இவனுக்கு ஏகநயனன் என்ற பெயர் வைத்தார்கள். பெயர் வைத்த சில நாட்களிலேயே இரு கண்களும் நன்கு திறந்துவிட்டன. ஆனாலும் இவன் இடது கண்ணில் அவ்வப்பொழுது ஒரு சிறு துடிப்பு ஏற்படுவதுண்டு... இப்போதும் உண்டு என்று நினைக்கிறேன். இவ்வயதில் அதைப் பார்க்கும்போது கண்ணடிப்பதுபோல் தோன்றும், குறிப்பாக பெண்களைப் பார்த்து.” என்றபடி புன்னகைத்துக்கொண்டே ஏகாவை பார்க்கிறாள். “இல்லையா ஏகா?”

“போதும் ஜானு. உனக்கு எப்பொழுதும் விளையாட்டுதான். உன் கணவரை எனக்கு நீ இன்னும் அறிமுகப்படுத்தி வைக்கவில்லையே.” என்று சொல்லியபடியே லாவகமாய் அவள் சொன்னதையும் மறுக்காமல் பேச்சை மாற்றி லாமாவைப் பார்க்கிறான்.

“ஏகா. இவன் பெயர் லாமா. நீ காணாமல் போன இரண்டு வருடங்களுக்குப்பின் செளரியத் தேசத்திலிருந்து நம் நாட்டிற்கு அகதியாய் வந்தான்.”

‘செளரிய தேசம்’ என்ற வார்த்தைகளைக் கேட்ட உடனே ஏகாவின் முகத்தில் பச்சைப் பாகற்காயை கடித்தாற்போல் ஒரு கசப்பு தென்படுகிறது. ஒரேகூடிணத்தில் அதை மூடி மறைத்து நகைக்கிறான்.

“என்ன ஜானு, இவ்வளவு பெரிய சூர நாட்டில் உனக்குத் தகுந்த சூரன் ஒருவன் கிடைக்கவில்லையா?” என்கிறான் சிரித்துக்கொண்டே.

லாமாவிற்கு ஏகாவின் நக்கல் நிறைந்த வார்த்தைகள் புரிவதற்குள் ஜானிர்யா அவன் பாதுகாப்பிற்கு தாவுகிறாள்.

“ஏகா, உனக்கு லாமாவைப் பற்றித் தெரியாது. செளரியனாக இருந்தாலும் அவன் சூரனுக்குச் சூரன். விஞ்ஞான ரீதியில் நமக்குள் பிரமாண்டமான உருவம். அவனிடம் அறிவியல் கற்ற பல சூரர்கள் அவனை ஒரு ஞானி என்றே நினைக்கிறார்கள்.” என்கிறாள்.

ஏகாவிற்கு ‘செளரியன்’ என்ற வார்த்தை கசப்பாக இருந்ததல்லவா? ‘விஞ்ஞானம்’ என்றதும் வாந்தியே வருவதுபோல் ஆகிவிட்டது. ஒருமுறை கண்ணைக்கொட்டி அழுத்தி விழுங்குகிறான். “சரிதான். **எங்களைப்போல்** வீரர்கள் உயிரைத்தியாகம் செய்து சூரதேசத்திற்கு **நாங்கள்** வாங்கிக்கொடுக்கும் விடுதலையை நன்றாக அனுபவித்து வாழ்வதைத் தெரிந்துகொண்டதில் மிக்க சந்தோஷம்.”

இம்முறை லாமா தலையிடுகிறான். “என்ன சொல்கிறாய் ஏகா. எனக்கு புரியவில்லையே?”

“விஞ்ஞானத்தைப் பற்றித்தான் சொல்கிறேன் ஐயா. சிறந்த பொழுதுபோக்கல்லவா? ஆனால் அதை எல்லோரும் அனுபவிக்க முடியுமா? அதற்காக விடுதலையும் வசதியும் வேண்டாமா? நாட்டைக்காக்க வீரர்கள் இல்லையேல் **சாதாரண** பிரஜைகளால் வாழ்க்கையை ரசிக்க முடியுமா?”

பொதுவாக நம்மை ஏளனமாக பேசுபவர்களைக் கூட சகித்துக்கொண்டு நாசுக்காக அவர்களுடன் பழக முடியும். ஆனால் நம் பெற்றோர்களையோ, குழந்தைகளையோ, காதலியையோ அவமதிப்போரை நம்மால் எந்நேரமும் பொறுக்க முடியாது. இப்படியிருக்க ஒருவனின் உயிர்க்காதலியை

ஏளனப்படுத்தியவரைப் பற்றி அவன் என்ன நினைப்பான்?

இதுவரை நாகரீகமாக பழகிய லாமாவின் வெண்முகம் ஒரே கூடினத்தில் சிவக்கிறது. கண்கள் குறுகி விரைவாக அதிகரிக்கும் கோபத்தை சுட்டிக்காட்டின. அந்நேரம் பார்த்து ஜானிர்யா லாமாவின் கரத்தை பிடித்து மெல்ல நெருக்குகிறாள். பால் பொங்கும்போது அடுப்பு அணைக்கப்பட்டதும் பொங்குவது அடங்குவது போல் லாமாவின் கோபம் உடனே தணிகிறது. இதை ஏகா கவனித்தானா என்று தெரியவில்லை. ஆனால் லாமா உடனே மறுபடியும் நாகுக்குடன் பேச்சை மாற்றுகிறான்.

“இதெல்லாம் இருக்கட்டும் ஏகா. நீண்ட பிரயாணம் செய்து இங்கு வந்திருக்கிறாய். உண்டு சிறிது நேரம் ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளேன். வேறொரு சமயம் சாவகாசமாக உட்கார்ந்து பேசுவோம்.”

“நிச்சயம் ஐயா. பசி பிராணன் போகிறது. உங்கள் இருவரையும் இன்று காணவேண்டும் என்பது மட்டுமே இன்றைய குறிக்கோளாக இருந்தது. இப்போது நிறைவேறிற்று.” என்கிறான் ஏகா. “நான் உங்களுக்கு ஒரு சிறிய பரிசு கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என்று சொல்லி தான் கொண்டு வந்த பெட்டியைத் திறந்துக்காட்டுகிறான். உள்ளே இரண்டு தோடுகளும் நான்கு வளையல்களும் உள்ளன.

ஒரே பார்வையில் இவை தட்டானால் செய்யப்பட்டவை அல்ல என்பது தெரிந்து விடும். தோடுகள் இரண்டும் வெவ்வேறு நீளங்கள். கொக்கிகள் கையினால் வளைத்துவிடப்பட்டிருக்கின்றன. வளையல்களோ ஏதோ தரக்குறைவான உலோகக்கம்பிகளைத் திரித்து முடிக்கப்பட்டவை. கம்பிகளில் கோர்க்கப்பட்ட மணிகளும் ஒற்றுமையும் சீரும் இல்லாமல் வெவ்வேறு விதமாக இருக்கின்றன. வளையங்கள் வட்டமாகக் கூட இல்லை.

எல்லாவற்றிலும் சிறப்பை நாடும் லாமாவிற்கு இத்தகையத் தரக்குறைவான வேலைப்பாட்டைக் காணுதல் அருவருப்பை உண்டாக்குகிறது.

அவனையறியாமலே முகத்தை
சுழித்துக்கொள்கிறான். அதைக்கண்ட ஏகாவின் முகம்
லேசாக ஏமாற்றமடைகிறது.

ஜானிர்யா சட்டென ஒரு தோட்டைக் கையில் எடுத்து
“கஷ்டப்பட்டு செய்திருக்கிறாய் போல் தெரிகிறது ஏகா.
ஏன் இத்தனை சிரமம்? பரிசென்ன அவசியம்? நீ இங்கு
வந்ததே எங்களுக்குப் போதும்.” என்கிறாள்.

லாமாவின் பக்கம் திரும்பி மேலும் விளக்குகிறாள்.
“சிறு வயதிலிருந்தே இந்த ஏகா இப்படித்தான்.
கடையிலிருந்து பரிசுப்பொருட்களை வாங்குவதை விட
தானே தன் கையினால் அதை தயாரிப்பதைத்தான்
அவன் விரும்புவான்-”

லாமா குறுக்கிடுகிறான் “... அல்லது கடைந்தெடுத்த
கஞ்சனாக இருப்பதனாலோ?” என்று நகை போர்த்திய
ஏளனப்பேச்சை சிரித்துக்கொண்டே சொல்கிறான்.

ஜானிர்யா மீண்டும் அவர்களுக்கிடையே கிளம்பப்
போகும் துர்சம்பாஷணையை தவிர்க்கத்
தலையிடுகிறாள்:

“.... கைவேலைப்பாட்டை விட வீரத்தில்தான் அவன்
திறமைசாலி என்று இருக்கும்போதிலும் அவனுடைய
படைப்பாற்றல் வளைந்து கொடுக்கமாட்டேன்
என்கிறது!” என்று நகைக்கிறாள்.

“அட்டா, விரோதிகளை வாளேந்தி
வளைத்துக்கட்டும் வீரனுக்கு வெற்றுக் கம்பியை
வளைத்துக்கட்ட வழிதெரியவில்லையே.” என்று
லாமாவும் நக்கலாக சொல்லி நகைக்கிறான்.

“என்னால் முடிந்தவரை செய்திருக்கிறேன் ஐயா”
என்கிறான் ஏகா. முகத்தில் ஏமாற்றம்
வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது.

இதைக்கண்ட ஜானிர்யா பரிதாபப்பட்டு, அவனுக்கு
சிறிது ஆறுதல் அளிக்குமாறு, ஒரு தோட்டைப்
பெட்டியிலிருந்து எடுத்து “அழகாக இருக்கிறது ஏகா”
என்று சொல்லி, தன் காதருகில் தோட்டை
கொண்டுபோய் ஊசலாட விட்டு இருவருக்கும் காட்டி

‘எப்படி?’ என்றபடி புருவத்தைத் தூக்கி சமிக்ஞை செய்கிறாள்.

லுமா ஒன்றுமே சொல்லாமல் தன் கைகளால் அவள் கையை இறக்கி பெட்டியில் தோட்டை வைக்குமாறு செய்கிறான்.

ஏகா இக்கட்டான சூழ்நிலையிலிருந்து தப்ப முயற்சிக்க எண்ணி பேச்சை மாற்றுகிறான். “இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் ஜானு. எட்டுரிலிருந்து தலைநகரத்திற்கு மாற்றுதல் கேட்டு நான் பல்லாண்டுகளுக்கு முன் இட்ட விண்ணப்பம் நேற்று ஏற்கப்பட்டுவிட்டது. இனி சமீபத்திலிருந்தே உங்களை அடிக்கடி தொந்தரவு செய்யமுடியும்.” என்று சிரிக்கிறான்.

“அப்படியா ஏகா! அப்பாவைப் பார்த்தாயா? அவர் இதை கேட்க மிகவும் மகிழ்ச்சியடைவார்.” என்கிறாள் ஜானிர்யா.

“இல்லை ஜானு. அடுத்த வேலை அதுதான். அவரைப் பார்த்து நான் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் இத்தனை வருஷங்கள் மறைமுகமாய்ச் சென்றதற்கு மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும்.” என்கிறான். லுமாவைப் பார்த்து, கைகூப்பி, “வருகிறேன் ஐயா” என்கிறான்.

“இதோ பார் ஏகா” என்று ஜானிர்யா குறுக்கிடுகிறாள். “இந்த ஐயா கொய்யாவெல்லாம் வேண்டாம். வெறுமனே லுமா என்றே அழைக்கலாம். நாம் எல்லோரும் நண்பர்கள்தானே? சரிதானே கண்ணே?” என்றபடி லுமாவைப் பார்க்கிறாள்.

“ம்ம்ம், சரி” என்கிறான், மனதார சம்மதம் இல்லாமல் ஏற்றுக்கொள்ளக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டாற்போல்.

அப்போது திடீரென மணியோசை கேட்கிறது. சங்கொலியின் சப்தம் கேட்கிறது.

“ராஜாதி ராஜ, ராஜ மார்த்தாண்ட, ராஜகம்பீர, சூரமகாதேசத் திலக, மித்திர பாலோத்சவர் பராக் பராக் பராக்!” என்ற பலத்த குரல் கேட்கிறது.

ஏகா மேடை மீதிருந்து இறங்கி கூட்டத்தினுள்
கரைகிறான்.

அத்தியாயம் இருபத்தி ஒன்பது – மித்திரர்

மித்திர பாலோத்சவர் (மித்திரர்) சூர தேசத்தின் அரசர். முப்பத்திஐந்து வயதிருக்கும். ஊதாப்பூ வர்ணக் கண்கள். வெய்யிலில் சிவந்த செங்கல்வர்ண தேகம். மெருகேற்றிய செம்பின் நிறம்கொண்ட குறுகிய கேசம், மேலுதடை நிரப்புகிற முறுக்கிய மீசை. மழுமழுவெனச் சவரம் செய்யப்பட்ட முகவாய்கட்டை. மொத்தத்தில் இராஜகளை சொட்டும் சிரித்த முகம். சுமார் ஆறரை அடி உயரமும் கம்பீரமான அதிகாரபூர்வமான தோற்றமும் உடையவர். பளபளக்கும் பொன்னிறப் பட்டாடையும், ஜொலிக்கும் ஆபரணங்களும் அணிந்திருக்கிறார். கையில் தங்கச்செங்கோல். தலையில் நவரத்தினங்கள் பதித்த கிரீடம்.

தம் பரிவாரங்களுடன் கீரரின் ஆலயத்திற்குள் நுழையும்போது மஞ்சங்களிலும் ஆசனங்களிலும் அமர்ந்திருந்தோர் அனைவரும் ஒரே சீராக எழுந்து நின்று கைகூப்பி நிற்கிறார்கள். இவர்களுக்கிடையிலிருந்து கீரர் வெளியே வந்து மித்திரரின் முன்னால் நின்று கைகூப்பி “வணக்கம் மகா பிரபோ” என்று தலைவணங்குகிறார். அதே சமயம் மித்திரரும் தனது இரு கைகளையும் கூப்பி கீரரை “வணக்கம் சுவாமி” என்று தலைவணங்குகிறார். கீரர் இராஜபரிவாரங்களுடன் சேர்ந்து அரசன் அருகில் அவருடன் நடக்கத் தொடங்குகிறார்.

பரிவாரத்தின் நடுவே இரு சேவகர்கள் – அழகாய் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒரு பெட்டியின் இருபுறப் பிடிகளையும் பிடித்தவண்ணம் தூக்கிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அனைவரும் கூடாரத்தினுள் சென்று மேடை மீது ஏறி தம்பதிகளுக்கு முன் செல்கிறார்கள். நின்றுக் கொண்டிருந்த லாமாவும் ஜானிர்யாவும் உடனே ஒற்றைக்கால் மண்டியிட்டு “வணக்கம் மகா பிரபோ” என்று தலைவணங்குகிறார்கள்.

அவர்களுடைய தோள்களின் மீது மித்திரர் செங்கோலை வைத்து ஆழமான கம்பீரம் படைத்த

குரலில் “ஆகட்டும் எழுந்திருங்கள்” என்கிறார். தம்பதிகள் எழுந்து கைகூப்பி நிற்கிறார்கள்.

“ம்ம்ம்...” என்று லாமாவை ஏறெடுத்துப்பார்க்கிறார். “வெள்ளிகுலன் லாமா... ம்ம்ம்... உங்கள் இருவரில் யார் பெரும்பாக்கியசாலி என்பதை ஊகிக்க எனக்கு தைரியம் இல்லை!” என்று புன்னகைக்கிறார். “நீயா... அல்லது நமது குருநாதரின் புத்திரி ஜானிர்யாவா என்று...”

“... அல்லது குருநாதர் உங்களைப்பற்றி சொன்னதெல்லாம் உண்மையென்றால்... ஒருவேளை பெரும்பாக்கியசாலி நான்தானோ என்னவோ!” என்று உரக்க நகைக்கிறார்.

“... அரண்மனையிலிருந்து இராஜகுடும்பத்தின் வாழ்த்துக்களை நானே உங்களுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். எங்கள் கல்யாணப் பரிசை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.” என்றவாறே கையைத் தூக்கி சேவகர்களுக்குச் சமிக்ஞை செய்கிறார்.

சேவகர்கள் உடனே தாம் சுமந்து வந்த அலங்காரப் பெட்டியை தம்பதிகளுக்கு முன்னே கொண்டு வைத்து திறக்கிறார்கள். உள்ளே பளபளவென்று பொற்காசுகள் மின்னுகின்றன. அவை மீது ஒரு காகிதச் சுருள்.

மீண்டும் மித்திரர் சமிக்ஞை செய்கிறார். வேறொரு சேவகன் சுருளை எடுத்துப் பிரித்து உரத்த குரலில் படிக்கிறான்:

“வெள்ளிகுலன் லாமா என்றழைக்கப்படும் ராஜ குருகுலத்தைச் சார்ந்த பேராசிரியருக்கும் தினமணிக்குல ஜானிர்யதேவி என்றழைக்கப்படும் ராஜகுரு கீரரின் ஏகபுதல்விக்கும் இராஜ குடும்பத்தின் மனமார்ந்த வாழ்த்துகள். சூரமகாதேசத் திலக மகாராஜர் மித்திர பாலோத்சவரின் ஆசீர்வாதங்களை நீவீர் பெருவீராக. இத்துடன் அரசரின் கல்யாணப் பரிசையும் பெற்று, உங்களுடைய புதிய இல்லறத்தில் குடியேறி அதை நல்லறம் ஆக்கி, நம் புகழ்மிக்கும் தேசத்திற்கு மேலும் கீர்த்தி சேர்ப்பீராக.”

படித்தபின் பத்திரத்தைத் திருப்பி தம்பதிகளுக்குக் காட்டுகிறான். வார்த்தைகளுக்கடியே அதில் அழாகான சிறுமாளிகைப் போல் ஒரு வீடு சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் கீழ் இராஜமுத்திரை வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மித்திரர் தம்பதிகளை நோக்கி தெருக்கோடி பக்கம் தன் செங்கோலை நீட்டி ஏதோ சுட்டிக்காட்டுகிறார். பத்திரத்தில் நாம் கண்ட அதே வீடு தெரிகிறது. லாமாவிடம் “பார்த்தாயா? இதே ராஜ வீதியில்தான் உள்ளது. வீடு கட்டப்படும்போது நீ யாருடையதாக இருக்குமோ, இங்கு வாழப்போகும் பாக்கியசாலி யாராக இருப்பானோ என்று யோசித்திருக்கலாம். இப்போது தெரிந்து கொண்டிருப்பாய்.” என்கிறார்.

பின்னர் ஜானிர்யாவைப் பார்த்து “வாழ்நாள் முழுதும் அப்பாவின் பக்கத்திலேயே இருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டாயல்லவா? அவ்வாறே நிறைவேறட்டும் உன் ஆசை. தந்தை வீட்டிலிருந்து கல்லெறியும் தூரத்திலேயே இருக்கிறது உன் வீடும். சந்தோஷமா?” என்கிறார்.

மகிழ்ச்சியில் லாமாவும் ஜானிர்யாவும் புன்னகைத்து, மீண்டும் மண்டியிட்டுத் தலைவணங்குகிறார்கள். “மிக்க சந்தோஷம் பிரபோ. தாங்கள் ஆட்சியில் நாங்கள் பிரஜைகளாக இருப்பதே எங்களுடைய பெரும்பாக்கியம்.” என்று இருவரும் சேர்ந்து சொல்கிறார்கள்.

அத்தியாயம் முப்பது – முதலுறவு

லூ மாவும் ஜானிர்யாவும் திருமண விழாமுடிந்த உடனேயே அவர்களுடைய புதிய இல்லத்திற்குச் சென்றனர். அரசன் அளித்த பரிசல்லவா? முன்பே அது நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டு சகல வசதிகளும் அமைந்து இருக்கிறது. சில பணியாட்கள் கூட தத்தம் கட்டளைகளை ஏற்க தயாராகக் காத்திருக்கின்றனர்.

அன்றிரவு லூமா படுக்கையறைக்குச் செல்லும் வேளையில் அறையின் ஒருபுறத்தில் உள்ள பெரிய கண்ணாடியின் முன்னிருக்கும் ஆசனத்தில் ஜானிர்யா அமர்ந்திருக்கொண்டு ஒரு புதிய முத்துத்தோட்டை காதில் தொங்கவிட்டு, முகத்தை ஒருபக்கமாகத் திருப்பி ஓரக்கண்ணை கண்ணாடியின் பக்கம் செலுத்தி அழகு பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள். நீல பட்டுப்பாவாடை. ரவிக்கைக்குப் பதில் அதே நிறத்தில் ஒரு பட்டுத்துணி மேலங்கியாய் மார் தழுவி மார்பகங்களுக்கிடையே உள்ள பிளவை எடுத்துக்காட்டும்படி மார்பைச்சுற்றிச் சென்று முதுகுப்புறம் முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கொடி இடை 'வா, வா! என்னை தழுவி அணைத்துக்கொள்' என்றபடி அழைக்கின்றன. தொப்புள் வளையத்திலிருந்து தொங்கும் சங்கிலியில் ஒரு வெள்ளி நட்சத்திரம் ஆடுகிறது. மெல்லிய தாவணியின் தலைப்பு இடது தோளை போர்த்துகிறது. போர்த்தப்படாத வலது தோள் பளிங்கு போல் பளபளக்கிறது.

லாமா அந்த அறைக்குள் நுழைந்ததும், அவளைக் காண்கிறான். ஒன்றும் சொல்லாமல் அப்படியே கதவின் மீது சாய்ந்து அந்த காட்சியின் அழகை ரசித்துக்கொண்டு நிற்கிறான்.

ஓரக்கண்ணால் அவன் நுழைந்ததை ஜானிர்யா காண்கிறாள். ஆனால் அவளும் ஒன்றும் சொல்லாமல் கண்ணாடியில் தென்படும் அவனுடைய பிரதிபிம்பத்தைப் பார்த்துப் புன்னகைத்துக்கொண்டே தலையை லேசாக அசைத்து, காதில் தொங்கும் தோடு ஊசலாடுவதை பார்க்கிறாள். தோட்டுடன் சேர்ந்து தோரணக் கருங்கேசச் சுருள் ஒன்றும் ஆடுகிறது. அவளுடைய இயற்கையான ஏழிலைக்கண்டு பூரித்துப்போகும் லாமாவின் முகத்தில் ஆனந்தப்புன்னகை பிறக்கிறது.

கண்ணாடியில் அவன் கண்களை நோக்கி ஜானிர்யா ஒரு அழைப்புடன் புன்னகைக்கிறாள். அவளருகே சென்ற லாமா தன் வலது கை விரல்களால் அவளுடைய முகவாய்கட்டையை நிமிர்த்தி, முகத்தை தன்பக்கம் திருப்பி ஆசையுடன் பார்க்கிறான். அதே சமயத்தில் “தா” என்றபடி தன் இடது கரத்தை மெல்ல அவளிடம் நீட்டுகிறான். ஜானிர்யா தனது வலது கரத்தை லாமாவின் திறந்த கரத்தின் மீது வைத்து அப்படியே எழுந்து அவனை ஆலிங்கனிக்கிறாள். லாமா அவளுடைய கையை பிடித்தவாறே அருகிலுள்ள படுக்கைக்கு அழைத்துச்செல்கிறான். அதன் மீது இருவரும் உட்காருகிறார்கள். பிடித்த கையை

விட்டுவிடாமல் உயர்த்தித் தன்னுடைய உதடுகளுக்கு அருகில் தூக்கிச்சென்று லேசாக உரசுகிறான். அவளுடைய தேகத்திலிருந்து சிந்தும் அமுதமழை முழுவதையும் உறிவதுபோல் ஆழ்மூச்செடுக்கிறான். அவனுடைய உதடுகள் தன் விரல்களின் மீது பட்டவுடனே ஜானிர்யாவிற்கு மயிர்சிலிர்க்கிறது.

“நல்லவேளை நாம் சூர தேசத்துப் பழக்க வழக்கங்களையே கடைப்பிடிக்கிறோம் ஜானி. இத்தனை நாட்கள் காத்திருந்ததின் பயன் இப்போதுதான் புரிகிறது...”

ஜானிர்யா ஒன்றும் சொல்லவில்லை. தனது வலதுகரத்தை மெதுவாகப் புரட்டி லாவகமாக அவன் கைப்பிடியில் இருக்கும் தன் கரத்தினால் அவன் கரத்தைப் பற்றுகிறாள். அவன் செய்தது போலவே அதை உயர்த்தித் தனது முகத்திற்கு அருகே கொண்டு சென்று தலையைத் தாழ்த்தி கண்ணை மூடிக்கொண்டு முகர்கிறாள்.

லுமா தனது வலது கைவிரல்களினால் அவள் முகத்தின் மீது விழுந்த சில கேசப்புரிகளை விலக்கி விரல்களின் பின்புறத்தினால் அவளுடைய சிவந்த கன்னங்களை வருடி விடுகிறான்.

“நான் உன் கைதியாகிவிட்டேன் ஜானி.” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவளுடைய கரத்தை மீண்டும் பற்றி தனது உதடுகளுக்கு உயர்த்தி விரல்களின் மீது லேசான முத்தம் ஒன்றை விதைத்த பின் விடாமல் மீண்டும் மீண்டும் அடுக்கடுக்காய் முத்தங்களைப் பொழிகிறான்:

“ஆம்... கைதிதான் என் கண்ணே... உன் கருவிழிக் காராகிரகத்தின்... பாதாளச் சிறையில்... என்னை... அடைத்துப்... பூட்டிச் ... சாவியை... விட்டெறிந்து விட்டாய்.”

இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே விரல்களில் தொடங்கிய முத்தமழையை லாவகமாக நகர்த்தி அவள் தோள்வரை கொண்டு வருகிறான். தலையை சாய்த்து ஜானிர்யாவின் கழுத்தின் மீதும் காது மீதும்

நெற்றி மீதும் முத்தங்களைச் சிந்துகிறான். தன்னையே மறந்த ஜானிர்யா கண்களை மூடிக்கொள்கிறாள்.

அவளுடைய சந்திரபிம்ப வதனத்தைக் கைகளில் ஏந்திய லாமா, புருவங்களையும், மூடிய கண்களையும் கண்ணிமைகளையும் உதடுகளால் அர்ச்சித்து தனது மூக்கினால் அவளுடைய மூக்கின் நுனியை வருடி விடுகிறான். காமவேகம் ஆட்கொண்ட ஜானிர்யா ஆழ்மூச்சு எடுத்து தன் இரு கரங்களினாலும் லாமாவின் முகத்தை ஏந்தி அவன் வாயில் அழுத்தமாக முத்தமிடுகிறாள். லாமாவையும் காமவெறி ஆட்கொள்ளுகிறது. முத்தத்தில் இணைந்த உதடுகளை விடுவிக்காமல், கண்ணை மூடிக்கொண்டே தனது கைகளால் அவளுடைய முதுகைத் தழுவிச்செல்கிறான். மேலங்கியின் முடிச்சை அவிழ்க்கிறான். அவிழ்ந்த மேலங்கி கீழே விழுந்து மாங்கனி போன்ற மார்பகங்களை விடுவிக்கிறது. தன் கைகளால் அவற்றைக் கூப்பித் தழுவி முத்தமிடும் உதடுகளை அப்படியே பட்டுமேனியில் உரசிக்கொண்டே இறக்கி வந்து மார்புப்பிளவினுள் முகத்தை புதைத்து ஆழ்ந்து முகர்கிறான்.

விளையாட்டின் வேகம் அதிகரிக்கிறது. உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தில் சிக்கிய இவ்விருவருக்கும் தடையாய் இருந்த பாவாடை முடிச்சும் வேட்டி முடிச்சும் புணர்ச்சி தேடும் புயலுக்குப் பலியாகி தளர்கின்றன. அவற்றை அவசரம் அவசரமாய் உதறி விடுகிறார்கள். லாமாவின் சிரத்தை ஜானிர்யா தன் கைகளால் பிடித்தவாறே லேசாக வயிற்றுப்பக்கம் தள்ளிவிடுகிறாற்போல் இருக்கிறது. லாமா அப்படியே பாதம்வரை சரிந்துச் சென்று வாழைத்தண்டுக் கால்களைத் தன் வாயிதழ்களினால் பூஜிக்கிறான். முழங்கால் முதல் உள்தொடைவரை முகத்தினால் மெல்ல தழுவிக்கொண்டு வரும்பொழுது அவன் இழுத்து விடும் ஒவ்வொரு சுவாசக்காற்றும் ஜானிர்யாவின் மேனிமீது மின்சாரம் பாய்வதுபோல் தாக்குகிறது. 'ஆ... ஆ...' என்று முன்குகிறாள்.

லாமா அவளுடைய உள்தொடையை வரைகலமாக வைத்துக்கொண்டு நாவினை வர்ணக்கோல் போல்

பயன்படுத்திக் காமச் சித்திரம் எழுதிக்கொண்டே சிறிது சிறிதாக தன்னுடைய உதடுகளை யோனியருகில் கொண்டு சேர்க்கும்போது ஜானிர்யா இன்பத்தின் முதல் உச்சியை அடைகிறாள். தேன்சிந்தும் பூவிதழ்கள் போல் யோனியிதழ்கள் ஈரமடைகின்றன. மூக்கும் மூச்சுக்காற்றும் மன்மதபீடத்தின் மீது பட்டவுடன் ஜானிர்யாவின் உடலே சலசலவென்று நடுங்குகிறது. சில வினாடிகளுக்குக் கால் நரம்புகள் புடைத்து காலே விறைத்துப்போகிறது. 'ஆ...ங்... ஆ....' என்று சப்தமாய் அலறுகிறாள். திடுக்கிட்ட லாமா சட்டென தலை நிமிர்ந்து 'நலம்தானே? ஏதேனும் தவறாக நேர்ந்துவிட்டதா ?' என்றபடி "கண்ணே?" என்று வினவுகிறான்.

ஆனால் ஜானிர்யா வாய்திறந்து பேசும் நிலையில் இல்லை. குடம் குடமாய் கள்ளைக் குடித்து போதையில் தள்ளாடுபவனின் கண்கள் போல் அவள் விழிகள் எங்கோ கண்களுக்கு மேல் சொருகப் பார்க்கின்றன. போதையை மீறிச் செயல்படுவதுபோல் கரு விழிகளைக் கஷ்டப்பட்டு இறக்கி லாமாவைப் பார்க்கிறாள். ஆனால் தலை சுற்றுகிறது. அவள் கண்களுக்கு அவன் வேறு ஏதோ உலகத்தில் உள்ளவன்போல் தென்படுகிறான். உலகமே ஏதோ ஒரு அன்னியப்பிரதேசம் போல் தோன்றுகிறது. இந்நிலையில் பிரபஞ்சமே அழிந்தாலும் பரவாயில்லை போன்ற ஒரு உணர்வு ஏற்படுகிறது. ஆகவே லாமாவின் கேள்விக்கு விடை வார்த்தைகளின்றி செய்கையினாலேயே கிடைக்கிறது. 'இப்போது நிறுத்தாதே!' என்றபடி:

நிமிர்ந்த தலையை மீண்டும் தன் கைகளினால் பிடிக்கிறாள். அவளையறியாமலேயே தொடைகளை விரித்து அவைகளுக்கிடையே அவன் சிரத்தை தள்ளுகிறாள். லாமா சிப்பிக்குள் முத்தைத் தேடி இதழோடு இதழ் சேர்த்து நாவினால் யோனிலிங்கத்தை சுற்றிவளைத்து ஆலிங்கனித்து வாயிதழ்களினால் மிருதுவாக கவ்வி ரசத்தை உறிகிறான்.

அவ்வளவுதான். ஜானிர்யா நேராக இன்பத்தின் உச்சகட்டத்தை அடைகிறாள். வெப்பம், குளிர், அழுத்தம், மென்மை, போன்ற தோலுணர்ச்சிகள் அனைத்தும் ஒரே நேரத்தில் இன்ப வடிவத்தில் உருப்பெற்று பல்லாயிரக்கணக்கான குதூகலக் கணைகளாய் ஒரே சமயத்தில் அவளுடைய மேனியின் ஒவ்வொரு சதுரங்குலத்தையும் தாக்கி, புணர்ச்சிப் பரவசப் புயலில் சிக்கிய உடலையே தூக்கிவாரிப்போட்டு தேகத்தில் அலையலையாய் புளகாங்கிதம் உண்டாக்குகிறது. சரீரம் தடதடவென்று நடுங்குகிறது. ‘ஆ...ஆ...ஆ’ என்று வாய்விட்டு உரக்கக் கத்துகிறாள். அச்சமயத்தில் தொடைகளினால் லாமாவின் சிரத்தை அழுத்தமாக உடும்புப்பிடி பிடித்து வைத்திருக்கவில்லையென்றால் அவள் பரவசத்தினால் கத்துகிறாளா அல்லது வலியினால் அலறுகிறாளா என்று அவன் சந்தேகிக்க வேண்டியிருக்கும்.

சில நொடிகளில் ஜானிர்யாவின் உடல் தளர்கிறது. “கண்ணே, நீ எங்கு இருக்கிறாய்? நான் எங்கு இருக்கிறேன்?” என்கிறாள்.

தொடைப்பிடியிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட லாமா மேலே நகர்ந்து தொப்புள் மீதும் வயிறு மீதும் முத்தமிட்டு அவள் முகத்தருகில் தன் முகத்தை கொண்டு வருகிறான். காமவெறியில் தன் உதடுகளை தானே கவ்வியிருக்கிறாள். கடிபட்ட கீழ் இதழில் லேசாக இரத்தம் கசிகிறது. அவள் அதை உணரவில்லை. கடிக்கப்பட்ட இடத்தை லாமா மிருதுவாக முத்தமிட்டு, கசிந்த குருதியை லேசாக உறிந்துக்கொள்கிறான்.

“இங்குதான் இருவருமே இருக்கிறோம் என்னுயிரே. கண்ணை நன்றாகத் திறந்துப் பார்.” என்கிறான்.

மூடிய கண்களை திறந்த ஜானிர்யா லாமாவின் கன்னங்களை இரு கைகளினாலும் கூப்பித் தழுவுகிறாள். “இப்போது நினைவு வருகிறது. என் கண்ணே. என்ன ஆயிற்று என்றே தெரியாமல் நட்சத்திர மண்டலங்களினுள் நான் தொலைந்து போய்

விட்டேன். இப்படியெல்லாம் செய்யவேண்டும் என்பது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

புன்னகைத்துக்கொண்டே மாதுளைமொட்டு வாயிலிருந்து மீண்டும் ஒரு முத்தமலரைப் பறிக்கிறான். “காமசாஸ்திரத்தில் முப்பத்தி மூன்றாம் சுவடியில் நான்காவது சூத்திரம், அன்பே. நானே இவ்விஷயத்தில் முன்பின் அனுபவம் இல்லாததனால் ஆச்சரியமடைந்தேன். அச்சுவடிகளை எழுதிய மகாஞானியே, போற்றி போற்றி!”

“நீயும் கண்டாயா லுமா?” என்று கேட்கிறாள்.

பதிலளிக்காமல் முகத்தை இடுப்புப் பக்கம் சாய்த்து ஆண்குறியை நோக்கி முகபாவத்தினால் அவள் கவனத்தை அதன் பக்கம் ஈர்க்கிறான். கொடிபோல் எழுந்து துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இருவரும் நகைக்கிறார்கள். உடனே ஜானிர்யா தாவி எழுந்து மான் மீது புலி பாய்வது போல் பாய்ந்து படுக்கையில் லாமாவைத் தள்ளிவிழவைத்து அவன் மீது ஏறி அமர்ந்து அவனுடைய இரு கைகளையும் தன் கைகளினால் மெத்தை மீது அழுத்திப் பிணைத்துக் குனிந்து முகத்தோடு முகம்சேர்த்து முத்தமிடுகிறாள்.

இவ்வாறே அன்றிரவு பலமுறை காம விளையாட்டுகள் நடைபெறுகின்றன. நள்ளிரவைத் தாண்டி இரண்டு நாழிகைகளுக்குப் பின்னரே இருவரும் சோர்வடைந்து தலையணை மீது “அப்பா!” என்று சாய்கிறார்கள்.

“இன்றிரவு உன் சாதனைகளைக் கண்டால் இவ்வுலகிற்கே நீ காதல் சக்ரவர்த்தி என்றே சொல்லலாம் லுமா” என்கிறாள்.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் சட்டென லாமாவின் முகத்தில் சற்று சோகம் தெரிகிறது. “அந்தோ! காதல் சக்ரவர்த்தி அல்ல ஜானி. காமராஜன்தான். நீ பரமானந்தம் கண்டாய் என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால், நான் கண்டதோ

பரமானந்தம் அல்ல. காமவெறியைத் தணிக்கும் வெறும் சிற்றின்பம் தான்.”

“நான் நடந்துக்கொண்ட முறையில் ஏதேனும் குறையுள்ளதா கண்ணே?” என்று கேட்கிறாள்.

“இல்லை இல்லை!” என்று அவசரமாக சந்தேகத்தைப் போக்குகிறான். “உனக்குத்தான் தெரியுமே ஜானி, என்னால் ஆழ்ந்த உள்ளுணர்ச்சிகளை உணர முடியாது என்பதை... உன் உயிருக்குயிரான உன்னிடம் பயமின்றி ஒரு உண்மையை என்னால் பகிர்ந்துக் கொள்ள முடியும். சொல்லவா?”

‘இது என்னடா புதிதாக இருக்கிறதே’ என்றபடி அச்சம் கலந்த ஆச்சரியக் கண்களால் ‘என்ன’ என்கிறாள்.

“கருணை கருணை என்று நீங்கள் எல்லோரும் சொல்வது எனக்கு ஒரு அந்நிய உணர்ச்சி ஜானி. அது எப்படி இருக்கும் என்றே எனக்குத் தெரியாது. ஏன்! அப்படி ஒரு உணர்ச்சி நிஜமாக உள்ளது என்றே எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. இது, ஒரு சமுதாயத்தில் மக்கள் சுமுகமாக ஒத்துழைத்து வாழ்வதற்காக சான்றோர் புனைந்த புதினம் என்றே நினைக்கிறேன். நான் கருணையோடு பழகுகிறேன் என்று மற்றவர்கள் எண்ணும்போதெல்லாம் நான் போட்ட வேஷம்தான் பேசுகிறது. நான் செய்வதெல்லாம் என் சுயநலத்திற்காகத்தான் செய்கிறேன்! ...

... ஆனால் அதே சமயத்தில் காதலைப் பற்றியும் உயிர்க்காதலைப் பற்றியும் நம் பொது சாத்திரங்கள் விலாவாரியாக எடுத்துரைத்ததையும் நான் அறிவேன். ‘காமவேகம் ஒரு மிருக உள்ளுணர்வு. இயந்திரங்களாலும் காணமுடிவது. கருணையோ ஒரு ஆன்மீகத் தன்மை. மனிதர்களுக்கு மட்டுமே அதைக் காணும் தகுதியும் சக்தியும் உண்டு. கருணையும் காமமும் கலந்ததே காதல்’ என்ற தத்துவப்பாடத்தை ஆயிரம் விதமாகப் படித்துப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனாலும் உண்மையிலேயே கருணை என்பது என்ன என்று இன்னும் கண்டதில்லை. கருணையோடு

நடப்பது எப்படி என்றும் அவ்வாறே
நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்றும் சமுதாயம் இட்ட
கட்டளைகளைத்தான் நான் நிதமும்
நிறைவேற்றுகிறேன். ஆதலால், காதல் என்பதின்
அதிமுக்கியமான அம்சமான கருணையைக்
காணாததினால் வனவிலங்குகளைப்போல் ஒப்பளவில்
ஆழமற்ற காம உணர்ச்சிகளை மட்டுமே
காண்கிறேன்.”

இவற்றையெல்லாம் ஆர்வத்துடன்
கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஜானிர்யாவின் கண்களுக்கு
லுமா ஏற்கனவே தன்னறிவாற்றல் மிக்கவன் என்பது
தெரிந்திருந்தாலும், இவ்வளவு தீவிரமான
அகநோக்கமுடையவன் என்பது புலப்பட அவள்
வியப்படைகிறாள்.

“என் உயிரே,” என்கிறாள். “நானும் உனக்கு ஒரு
இரகசியம் சொல்லப்போகிறேன். நீ இப்போது
சொன்னதைக் கேட்டு நான் பெருமகிழ்ச்சி
அடைகிறேன். ஏன் தெரியுமா? அதில் நேர்மை உள்ளது.
நாம் நிதமும் காணும் நூற்றுக்கணக்கானவர்கள், தாம்
மிகக் கருணை வாய்ந்தவர்கள் என்று
நினைத்துக்கொண்டு தன்னைத் தானே
ஏமாற்றிக்கொள்கிறார்கள். உண்மையாகப் பார்த்தால்,
கருணை என்பது ஒரு விரும்பத்தக்க உள்ளுணர்ச்சி.
தானாக மட்டுமே வரவேண்டும். அதை நிஜமாகவே
உணராமல் வெளியுலக சம்பவங்களினாலோ,
கட்டளைகளினாலோ நாம் இவ்வாறுதான் நடந்து
கொள்ளவேண்டும் என்ற மூட நம்பிக்கையினாலோ
கருணை காட்டுவது வெறும் நடிப்புதான். ஆனால் அது
ஒரு நடிப்பு என்பதைத் தனக்குத்தானே ஏற்றுக்கொள்ள
ஒருவகையான நேர்மையும் தைரியமும் வேண்டும்.
பெரும்பாலோருக்கு அது கிடையாது. இதில் ஒரு
விசித்திரமான விஷயம் என்னவென்றால், நாம்
காட்டும் கருணை ஒரு நடிப்பு என்பதை
ஏற்றுக்கொண்ட பின்னர் மட்டுமே மெய்க்கருணையை
உணர முடியும்...

... பண்டைக்கால சூரபுராணங்களில் கர்ணன் என்ற
வீரனைப்பற்றிய ஒரு கதையுண்டு. உனக்கும் அது

தெரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். வாழ்நாள் முழுதும் கருணை வாய்ந்த கொடைவள்ளலாய் திகழ்ந்த கர்ணனால் முக்தி காண முடியவில்லை. ஏன்? ஏனெனில் தான் கருணைமிக்கவன் என்ற மூட நம்பிக்கையில் அவன் மூழ்கி மகிழ்ந்திருந்தான். பரமஞானி ஒருவர் அவனுக்கு நடிப்பைத் துறக்குமாறு உபதேசித்தார். அவன் பொக்கிஷம் போல் சேர்த்துவைத்த பொய்க் கருணை உணர்ச்சிகளை அவனிடமிருந்து அவர் பறித்த பின்னரே அவன் முக்தி அடைந்தான். அப்பேற்பட்ட வள்ளலான கர்ணனே சாகக்கிடக்கும் போதுதான் மெய்க்கருணை கண்டான். அப்போதுதான் தான் இதுவரை கருணை காட்டி வாழ்ந்தது ஒரு நாடகம் என்பதை அறிந்தான். ஆனால் நீயோ, அகநோக்கம் மிகுந்து தன்னைத்தானே இவ்வளவு தீவிரமாக ஆராய்ந்து அதே முடிவிற்கு இப்பொழுதே வந்துவிட்டாய்...

அப்பா மெய்க்கருணைக் கண்டவர் என்பதை நான் நம்புகிறேன். உன்னைப் போலவும் அப்பாவைப் போலவும் எனக்கு தர்க்கஞானம் அதிகமாய் இல்லாவிடினும் ஏதோ அதிர்ஷ்டவசமாக கடந்த பல்லாண்டுகளுக்கு முன் நானும் மெய்க்கருணையை அறிந்தேன். நாங்கள் இருவருமே பொய்க்கருணையின் மீது உன்னைப்போலவே எக்காரணத்தினாலோ என்றுமே மதிப்பு வைத்தது கிடையாது. ஒருவேளை அதுவே நான் கருணை கண்டதற்கு காரணமாகவும் இருக்கலாம்...

நீ இப்பொழுது மெய்க்கருணையை காணாவிடிலும், அது உனக்கு ஒரு நாள் தெரியவரும் என்று அப்பா நினைக்கிறார். இதை நீ நம்பவில்லையென்றாலும் அப்பா மனப்பூர்வமாக நம்புகிறார். நானும் நம்புகிறேன். அதுவரை..."

“அதுவரை?” என்கிறான் லாமா.

“அதுவரை, அனுபவங்களைக் காணும்போது யோசனைகளுக்கு அதிமாக இடம் கொடுக்காதே. அனுபவங்கள் அனுபவிப்பதற்காகவே இருக்கின்றன. ஆராய்வதற்காக இல்லை என்பதை சற்று நம்பு.

மெய்க்கருணை காண்பதற்கான முதல்க் கட்டத்தை – அப்பாவை பொறுத்தவரை மிகக் கடினமான கட்டத்தை – நீ ஏற்கனவே தாண்டிவிட்டாய் என்ற நல்நம்பிக்கைக் கொண்டு உன்னையே உன் அனுபவங்களுக்குச் சமர்ப்பித்து விடு. ஆனந்தம் பரமானந்தம் ஆகாவிடினும் பன்மடங்கு பெருத்து பேரானந்தம் ஆகிவிடும்.”

“முயற்சிக்கிறேன் ஜானி. யோசனையாளியான எனக்கு இது ஒரு அசாத்தியமான முயற்சிதான். ஆனாலும் உன் வார்த்தை மீதும், உன் தந்தையின் வார்த்தை மீதும் உள்ள நம்பிக்கையினால் முயற்சிக்கிறேன்.” என்கிறான்.

ஜானிர்யா அன்புடன் லாமாவின் மார்பைத் தடவி விடுகிறாள். அவனும் அவள் கேசத்தை அவ்வாறே வருடி விடுகிறான். அப்படியே இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டே அணைத்துக்கொண்டு ஆழ்ந்த நித்திரையில் இறங்குகிறார்கள்.

அதிகாலையில் கோழி கூவுகிறது. ஆனால் சோர்வடைந்து உறங்கும் இவ்விருவருக்கும் பக்கத்தில் இடி விழுந்திருந்தால் கூட விழிப்பு வராது.

இவள் சொப்பனங்களில் அவன். அவன் நினைவெல்லாம் இவள். கனவிலும் கண்ணைக் கவர்ந்தவனல்லவா கணவன்? மனதிலென்றும் மலர்ந்திருப்பவளல்லவா மனைவி?

அத்தியாயம் முப்பத்தி ஒன்று – துப்பறிவு

இருட்டில் ஆணின் குரல் ஒன்று கேட்கிறது:

“என்னால் உங்களுக்கு எந்த உபயோகமும் இல்லை. நான் பேசமாட்டேன். உள்ளே வந்து என்னைக் கொன்று விடுங்கள் அல்லது விட்டுவிடுங்கள்.”

நம் கண்கள் இருட்டிற்குப் பழகியப் பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சுற்றுப்புறங்களைக் காணமுடிகிறது. பாதாளச் சிறை போன்ற ஒரு இடம். துர்நாற்றம் பொங்கும் இவ்வறையின் ஓரத்தில் நாற்காலியின் மீது ஒருவன் நிர்வாணமாக உட்கார்ந்திருக்கிறான். அவன் கைகளும் கால்களும் நாற்காலியுடன் சேர்த்து கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. உடலிலும் முகத்திலும் ஏகப்பட்ட வெட்டுக்கள், சூடுகள், காயங்கள். இவைகளிலிருந்து இரத்தமும் சீமும் கசிந்து கொண்டிருக்கிறது. ஒரு கண் கறுத்து பெரும் வீக்கத்துடன் மூடியிருக்கிறது. மற்றொரு கண்ணிமை கரும் சிவப்பாய் வீங்கி பாதி திறந்து இருக்கிறது. சில நாட்களாகவே இங்குதான் இருக்கிறான் போலும். உட்கார்ந்த இடத்திலேயே மூத்திரமும் மலமும் கழித்திருக்கிறான். வாயிலிருந்து வழிந்த வாந்தி மார்பு மேலும் தொடைகள் மீதும் காய்ந்து கிடக்கிறது.

மறுபடியும் மறுபடியும் சொன்னதையே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான்: “என்னால் உங்களுக்கு எந்த உபயோகமும் இல்லை...” நடுநடுவே முழித்து உரக்க ஆவேசத்துடன் அப்படிக் கத்துகிறான். மற்ற சமயங்களில் மெல்ல தனக்குத் தானே மந்திரம் ஓதுவது போல் முனகிக்கொண்டே சொல்கிறான்: “என்னால்... உங்களுக்கு... ஆ... எந்த... ஐயோ...”

சிறையின் கதவு திறக்கும் சப்தம் கேட்கிறது. உள்ளே முரடன் ஒருவன் கையில் தடி போன்ற ஒரு ஆயுதத்தை வைத்துக்கொண்டு நுழைகிறான்.

“உன்னைக் கொல்ல வேண்டும் என்று எனக்கும் ஆசைதான் சூரா! அதற்கு நீ ஒரு உதவி செய்ய வேண்டும். நீங்கள் செய்த சூழ்ச்சியின் விவரங்களை

என்னிடம் சொல்லிவிட்டாயானால் போதும். இதோ, இந்த கதிர்ச்சுடியினால் ஒரே அடியில் உன் மார்பைப் பிளந்து விடுவேன். இப்படி பரிதாபமாக நீ அணு அணுவாய் சித்திரவதைப்பட்டு சாக வேண்டாம்.”

இதற்கு அவனிடம் கிடைத்த பதில்: “ஆ! என்னால்... உங்களுக்கு எந்த...”

“இதோ பார் சூரா. நீ ஒன்றும் சொல்லாவிடிலும் எனக்கு உங்கள் சூழ்ச்சியின் விவரங்கள் ஏற்கனவே தெரியும். எப்படித் தெரியுமா? உன் கூட்டாளிகளில் ஒருவனைக் கைப்பற்றிவிட்டோம். உன்னைப்போல் அவன் பிடிவாதக்காரன் அல்ல போலிருக்கிறது. கத்தியைக் கண்டவுடன் குயில் போல் பாடிவிட்டான். எப்படியும் உங்களுடைய கதி அதோகதிதான். ஆனால் நீ அவன் சொன்னதையே சொன்னாயானால், உண்மை பேசிய உனக்கு பரிசாய் உடனே மரணம் அளிப்பேன்.”

கைதியின் முகத்தில் சற்று உயிர் பிறக்கிறது. அதனுடன் சேர்ந்து கவலையும்.

“நான் உன்னை நம்பவில்லை ... யார் அவன்? என்ன சொன்னான்? நீ அதைச்சொல் நான் உண்மையா இல்லையா என்று சொல்கிறேன் ...”

“சௌரியர்களும் உங்களைப் போன்று முட்டாள்கள் என்று நினைத்துவிட்டாயா? சூர நாயே! நேற்று பெய்த மழையில் முளைத்த காளான் ஆலமரத்தைக் கண்டு பேசும் பேச்சா இது?”

பளீர் என பின் கையினால் ஒரு பலத்த அறை கொடுக்கிறான். கைதியின் முகத்திலிருந்து வியர்வையும் இரத்தமும் கலந்த வலிமழை தெறிக்கிறது.

“... உனக்கு நான் கொடுத்தது உன் சித்திரவதையிலிருந்து விடுதலைப்பெற ஒரு வழி. அதை வீணாகப் புறக்கணிக்காதே.” என கர்ஜிக்கிறான்.

அப்போது கதவருகில் ஒரு சப்தம்.

“யாரப்பா இவன்?” என்ற ஒரு மிருதுவான குரல். அரை இருட்டில் யார் என்று நமக்குத் தெரியவில்லை. தாடி வைத்துக்கொண்ட ஒரு ஆண் என்று மட்டும் தெரிகிறது. அவர் குரலோ நமக்குத் தெரிந்த குரல் போல் உள்ளது.

முரடன் உடனே கைகட்டி இரண்டடி பின்னே நகர்ந்து தலைகுனிகிறான். “ஐயா நீங்களா?”

“ஆம். என் அதிகாரத்தில் சித்திரவதை நடக்கக்கூடாது என்று சொல்லியிருந்தேனே. நீ கேட்கவில்லையா?”

“ஐயா... ஆனால்...”

“போதும் நிறுத்து! என்ன அநியாயம் இது? பாவம் ஒரு சூரனை இப்படியா கொடுமைப்படுத்துவது? சூரர்கள் நமது மூதாதையர்கள் என்று உனக்குத் தெரியாதா? உடனே சென்று ஒரு மருத்துவரையும் சில பணியாட்களையும் அழைத்து வா.”

பயம் கொண்ட குரலில் முரடன் “தாங்கள் கட்டளையை மீறியதற்கு மன்னித்துவிடுங்கள் ஐயா. தயவு செய்து மன்னித்து விடுங்கள்.” என்று கூறி தலைகுனிந்தபடி கைகூப்பி பின்புறமாக அடிவைத்து அறையிலிருந்து வெளியேறுகிறான்.

“மன்னிப்பாம் மன்னிப்பு” என்று முரடன் சென்றபின் வந்தவர் சூரனிடம் சொல்கிறார். “மன்னிப்பு

கேட்கவேண்டியது என்னிடம் இல்லை. உம்மிடம்தான் என்று சொல்லியிருக்க வேண்டும். அவன் சார்பில் நான் உம்மிடம் மன்னிப்பு கேட்கிறேன் ஐயா. தயவு செய்து என்னை மன்னித்து விடுங்கள். சௌரியர்கள் எல்லோரும் அவனைப் போல் முரட்டுத் தடியர்கள் அல்ல. பெரும்பாலும் என்னைப்போல் மனிதாபிமானம் உள்ளவர்கள்தான். பணியாட்கள் வந்து உம் கட்டுகளை அவிழ்த்து சிகிச்சை செய்த பின் வேண்டுமானால் நானே உம்மை சூரதேசத்திற்கு அழைத்துச்சென்று விட்டு வருகிறேன்.” என்று மிகவும் மென்மையான குரலில் தைரியமூட்டும் வகையில் சொல்கிறார்.

சூரன் மெல்ல தலை நிமிர்ந்து ஒற்றைக்கண்ணால் வந்தவரை உற்றுப் பார்க்கிறான். “நன்றி ஐயா... நீர் யார்?”

“நான் யாராக இருந்தால் என்ன சூரா? சூர நலத்தை உள்ளத்தில் கொண்ட ஒரு சௌரியன். நான் யார் என்று உனக்குத் தெரியாமல் இருப்பதே நம் இருவருக்கும் நல்லது.”

சூரன் மேலும் உற்றுப்பார்க்கிறான். ஒன்றுமே சொல்லவில்லை.

“எனக்கு சூரர்கள் மீது ஒரு தனி மரியாதை உண்டு. எங்கள் மூதாதையர்கள் என்பதனால் மட்டுமல்ல. வாழ்க்கை தத்துவங்களிலும் நீங்கள் சௌரியர்களை விட சிறந்தவர்கள் என்று நினைக்கிறேன். மேலும்...” என்று சொல்லி வந்தவர் ஒரு நொடி தயங்கி மீண்டும் தொடர்கிறார்:

“இப்போது நான் இருப்பது போலவே ஒரு காலத்தில் என் மகனும் சௌரியப் பழக்க வழக்கங்களை வெறுத்து சூரர்களையே புகழ்ந்து வந்தான். அதனால் அவனுக்குக் கிடைத்தப் பரிசு? தன் சகப் பிரஜைகளின் விரோதம்தான். பற்றாக்குறைக்கு... சொல்வதற்கே வெட்கமாக இருக்கிறது... அந்த பாழாய்ப் போன சகப்பிரஜைகளில் நானும் ஒருவன்... ஆமாம் – அவன் சொந்தத் தகப்பன். அவன் சூரர்களை ஆதரித்ததனால் அவனை வெறுத்துப் புறக்கணித்த பாவி அப்பன்!

அழியாச்சுடர் அதற்கேற்ற தண்டனையை எனக்கு வழங்கி விட்டது...

... பல்லாண்டுகளுக்கு முன் என் மகன் வீட்டை விட்டு உங்கள் நாட்டிற்கு ஓடி விட்டான். அவனை இழந்ததிலிருந்து என் மனமும் மாற ஆரம்பித்தது. அந்தோ, எனக்கு நல்புத்தி வந்து அவனைத் தேடும் முயற்சிகளை ஆரம்பிப்பதற்குள் அவன் எல்லைநகரை விட்டு உள்ளூர் எங்கோ போய்விட்டான்! ஒவ்வொரு நாளும் எனக்கு அவன் நினைவுதான்! எப்படியாவது அவனைக் கண்டுப்பிடித்து அவன் காலில் விழுந்து மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும் என்பதே என் வாழ்க்கையின் ஒரே ஆசை இப்போது.”

இவ்வாறு பேசிய பின், வந்தவர் சூரனை உற்றுப் பார்க்கிறார். அவனுடைய முகபாவத்தில் எதும் பெரும் மாற்றம் ஏற்படவில்லை.

“ஒருவேளை உமக்குத் தெரிந்திருக்குமோ என்ற மூடநம்பிக்கையும் நப்பாசையும் எனக்கு உண்டானது சூரா – நீ என் மகனை எங்காவது உங்கள் நாட்டில் கண்டதுண்டா?”

மௌனமாக ‘இல்லை’ என்றபடி சூரன் தலையாட்டுகிறான்.

“வெண்தேகம். பொற்கேசம். சுமார் ஆறடி உயரம். மெல்லிய வடிவம். கருநீல கண்கள். பார்த்திருக்கிறாயா?”

மறுபடியும் ‘இல்லை’ எனத் தலையாட்டுகிறான்.

“சூர தேசத்திற்கு குடிவந்த வேறு செளரியர்கள் யாரைப் பற்றியாவது உனக்குத் தெரியுமா?”

சூரனிடமிருந்து அதே பதில்.

“ம்ம்ம். என் துரதிருஷ்டம் – எனக்குப் பிறந்த ஒரே மகனை நான் செய்த பாவத்தினாலேயே இழப்பது மகா துரதிர்ஷ்டம்தான். அழியாச்சுடரின் மன்னிப்பு எனக்கு இன்னும் கிடைக்கவில்லை போலிருக்கிறது. ஆகட்டும்... காரியத்தின் கர்மபலனை அனுபவித்துத்தானே ஆகவேண்டும்...”

... இது என் தலைவிதி. உமதல்ல. சிகிச்சை கண்டு நாடு திரும்பி நல்வாழ்வு வாழ்வீராக. எல்லா செளரியர்களும் கொடியவர்கள் அல்ல என்ற கருத்தை சுமந்து உம் மக்களுடன் பகிர்ந்துக்கொள். நான் வருகிறேன் சூரா.” என்று சொல்லி சூரனை வணங்கி திரும்பிச் செல்கிறார்.

வந்தவர் கதவருகில் சென்ற உடன் சூரன் மெல்லப் பேசுகிறான்: “நில்லுங்கள் ஐயா...”

“... நானும் ஒரு தந்தைதான். மகனைப் பிரிந்து வாழும் துக்கத்தின் கொடுமையை அறிந்தவன்... அனுபவித்தவன். உங்கள் மகனை நான் கண்டதில்லை. ஆனால் தலைநகரில் சில நாட்களுக்கு முன் ராஜகுருவின் மகளுக்குத் திருமணம் நடந்தது. அவள் ஒரு செளரியனைத்தான் மணந்துக்கொண்டாள் என்று வீதியில் பேசிக்கொள்கிறார்கள்...”

வந்தவர் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கிறார். அவர் கதவைத் தாண்டும் போது சூரன் பேச்சைத் தொடர்கிறான்:

“... பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் சூரதேசத்திற்கு அகதியாய் வந்தானாம். ஒரு வேளை அந்த செளரியனுக்கு உங்கள் மகனைப் பற்றித் தெரிந்திருக்கலாம்.”

காலைத் தூக்கி அடுத்த அடியை வைக்க இருந்தவர் இதைக்கேட்ட உடன் அப்படியே சிலைபோல் ஒருகணம் மௌனமாக உறைந்து நிற்கிறார். தரையை நோக்கிப் பார்க்கிறார். ஒரு ஆழ்மூச்சு சப்தம் கேட்கிறது. அடுத்த கணம் கேட்டும் கேளாததுபோல் தொடர்ந்து நடக்கிறார்.

“ஐயா... ஐயா!” என்று சூரன் கத்துகிறான். ஆனால் வந்தவர் கதவைத்தாண்டி வெளியே சென்று விடுகிறார்.

கதவுக்கு வெளியில் சற்று தூரத்தில் சுவர் மீது முரடன் சாய்ந்து நின்று கொண்டிருக்கிறான், ஓய்வு

எடுத்துக்கொண்டிருப்பது போல்.

முரடனைத் தாண்டும்போது வந்தவர் நின்று அவன் முகத்தைப் பார்த்து சிறைப்பக்கம் தலைசாய்த்து சமிக்ஞை செய்து பேசுகிறார்:

“ம்ம்ம். முடித்து விடு.”

கைகூப்பி தலைவணங்கி முரடன் கட்டளையை ஏற்றுக் கொள்கிறான்: “உங்கள் உத்தரவு தளபதி அதமந்தி. ஐயா.”

அத்தியாயம் முப்பத்தி இரண்டு - ஒற்றர்கள் கண்டது

சில நாட்களுக்குப் பின்... அதமந்தியின் அலுவலகத்தில்...

அதமந்தி இப்போது தளபதி ஆனதால் அவனுடைய அலுவலகம் முன்பு நாம் பார்த்ததை விட மேலும் சிறப்பாக இருக்கிறது. அதே சமயம், பதவி அவன் பணிமுறைகளை மாற்றவில்லை என்பதை அவனுடைய சுத்தமான விசாலமான மேஜையும் அதன் மீது உள்ள சிவப்புப் பேனாவும் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. மேசைக்குப் பின்னால் ஆசனத்தில் அதமந்தி அமர்ந்துக்கொண்டிருக்கிறான். மேசையின் மறுபுறத்தில் ஆசனங்கள் இருந்தாலும் இரண்டு வீரர்கள் அவற்றின் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களில் வலதுபுறமிருப்பவன் தன் இடது உள்ளங்கையில் ஒரு சிறிய பஞ்சகோண தட்டு ஒன்றை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். இடதுபுறமிருப்பவன் அதமந்தியைப் பார்த்து “நீர் சொன்ன அடையாளம் சரியாக இருந்தது ஐயா. நாங்கள் நேரிலே கண்டோம்.” என்கிறான்.

வலது பக்கத்தில் உள்ளவன் உடனே விரலினால் இடது கையில் இருக்கும் தட்டை ஒருமுறை தட்டுகிறான். உடனே தட்டிலிருந்து ஒரு முப்பரிமாணப் படம் எழுகிறது. அந்தப் படம் ஆதிரிலுள்ள ஒரு வீட்டின் வாசற்படியைக் காட்டுகிறது. அந்த முப்பரிமாணக் காட்சியில் வீட்டிற்குள்ளிருந்து கதவைத்திறந்து வெளியே லாமா வருகிறான். கையில் பல காகிதச் சுருள்கள் கொண்டுள்ளான். வெளியே வந்து, கதவை சாத்தி எங்கோ புறப்படுகிறான். அப்போது அந்த காட்சியிலிருந்து அவன் வெளியேறுகிறான். உடனே படம் கரைந்து மீண்டும் முதலிலிருந்து காட்சி ஆரம்பிக்கிறது.

அதமந்தி அக்காட்சியைத் தீவிரமாக ஆராயவில்லை. அது என்ன காண்பிக்கும் என்பதைப் பற்றி முன்பே அறிந்ததுபோல அதை அலட்சியத்துடன் பார்க்கிறான்.

“வேறு என்ன கண்டீர்கள்?” என்கிறான்.

“பலத்த காவல் ஐயா. அதனால்தான் தூரத்திலிருந்தே படம் பிடிக்க வேண்டியிருந்தது.”

“எதற்காகக் காவல் என்று விசாரித்தீர்களா?”

“இல்லை ஐயா. ஆனால் ஒரு வினோதமான விஷயத்தைக் கண்டோம். அவனுக்கே தெரியாமல் மறைமுகமாக பல காவலர்களும் பாதுகாப்பாளர்களும் உள்ளனர். அவன் சூர தேசத்து அரசனுக்கே ஒரு முக்கியமான நபராக இருக்கவேண்டும் என்று மட்டும்தான் எங்களால் உத்தேசிக்க முடிந்தது.”

“ம்ம்ம். சரி.” என்கிறான் அதமந்தி. கைவிரல்களை உதறிவிடுகிறாற் போல் செய்கை செய்து ‘நீங்கள் செல்லலாம்’ என்று சமிக்ஞை காட்டுகிறான். முப்பரிமானப் படத்தட்டை அவனுடைய மேஜையின் மீது வைத்துவிட்டு வீரர்கள் தலை வணங்கி விடைபெறுகிறார்கள். தட்டின் மீது படம் விடாமல் மீண்டும் மீண்டும் முதலிலிருந்து கடைசி வரை ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது: ‘கதவு திறக்கிறது... லாமா காகிதச்சுருள்களை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே

வருகிறான். கதவைச் சாத்திச் சென்று விடுகிறான்...
கதவு திறக்கிறது... லாமா காகிதச்...'

அதமந்தி அதைப் பார்த்துக்கொண்டே தன்
விரல்களை உதடுகளின் மீது வைத்துக்கொண்டு
ஆழ்ந்த யோசனையில் இறங்குகிறான்.

கடந்த பல்லாண்டுகளாக பழிவாங்கும்
எண்ணத்தைக் கைவிடாமல் லாமாவின்
இருப்பிடத்தைத் தேடிக்கொண்டிருந்த அதமந்திக்கு
அவனைக் கண்டுபிடித்தது மிக திருப்தியாக
இருக்கிறது. ஆனால் தலைநகரில் அவன் சூர அரசனின்
பாதுகாப்பில் இருப்பதைத் தெரிந்து கவலையும்
உண்டாகிறது. பாதுகாப்பு இல்லையேல், சில மாறுவேட
வீரர்களை சூரதேசத்திற்கு அனுப்பி லாமாவைத்
தீர்த்துக்கட்டும்படி செய்திருக்கலாம். நிதமும்
விபத்திலும் சண்டைகளிலும் ஆரவாரங்களிலும்
உயிரிழக்கும் எண்ணற்ற சூரதேசப் பிரஜைகளுள்
அவனும் ஒருவனாக இருந்திருப்பான். இப்பொழுதோ
கதை மாறிப் போய்விட்டது. அவனுக்கு ஏதேனும்
ஆபத்து நேர்ந்தால் அரசபாதுகாப்பாளர்களுடன் மோத
வேண்டியிருக்கும். பின்னர் அரசனே தலையிட
வேண்டியிருக்கும். சௌரியர்களுக்கும் சூரர்களுக்கும்
வீண் விவாதம் ஏற்பட்டு சண்டையாக விரிவடைய
வாய்ப்புண்டு. இச்சண்டையில் சௌரியர்களே
வெற்றிப்பெற்றாலும் சௌரியதேசத்திற்கு
அனாவசியமான உயிர்சேதம் ஏற்படும். அதற்கு யார்
மூலகாரணம் என்று விசாரணை நடந்து தன்னுடைய
தலைதான் இறுதியில் உருளும்.

இதையெல்லாம் கருதி லாமாவை ஒழித்துக்கட்ட
வேறொரு இராஜதந்திரமான வழியைத்தான்
தேடவேண்டும் என்று முடிவெடுக்கிறான்.

அத்தியாயம் முப்பத்தி மூன்று - அர்தனி வேதன்

இச்சமயம் செளரிய தேசத்து அரசனாக இருப்பவன் **அர்தனி வேதன்**. வாலிபப் பருவம், அழகான சிரித்த முகம். உற்சாகத்துடன் உண்டுகளித்த உருண்டையான உருவம் படைத்தவன். சுகம் தேடும் குணம் கொண்டவன்.

அர்தனி நகைச்சுவை நாட்டம் மிகுந்தவன். வாழ்க்கை ஒரு உல்லாசப்பயணம் என்ற கருத்தைக் கொண்டவன். மற்றவரைச் சிரிக்க வைக்கமுடியவில்லை என்றாலும், தன் சேஷ்டைகளையும் வித்தைகளையும் கண்டு தானே மகிழும் மனப்பான்மை கொண்டவன். இராஜரீதியில் மொத்தமாக ஆர்வம் இல்லாதவன். சூரியபிரதாவின் பரம்பரையில் உதித்தவன் என்ற ஒரே காரணத்தினால் மட்டுமே அரசனானவன். அரசபரம்பரையில் பிறக்கவில்லை என்றால் நிச்சயம் இவன் ஒரு நகைச்சுவை நடிகனாகவோ விதூஷகனாகவோ இருந்திருப்பான்.

அரண்மனையின் உத்தியானவனத்தில் செண்பகமரத்தடியில் ஒரு மஞ்சத்தின் மீது அமர்ந்திருக்கிறான். அவன் மடிமீது ஒரு பெண் அரைநிர்வாணத் கோலத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். அர்தனி அவளுடைய மார்பகங்களுடன் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறான். அவன் பக்கத்தில் ஒரு தட்டில் வகை வகையான தின்பண்டங்களும் மதுக்கோப்பையும் உள்ளன. தட்டில் உள்ள நொறுவைகளில் பல இங்கும் அங்கும் கடிபட்டுள்ளன.

அப்போது ஒரு சேவகன் மேலும் பலவகை பண்டங்களைக் கொண்டு வந்து தட்டை அர்தனியின் முன் காட்டி அவனுடைய அங்கீகாரத்தை தேடுகிறான். பண்டங்களைப் பார்த்த அர்தனி முகத்தில் ஆச்சரியக்குறி கொண்டு:

“ஆ!” என்கிறான் அதிர்ச்சியடைந்தார் போல்.
“அழியாச்சுடரே! என்ன நினைத்தாயடா?
என்னொருவனுக்குமட்டும் இத்தனை பண்டங்களா?
நான் என்ன மனிதனா பிசாசா?”

“மன்னிக்க வேண்டும் பிரபோ. தாங்கள்தான் கேட்டு
அனுப்பினீர்கள் என்று சமையலறையில் கூறினார்கள்.
திரும்பக் கொண்டுபோய் விட்டது-?”

அர்தனி இதைக்கேட்ட உடன் திடுக்கிடுகிறான்.
சட்டென்று குறுக்கிட்டு “வேண்டாம் வேண்டாம்...”
என்கிறான் பெரும் அவசரத்துடன்.

“... இல்லை இல்லை... வேண்டும் வேண்டும்... நான்
என்ன சொல்ல வந்தேன் என்றால்...” மீதி வாக்கியத்தை
சற்று தாழ்த்திய குரலில் பேசுகிறான். “...
எல்லாவற்றையும் ஒரே சமயத்தில் கொண்டு வந்தால்
பார்ப்பவர் என்ன நினைப்பார்கள்? ஆகவே, இனிமேல்
இத்தகைய விருந்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
பலமுறை கொண்டு வா.”

“தாங்கள் உத்தரவு மகாராஜா.” என்று சொல்லி
அவசர அவசரமாக தட்டில் உள்ள நொறுவைகளை
அவற்றின் பெரும் எண்ணிக்கை கண்ணுக்கு
தென்படாதவாறு சற்று மாற்றி அமைக்கிறான். இதை
காணும் அர்தனி ஆமோதிப்புடன் புன்னகைக்கிறான்.

சேவகன் சென்றபிறகு சூடாக வந்து இறங்கிய புது
நொறுவைகளுக்கு லபக் லபக் என்று வாய் மூடா
விரதமாக மோகும் அளிக்கிறான். கடைசியில்
பால்கோவா போன்ற கலவை ஒன்றை
எடுக்கும்போதுதான் தன்னருகில் ஒரு பெண்
இருக்கிறாள் என்று ஞாபகம் வருகிறது.
அவளைப்பார்த்து குறும்புத்தனமாக புன்னகைத்து,
கைவிரல்களினால் சிறிது கோவாவை அள்ளி அந்த
பெண்ணின் வாய்க்குள் விரல்களை விட்டு
ஊட்டுகிறான். அவளும் அதை ருசித்து உண்பது போல்
கண்களை மூடிக்கொண்டு விரல்களை சப்பி
உறிகிறாள். அவளுடைய வாய்க்குள்ளிலிருந்து
விரல்களை மீட்டு, மேலும் சற்று பால்கோவாவை
எடுத்து, அவள் மார்பகங்களின் மீது பூசி, அவற்றை

நக்கி உண்ணத் தயாராவது போல் தனது முகத்தை
அவை பக்கம் கொண்டு செல்கிறான்.

அப்பொழுது ஒரு பணியாள் நுழைந்து
தலைவணங்கி அவனிடம் ஏதோ சொல்ல அனுமதி
கேட்க, தன் காம விளையாட்டில் தடங்கல்
உண்டானதால் அர்தனியின் முகத்தில்
வெளிப்படையாக உடற்சி தெரிகிறது.

“என்ன?” என்கிறான் சற்று எரிச்சலுடன்.

பணியாள் அவனிடம் குனிந்து ரகசியம்
ஓதுவதுபோல் எதையோ கேட்கிறான். அர்தனி “சரி சரி”
என்று தலையாட்டுகிறான்.

பணியாள் வெளியே சென்ற சில நொடிகளில்
அதமந்தி உத்தியானவனத்திற்குள் நுழைந்து
அர்த்தனிக்கு சமீபத்தில் சென்று
தலைவணங்குகிறான்: “வணக்கம் மகா பிரபோ.”

அவனைக்கண்ட அர்தனியின் முகத்தில் மீண்டும்
மகிழ்ச்சியும் புன்னகையும் பிறக்கிறது.

“வணக்கம் ஐயா தளபதியாரே. வாரும் வாரும்.
இவள் யார் தெரிகிறதா? தேசத்திலேயே நம்முடைய
மாதுரியை விட அழகில் பிரசித்தமானவள் எவளும்
இல்லை என்று சில ஆண்டுகளுக்கு முன் அடித்துச்
சொன்னேன் அல்லவா? என் வாக்கை
பொய்யாக்குவதற்காகவே பிறந்த மன்மதி. மாதுரியின்
தங்கை. போக்கிரிப்பெண் மாதுரி இவளைப்பற்றி
என்னிடம் சொல்லவே இல்லை. ம்ம்ம்? தங்கையுடன்
பகிர்ந்துகொள்ளாமல் என்னை தனக்குத்தானே
வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று பேராசை கொண்ட
பேதை. ஆனால் பாவம்! அவளை எப்படி குற்றம்
சொல்ல முடியும்? என் தோற்றத்தையும்
திறமைகளையும் கண்ட அனைத்துப் பெண்களுக்குமே
அப்படித்தானே தோன்றும்? ஒருவேளை என் முகம்
இத்தனை அழகாக இல்லாமல் அஷ்டகோணலாக
இப்படி இருந்ததென்றால்...”

அப்படி சொல்லிக்கொண்டே முகபாவத்தை
உருத்திரித்து கோணங்கித்தனமான சேஷ்டை

செய்கிறான்.

“... அப்போது என்னை ஒருத்தியுடன் ஒருத்தி பகிர்ந்து கொள்வாளோ?” என்று வாக்கியத்தை கோணவாய் குழற்றலோடு சொல்லி முடிக்கிறான்.

மன்மதி அவனை உடனே கட்டிக்கொள்கிறாள். “நான் மாட்டேன்! அப்படியும் நீங்கள் எனக்கு மட்டும்தான்.” என்று சொல்லியவாறே கோண வாயில் ஒரு முத்தமிடுகிறாள்.

முத்தத்திலிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு அதமந்தியை நோக்கி “பார்த்தீரா அதமந்தியாரே! இப்படிப் பெண்களிடம் மாட்டிக்கொண்டு தவிக்க நான் என்ன பாவம் செய்தேனோ?” என்கிறான். சாதாரணமாக விளையாட்டாகத்தான் மனிதர்கள் இப்படி பேசுவார்கள். ஆனால் அர்தனியோ இதை நிஜமான பூர்வநம்பிக்கையோடுதான் சொல்கிறான் என்ற உணர்ச்சி நமக்கு உண்டாகிறது.

அதமந்திக்கு இதுபோன்ற அற்பப் பேச்சுக்களும் சேஷ்டைகளும் அலுத்துப் போய்விட்டது. ஆனாலும் காரியம் ஆகவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் வெளிப்படையாகக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

“ஆமாம் அரசே. உங்கள் சௌந்தர்யத் தோற்றமே உங்களுக்கு பரம எதிரியாக நிற்கிறது. ஆனால் இத்தனை தொந்தரவுகளையும் பொறுத்துக்கொண்டு இப்படி சிரித்த முகத்தோடு நிதமும் காட்சியளித்து எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சி உண்டாக்கும் உங்கள் திண்மையே திண்மை!”

அர்தனி புன்னகைக்கிறான். “ஆகட்டும் தளபதியாரே. என்ன செய்தி? வாரும் அரண்மனைக்கு உள்ளே சென்று உட்கார்ந்து பேசுவோம். சூடாக புது விதமான அல்வா கிளறுகிறார்களாம். ருசி பார்ப்பதற்கு ஓரிரண்டு சிறிய துண்டங்களைக் கொடுத்து அனுப்பச் சொல்லியிருக்கிறேன்.”

மன்மதியின் புட்டத்தில் பட் என செல்ல அடி ஒன்று கொடுத்து அவளை எழுப்புகிறான். அவளும் எழுந்து அர்தனியைப் பார்த்து கவர்ச்சிப்புன்னகை

செலுத்திக்கொண்டே அரண்மனையின்
அந்தப்புரத்தை நோக்கிச் செல்கிறாள்.

அர்தனியும் அதமந்தியும் அரண்மனைக்குள்
நுழைந்து மஞ்சங்களில் அமர்ந்த ஒரே நொடியில்
சமையல் அறையிலிருந்து அல்வா வருகிறது. ஒரு
மாபெரும் வெள்ளித் தாம்பாளம் நிரம்ப நெய்யில்
ஊறிய கோந்துக் கடல் போல் ஒரு அல்வா பரப்பு!
அதமந்தி சுற்றும்முற்றும் பார்க்கிறான். ‘என்னடா
ஓரிரண்டு சிறிய துண்டங்கள் என்று சொன்னானே
இந்த பித்து பிடித்த பேருந்தியாளன். எந்த உலகில்
ஒருவன் இந்த மலையை சிறிய துண்டங்கள் என்பான்!’
என்று வியப்புடன் யோசிக்கிறான்.

“நல்ல வேளை. முன்போல் மலையளவு பண்டத்தை
அனுப்பி வீணாக்கி விடுவார்களோ என்று
கவலைப்பட்டேன்.” என்கிறான் அர்தனி. “வாரும். நீர்
ஒரு வாய், நான் ஒரு வாய் உண்டால் தீர்த்து விடலாம்.
அல்வாவை ரசித்துக்கொண்டே பேசலாம்.”

அதமந்தி மௌனமாக சம்மதம் தெரிவித்தாலும்,
அல்வாவை தொடவில்லை. அர்தனியும் அதற்கு
ஆட்ஷேபிக்காமல் கை நிறைய அல்வாவை அள்ளி
வாய்க்குள் திணித்துக்கொண்டு “ம்ம்ம். சொ...ல்லும்
நீர்... வந்த ... விஷயத்தை...” என்று அல்வா அடக்கிய
வாய் குழற்றலோடு திணறிச் சொல்கிறான்.

“செய்தி ஒன்றும் இல்லை மகாபிரபோ. என் மனம்
காரணம் தெரியாமலே ஏதோ சஞ்சலப்பட்டுக்
கொண்டிருந்தது. நாட்டில் சூரர்களின் அட்டூழியங்கள்
அதிகரித்துக்கொண்டே வருகிறது. ஆகையால்
உங்களைப்பற்றிய கவலை உண்டானது. இங்கு வந்து
நீங்கள் பாதுகாப்பாக இருக்கிறீர்கள் என்பதைக்
கண்ணால் கண்டு உங்கள் மகிழ்ச்சியுட்டும் முகத்தை
பார்த்தவுடன் சற்று நிவாரணம் ஏற்பட்டது.”

இப்படி அதமந்தி சொல்லி முடிப்பதற்குள் பாதி
தாம்பாளம் அல்வாவை அர்தனி தீர்த்துக்கட்டிவிட்டான்.

“ப்பூ! இவ்வளவுதானா தளபதி? இதற்கு நீங்கள் ஏன்
கஷ்டப்பட்டு வரவேண்டும். ஒரு ஏவலாளனை

அனுப்பியிருந்தாலே போதுமே?”

“வாஸ்தவம் பிரபோ. ஆனால் அப்போது உங்கள் திருதரிசனம் எனக்கின்றி அவனுக்கன்றோ கிடைத்திருக்கும்?”

“ஆமாம் ஆமாம்! வாஸ்தவம்தான். என் மீது நீர் இத்தனை அக்கறை கொண்டுள்ளதை நான் மெச்சுகிறேன் அதமந்தி. சொல்லுங்கள். வந்த வேலை வீணாக வேண்டாம். உமக்கு என்னால் வேறேனும் ஆகவேண்டுமா? நிறைவேற்றுகிறேன்...”

ஒருகணம் ஏதோ யோசித்த பின்னர் தொடர்கிறான்: “... ஓ நீர் இன்னும் அல்வாவைத் தொடவே இல்லையே. எடுத்துக்கொள்ளும்.” என்று சொன்னவாறே மீதி இருக்கும் அல்வாவின் பெரும்பகுதியை தன் கைகளால் தனக்கே வழித்து எடுத்துக் கொள்கிறான்.

“நீங்கள் கேடிமமாக இருந்து அது எனக்கு தெரிந்தால் மட்டுமே போதும் பிரபோ. உங்களைக்கண்டால் என் மனத்தில் ஏன் என்று தெரியாமலே ஒரு சாந்தம் உண்டாகிறது. வருகிறேன் அரசே.” என்று கூறி தலைவணங்கி அர்தனியைப் பார்த்தவாறே பின்பக்கமாக சில அடிகள் வைத்து வெளியேறத் தொடங்குகிறான்.

“இருக்கட்டும் அதமந்தி. உம்மைப் போன்றவனை படைத்தலைவனாகப் பெற்ற நான் அல்வா... ஹா ஹா ஹா... நான் அல்லவா அதிர்ஷ்டசாலி. உமக்கு எது வேண்டுமானாலும் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் என்னிடம் தைரியமாகக் கேட்கலாம்.”

மீதி இருக்கும் கடைசி அல்வாவையும் வழித்து வாயில் போட்டுக்கொண்டு. “யாரங்கே! வந்து இந்த தாம்பாளத்தை எடுத்துச் செல்லுங்கள். **மன்மதியும் தளபதியாரும்** நானும் சேர்ந்து இதைத் தீர்த்து விட்டோம்.” பலத்த ஏப்பம் ஒன்றை விடுகிறான் வயிற்றை தடவிக்கொண்டே.

தலைவணங்கி கைகூப்பியவாறே பின்பக்கம் அடிவைத்துக் கொண்டிருந்த அதமந்தி ஒருகணம் நின்று அர்தனியைத் தலை நிமிர்ந்து மீண்டும் பார்க்கிறான். “எனக்கு என்ன வேண்டும் பிரபோ? உங்கள் நலம்தான் வேண்டும். எனக்கு நீவீர் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தீரானால், உங்கள் நலனுக்காக என்ன செய்ய நினைக்கிறீர்களோ அதையே செய்யுங்கள். பல்லாண்டுகளாக ஆனந்த மாளிகை ஒன்று கட்டி அனுபவிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டீரே. அதைக் கட்டி சுகம் காணுங்கள். அதுவே எனக்கும் திருப்தியளிக்கும்.”

அர்தனியின் முகம் சற்று சோகமடைகிறது. “ஐயோ அதமந்தி, அந்த குட்டையை நான் எப்படி மீண்டும் குழப்புவேன். என் ஆசையைத்தான் சபையோர் குலைத்து விட்டார்களே. மாபெரும் சாதனைகள் கண்ட நம் உயர்தேசத்தில் என் ஆனந்த மாளிகையைக் கட்ட காசில்லை என்றல்லவா தீர்மானித்தார்கள்? இதுதான் உமக்குத் தெரியுமே!”

“தெரியும் பிரபோ. ஆனால் கரையான் ஊற கல்லும் கரையும். உங்களுக்கு வேண்டியதை நீங்கள் மறக்காமல் சபையோர்களுக்கு மீண்டும் மீண்டும் ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டே இருந்தீர்களானால் அடுத்த சில ஆண்டுகளிலேயே ஆசை நிறைவேறிவிடும் என்று நான் நம்புகிறேன். அவ்வாறே வாழ்த்துகிறேன்.”

“ம்ம்ம்!” என்று அர்தனி உதட்டின் மீது விரல் வைத்து மேல் நோக்கிப் பார்த்து யோசனையில் இறங்குகிறான். யோசித்துக்கொண்டே விரல்களில் ஊறிய அல்வா வாசனையைக் கண்டு சற்று விரல்களைச் சப்புகிறான்.

அதமந்தி தலையைத் தாழ்த்திக்கொண்டே வெளியேறுகிறான்.

அத்தியாயம் முப்பத்தி நான்கு – மாந்தோப்பில் மகிழ்வுலா

சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு... சூரதேசத்தில்...

சோபனாம்ருதம் பக்கத்தில் உள்ள தென்காட்டு எல்லைக்குள் சிறிதுதூரம் சென்றால் ஒரு மாந்தோப்பைக் காணலாம். அங்கு மதிய உணவைக் கட்டி எடுத்துக்கொண்டு மாமர நிழல்களில் சாவகாசமாக உட்கார்ந்து உண்டு சோர்வு கழிப்பதை பொதுவாக சூர தேசத்து குடும்பத்தினர் விரும்புவர். அங்கு இன்று லாமாவும் ஜானிர்யாவும் சென்று உல்லாசமாக நேரம் கழிக்கலாம் என்று முடிவெடுக்கிறார்கள். அப்போது ஜானிர்யா முதல் குழந்தையுடன் எட்டு மாத கர்ப்பிணியாக இருக்கிறாள்.

திருமணமான முதல் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு கண்ணே மணியே என்று அடிக்கடி கொஞ்சிய லாமா கடந்த சில ஆண்டுகளாக அவ்வாறு பேசுவது அரிதாகிவிட்டது. ஒரு பெண் எவ்வளவு அறிவுபடைத்தவளாக இருந்தாலும் தன் அழகை அவளுடைய துணைவன் ரசிக்கிறான் என்று வெளிப்படையாக தெரிந்துக்கொள்ளுதல் மிக அவசியம். தம்பதிகள் மனதார எத்தனை ஒற்றுமை கண்டாலும் 'என் கண்ணில் இவ்வுலகில் உன்னைவிட அழகானவள் தென்படவே இல்லை' என்பதை அவன் கூறி அவள் கேட்டறிவது மேலும் நெருக்கத்தை உண்டாக்கும். அது போலவே, அவ்வாறு அவன் சொல்லிக் கேட்காமலோ அல்லது அவன் அப்படி நினைக்கவில்லை என்ற சந்தேகம் உண்டானாலோ நெருக்கமும் அதற்கேற்ப குறையும். இதன்படியே, ஜானிர்யாவிற்கும் லாமாவிற்கும் இடையே முதலில் இருந்த ஒற்றுமை கடந்த சில ஆண்டுகளில் லேசாகக் குறைந்திருந்தது. ஒருவரிடம் ஒருவர் மனம் விட்டுப் பேசி பல மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. லாமாவும் இதை அறிந்தான். அதனால் அவ்வாறு மீண்டும் பேசி உறவை

வலுப்படுத்த இந்த மகிழ்வுலா உதவும் என்ற நம்பிக்கையில் ஆர்வத்துடன் இருந்தான்.

கிளம்புவதற்கு சில நிமிடங்களுக்கு முன் வீட்டிற்கு வெளியில் குதிரைக் குளம்புச் சப்தம் கேட்கிறது. கேட்ட சில நொடிகளிலேயே வீட்டினுள் ஏகா நுழைகிறான்.

“லாமா, இன்று எனக்கு எதிர்பாரா விதமாக ஓய்வுநாள் கிடைத்து விட்டது. அதனால் இங்கு வந்து உங்களைச் சற்று தொந்தரவு செய்யலாம் என்று நினைத்தேன்.” என்கிறான்.

தனியாகச் சென்று மனம் விட்டுப் பேசப்போகிறோம் என்று நினைத்த லாமாவிற்கு இவனைக் கண்டது எரிச்சலூட்டுகிறது. ‘ஆனால் நாங்கள் இப்போது மகிழ்வுலா செல்லத் தயாராக இருக்கிறோம். சற்று நேரம் கழித்து மாலை மீண்டும் வருகிறாயா?’ என்று சொல்ல நினைக்கிறான்.

ஆனால் அப்போது ஜானிர்யா உள்ளறையிலிருந்து கூடத்திற்குள் நுழைகிறாள். மயில்வர்ணப் புடவை ஒன்றை தரித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். புடவைக்கு ஏற்றவகையில் நெற்றியில் நீலத் திலகம் ஜொலிக்கிறது. தலைக்குப் பின்னால் இரட்டைப் பின்னல்கள் நீலக் குஞ்சலங்கள் கொண்டு ஊசலாடுகின்றன. நிறைமாதத்தை நெருங்கிக்கொண்டிருக்கும் கர்பம் வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. பிள்ளையாண்ட மாதர்களின் முகத்தில் பிரகாசிக்கும் ஒருவிதமான திருப்திகண்ட ஒளிபூண்ட இலட்சணம் ஜானிர்யாவின் எளிமையான ஒப்பனை கொண்ட முகத்தை அலங்கரிக்கிறது.

லாமா அவளுடைய அழகை ரசிக்கிறான். ஆனால் ஏகா மீதுள்ள எரிச்சலினால் மனமலர்ச்சி கொண்டு அவளுடைய எழிலைப் போற்றுவதற்கு பதில் ஏகா அறிவித்ததை அவளிடம் சொல்லத் தொடங்குகிறான். “ஏகாவிற்கு இன்று-” என்று ஆரம்பிக்கிறான்.

அச்சமயம் ஏகாவோ ஜானிர்யாவைக் கண்டு மயங்கியவன் போல் “ஓ ஜானு! நான் ஆசைக்கும்

அழகிற்கும் அடிமையென்று அறிந்துமா இந்த விளையாட்டு?" என்கிறான்.

ஜானிர்யா புன்னகைக்கிறாள்.

லுமா ஏகாவைப் பார்த்து “நல்ல வசனம் பேசுகிறாய் ஏகா. ஏதாவது நாடகத்தில் கண்டு மனப்பாடம் செய்துக்கொண்டாயா?” என்கிறான்.

“இல்லை லுமா, எனக்கே-” என்று ஏகா எதையோ சொல்லத் தொடங்கும்போது...

லுமா குறுக்கிட்டு அவன் சொல்ல வந்த வாக்கியத்தின் வாலை தயவின்றி அறுத்து, ஜானிர்யாவின் பக்கம் திரும்பி முன்னால் சொல்ல தொடங்கியதை பூர்த்திச் செய்ய முயற்சிக்கிறான்: “ஏகாவிற்கு இன்று ஓய்வு-”

ஆனால் அப்போது ஜானிர்யா லுமாவை நிறுத்திக் குறுக்கிடுகிறாள். என்றுமே வீடுதேடி வந்த விருந்தாளியை விரட்டும் மனப்பான்மை இல்லாத ஜானிர்யா “நல்ல நேரத்தில்தான் வந்தாய் ஏகா. இன்னும் ஐந்து நிமிடங்களுக்குப்பின் வந்திருந்தாயானால் எங்களைப் பிடித்திருக்க முடியாது. நாங்கள் இப்போது தென்காட்டு மாந்தோப்பில் மகிழ்வுலாச் செல்லத் தயாராக இருக்கிறோம். நீயும் வேண்டுமானால் எங்களுடன் வருகிறாயா?” என்கிறாள்.

சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமோ என்றுக் காத்திருந்தவனைப் போல் கேள்வியைக் கேட்டு ஜானிர்யா வாய் மூடுவதற்கு முன் “ஓ அப்படியா? சந்தோஷமாக வருகிறேனே” என்கிறான் ஏகா.

அதே சமயம் மனைவியுடன் மனம்விட்டுப் பேசக் கிடைத்த சந்தர்ப்பம் இப்படி ஆவியாய் மாறிப் பறந்துவிட்டதே என்று லுமாவிற்கு உள்ளூர புழுங்குகிறது. மேலும், இருவரும் சம்பந்தப்பட்ட விஷயத்தில் தன்னை ஆலோசிக்காமல் ஜானிர்யா சுயமாக ஒரு முடிவெடுத்ததைப் பற்றியும் அவனுக்கு ஏமாற்றம் ஏற்படுகிறது.

அவனுக்கு ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தை ஜானிர்யா உணர்கிறாள். ஆனால் எக்காரணத்தினாலோ அவள் தன் முடிவை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. லாமாவைச் சமாதானப்படுத்த முயற்சியும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை.

‘ஒருவேளை இவ்வாறு ஏமாற்றம் அடைந்தால் “மனம் விட்டு பேச மகிழ்வுலா தேவையில்லை – தன்னை ஒரு பெண்ணாய்க் கருதி ஆசையுடன் உபசரித்து நடந்துக்கொண்டாலே போதும்.” என்பதை லாமா உணருவானோ’ என்ற தப்புக்கணக்கு போட்ட நம்பிக்கையில் இருந்து விட்டாள்.

ஆகவே மூவரும் தென்காட்டு மாந்தோப்பிற்குக் கிளம்புகிறார்கள். கூடவே ஒரு வண்டியில் ஒரு செவிலியும், பணிப்பெண்ணும் இரு பணியாட்களும் சிற்றுண்டிக் கட்டுகளை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

வண்டியைவிட குதிரைகள் விரைவாகச் சென்றதனால் மூவரும் மாந்தோப்பிற்கு வண்டிக்கு முன்னால் வந்து சேர்கிறார்கள். தென்காட்டிற்குள் மாந்தோப்பைத் தவிர மற்ற இடங்களில் மரங்கள் அடர்த்தியாக வளர்ந்திருக்கும். ஆகையால் வண்டிகள் உள்ளே வருவதென்பது சாத்தியமில்லை. சாதாரணமாக எல்லோரும் வண்டியை ஏரிக்கரை ஓரத்திலேயே நிறுத்தி, பணியாட்களையும் அங்கேயே பாதுகாப்புக்காக இருக்கச்சொல்லி குடும்பத்தினர் மட்டும் தென்காட்டிற்குள் புகுந்து தோப்புவரை நடந்து செல்வது சகஜம். அவ்வாறே இவர்களும் சோபனாம்ருதம் ஏரிக்கரை பக்கத்தில் குதிரைகளை கட்டிவிட்டு தென்காட்டிற்குள் கால்நடையாகவே செல்கிறார்கள். மாந்தோப்பில் ஒரு சாந்தமான இடைவெளிக்கு வந்தபிறகு அங்கு ஒரு சிறிய ஜமர்காளத்தை விரிக்கிறார்கள்.

லாமாவிற்கு என்றுமே ஏகாவுடன் உட்கார்ந்து பேசப் பிடிக்காது. பற்றாக்குறைக்கு இன்று அவனுக்கு ஜானிர்யா மீதும் சற்று கோபம். உரர் என இருக்கிறான்.

ஐமக்காளம் விரிக்கப்பட்ட உடன் “நீங்கள் இருவரும் இங்கு உட்கார்ந்திருங்கள். நான் சென்று வண்டி வந்துவிட்டதா எனப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்.” என்று கிளம்புகிறான்.

ஐானிர்யாவையும் ஏகாவையும் தோப்பினில் விட்டு வண்டி தேடி வந்த லுமா சில நிமிடங்களிலேயே ஏரிக்கரைப்பக்கம் வந்து விடுகிறான். அவன் அங்கு வந்து சேர்ந்த சில நிமிடங்களிலேயே வண்டியும் வந்து விடுகிறது. ஆனால் கோபத்தில் உடன்திரும்பிச் செல்ல விரும்பாத லுமா வண்டிக்காரனுடனும் பணியாட்களுடனும் வெட்டிப்பேச்சு சம்பாஷணை செய்கிறான்.

அப்போது ஐானிர்யாவும் ஏகாவும் தோப்பினில் லுமாவிற்காக காத்துக் கொண்டிருக்கும் போது பழைய கதைகளை எழுப்பி தாம் சிறுவயதில் கீருடன் மாந்தோப்பிற்கு வந்து விளையாடிய நேரங்களைப் பற்றி பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவ்வப்போது ஐானிர்யா லுமா சென்ற திசையை நோக்கி அங்கலாய்ப்புடன் பார்க்கிறாள்.

இதைக் கண்ட ஏகா அவள் மனது எங்கோ உள்ளது என்பதை உணர்ந்து “ஐானு, நான் வேண்டுமானால் சென்று பார்த்துவிட்டு வரட்டுமா?” என்கிறான்.

ஆனால் ஐானிர்யாவிற்கு என்ன நடந்திருக்கும் என்று ஒரு நல்ல ஊகம் இருக்கிறது.

“வேண்டாம் ஏகா. அவன் வரும்படி வரட்டும்.” என்கிறாள்.

“நல்லது ஐானு. நானும் உன்னுடன் தனியே பேசவேண்டும் என்று வெகு நாட்களாகக் காத்திருந்தேன். இதுவே அந்த நல்ல சந்தர்ப்பம் என்று நினைக்கிறேன். மனம் விட்டுப் பேசுவா?”

ஐானிர்யா சரியென தலையாட்டுகிறாள்.

உடனே ஏகா எச்சரிக்கையில்லாமல் “நான் உன் அழகை ரசிப்பது தவறா?” என்கிறான்.

ஜானிர்யா இந்த கேள்வியை எதிர்பாராததுபோல் சற்று திடுக்கிடுகிறாள். ஆனால் அவள் முகத்தில் ஆச்சரியம் தோன்றவில்லை. “இல்லை ஏகா. ஆனால் அதற்கும் மீறி நீ ஏதேனும் ஆசை வைத்திருந்தால் அது நிறைவேறாமல் உனக்கு துயரம் ஏற்படுமே என்ற கவலைதான்.”

“புரிகிறது ஜானு. நான் ஏன் ஊரைவிட்டு ஓடினேன், தலைமறைவாகவே அத்தனை ஆண்டுகள் வாழ்ந்து வந்தேன் என்று நீ கேட்டாயல்லவா? நானும் வேளை வரும்பொழுது சொல்கிறேன் என்றேன் அல்லவா? இது தான் அந்த வேளை.” என்று தன் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறான்.

அத்தியாயம் முப்பத்தி ஐந்து – ஏகாவின் ரகசியம்

ஏ கா சொன்னது பின்வருமாறு:

“இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் நான் வீட்டை விட்டு வேலை தேடி எட்டூர் சென்ற விஷயம் எல்லோருக்கும் தெரியும். அச்சமயம் உன்னைவிட இரண்டு வயது பெரியவனாக இருந்தாலும் நாம் இருவருமே மொத்தத்தில் சிறுவர்கள்தான். நான் எட்டூரில் வசித்த முதல் சில ஆண்டுகள் அடிக்கடி கடிதம் எழுதி உன்னுடனும் உன் தந்தையுடனும் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டிருந்ததும் உனக்குத் தெரியும். ஆகையால் அதற்குப் பிறகு என்ன ஆயிற்று என்றே சொல்கிறேன்:

சிறுவர்களாக நாம் சேர்ந்து விளையாடும் போது நான் இதை உணரவில்லை. ஆனால், உன்னைப்பிரிந்து எட்டூரில் ஒரு வாலிபனாக இருக்கும்போதுதான் நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன் என்பதை அறிந்தேன் ஜானு. இதை உனக்குத் தெரிவிக்குமாறு உனக்கு பல கடிதங்களை எழுதினேன் என்பது உனக்குத் தெரியும். ஆனால் நீயோ என்னை சிநேகித பாணியிலேயே காண்கிறாய் என்றும் காதலனாய் காண இயலவில்லை என்றும் பதிலளித்துவிட்டாய். என்னை சுற்றியிருக்கும் பெண்களெல்லாம் என் மீது மோகம் கொண்டு என்னை நேசிக்கும் போது நான் மனதார நேசிக்கும் ஒரே பெண் என்னை புறக்கணித்து விட்டாளே என்று எனக்கு பெரும் ஏமாற்றம் ஏற்பட்டது. இளமையின் உணர்ச்சி பிரவாகத்தில் சிக்கி இங்குமங்கும் வெள்ளத்தில் குச்சிபோல் தூக்கியடிக்கப்படும் இவ்வுடலில் கோபமே உண்டாயிற்று. என்னால் உன் முடிவை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. உனக்கு பொறாமை உண்டாக்கி உன் முடிவை மாற்றவைக்க வேண்டும் என்ற முட்டாள்தனமான திட்டம் வகுத்தேன்.

அப்போது என் மீது மோகம் கொண்ட பெண்களிலேயே பாஷி எனும் அழகில் சிறந்த பெண் ஒருவள் இருந்தாள். நானும் பாஷியும் சேர்ந்து வெளியே

செல்லும்போதெல்லாம் ஊரே வாழ்த்தும். இவ்வளவு
சௌந்தரியமான யௌவனர்கள் இருவரும் மிகப்
பொருத்தமாக இருக்கிறோம் என்பார்கள். எங்களால்
தெருவிற்கே - ஊரிற்கே - நாட்டிற்கே - பெருமை
என்றெல்லாம் போற்றுவார்கள். இந்தப் பேச்சைக்
கேட்க பாஷி மிகவும் சந்தோஷப்பட்டாள். நாங்கள்
இருவரும் நிஜமாகவே ஒருவருக்காக ஒருவர்தான்
பிறந்திருக்கிறோம் என்று நம்ப ஆரம்பித்தாள்.
அவளைத்தான் இரகசியமாக என் திட்டத்திற்குத்
தேர்ந்தெடுத்தேன்.

தேன் பூசிய வார்த்தைகளைப் பொழிந்து நான்
அவளைக் காதலிக்கிறேன் என அவளை நினைக்க
வைத்தேன். எனக்கு என்ன தோன்றியதோ
தெரியவில்லை. யோசிக்காமல் அவளிடம் 'எனக்கு
உன் மீது காதல் கொள்ளும் பாக்கியம் கிட்டிவிட்டது
பாஷி. உன்னால் அந்தக் காதலை உணர்ந்து
பிரதிபலிக்க முடிந்ததென்றால் நீயும் என்னைப்போல்
உலகிலேயே பரம அதிர்ஷ்டசாலியாகிவிடுவாய்.
முடியவில்லை என்றால்...' என நான் சொல்லி
முடிப்பதற்குள் பாஷி குறுக்கிட்டு '... உலகிலேயே
மாபெரும் துரதிர்ஷ்டசாலியாகிவிடுவேன், ஏகா' என்று
என் வாக்கியத்தைப் பூர்த்தி செய்தாள்.

அந்தோ! அவள் மீது என் போலிச்சொற்கள் கொண்ட
மகிமையின் ஆழத்தை உணராத பாவியானேன். பாஷி
என் மீது கொண்ட நேசத்தை எப்படியோ அச்சொற்கள்
உயிர்க்காதல் ஆக்கிவிட்டன என்பதை அப்போது நான்
அறியவில்லை. காட்டுமானை நம்பி வீட்டு மயிலைக்
கோட்டை விட்ட முட்டாள்! வெள்ளித்தட்டில்
உயிர்க்காதல் வழங்கப்படும்போது அந்த
விலைமதிப்பில்லாப் பரிசை அடையாளம் கொள்ள
முடியாமல் புறக்கணித்த பாதகன்! தான்
காதலிப்பவளை அடைவது சாமானியம். ஆனால்
தன்னைக் காதலிப்பவளைக் கண்டறிந்து
அடைவதுதான் அரிது என்ற உன்னதமான
உண்மையை உணராத குருடன்!

அன்று முதல் பாஷி தன்னையே எனக்கு
அர்பணித்தாற்போல் நடந்துக்கொள்ளலானாள்.

அதிர்ஷ்டசாலி அவள் அல்லவா? மாபெரும்
துரதிருஷ்டசாலி நான் அல்லவா? நான் போடும்
நாடகம் வெற்றிகரமாய்
நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது என்ற அற்ப
சந்தோஷம் அல்லவா கண்டேன் ...

அவளுடன் நான் தலைநகருக்கு மீண்டும் வந்து
உன்னைச் சந்தித்து நீ அவள் கண்ணில் தோன்றிய
திருப்தியைக் கண்டு பொறாமைப்பட்டு, என்னைப்
புறக்கணித்தது தவறான முடிவு என்பதை உணர்வாய்
என்றும் அப்போது நீயும் என்னை நேசிக்க
ஆரம்பிப்பாய் என்றும் உன்னை மிகக் குறைவாக
மதிப்பிட்டு பொய்கணக்கு போட்டு விட்டேன் ஜானு...

... பாவம் அபலைப்பெண் பாஷி! என் நடிப்பை நம்பி
நான் அவளை நிஜமாகவே காதலிக்கிறேன் என்று
ஏமாந்து போய்விட்டாள். ஆனால் நடிப்பினால்
அவளைத்தான் நான் ஏமாற்ற முடிந்ததே தவிர என்னை
நானே ஏமாற்றிக்கொள்ள முடியவில்லை. பாஷி
என்னிடம் நெருங்கும்போதெல்லாம்... என்னுடன்
உறவுகொள்ள விரும்பும்போதெல்லாம்..." ஏகா சற்றுத்
தயங்கித் தொடர்கிறான்:

"... என்னால் அவளுடன் நெருங்கிப்பழகவோ, உறவு
கொள்ளவோ முடியவில்லை. அவள் அருகில் இருக்கும்
ஒவ்வொரு கணமும் உன்னைப்பற்றியேதான் என்
நினைவுகள். அவளுடன் பேசும்போது கூட உன்
பெயரையே ஓரிரு முறை தெரியாமல்
பயன்படுத்தியிருப்பேன்.

உன்னையும் அடையமுடியாமல், என் மீது
உயிர்க்காதல் கொண்டவளுக்கு என்னை
அர்பணிக்கவும் முடியாமல் கடும்புயலில் சிக்கிய
கப்பல் போல் தவித்தேன். வாழ்க்கையில் நான்
கொண்ட ஒரே இலக்கை இழந்து அதனால் பாயற்ற
திசைநோக்கமில்லா படகைப் போல் என் வாழ்வு
ஆயிற்று. வீட்டை விட்டு ஓடி போதைப்பொருட்களுக்கு
அடிமையானேன். தெருக்களில் திரியும் நாய்களைப்
போல் கிடைத்ததை உண்டு வீதியில் உறங்கும்
விலங்கானேன். அப்போது பாஷிதான் எப்படியோ

என்னைத் தேடிக் கண்டுப்பிடித்து என் வாழ்க்கையை நான் மீட்கும்படி போதித்தாள்.

ஆனால் போதையில் இறங்கியவனுக்கு போதனை இறங்குமா? வீண் விவாதம் செய்தேன்.

‘ஐயோ ஏகா! தயவு செய்து நீ செய்வதை நிறுத்தி விடு. நீ உன்னையே கொன்று கொண்டிருக்கிறாய்’ எனக் கெஞ்சினாள்.

‘அதனால் என்ன பாஷி?’ என்று மறுபேச்சு பேசினேன். ‘இந்த நிலையில்தான் எனக்கு பல உண்மைகள் புலப்படுகின்றன.’

‘ஏகா, இந்நிலையில் உன்னால் சுயமாகச் சிந்திக்க முடியாது. நீ உணர்வது உண்மை என்று உனக்கு எப்படித் தெரியும்? நீ ஏன் போதைப்பொருட்களுக்கு அடிமையாக வேண்டும்?’

‘அடப்போடி பைத்தியக்காரி! நான் ஏன் அடிமையாக வேண்டும் என்று கேட்கிறாயே – அது தவறான கேள்வி. நான் ஏன் அடிமையாகக் கூடாது என்பதே சரியான கேள்வி. அதற்கு ஏதாவது நல்ல காரணம் தெரிந்தால் சொல். உடனே விட்டு விடுகிறேன்.’

மகா அறிவுத்திறன் படைத்த பாஷி உடனே மௌனமாகி விட்டாள். பல நிமிடங்கள் மௌனத்திலேயே கரைந்தன. விடையில்லா வினாவை கேட்டு வெற்றிகரமாக விரட்டி விட்டோம் என்று நான் தற்புகழ்ச்சியை உணர்வதற்குள் பாஷி பேசத் துவங்கினாள். சாக்கடையில் விழுந்து கிடந்த என்னருகில் அமர்ந்து, என் தலையை அவள் தொடை மீது வைத்து, என் முகத்தை தழுவியவாறே மிருதுவான குரலில்: ‘நீ போதைப்பொருட்களை துறக்க வேண்டியதற்கான காரணம் உன்னைச் சம்பந்தப்பட்டது இல்லை ஏகா. நீ உனக்காக மீண்டும் ஒரு மானிடன் ஆகவேண்டாம். எனக்காகத்தான் ஆகவேண்டும். இருப்பதற்கும் இறப்பதற்கும் உன்னைப்பொறுத்த வரை ஒரு வித்தியாசமும் இல்லை என்றால், எனக்காக இருந்து விடு.’ என்றாள்.

எத்தனையோ நண்பர்கள் வந்து புத்தி சொல்லியும் அவர்கள் வாக்கிற்கு இணங்காத நான் எக்காரணத்தினாலோ பாஷியின் இவ்வார்த்தைகளுக்கு மடிந்தேன். பதிலேதும் தெரியாமல் சில நொடிகள் தவித்தேன். வீண்விவாத வெற்றியில் கிடைத்திருக்க வேண்டிய அசட்டு சந்தோஷத்தை விலையாய்க்கொடுத்து வாழ்க்கையை வெறுப்பதை விட்டேன். மீண்டும் நடுநிலையை வென்றேன்.

அப்படி இருந்தும் எனக்கு பாஷியின் மீது நன்றிக்கடன் பட்ட உணர்ச்சிதான் பிறந்ததே தவிர, காதல் பிறக்கவில்லை. அதனால் அவளிடம் உண்மையைச் சொல்லாமல் தொடர்ந்து மறைத்து வைத்து, என் நாடகத்தினால் அவளை முடிந்தவரை சந்தோஷமாக்க நினைத்தேன். “பாஷி, நீ தான் என் உயிரை மீட்டிய உயிர்” என்றெல்லாம் அவளைப் புகழ்ந்தேன். ஆனால், ஐயோ ஜானு... உடல் ஒன்று செய்யும் உள்ளம் வேறொன்று செய்யும் அல்லவா? அது போல் என் உடல் ஒத்துழைக்க தயார் என்றாலும் மனம் மறுத்தது. எங்கள் இருவருக்குமிடையே மனஸ்தாபம் பிறந்தது.

காலம் செல்லச் செல்ல, பாஷியும் என் மனம் வேறு எங்கோ இருக்கிறது என்பதை ஊகித்தாள். என் இதயத்தில் வேறொருவள் குடியிருக்கிறாள் என்று சந்தேகிக்கலானாள். ஆனால், அந்தோ, அவள் என் மீது உயிர்க்காதல் கொண்ட பிறகல்லவா அது ஆயிற்று? அப்போது நடந்த சம்பவங்கள் என் மனதில் கல்வெட்டு போல் பதிந்து போய்விட்டது:

ஒரு நாள் நாங்கள் இருவரும் எட்டூர் அருகில் உள்ள பெருமலைப் பிரதேசப் பேரருவி ஊருக்கு உல்லாசப்பயணம் செல்லத் தீர்மானித்தோம். தனியே சில நாட்கள் மலைப் புறத்தில் ஓய்வெடுத்துச் சென்றால் ஒரு வேளை உன்னைத் தவிர வேறொருவளுடன் நேரம் கழிப்பதைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியும் என்று நினைத்தேன். பாஷியும் தனிமையில் மனம்விட்டுப் பேசி என்னை

முழுதும் மீட்டு விடலாம் என்ற எண்ணம்
கொண்டிருந்தாள் என நினைக்கிறேன்.

ஆனால் அன்றிரவு நாங்கள்
பேசிக்கொண்டிருந்தபோது என் மனதில் உன்னைத்
தவிர வேறொரு பெண்ணுக்கு இடம் என்றுமே இல்லை
என்பதை பாஷியிடம் தவறிச் சொல்லிவிட்டேன்.
அதுவரை என்னிடம் சம்பாஷணை
செய்துக்கொண்டிருந்த பாஷி அப்போது திடீரென
எதையோ உணர்ந்ததுபோல் சொல்ல நினைத்த
வார்த்தைகளையெல்லாம் விழுங்கி விட்டாள். அதன்
பிறகு வேறு ஒன்றுமே பேசாமல் அப்படியே உறங்கி
விட்டாள்.

விடியற்காலையில் நான் எழுந்த போது
படுக்கையில் பாஷியைக் காணவில்லை. கூடாரத்தின்
பக்கத்தில் ஓடும் ஆற்றின் பின்னணி ஓசையில் அவள்
எழுந்துச் சென்றது தெரியாமல்
உறங்கிக்கொண்டிருந்தேன். உடனே வெளியே ஓடிப்
பார்த்தால் நான் பயந்தது நிஜமாகிக்கொண்டிருந்தது.
என் மீது உயிர்க்காதல் கொண்ட பாஷி, நான் அவளை
உண்மையிலேயே காதலிக்கவில்லை என்பதை
அறிந்தவுடன் தான் மேற்கொண்டு வாழ்வதில்
அர்த்தமில்லை என்ற தீவிரமான முடிவுக்கு
வந்துவிட்டாள்...

... மலையுச்சியில் நீர்வீழ்ச்சி ஜன்மமாகும் இடத்தின்
அருகில் செங்குத்தான பாறை ஒன்று இருக்கும். அந்த
பாறை மீது ஒரு வேலி இருக்கும். வேலிக்கு அப்பால்
மலைப்பிரதேச ஆறு நீர்வீழ்ச்சியாய் மாறி
மலைக்காற்றிற்குள் பீய்ச்சியடித்து அதர பாதாள

குளத்திற்குள் அருவியாய் விடும். இந்த இடத்திற்கு வரும் சுற்றுலாப் பயணிகள் அதைக் கண்டு வியப்படைவார்கள். அந்த வேலியின் உட்புறத்தில் நின்றுக்கொண்டு அருவியின் பிரம்மாண்டமான முழு உருவத்தைக் கண்டு இயற்கை காட்சியில் மெய்மறந்து பிரமித்துப் போவார்கள்.

நான் கூடாரத்திலிருந்து வெளியே ஓடி வந்த போது அந்த வேலியை நோக்கித்தான் பாஷி நடந்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் பின்னால் ஓடினேன். ஆனால் அதற்குள் அவள் வேலியைத் தாண்டி செங்குத்தான பாறையின் நுனி வரை சென்று விட்டாள்.

‘பாஷி, பாஷி, என்னை மன்னித்து விடு. வாழ்க்கையில் எவ்வளவோ ரசிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் இருக்கும்போது இச்சிறு வயதில் இப்படி திருப்பமுடியாத தீவிரமான முடிவை எடுக்காதே’ என குரல் விழுங்கும் ஓ என்ற அருவி சப்தத்தையும் மீறிக் கத்தினேன். அவள் காதிலும் அது விழுந்தது. பாறை நுனியில் நின்றுக்கொண்டு பாஷி திரும்பி என்னைப் பார்த்தாள்.

‘அங்கேயே நில் ஏகா’ என்றாள். ‘என் பக்கம் இன்னும் ஒரு அடி எடுத்து வைத்தால் குதித்து விடுவேன்.’

‘பாஷி, என்னை மன்னித்து விடு... ஓ அழியாச்சுடரே! மன்னித்து விடு. தயவு செய்து அவசரப்பட்டு ஏதும் செய்து விடாதே, பாஷி’ எனக் கதறினேன்.

‘இது ஒரு நாளில் எடுத்த அவசர முடிவு இல்லை ஏகா. தீவிரமாக யோசித்து எடுத்ததுதான். இந்த வாழ்வில் இனி எனக்கு இனிமை காண முடியாது. அழியாச்சுடரின் அனுகிரகத்தில் அடுத்த ஜென்மத்திலாவது என்மீது காதல் கொண்டவனிடமே என்னை நான் அர்ப்பணம் செய்து கொள்ளுமாறு வாழ்க்கை அமையட்டும்..’

‘பாஷி. நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் கேள். தயவு செய்து வேலிக்கு இந்தப்புறம் வந்து விடு. நாம் சற்று பேசலாம்.’ என்றேன்.

‘நாம் பேசுவதற்கு வேறு ஒன்றும் இல்லை ஏகா. இத்தனை நாட்கள் என் மீது இரக்கம் கொண்டு நீ என்னுடன் காலம் கழித்ததற்கு நன்றி. நான் வருகிறேன்.’

‘நம்மிருவருக்கும் இடையே உள்ள மனஸ்தாபத்தை வெல்ல விடாதே பாஷி. வாழ்க்கை என்னும் ராகத்தில் அது போன்ற சம்பவங்களே கமகங்கள் எனக் கருது. அதற்காக நீ ஏன் உயிரைத் துறக்க வேண்டும்?’

‘ஹ!’ என்று கேவலப்படுத்தும் சிரிப்பு ஒன்றைச் சிரித்தாள்.

‘உன் கேள்வியை உன்னிடமே திருப்புகிறேன் ஏகா’ என்றாள். ‘நான் ஏன் உயிரைத் துறக்க வேண்டும் என்று கேட்கிறாயே – அது தவறான கேள்வி. நான் ஏன் உயிரைத் துறக்க கூடாது என்பதே சரியான கேள்வி. அதற்கு ஏதாவது நல்ல காரணம் தெரிந்தால் சொல். உடனே வந்து விடுகிறேன்.’

அவளை நோக்கி ஒரு அடி முன்னால் வைக்கப் பார்த்தேன். எச்சரித்தாள். உடனே பின்வாங்கி மீண்டும் கெஞ்சினேன். ‘ஐயோ பாஷி. வாழ்க்கையில் நீ இன்னும் ரசிக்க வேண்டிய பல விஷயங்கள் உள்ளதே. அந்தக் காரணம் போதாதா?’

‘நான் ஏன் உயிரைத் துறக்க கூடாது என்பதற்கு அது சரியான பதில் இல்லை ஏகா.’

‘தற்கொலை செய்துக்கொள்வது கோழைத்தனம் – தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ளாதல். உன் தீரமானத் தன்மைக்கு அது பொருத்தம் அல்ல.’

‘சரியான பதில் இல்லை ஏகா.’

‘நீ வாழ்ந்து சாதிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் பல உள்ளன.’

‘சரியான பதில் இல்லை ஏகா.’

‘உனதறிவும் திறமைகளும் வீணாகிவிடுமே பாஷி. இவ்வுலகத்திற்கே உன்னை இழப்பதால் எவ்வளவு பெரிய நஷ்டம்?’

‘மீண்டும் சரியான பதில் இல்லை ஏகா.’ என்று சொல்லி இரு கைகளில் ஒன்றை வேலி மேலிருந்து எடுத்துத் திரும்பத் தயாரானாள்.

‘அய்யோ. இரு பாஷி. இரு.’ என்று அவசர அவசரமாகக் கத்தினேன். ‘இதோ நீ உயிரோடு இருக்க வேண்டியதற்கான சரியான காரணம்: உன் மீது அன்பு கொண்டிருக்கும் எல்லோரையும் பற்றி சிறிது யோசித்துப்பார். அவர்களுக்கு நீ அளிக்கும் தண்டனையல்லவா தற்கொலை?’

‘அதுவும் சரியான பதில் இல்லை ஏகா. நான் எதற்காக உயிரோடு இருக்கவேண்டும் என்ற கேள்விக்கான சரியான பதில் மட்டுமே வேண்டும். அது உனக்குத் தெரிந்தால் சொல்.’

அருவியின் சாரல் பட்டு பாஷி தொப்பமாக நனைந்து போயிருந்தாள். ஈரத்தில் அவளுடைய சிவப்புத் தாவணி கவசம் போல் அவளுடைய உடலின் மீது ஒட்டிக்கொண்டது. அவளுடைய மெல்லிய சரீரம் அந்த ராட்சச நீர்வீழ்ச்சிக்கு நொறுவை கூட ஆகாது, கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் விழுங்கி அடுத்த வாய் எங்கே என்று கேட்கும் என்பது போல் தோன்றியது. உதிக்கும் சூரியன் எழுப்பிய காற்று சாரலைச் சுமந்து என் முகத்தின் மீதும் வீசியது. கைகளால் முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு கதறினேன்.

‘உன் தாய் தந்தையரை நினைத்துப் பார் பாஷி. உன்னை இழந்தால் அவர்கள் காணும் துயரத்தை நினைத்துப் பார். அவர்கள் என்ன பாவம் செய்தார்கள்? இப்படி புத்திர சோகத்திற்கு அவர்களை ஆளாக்கலாமா?’ என்றேன்.

‘மீண்டும் சரியான பதில் இல்லை ஏகா. நான் யாருக்காக உயிரோடு இருக்க வேண்டும் என்று சொல்’ என்றபடியே அருவி பக்கம் திரும்பினாள்.

இதில் முரண் என்ன தெரியுமா ஜானு? அவள் எதிர்பார்த்த பதில் – அவளை காப்பாற்றும் சக்தியுள்ள பதில் – என்னைக் காப்பாற்ற அவள் ஒரு காலத்தில் அளித்த பதில் – அது என்னவென்று எனக்கு நன்கு

தெரியும். ஆனாலும் என்னால் அவளைப்போல் நேர்மையுடன் அந்த பதிலை அவளிடம் அளிக்க முடியவில்லை.

‘இரு பாஷி இரு!’ என்று அலறினேன். ‘யாருக்காக உயிரோடு இருக்க வேண்டும் என்றாயல்லவா? உனக்காகத்தான் பாஷி! தற்கொலை ஒரு ஆத்ம வஞ்சனை. அப்படி அழியாச்சுடரின் பொதுசாத்திரங்களிலேயே எழுதப்பட்டிருக்கிறது.’ என்றேன் முட்டாள்தனமாக.

சட்டென பாஷி என் பக்கம் திரும்பினாள். அப்போது அவளுடைய கண்களில் நான் கண்ட ஏமாற்றத்தை வார்த்தைகளினால் விளக்க முடியாது ஜானு. என் கண்களுக்குள் ஊடுருவிப் பார்த்துக்கொண்டே பின்புறமாகச் சாய்ந்தாள். அப்படியே அருவியுடன் சேர்ந்து பாதாளத்தை நோக்கி விழுந்தாள்.

‘பாஷி!’ என்று அலறிக்கொண்டே ஓடி வேலியைத் தாண்டிக் குதித்துச் செங்குத்தானப் பாறையின் கீழ் பார்த்தேன். அருவியின் வேகம் அவளுடைய மெல்லிய தேகத்தை ஜலப்பிரவாகத்துடன் பிணைத்துப் பாறைகளின் மீது மோதிச் சிதறவைத்து பாதாளக் குளத்தின் அடிக்குக் கொண்டு சேர்த்து விட்டது. ஆ! என்ன கொடுமை! இன்றும் என் கொடுங்கனவுகளில் அதே காட்சி வந்து “பாவி பாவி” என்று தூண்டிக்கொண்டே இருக்கிறது ஜானு.”

ஜானிர்யாவின் கண்களில் நீர் ததும்பிக்கொண்டிருக்கிறது. ஏகா தொடர்கிறான்.

“அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு தான் நான் தலைமறைவாகி விட்டேன். பாவம் ஒரு அபலைப்பெண்ணைப் பெண்ணாய்க் கருதாமல், என் குறிக்கோளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக ஒரு சாதனமாய்ப் பயன்படுத்தி அவளுடைய வாழ்க்கையுடன் விளையாடி நாசம் செய்து விட்டேன். பல்லாண்டுகள் அப்படியே அந்தக் குற்ற உணர்ச்சியுடனே வாழ்ந்து வந்தேன். அந்த மன நிலையில் ஊர் திரும்பி உன்னையோ உன்

தந்தையையோ கண்ணுக்குக் கண் பார்த்துப் பேச
தெரியுமின்றிப் போனேன்.”

ஜானிர்யா ஒன்றும் சொல்லாமல் அவனையே
பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளைக்கண்ட ஏகா
தொடர்கிறான்:

“நீ என்ன நினைக்கிறாய் என்று தெரியும் ஜானு.
இப்பொழுது என்ன திடீர் மனமாற்றம் – நான் ஏன்
ஆதியூர் வந்தேன்? மீண்டும் உன் காதலைப் பெற
வாய்ப்பு தேடுகிறேனா என்றெல்லாம் நீ யோசித்துக்
கொண்டிருக்கிறாய்.

அதைப்பற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டாம். ‘கள்ள
வழியில் மெல்ல வருவது நல்ல உறவு’ என்று உன்னை
நம்பவைக்க வரவில்லை. நான் ஆதியூருக்கு வந்ததற்கு
காரணம் கடந்த வருடம் எனக்கு ஏற்பட்ட
மனமாற்றம்தான். விழிப்பு என்று தான் சொல்லேன்!
என் மீது உயிர்க்காதல் கொண்ட பாஷி இதயம்
உடைந்து இறந்ததைப் பற்றி பல்லாண்டுகள்
யோசித்தேன். கடைசியில் உண்மையான
உயிர்க்காதல் என்பது இருவழித் தெருவாக இருக்க
வேண்டியதில்லை என்பதை நான் உணர்ந்தேன்.
உயிர்க்காதலின் மகிமையும் பயனும் அதைக்
கொண்டவரையே சாரும். அதை உணர்ந்து விட்டாலே
போதும். நாம் யார் மீது உயிர்க்காதல்
கொள்கிறோமோ அவர் நம்மை எதிர்க்காதல்
கொண்டால் நல்லது. கொள்ளாவிடிலும் பரவாயில்லை.
நாம் அவர் மீது கொண்ட உயிர்க்காதல் உணர்வே
அதற்கேற்ப வெகுமானம். எதிர்க்காதல்
விரும்பத்தக்கதாக இருந்தாலும் அவசியமானது
அல்ல...

... அதனால்தான் நான் உன் திருமணத்தைப் பற்றித்
தெரிந்தவுடன் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.
உன்னைப்பற்றி எனக்குத் தெரிந்த வரை நீ ஒருவனை
மணந்துகொள்ளப் போகிறாய் என்றால், அவன் மீது
உனக்கு உயிர்க்காதல் இருந்துதான் ஆகவேண்டும்.
உங்கள் சேர்க்கையில் உனக்கு உண்டாகிற மகிழ்ச்சி
உன் மீது உயிர்க்காதல் கொண்ட எனக்கும் மகிழ்ச்சி

ஊட்டுகிறது ஜானு. அதனால்தான் நான் இங்கு இருக்கிறேன். நீ என்னைக் காதலிப்பாய் என்ற நம்பிக்கையினால் அல்ல.”

ஜானிர்யா பெருமூச்சு விடுகிறாள். கண்ணைத் துடைத்துக்கொள்கிறாள். “இவ்வளவும் என்னுடன் மனம்திறந்து பகிர்ந்துக்கொண்டதற்கு மிக்க நன்றி ஏகா. பாவம் பாஷியின் விதியைப் பற்றி நினைக்கும்போதுதான் அதிசோகமாக இருக்கிறது.”

அப்போது காய்ந்த இலைகளின் மீது கால்நடை சப்தம் கேட்கவே இருவரும் திரும்பிப் பார்க்கிறார்கள். லுமா சிற்றுண்டிக் கட்டுகளை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி வந்துக்கொண்டிருக்கிறான். முன் போல் முகம் உரர் என்று இல்லாமல் சற்று குளிர்ந்தது போலிருக்கிறது.

“நான் பணியாட்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அதுதான் தாமதமாகி விட்டது. மன்னித்து விடுங்கள்.”

ஜானிர்யாவும் ஏகாவும் சற்று நகர்ந்து அவனுக்கும் சிற்றுண்டிக்கும் இடம் செய்கிறார்கள்.

லுமா ஜமர்காளத்தின் மீது உட்காருகிறான். “நாளை ஒரு நாள் ஓய்வு வேண்டுமெனக் கேட்டார்கள். நாட்டியக் கலையில் சிறந்தவள் ஒருத்தி தலைநகருக்கு வந்திருக்கிறாளாம். அவளுடைய கச்சேரிக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறார்கள்.”

“அப்படியா?” என்று ஜானிர்யா ஆர்வத்துடன் கேட்கிறாள். “யார் அந்த நாட்டியக்காரி?”

“ம்ம்ம்... ஏதோ புதுமையான பெயர் சொன்னார்களே... மஞ்சனி ... இல்லை இல்லை மஞ்சரி ... மஞ்சரி என்று நினைக்கிறேன்-”

சட்டென ஏகா குறுக்கிடுகிறான். “எனக்குத் தெரியும் – மஞ்சுபி” என்கிறான். “நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆகா என்ன பாவம், என்ன அபிநயம்! முகமும் எத்தனை அழகு, பார்த்துக்கொண்டே இருக்கலாம். ஆனால் இந்தக் கச்சேரிக்கு மட்டும் போய்விடாதீர்கள்.

அவளுடன் சேர்ந்து ஆடும் நாட்டியக்காரி யாவளி என்பவள் அவளுடைய மாணவிதான். ஆனால் யாவளி இருக்காளே... அப்பப்பா மஞ்சுபிக்கு பக்கத்தில் திருஷ்டிப்பரிகாரம் என்றே சொல்லலாம். ஆணுக்குப் பெண் வேஷம் போட்ட மாதிரி இருக்கும். பார்க்க சகிக்காது. அழகிய பூங்கோதையுடன் அழகியப் பழத்தை யாராவது சேர்ப்பார்களோ! அவள் பெற்றோர்கள் யாவளி என்பதற்குப் பதில் யாளி என்றே பெயர் வைத்திருக்கலாம். யாளியைப் போலவே பெரிய வாய். இவளெல்லாம் ஏன்தான் நடனம் ஆட வேண்டும் என்று கிளம்பினாளோ தெரியவில்லை. என்னால் அவளுடன் சம்பாஷணை செய்வதை நினைத்துப் பார்க்கக் கூட முடியவில்லை. அவள் முகத்தைக் காணும்போதெல்லாம் அருவருப்பில் யோசனை தவறிவிடும்.”

“என்ன ஏகா இப்படி சொன்னால் உனக்கே நன்றாக இருக்கிறதா?” என்கிறான் லாமா. “இந்த யாமிளிப் பெண்ணே உன் தங்கையாக இருந்து மற்றவர்கள் அவளைப் பற்றி இப்படி ஏளனமாகப் பேசுவது உனக்குச் சரியாகப்படுமா?”

“நான் ஒன்றும் தவறாக சொல்லிவிடவில்லையே லாமா. யாவளி இப்போது நம்முடன் இங்கு இருந்திருந்தால் அவள் மனத்தைப் புன்புறுத்துமாறு பேசியிருக்கமாட்டேன். ஆனால் மற்ற சமயங்களில் என் விருப்பவெறுப்புக்களை வெளிப்படையாக்குவதில் என்ன தப்பு? வாழ்க்கையில் ஒவ்வொருவருக்கும் அதன் வெவ்வேறு அம்சங்கள் முக்கியமாக இருக்கும். அதையே நாடுவார்கள், ரசிப்பார்கள். எனக்கு அழகுதான் முக்கியம். அதையே ரசிப்பேன். அதில் தவறென்ன?”

இவ்வாறு ஏகா சொன்னதற்குப் பிறகு மூவருமே சற்று நேரம் தத்தம் யோசனைகளில் இறங்கி திடீர் மௌனம் ஆகிறார்கள்:

ஏகா சொன்னதில் தர்கரீதிப் பிரகாரம் ஏதும் குறையில்லை என்பதை உணர்ந்த லாமா வாயடைத்து மௌனமாக இருக்கிறான்.

தான் சொன்னதற்கு லாமா எதிர்பேச்சு
பேசமுடியாமல் அவனையே மடக்கி விட்டோமே என்ற
சந்தோஷம் கலந்த வியப்புடன் ஏகா அசந்து
இருக்கிறான்.

அழகிற்கு வாழ்க்கையில் இத்தனை முக்கியத்துவம்
கொடுத்து, அழகற்றவர்களை வெளிப்படையாகப்
புறக்கணிக்கும் ஏகா, நாகுக்குப் பற்றாக்குறை
உள்ளவன்தான். ஆனாலும் அவன் தன்னை ஒரு
அழகியாகக் கருதுகிறான் என்று ஜானிர்யா உள்ளூர்
மகிழ்ச்சியடைந்து தன்னை ஒருகணம் மறந்து
விடுகிறாள். ஏனெனில் ஒரு பெண்ணிற்குத் துதிகளில்
சிறந்த துதி ரசிகனின் வாய்த்துதி. அதனினும் சிறந்தது
அழகிய ரசிகனின் வாய்த்துதி.

அப்போது	அத்தகைய	மௌனத்தைக்
கலைக்குமாறு	திடீரென	மரங்களுக்குப்
பின்னாலிருந்து	முதுகெலும்பை	பயத்தால்
உறையவைப்பதுப்	போல் ஒரு ஆழ்ந்த	உறுமல் சப்தம்
கேட்கிறது.		

அத்தியாயம் முப்பத்தி ஆறு – புலியும் பூனையும்

உறுமல் வந்த திசையை நோக்கிப் பார்த்தால் – மரங்களுக்கிடையே இரண்டு மஞ்சள் சிவப்பு கண்கள் இவர்களை முறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவை பதிந்திருப்பது ஒரு பரந்த மஞ்சள் முகத்தில். அதன் பின்னே யாகத்தில் கிளம்பும் அக்கினிப் பிழம்புகள் போல் பிரகாசமான மஞ்சள் வரிகள் போர்த்திய பெரும் புலி. மூவரும் திடுக்கிட்டு போகிறார்கள். புலி இவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டே உறுமலுடன் அடிமேல் அடி வைத்து மரங்களுக்கு இடையிலிருந்து வெளிவந்து நிற்கிறது.

“யாரும் அசையாதீர்கள்.” என்கிறான் ஏகா. “விடாமல் நேராக அதன் கண்களை நோக்கி குறி தப்பாது பார்த்துக்கொண்டே இருங்கள்.”

“தெரிந்துதான் சொல்கிறாயா ஏகா?” என்கிறான் ஜாமா பல்லைக்கடித்துக்கொண்டே உதடசைப்புகளை கட்டுப்படுத்த முயற்சித்து. “அது ஒரு இரைகொல்லி விலங்காயிற்றே. இவ்வாறு தூண்டி விடலாமா? நாம் அதன் கண்களை நோக்காமல் சிலைபோல் இருந்தால் நாம் உயிருள்ள பிராணிகள் அல்ல என்று எண்ணிச் சென்று விடும் இல்லையா? அதனால் எல்லோரும் தரையை நோக்கிப் பார்த்து அப்படியே இருங்கள்” என்கிறான்.

“இல்லை லூமா. நான் அனுபவத்தினால்தான் சொல்கிறேன். நான் சொன்னபடியே எல்லோரும் செய்யுங்கள்.”

ஆனால் இவ்வாறு ஏகா சொல்வதற்கு முன்பே ஜானிர்யா யோசித்தாள். லூமா அறிவில் சிறந்தவன் என்பதை அவள் சந்தேகிக்கவே இல்லை. ஆதலால், ஏகாவின் எச்சரிக்கையை ஏற்காமல் லூமா சொன்னபடியே செய்யலாம் எனத் தீர்மானித்தாள். அதனால் அவள் தன்னுடைய பார்வையை புலியின் மீதல்லாமல் தரைமீது நகர்த்தினாள். அப்படி அவள் பார்வையை நகர்த்திக்கொண்டிருக்கும்போது புலியின் உறுமல் சப்தம் சற்று அதிகரிப்பது போல் உணர்ந்தாள். அதனால் திடீரென அவள் மனத்தில் அச்சமும் அதனுடன் ஒரு சந்தேகமும் பிறந்தது. ‘லூமா அறிவாளியாக இருந்தாலும் இம்மாதிரி விஷயங்களில் அனுபவம் இல்லாதவன் ஆயிற்றே. ஒருவேளை அனுபவம் கொண்ட ஏகா சொன்னதுதான் சரியாக இருக்குமோ’ என்று.

புலி மேற்கொண்டு பலமாக உறுமிக்கொண்டு அவள் பக்கம் ஒரு அடி எடுத்து வைப்பதை ஓரக்கண்ணால் ஜானிர்யா பார்த்து விடுகிறாள். அவளுடைய சந்தேகம் வலுவடைகிறது. ‘ஐயோ! ஏகா சொன்னபடியே செய்து விடுவோம்’ என்று திடீர் மனமாற்றம் கொள்கிறாள். சட்டென தரைநோக்கிய கண்களை அவ்விடத்திலிருந்து அகற்றி புலியின் பக்கம் செலுத்துகிறாள்.

அந்தோ! ஜானிர்யாவின் திடீர் இயக்கம் புலியை திடுக்கிட வைக்கிறது. கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் புலியின் உறுமல் அப்படியே கர்ஜனையாக மாறுகிறது. நடைவேகம் அதிகரித்து பாய்ச்சல் ஆகிறது. காடே நடுங்குகிறாற்போல் ஒரு கர்ஜனை செய்து ஜானிர்யாவின் மீது பாய்கிறது. லூமா அப்படியே சிலைபோல் விறைத்துப்போய் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திடுக்கிட்டவனாய் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறான்.

தரையை விட்டு நான்கு கால்களும் காற்றில் இருக்கும்போது பாயும் புலியின் இடது வயிற்றில் பளீர் என்று ஒரு மனிதனின் தலை மிக பலமாக மோதி புலியை ஜானிர்யாவின் வலது பக்கத்தில் விழவைக்கிறது. இவ்வாறு புலியைத் தாக்கியது ஏகாவின் தலைதான். புலி பாய்வதைக்கண்டு யோசிக்காமல் இயலுணர்வால் இயக்கப்பட்டு காட்டுவிலங்கு போல் மின்னல் வேகத்தில் ஆவேசத்துடன் சீறிப் பாய்ந்திருந்தான். விழுந்த புலியை விடாமல் தன் இரு கைகளாலும் அணைத்து அதன் உடலை அழுத்திக் கட்டிப்பிடித்து உருளுகிறான். அப்படி உருளும்போது புலிக்கும் தரைக்கும் இடையே அவன் அகப்பட்டிருக்கும் கணத்தில் புலியின் கனபாரம் தாங்காமல் உடல் நசுக்கப்பட்டு நுரையீரல் பிழியப்பட்டு “புஸ்ஸ்ஸ்” என மூச்சு விட்டு “ஆ” எனக் கத்துகிறான். கல்லும் மண்ணுமான தரை அவன் முதுகை வெவ்வேறு இடங்களில் கீறிக் கிழிக்கிறது. மனிதனும் புலியும் மேலும் உருளுகிறார்கள். ஆனால் வேட்டையாடுவதே தினவேலையாய்க் கொண்ட புலி தனது உடலை கயிறு போல் நெளித்து ஏகாவின் பிடியிலிருந்து தப்பித்து மீண்டும் நான்கு கால்களில் ஸ்தாபித்துக்கொள்கிறது.

இப்போது அதன் முழு கவனமும் ஏகாவின் மீதுதான். அதன் கண்களில் ஆவேசம் பொங்குகிறது. மீண்டும் ஒரு பெருங்கர்ஜனை செய்து ஏகாவின் மீது நேராகப் பாய்கிறது. ஜானிர்யா ஆவென கத்துகிறாள். லாமா இன்னும் சிலைபோல் அப்படியே இருக்கிறான். புலியின் கனமும் வேகமும் எதிர்கொள்ள முடியாத ஏகா கீழே விழுகிறான். புலி அவன் மீது விழுந்து. ஒரு முன்காலின் கூர்நகங்களை அவன் முதுகினுள் புதைத்து தனது தலையை சற்று உயர்த்தி மீண்டும் உரக்க கர்ஜித்து அவன் பின்கழுத்தை தனது கூர்மையான பற்களினால் கவ்வப் போகிறது. அந்தக் கூடிணத்தில்...

‘ஸ்ஸ்ஸ்... இச்... இச்... இச்...’ என்று ஒரு மெல்லிய சப்தம் கேட்கிறது. ஏகாவின் கழுத்தை கவ்வி முறித்து அவன் உயிரை பறிக்கவிருக்கும் புலி உடனே அதன்

செயல்களை நிறுத்தி ஏகாவை விடுவித்து இரண்டடி பின்வாங்குகிறது.

மரங்களுக்கிடையிலிருந்து மகாஜடாமகுடம் கொண்ட அரைநிர்வாண துறவி ஒருவர் வருகிறார். உடலெல்லாம் சாம்பல் பூசியிருக்கிறது. கண் சிவந்திருக்கிறது ஆனால் எதிலும் அக்கறையற்ற விதத்தில் குறிக்கோளற்று நேரே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

ஜடாமுடித் துறவி மாந்தோப்பின் ஓரத்தில் நின்றுக்கொண்டு மீண்டும் “ஸ்ஸ்ஸ் இச்...இச்...இச்...” என்கிறார். பின்வாங்கிய புலி அப்படியே திரும்பி சாதுபோல் மெல்ல நடந்து அவர் அருகில் சென்று வாலை ஆட்டிக்கொண்டு பூனைப்போல் நின்று லேசாக ஆசை உறுமல் செய்து தனது பரந்த முகத்தை அவருடைய காலின் மீது உரசிக்கொள்கிறது.

தான் இன்னும் உயிரோடு தான் இருக்கிறோம் என்ற சந்தோஷமான அதிர்ச்சி தணிந்தபின் ஏகா துறவியைக் கண்டு ஆச்சரியப்படுகிறான்.

“லாமா, ஜானி, இவர் தென்காட்டுத் துறவிகளின் தலைவர். இவரைத் தரிசிப்பது ஒரு அபூர்வமான விஷயம். இந்த அரிய வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி அவருக்கு நமஸ்கரித்து மரியாதை செலுத்துவோம் வாருங்கள்.” என்றபடி எழுந்துக்கொள்ள முயற்சிக்கிறான். ஆனால் அடிபட்ட உடம்பு தனது பலவீனமான நிலையை ஞாபகப்படுத்துகிறது. “ஆ! ஆ!” என்று கத்தி பாதி எழுந்த இடத்தில் மீண்டும் விழுகிறான்.

ஜானிர்யா ஏகாவிடம் ஓடி அவன் எழ ஒத்தாசை செய்கிறாள். உடனே லாமாவும் சென்று ஏகாவிற்கு நன்றி சொல்லிக்கொண்டே உதவிபுரிகிறான். ஆனால் வாயினால் நன்றி சொன்னாலும் உண்மையிலேயே நடந்த சம்பவம் வேறு விதமாக நடந்திருக்கக் கூடாதா என்று எண்ணுகிறான். வாஸ்தவம் தான் - கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் சிந்திப்பதற்குக் கூட நேரம் இல்லாமல் அத்தனையும் நடந்து முடிந்து விட்டது. ஆனாலும் ஜானிர்யாவின் உயிருக்கு ஆபத்து

வந்தபோது தான் ஒன்றுமே செய்யாமல் சிலை போல் உட்கார்ந்திருந்ததை நினைத்து வெட்கப்படுகிறான். சற்றே சிந்தித்திருந்தால் தானும் துள்ளி எழுந்து மனைவியைப் புலியிடத்திலிருந்து காப்பாற்ற ஏதேனும் ஒரு வழி கண்டுபிடித்திருப்போம் என்று தனக்குத்தானே ஆறுதல் சொல்லிக்கொள்கிறான். அதே நேரத்தில் இயல்பான உள்ளுணர்வின் வேகம் தனது தனித்திறமையான சிந்தனையின் வேகத்தை விட எவ்வளவு அதிகம் என்று வியப்படைந்து அத்தகைய வேகம் சிந்தனைக்கும் இருந்திருக்கக் கூடாதா என்று வருந்துகிறான். அந்தக்ஷணம் விவேகத்திற்கு பதில் வேகம் கிடைத்திருந்தால் யோசிக்காமல் மாற்றிக்கொண்டிருப்போமே என்று நினைக்கிறான். தான் ஜானிர்யாவை முதன்முதல் கண்ட நாள் நினைவுக்கு வருகிறது. “நீ அவளுக்கு பாதுகாப்பாளனாக இருக்க வேண்டும்” என்று கீரர் இட்ட வேண்டுகோள் மனதில் எதிரொலிக்கிறது. சங்கடப்படுகிறான். ஏகாவிற்கு நன்றி கூறியும் அவன் மீது இரகசியமாக பொறாமைப் படுகிறான். இப்படியிருக்க ஏகாவின் அறிவுறுத்துதலை ஏற்க அவன் மனம் இடம்கொடவில்லை.

“நீ வேண்டுமானால் சென்று நமஸ்காரம் செய் ஏகா. உன்னைப் புலியிடத்திலிருந்து காப்பாற்றியதற்கு நானும் அவருக்கு நன்றிசொல்ல விரும்புகிறேன். ஆனால் நமஸ்கரிப்பது அதற்கு வழியல்ல எனத் தோன்றுகிறது. அரசனையும் குருவையும் தவிர வேறொருவரை நான் நமஸ்கரிப்பதில்லை.” என்கிறான்.

அப்போது வினோதமான சம்பவம் ஒன்றைக் காண்கிறோம். இவ்வாறு தன்னைப்பற்றி உரையாடுதலை கேட்கும் ஒரு மனிதனின் முகத்தில் சாதாரணமாக ஏதாவது ஒரு சிறிய மாற்றத்தையாவது காணமுடியும். ஆனால் இந்தத் துறவியின் கண்களோ இவர்கள் பக்கம் நோக்கி இருந்தாலும், உயிரற்ற கல்லையோ மண்ணையோ காண்பது போல் இருக்கின்றன. துறவியின் கண்கள் இவர்களைத்தான் பார்க்கின்றனவா அல்லது இவர்களை ஊடுருவி

அப்பாலிருக்கும் காட்டு மரங்களைப் பார்க்கின்றனவா என்றே சந்தேகிக்கலாகும். இவர்கள் அங்கு இருந்தாலும் சரி, இல்லாவிடிலும் சரி, துறவியின் முகக்குறியில் எவ்வித வித்தியாசமும் தென்படாததுபோல் நமக்குத் தோன்றுகிறது. இவர்களுடைய பேச்சை அவர் கடுகளவு கூட பொருட்படுத்தவில்லை போலிருக்கிறது.

ஏகா கஷ்டப்பட்டு எழுந்து துறவியின் முன்னால் சென்று நமஸ்கரித்து ஆசீர்வாதம் தேடுகிறான். ஆனால் துறவி அவருக்கு முன் தலைவணங்கியிருக்கும் ஏகா அங்கு உள்ளானா அல்லவா என்றே உணர்ந்தாற்போல் தெரியவில்லை. காற்றடித்தால் ஒரு கொடியின் இலைகள் ஆடும் அல்லவா? அப்படி குறிப்பிட்டுச் சொல்லமுடியாத ஆடும் இலைகளை நாம் எவ்வாறு கருதுவோமோ அவ்வாறே அவன் செய்கைகளை அவர் கருதுகிறார்.

அச்சமயம் ஏகாவிற்கு உதவிய ஜானிர்யாவும் கைகூப்பி அவரை வணங்குகிறாள். அப்போது ஒருகணம் துறவியின் பார்வை அவள் மீது நிற்கிறது. அந்தக்கணம் அக்கறையற்ற கண்ணாடிக் கண்களில் திடீரெனக் கருணைமிகும் உயிர் பிறக்கிறது. மேலும் சில நொடிகள் அவள் மீது கண்கள் நிற்கின்றன. இதுவரை உயிரற்ற இயந்திரங்களைக் கண்டுகொண்டிருந்த கண்கள் கடைசியில் ஒரு ஜீவராசியின் மீது பட்டுவிட்டாற்போல் துறவியின் உதடுகள் லேசாக புன்னகைப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. ஆனால் அத்துடன் அந்தக் காட்சி முடிந்துவிடுகிறது. மீண்டும் துறவி தன் அக்கறையற்ற நிலைக்கு மாறி, வந்த வழியே திரும்பிச் சென்று காட்டு மரங்களுக்கிடையே மறைந்து விடுகிறார். சற்று நேரம் அவருடைய கால்நடை ஓசையும் புலியின் கால்நடை ஓசையும் கேட்கிறது. பின்னர் வெறும் நிசப்தம்.

சில வினாடிகளில் யாரோ ஓடி வரும் காலோசை – ஏரிப்பக்கத்திலிருந்து ஒரு பணியாள் கையில் ஈட்டியுடன் ஓடி வருகிறான். “ஏதோ மிருகம் கர்ஜிக்கும் சப்தம் கேட்டது ஐயா. அதுதான் நான் விரைந்தோடி வந்தேன். மற்றவர்களும் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.” என்கிறான்.

அப்போது ஜானிர்யா திடீரென “ஆ” என கத்தி நின்ற
இடத்திலேயே சரிந்து தரையில் விழுகிறாள். “ஆ.. ஆ...”

அத்தியாயம் முப்பத்தி ஏழு – யானி

லூமா ஜானிர்யாவின் அருகில் ஓடிச் சென்று அவளுடைய சிரத்தை தன்னுடைய கையில் ஏந்தி அவளைப் பார்க்கிறான். ஜானிர்யா தனது கைகளை வயிற்றின் மீது வைத்து முகத்தை லேசாகச் சுளுக்கி “ஆ” என்று மீண்டும் வலியில் கத்துகிறாள். ஏகா மறுபக்கத்தில் மண்டியிட்டு உதவி தேவைப்பட்டால் செய்யத் தயாராக இருக்கிறான். லூமாவின் கண்களை அர்த்தத்துடன் ஜானிர்யா பார்க்கிறாள். ‘ஆமாம்’ என்றபடி தலையசைக்கிறாள்.

ஈட்டியுடன் ஓடி வந்த பணியாளைப் பார்த்து “உடனே சென்று பணிப்பெண்ணையும் செவிலியையும் ஓடிவரச்சொல்.” என்கிறான் லூமா. பணியாள் வந்த வேகத்தில் ஏரிப்பக்கம் மீண்டும் ஓடுகிறான்.

பிரசவவலி முற்றிப்போவதற்குள் செவிலி வந்துவிடுகிறாள். ஜானிர்யா அலறுகிறாள். லூமா அவளுடைய தலைப்பக்கம் அமர்ந்து அவள் கரத்தை வலது கையினால் நெறுக்கிக்கொண்டு இடது கையினால் அவள் நெற்றியைத் தடவிக்கொண்டிருக்கிறான். ஆயுதம் தரித்த பணியாட்கள் இருவர் தோப்பின் ஓரத்தில் காவலுக்கு நின்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தோப்பின் இன்னொரு பக்கத்தில் ஏகாவும் காவலுக்கு நின்று கொண்டிருக்கிறான். அவன் முதுகின் மீது பட்ட காயங்கள் களிம்பு பூசி கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

“இன்னும் ஒரு முறை சற்று பலமாக முயற்சியுங்கள் அம்மா” என்கிறாள் செவிலி. ஜானிர்யா “ம்ம்ம் ம்ம்ம் ஆ...” எனக் கஷ்டப்பட்டு முக்கி வலியில் கத்துகிறாள்.

“இதோ தலை தெரிந்து விட்டது. இன்னும் ஒரு முறை மூச்சை இழுத்து பலமாக...”

“ம்ம்ம் ஆ ஆ... ஆ...” அலறல் உச்சஸ்தாயிக்குச் சென்றுவிடுகிறது.

குழந்தையின் சிரத்தை செவிலி பற்றி மெல்ல இழுக்க, லபக் என்று அதன் உடலும் நஞ்சுக்கொடிப்பையும் கொட்டுகிறது. நஞ்சுக்கொடியின் ஒரு நுனி குழந்தையின் கழுத்தை சுற்றி இறுகப் பிணைத்து இருக்கிறது. அவசர அவசரமாய் அதை கழுத்திலிருந்து செவிலி அகற்றுகிறாள்.

“பெண்... குழந்தை அம்மா... அழகான... பெண்... குழந்தை...”

குழந்தையின் நெஞ்சை லேசாகத் தட்டிக்கொடுத்து பிடித்து விட்டுக்கொண்டே சற்று தடுமாற்றத்துடன் பேசுகிறாள். “... ஆனால்...” என்று சொல்லத் தயங்குகிறாள்.

குழந்தையை துணிமேல் வைத்து அதன் வாயினுள் விரலை விட்டு நஞ்சுக்கொடி திரவத்தை அகற்றும்படி செய்கிறாள். குழந்தையின் நிறம் ஒருவித கருநீலமாக இருக்கிறது. மீண்டும் அதன் மார்பை லேசாகத் தட்டுகிறாள். வயிற்றை சற்று அமிழ்த்தித் தடவுகிறாள். “ஆனால்...”

ஜானிர்யாவும் லாமாவும் பேரார்வத்துடன் செவிலியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் முகத்தில் கவலை தெரிகிறது. “சொல் சாந்தா சொல். ஆனால் என்ன?” என்கிறார்கள் ஒரே குரலில்.

செவிலி மௌனமாக இருக்கிறாள். குழந்தையை துணியில் சுற்றி இருவருக்கும் கொடுக்கிறாள். நஞ்சுக்கொடி குழந்தையின் கழுத்தைச் சுற்றி சிக்கிக்கொண்டிருந்த இடம் கருப்பாக இருக்கிறது. குழந்தை ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருப்பது போல கண்ணைத் திறவாமல் அழகான பொம்மையாய் இருக்கிறது.

ஜானிர்யாவின் கண்களில் ஆறு போல் நீர் பொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. “ஆ... இருக்க முடியாதே... அப்பா இவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருந்தாரே... அவர் நம்பிக்கை வீணாக போனதே... இல்லையே... ஆ... என்னால் நம்ப

முடியவில்லையே. ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லையே... ஓ அழியாச்சுடரே, என்னால் உன்னைக் காண முடியவில்லையே! ஓ..." அழுதுக்கொண்டே கண்ணீர் நிரம்பிய கருவிழிகளுடன் லாமாவைப் பார்க்கிறாள். அவனும் அழுதுக்கொண்டிருக்கிறான், மௌனமாக.

‘ஏன் லாமா நமக்கு இப்படி ஆயிற்று. நீ தான் பேரறிவாளி ஆயிற்றே. சொல்.’ என்று வாய் திறந்து கேட்காமல் பார்வையாலேயே வினவுகிறாள். ஆனால் அவள் மனதில் தோன்றிய கேள்விக்கு லாமாவிடம் பதில் இல்லை. ஏகாவும் ஓடி வந்து இவர்கள் அருகில் மண்டியிட்டு தலை குனிந்து சோகமாக இருக்கிறான். அவன் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் சொட்டுகிறது. வாய் விட்டு விக்கி அழும் சப்தம் கேட்கிறது.

முதலில் லாமாவுடன் மௌனச் சண்டை. பிறகு ஏகாவின் சோகக்கதை. அதற்குப் பிறகு புலி. அப்புறம் பிரசவ வேதனை. இப்போது இது. என்னதான் மனோபலம் இருந்தாலும் எல்லாவற்றிற்கும் எல்லை ஒன்று உள்ளதல்லவா? ஜானிர்யா அந்த எல்லையைக் கடந்து விட்டாள் போலத் தெரிகிறது. அடக்க முடியாமல் விக்கி விக்கி அழுகிறாள். லாமாவும் அழுது கொண்டே குழந்தையைச் சுற்றி இருக்கும் துணியை விலக்குகிறான். குழந்தையைக் கையில் ஏந்தி தனது நெற்றியுடன் நெற்றி சேர்த்து ஆழ முகர்ந்து கண்ணை மூடிக்கொண்டு அழுகிறான். அவன் கண்ணீர் துளிகள் குழந்தையின் முகத்தில் மழை போல் சொட்டுகின்றன.

அப்போது திடீரென ஆச்சரியமான சம்பவம் ஒன்று நடக்கிறது. ஜானிர்யாவிற்கும் ஏகாவிற்கும் செவிலிக்கும் வித்தியாசமாக ஏதும் தெரியவில்லை. ஆனால் தலையை சாய்த்து குழந்தையின் நெற்றி மீது அழுத்திக்கொண்டிருக்கும் லாமாவின் சிரம் அப்படியே முன்பக்கம் மேலும் சாய்ந்து விழுகிறாற்போல் அவனுக்குத் தோன்றுகிறது. ஒரே கூடிணத்தில் என்ன நடந்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை யோசிப்பதற்கு முன் முழுதாய் குழந்தையின் சரீரத்திற்குள் எப்படியோ புகுந்து விடுகிறான். அவனுடைய அசரீரியைச் சுற்றி ஒரு மங்கலான ஒளி சூழ்ந்திருக்கிறது. அந்த ஒளியில் ஒரு கருஞ்சிவப்புக் கடலுக்குள் விழுந்து

மிதந்துகொண்டிருப்பதை அறிகிறான். குழந்தையின் மென்மையான மேனிவழியாக வெளியிலிருந்து உள்ளே கசியும் வெளிச்சத்தில் அந்தக் கருஞ்சிவப்புக் கடல் குழந்தையின் இரத்தம்தான் என்று ஊகிக்கிறான். ஆனால் இரத்தம் ஆறு போல் ஓடாமல் கடல் போல் நின்றுக்கொண்டிருக்கிறது.

தூரத்தில் ஏதோ ஒரு சிறிய கீறல் போல் தெரிகிறது. குருதிக்குழாய் வழியே அதை நோக்கி நீந்திச் செல்கிறான். இடமும் வலமும் உடலின் உள்ளுறுப்புகளைத் தாண்டுகிறான். அந்த கீறல் இதயத்தின் பக்கத்தில் இருக்கிறது. நீந்தி அதனுள் நுழைகிறான். உள்ளே அவனுடைய அருகாமையைத் தவிர மற்ற இடங்களில் கும்மிருட்டு - பரந்த நட்சத்திரமற்ற அமாவாசை ஆகாசத்தைப் போல்.

தான் எங்கு இருக்கிறோம் என்று ஊகித்துக்கொண்டிருக்கும் போது அவனிடத்திலிருந்து வெளிப்படும் ஒளி சுவாசிப்பது போல் மாறி மாறி மங்கலாகி பிரகாசிக்கிறது. ஒவ்வொருமுறை பிரகாசிக்கும் போதும் முன்பை விட சற்று பிரகாசம் அதிகரிக்கிறது. அப்படியே கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் பலமாகி விரைவில் அந்த ஒளி கண்கூசும் அளவுக்கு பிரகாசித்து அவ்விடத்தின் மூலைகளையெல்லாம் ஒளிமயமாக்குகிறது. அப்போது லூமா குழந்தையின் இதயத்தினுள் இருப்பதை உணர்கிறான்.

லூமா அசந்து போகிறான். ஆனால் அவன் வியப்பு தணிவதற்கு முன் அவன் கீறலின் வெளிப்புறத்திற்கு மீண்டும் ஈர்க்கப்படுகிறான். பிரவாகத்தில் சிக்கியது போல் வந்த வழியே வெளியேறுகிறான். மீண்டும் உடல் உறுப்புகளை காண்கிறான். ஆனால் இம்முறை அவை வெளியிலிருந்து கசிந்த ஒளியினால் தென்படவில்லை. அவன் வெளியேறிய கீறலுக்குள்ளிருந்து தோன்றிய ஒளி சுவாசக்காற்று போல் அலை அலையாக பொங்கி வெளியே கொட்டுகிறது. அந்த ஒளியில் தான் உடல் உறுப்புகளையும் சிவந்த குருதிக்கடலையும் காண்கிறான். அவனை சுற்றி இருக்கும் குருதிக்கடல் மெல்ல நடுங்குகிறது, பின் லேசாக முன்னும் பின்னும் ஊஞ்சல் போல் ஆடுகிறது. ஆடல் வலுவடைகிறது.

லேசாக லாமாவின் காதில் ஓசை விழுகிறது: “லப டப்... லப டப்.. லப டப்... லப டப்..” என்று. ஓசையும் வலுப்பெறுகிறது. குருதிக்கடல் ஆறுபோல் ஒரே திசையில் ஓட ஆரம்பிக்கிறது.

இன்னும் லாமாவிற்கு என்ன நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்று புரியவில்லை. அவன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்து புதிர் போன்ற இச்சம்பவத்தின் காரணத்தை ஊகித்துக்கொண்டிருக்கும் போது “ஷ்ஷ்ஷ்...” என லாமா மீண்டும் குழந்தையின் உடலுக்கு வெளியில் வந்துவிட்டதை உணர்கிறான். ஏகா ஜானிர்யா மற்றும் எல்லோரும் இருந்தபடியே இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நேரமே கடந்தாற்போல் தெரியவில்லை.

குழந்தைக்கு வெளியில் வந்த லாமா தன்னையறியாமல் அதை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது அதன் தேகத்தில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கருநீல நிறம் கரைந்து மேனி சிவக்கிறது. சில வினாடிகளில் அதன் உடல் சிலிர்க்கிறது. காலை உதைக்கிறது. கண்ணைத் திறந்து லாமாவின் கண்களுக்குள் பார்க்கிறது. அவனைப்போலவே ஆழ்ந்த கருநீல கண்கள். வாயைத்திறந்து “குவா குவா” என்கிறது.

குழந்தையின் குரலைக்கேட்ட ஜானிர்யா இன்ப அதிர்ச்சியில் லாமாவின் முகத்தைப் பார்க்கிறாள். அவனும் திகைத்துப்போய் கண்களை வெகு விசாலமாகத் திறந்து குழந்தையைப் பார்த்து மகிழ்கிறான்.

“லாமா?” என்று ஆனந்த வியப்புடன் ஜானிர்யா கைநீட்டிக் கேட்கிறாள்.

ஒன்றுமே சொல்லாமல் குழந்தையை அவளுடைய நீட்டிய கைகளுக்குள் வைக்கிறான். செவிலியும் நம்ப முடியாத ஆச்சரியத்தில் நகர்ந்து வந்து ஜானிர்யாவின் தலைப்பக்கம் மண்டியிட்டு குழந்தை கூவுவதைக் கண்டு களிக்கிறாள்.

“ஆஹ்... ஆஹ்... என்ன அதிசயம்! என்ன அதிர்ஷ்டம்! என்ன அழகான முகம்! திரும்பி வந்தவள் இவளின் பெயர் **யானி** .” என்று சொல்லி லுமாவைப் பார்க்கிறாள்.

“ஆம். யானி.” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஜானிர்யாவின் நெற்றியைத் தடவி விடுகிறான்.

இச்சம்பவம் நடந்த அதே நேரத்தில்
சௌரியதேசத்தில்...

ப்ருஹா தன் தந்தையுடன் ஓய்வாக நேரத்தைக் கழிக்க பூங்காவிற்கு அவருடன் உல்லாச நடை சென்றிருந்தான். அப்போது அவன் வாலிபப்பருவத் தோற்றம் கொண்டு மிக சௌந்தரியமான இளைஞனாக இருக்கிறான். ஆங்கிபதி மேலும் வயதாகி நீண்ட வெண் தாடி கொண்டு நடைகோல் ஒன்றின் மீது ஊன்றி அவனுடன் மெல்ல நடந்து வருகிறார். இருவரும் இவ்வாறு கதைபேசிக் கொண்டிருக்கும்போது திடீரென ப்ருஹா தன்னுடைய மார்பின் மீது கையை வைத்து மூச்சடைத்து அருகில் உள்ள மஞ்சத்தின் மீது சற்று உட்கார்ந்து விடுகிறான். சில வினாடிகளில் அவனுக்கு மூச்சு வாங்குகிறது. தேகமெல்லாம் வியர்வை கொட்டுகிறது.

ஆங்கிபதி அவனருகில் சென்று நின்று, அவன் நெற்றியின் மீது கை வைத்து “மகனே,” என்று வினவுகிறார். “என்ன ஆயிற்று? மருத்துவரைக் காண வேண்டுமா?”

‘வேண்டாம்’ என்பது போல் ப்ருஹா தரையைப் பார்த்துக்கொண்டே லேசாக தலையாட்டுகிறான். சிறிது நேரத்தில் அவன் உடல் லேசாக நடுங்குகிறது. தலை நிமிர்ந்து தந்தையின் கண்களை நோக்கிக் கேட்க முடியாத கேள்வி ஒன்று கேட்க வேண்டுவது போல் பார்க்கிறான். அப்படிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போது அவன் முகத்தை ஒருவிதமான ஆழ்ந்த சோகம் சூழ்கிறது. கண்ணில் நீர்

பொங்குகிறது. “ஆ!” என்று ஒருகணம்
அவனையறியாமலேயே கத்துகிறான்.

கவலையில் “ப்ருஹா?” என்கிறார் ஆங்கிபதி, அவன்
கரத்தைத் தன் கைகளில் ஏந்தி. அப்போது சோகம்
சூழ்ந்த அவன் முகம் மலர்கிறது. நிவாரணத்தை
காட்டுகிறது. இருக்கூணங்களில் முகத்தை
ஒருவிதமான மகிழ்ச்சி அலங்கரிக்கிறது.

“அப்பா!” என்கிறான் ஆச்சரியத்துடன். “நான்
உங்களுக்கு ஒரே குழந்தையா?”

“ஆம். ப்ருஹா. எனக்கு தெரிந்த வரை நீ ஒரே
குழந்தைதான். பல அனாதைக் குழந்தைகளுக்கு நாம்
வாழ்வு கொடுத்து வளர்த்திருக்கிறோம். அவர்களும்
பிறவா மக்கள். ஆயினும், எனக்குப் பிறந்த ஒரே
குழந்தை நீ தான்.”

“எனக்கு உடன் பிறந்த சகோதரர்கள் அப்போது
யாரும் இல்லையா?” என்கிறான்.

“அப்படித்தான் நினைக்கிறேன் மகனே. உன்
அன்னை இப்போது உயிரோடு இருந்திருந்தால்
அவளைக் கேட்டிருக்கலாம். எனக்கு என்றுமே
அவளுடைய கடந்த கால வாழ்க்கையின் விவரங்கள்
முக்கியமாக இல்லாததனால் கேட்காமலேயே இருந்து
விட்டேன். முட்டாள்! என்னதான் நினைத்தேனோ!
‘ஒருநாள் நம் குழந்தை தெரிந்துகொள்ள ஆசைப்படும்;
உனக்கு வேறொருவருடன் குழந்தைகள் இருந்தனவா
என்று கேட்டிருக்கலாம்... ஏன்? நீ ஏதாவது கண்டாயா?’
என்கிறார்.

“தெரியவில்லை அப்பா. ஆனால் எனக்கு யாரோ
ஒரு கூடப்பிறந்தார் இருப்பதுபோல் ஒரு உணர்ச்சியை
திடீரென உணர்ந்தேன். அதைவிட முக்கியமான
விஷயம்... என் பால்ய சிநேகிதன் லூமா இருந்தான்
அல்லவா? ...”

“என்ன சொல்கிறாய் ப்ருஹா? லூமா உன் தமயன்
என்று...”

“இல்லை அப்பா.” என்று அவசரமாக குறுக்கிடுகிறான். “என் தமயன் அல்ல. ஆனால் இத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பின் அவன் நினைவும் வந்தது, அத்துடன் அவன் இப்போது எங்கு இருக்கிறான் என்பதும் என் மனத்தில் தெளிவாக ஒருகணம் தெரிந்தது. சூர தேசத்து தலைநகரில்தான் இருக்கிறான் என்பதை உறுதியுடன் கண்டேன்.”

‘இப்போது என்ன செய்வது’ என்பது போல் முகக்குறியுடன் தந்தையின் முகத்தைப் பார்க்கிறான்.

உடனே ஆங்கிபதி குரலைத் தாழ்த்தி அவனுக்குப் போதிக்கிறார்: “மகனே, நீ உன் பால்ய சிநேகிதனின் இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடித்ததைக் கேட்க நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஆனால் நான் இப்போது சொல்லப்போவது உனக்குப் பிடிக்காது என்று சந்தேகிக்கிறேன். நீ கண்டு அறிந்த விஷயம் அவன் நலத்திற்கும் உன் நலத்திற்கும் உகந்ததல்ல. நம் நாட்டில் சிலர் காதில் இது விழுந்து விட்டதென்றால் முழு விவரங்கள் தெரியும்வரை உன் வாழ்வை நரகமாக்கி விடுவர். எனக்கு ஒரு சத்தியம் செய்து கொடுப்பாயா?”

மேலும் விவரிப்பதற்கு முன்பே ப்ருஹாவிற்கு அவர் என்ன சொல்கிறார் என்பது துல்லியமாக விளங்குகிறது. ஒரு நொடி ஏமாற்றமடைகிறான். பின்னர் தன் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு “சரி அப்பா. சொல்லுங்கள்.” என்கிறான்.

இரகசிய பேச்சாக அவன் காதருகில் சென்று மெல்லிய குரலில் பேசுகிறார். “நீ அவனுடைய இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடித்ததை அடியோடு மறந்து விடவேண்டும். அதைப்பற்றி உன் கனவில் கூட உளறாமல் இருப்பதற்கு அதுவே ஒரே வழி.”

ப்ருஹா சற்று தயங்குகிறான். ஆனால் இறுதியில் தந்தை சொன்னது சரிதான் என்பதை உணர்கிறான். “ஆகட்டும் அப்பா. அப்படியே செய்கிறேன்.” என்கிறான். அவன் கண்களில் பெரும் ஏமாற்றம் தெரிகிறது. அவன் செய்யும் தியாகத்தின் ஆழத்தை உணர்ந்த ஆங்கிபதி அவனை

அணைத்துக்கொள்கிறார். அவருக்கு அவன் மேல் இருக்கும் அக்கறையை உணர்ந்த அவனும் அவரை ஆலிங்கனிக்கிறான்.

“உன் மனக்கட்டுப்பாட்டையும் உன் சிநேகிதன் மீதுள்ள பாசத்தையும் மெச்சுகிறேன் மகனே. நீ செய்ய ஒப்புக்கொண்டது ஒரு அசாத்தியமான காரியம் என்பது எனக்குத் தெரியும்.”

அணைப்பிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட ப்ருஹா, தன்னுடைய கண்களில் பிறந்த ஒரு நீர்துளியைத் துடைத்துக்கொள்கிறான். வாயை திரித்து சற்று சிரிக்க முயற்சிக்கிறான்.

“சிநேகிதனா? நீர் யாரைப் பற்றி பேசுகிறீர்கள் அப்பா?” என்று சோகம் கலந்த குரும்புன்னகையிட்ட முகத்துடன் நகைச்சுவை செய்கிறான்.

அத்தியாயம் முப்பத்தி எட்டு – ஏகாவை வெறுத்தல்

யானி பிறந்து சில மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. ஆனால்
லாமாவிற்கும் ஜானிர்யாவிற்கும் இடையே உள்ள
மனஸ்தாபம் இன்னும் ஆறவில்லை.

இப்படியிருக்க, ஒரு நாள் மதிய உணவு நேரத்தில்
ஜானிர்யா வீட்டு கூடத்தில் ஒரு மஞ்சத்தின் மீது
அமர்ந்திருக்கிறாள். மாங்காய் மாதிரியுருவில்
சித்தரிக்கப்பட்ட அழகிய பச்சைப் போர்வை போர்த்தி
சித்திரப் புத்தகம் ஒன்றை வலது கையில்
வைத்துக்கொண்டு படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.
போர்வை சேலைப்போல் இடது தோள் மீது
போர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. அவளுடைய வலது தொடை
மீது போர்வைக்கு வெளியில் யானியின் இரண்டு சிறிய
கால்கள் நீட்டிக்கொண்டிருக்கின்றன. கால் விரல்கள்
காற்றுடன் விளையாடி விஷமம் செய்வது போல்
இருக்கிறது. இந்தப்பக்கம் போர்வைக்குள்ளிலிருந்து
'சொக் சொக்' என்ற பால் குடிக்கும் சப்தம். இதைத்
தவிர வீடே நிசப்தமாக இருக்கிறது.

அப்போது 'டொக்' என்று முன்கதவை யாரோ
தட்டுகிறார்கள்.

ஜானிர்யா "சக்கு, யாரென்று பார்..." எனப்
பணிப்பெண் ஒருவளைக் கூப்பிட்டு திறக்கச்
சொல்கிறாள்.

கதவு திறக்கப்பட்டதும் ஏகா நுழைகிறான்.
அவனைக் கண்டதும் உட்கார்ந்த இடத்திலிருந்தே "வா
ஏகா!" என்று முகமலர்ச்சியுடன் வரவேற்கிறாள். "சக்கு,
ஏகாவிற்கு சற்று நொறுவையும் பானகத்தையும்
கொண்டு வா" என்று ஏவுகிறாள்.

ஏகா அவளருகில் உள்ள வேறொரு மஞ்சத்தில்
உட்கார்ந்துக் கொள்கிறான். இருவரும் ஓய்வாகக் கதை
பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அப்போது லாமா பள்ளிக்கூடத்திற்கு பணிக்காகச் சென்றிருந்தான். பள்ளிக்கூடம் இன்னும் கீரர் வீட்டுத் தோட்டத்தில்தான் இருக்கிறது. வேலைகளை முடித்துவிட்டு மாணவர்களின் காகிதச் சுருள்களை கை நிரம்பக் கட்டிக் கொண்டு வீடு திரும்பிய லாமா கூடத்தில் இவ்விருவரும் சிரித்துக் கதைபேசிக் கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறான்.

ஜானிர்யா அவனை வரவேற்கிறாள். “வா லாமா” என்கிறாள். “ஏகா இப்போது தான் சற்று நேரத்திற்கு முன் வந்தான். பழைய கதை பேசிக்கொண்டிருந்தோம். உனக்கு ஒன்று தெரியுமோ? நாங்கள் சிறுவர்களாக இருந்தபோது-” என்று எதையோ சொல்லத் துவங்குகிறாள்.

“ம்ஹர்ம்” என்று இஞ்சி தின்றவன் போல் லாமா குறுக்கிட்டு ஆர்வம் இல்லாமல் உறுமுகிறான். யானி பிறந்த நாள் மாந்தோப்பில் ஏகா ஜானிர்யாவை புலியிடத்திலிருந்து காப்பாற்றிய போது வெளிப்படையாக ஏகாவிடம் நன்றி சொல்லியிருந்தாலும், உள்ளூர ஏகா மீது அப்போது அவனுக்கு ஏற்பட்டது கோபமும் பொறாமையும்தான். தன்னால் ஏகாவைப் போல் வேகமாக இயங்கி ஜானிர்யாவை காப்பாற்றியிருக்க முடியாது என்று தன் மனதின் ஆழத்தில் தெரிந்தும் கூட அவளைக் காப்பாற்ற வேண்டியது தனது கடமை என்றும் அதை ஏகா தன்னிடத்திலிருந்து பறித்து விட்டான் என்றும் தான் எண்ணினான். ஆகையால் ஏகா ஒரு திருடன் என்ற மனப்பான்மையே அவன் மீது இருந்தது.

அதனால் விருந்தாளி ஒருவன் வீட்டு கூடத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறான் என்பதை சற்றும் பொருட்படுத்தாமல் ஜானிர்யாவைப் பார்க்கிறான்.

“அடுத்த வாரம் உன் சித்திரக் கண்காட்சிக்குத் தயாராக வேண்டும் என்று சொன்னாயே, அதை செய்து முடித்து விட்டாயா?” என்று நாசூக்கில்லாமல் வள்ளென்று விழுந்து நடை வேகத்தை சற்றும் குறைக்காமல் அப்படியே கூடத்தின் எதிர்புறத்தில்

உள்ள கதவை நோக்கி நடந்து அதன் வழியே மாடியில் உள்ள படிப்பறைக்குச் சென்று விடுகிறான்.

ஜானிர்யாவின் முகம் அவமானத்தில் சிவக்கிறது. லாமாவின் நடத்தைக்கு மன்னிப்பு தேடுவது போல் ஏகாவைப் பார்க்கிறாள். “இன்று மாணவர்களுடன் சற்று சிரமப்பட்டிருப்பான் போலிருக்கிறது. நாள் நன்றாக இருந்திருக்காது.” என்கிறாள்.

“அதனால் என்ன ஜானு? சில நாட்கள் அப்படித்தான் இருக்கும். எனக்குத் தெரியாதா? நானும் ஒரு காலத்தில் ஆசிரியர்களுக்கு வெறுப்பூட்டும் மாணாவனாகத்தானே இருந்தேன். நீ கவலைப்படாதே. எப்படியும் நான் ராஜவீதியில் ஒரு கடைக்குச் செல்ல வேண்டும் என்றுதான் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பினேன். மூடுவதற்கு முன்னே ஓட வேண்டும். இன்னொரு நாள் நான் வந்து சாவகாசமாய்ப் பார்க்கிறேன்.” என்று சொல்லி எழுகிறான்.

ஜானிர்யா ஒன்றுமே சொல்லாமல் சம்மதித்தாற்போல் தலையாட்டுகிறாள். ஏகா எழுந்து வீட்டிற்கு வெளியே சென்றவுடன் பணிப்பெண்ணை கூப்பிடுகிறாள்:

“சக்கு, இங்கு சற்று வந்து குழந்தையை வாங்கி தொட்டிலில் போடு.”

யானி பால் குடித்துக்கொண்டே உறங்கிவிட்டது. சக்கு அவளை உள்ளறைக்கு எடுத்துச் சென்றவுடன் ஜானிர்யா தன் ரவிக்கையையும் சேலையையும் சீர்படுத்திக்கொண்டு லாமாவின் படிப்பறைக்குச் செல்கிறாள்.

லாமா மேசையருகில் நின்றுக்கொண்டு தலைநிமிராமல், நுழைந்தவளைக் கண்டுக்கொள்ளாமல், தான் எடுத்து வந்த சுருள்களை மேஜையின் மீது அடுக்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

“என்ன ஆயிற்று லாமா? நீ செய்தது உனக்கே நன்றாக இருக்கிறதா?”

“ஏன்? நான் என்ன செய்தேன்?”

“உனக்குத் தெரியும். கூடத்தில் சற்று நேரத்திற்கு முன்... ஏகாவிடம் நீ நடந்து கொண்ட முறை.”

“ஓ. அவனா? ஆமாம், அவன் ஏன் காலை நேரத்தில் நாமெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்துக்கொண்டிருக்கும் போது இங்கு வருகிறான்? உருப்படியாக செய்வதற்கு அவனுக்கு வேறு ஒன்றும் இல்லையா?”

“தலைநகரில் புதிய வேலையைத் தொடங்கும் வரை ஓய்வு நாட்கள் பெற்றிருக்கிறான் என்று உனக்குத்தான் தெரியுமே லாமா! அவன் நமக்காகதானே தலைநகருக்கே மாற்றம் பெற்று வந்தான்-”

வெடுக்கென லாமா குறுக்கிடுகிறான். “**நமக்காக** இல்லை ஜானிர்யா. உனக்காக! அவனைப்பற்றி கடுகளவு கூட எனக்குத் தெரியாது.”

“தெரிந்துக்கொள்ளக் கூடாது என்று சட்டமா இருக்கிறது? தெரியவேண்டும் என்ற ஆசையிருந்தால் பேசி தெரிந்துக்கொண்டிருக்கலாமே. உன்னுடன் பழக அவன் எவ்வளவு பாடுபட்டு முயற்சிக்கிறான் தெரியுமா?”

“என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யட்டும். ஆனால் எனக்கு அவன் மீது சுத்தமாக அக்கறை இல்லை. அறிவற்றவன். ஆற்றலற்றவன். உபயோகமற்றவன்! அவனைத் தெரிந்துக்கொள்வதில் ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லை. உதவாக்கரை, உதவாக்கரை!”

“வீணாக அவனை இப்படி ஏசாதே லாமா, பாவம். நம் மீது எவ்வளவு அபிமானம் வைத்திருக்கிறான் தெரியுமா? திருமணம் என்று தெரிந்தவுடன் ஓய்வெடுக்காமல் பல நாட்கள் குதிரைப்பிரயாணம் செய்து நம்மைக் காண வந்தான்.”

“அவன் என்ன செய்தானோ செய்யவில்லையோ என்பது எனக்கு பெரிதல்ல. ஆனால் அவன் ஒரு பயிற்சி பெற்ற போராளி என்று மட்டும் தெரியும். சண்டையிட்டு ஜீவராசிகளை கொல்வதுதான் அவன் இயல்பு.”

என்ன பதிலளிப்பது என்று தெரியாமல் ஜானிர்யா ஒரு நொடி தயங்குகிறாள். அப்போது லாமா மீண்டும் தொடர்கிறான்:

“நீயும் யானியும் அவனிடம் பேசுவதையோ நேரம் கழிப்பதையோ இத்துடன் நிறுத்திவிடுங்கள்.”

சாதாரணமாக மனக்கட்டுப்பாட்டுடன் பேசும் ஜானிர்யாவிற்கு கோபம் பகீரென்று பத்திக்கொண்டு வருகிறது:

“இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்! நான் என்ன செய்ய வேண்டும் செய்யாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதை எப்போதிலிருந்து நீ தீர்மானிக்க நினைத்தாய்?”

“லாமாவிடத்திலிருந்து பதில் வரவில்லை. உண்மையில் சொல்லப்போனால் அவனும் தான் யோசிக்காமல் சொன்ன வார்த்தைகளின் தீவிரத்தை அப்போதுதான் உணர்ந்தான். ஆனால் மன்னிப்பு கேட்க ஆசைப்படவில்லை. ஜானிர்யா தொடர்கிறாள்:

“நாம் பேசவேண்டும் லாமா. சிறுபிள்ளைகள் போலல்லாமல் வளர்ந்தவர்களைப்போல் பேச வேண்டும்.”

“இப்போது முடியாது ஜானிர்யா. எனக்கு வேலை இருக்கிறது. மேலும் நான் சொல்ல வேண்டியதை எல்லாம் ஏற்கனவே சொல்லிவிட்டேன்.”

ஜானிர்யா மேலும் அவனிடத்திலிருந்து எதையோ எதிர்பார்த்தவாறு அங்கேயே நிற்கிறாள். அவன் அவளைக் கண்டுக்கொளாதது போல் ஒரு பிடிவாதம் கொண்ட காகிதச்சுருளை நேராக்க முயற்சிக்கிறான். கைவிட்ட உடனே மீண்டும் சுருண்டுக்கொள்கிறது. மீண்டும் மீண்டும் மன ஈடுபாடு இல்லாமல் செய்ததையே செய்கிறான். ஒன்றும் அறியா காகிதச் சுருளும் அதற்கு தெரிந்ததையே ஒவ்வொரு தடவையும் செய்துக்காட்டுகிறது.

விரக்தியில் “ஆர்ர்ர்” என்று உறுமி முயற்சியை கைவிட்டு மேசையை ஒங்கி பளாரென்று

அறைகிறான்.

“நிறுத்துகிறாயா லாமா? நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் கேள். நாம் பேச வேண்டும்.”

வேண்டுமென்றே அவள் சொல்வதில் கொஞ்சமும் கவனம் செலுத்தாமல் சுருள்களைப் பார்த்து புத்தக அலமாரிக்குச் சென்று கனமான புத்தகங்கள் இரண்டை எடுத்துக்கொண்டு வந்து சுருளின் இரு மூலைகளின் மீதும் வைத்து நேர்படுத்துகிறான். சுருள் இரு நொடிகளுக்கு அடங்குகிறது. அதற்குப் பின் காகிதத்தின் ஒரு மூலை புத்தகத்தின் அடியிலிருந்து நழுவி மீண்டும் சுருண்டுக்கொள்கிறது. “ஆர்ர்” என்று மீண்டும் கத்தி கண்ணை மூடிக்கொண்டு நெற்றியை தன் இரு கரங்களினுள் புதைத்துக்கொள்கிறான்.

“லாமா!” என்று கத்துகிறாள். அவன் அதை அலட்சியப் படுத்துகிறான்.

“ஹம்!” என்று பெருமூச்சு விட்டு ஜானிர்யா வெறுப்புடன் வெளியேறுகிறாள்.

அடுத்த சில ஆண்டுகள் இம்மாதிரி மௌனச் சண்டைகளிலேயே கழிகின்றன. பெரும்பாலும் வீட்டில் இருக்கும்போதெல்லாம் லாமா அவன் படிப்பறையிலேயே நேரத்தைக் கழிக்கிறான். அப்போது பல முறை மேசையின் அடி இழுப்பறையை திறந்து அதில் ஜாக்கிரதையாக வைத்திருக்கும் ஒரு பழைய காகிதச் சுருளை எடுத்து விரித்து ஆழமாக யோசிக்கிறான். இதுதான் அந்த காலத்தில் லாமா ப்ருஹாவிடம் காட்டியச் சுருள். மேல் பகுதிக்கும் கீழ் பகுதிக்கும் நடுவே இருந்த இடைவெளி அப்படியே இருக்கிறது.

அதைப் பார்த்துக்கொண்டு வேறொரு காகிதத்தில் பலவிதமான கணித சின்னங்களை எழுதி ஏதோ கண்டுப்பிடிக்க முயற்சிக்கிறான். புத்தக அலமாரியிலிருந்து வெவ்வேறு பெருமனான புத்தகங்களை மேசைக்கு எடுத்து வந்து பக்கங்களை புரட்டிப் புரட்டிப் படித்து ஆராய்கிறான். மீண்டும்

மீண்டும் ஆராய்ச்சியில் தோல்வியடைந்து சுருளை மறுபடியும் சுருட்டிக் கட்டி அது இருந்த இழுப்பறைக்குள்ளேயே திரும்பவும் வைக்கிறான். சின்னங்கள் கிறுக்கப்பட்டக் காகிதங்களை கசக்கி குப்பைத் தொட்டிக்குள் ஒரு ஆவேசத்துடன் வீசுகிறான்.

ஒரு முறை இவ்வாறு பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது தெரியாமல் இடதுபக்க இழுப்பறைக்கு பதில் வலது பக்க இழுப்பறையைத் திறக்கிறான். அதற்குள் இரு தோடுகளும் கைவளைகளும் இருக்கின்றன - ஏகாவின் கல்யாண பரிசு! ஒருநாள் அவற்றை ஜானிர்யாவின் நகைப்பெட்டியிலிருந்து எடுத்து வந்து அந்த இழுப்பறைக்குள் ஒளித்து வைத்ததை அவனே மறந்து விட்டான். விரக்தியும் கோபமும் நிறைந்த நிலையில், அவைகளை அள்ளி மாடியறை ஜன்னல் வழியே வெளியில் வீசுகிறான். வளைகள் அப்படியே தெருவரை சென்று விழுகின்றன. தோடுகளோ ஜன்னலுக்கு சமீபத்திலுள்ள நாகலிங்கமரக் கிளையில் அகப்பட்டு காற்றில் ஆடுகின்றன. அவற்றை அங்கிருந்து அகற்ற முடியுமா என்று ஜன்னலருகே சென்று பார்க்கும் போது தோட்டத்தில் மூன்று வயது யானி ஏகாவுடன் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறான்.

செங்கல் வர்ணம் கொண்டுப் பளபளக்கும் சுருட்டை சுருட்டையான கேசம் காற்றைக் கொஞ்சுகிறது, அவனைப்போலவே வெண்ணிற மேனி ஜானிர்யாவின் களங்கமற்ற தன்மையை கொண்டிருக்கிறது. பொத்தான் போன்ற சிறிய மூக்கு, சிப்பி போன்ற சிறிய வாய். விசாலமான நீல மீன் கண்கள். மாவடு போல் வெடுக்கென்ற முகம். யானி ஏகாவின் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு சுற்றி சுற்றி விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

ஜன்னல் அருகே அவன் நிற்பதைக் கண்டு “அப்பா! நீயும் வருகிறாயா? ஏகாவுடன் நாம் இருவரும் விளையாடுவோம்!” என்கிறாள் அப்பாவித்தனமாக. அவள் ஆசையை பூர்த்தி செய்ய முடியாத லுமா அவளைக்கண்டு ‘வேறொரு நேரம் வருகிறேன் கண்ணே’ என்றபடி புன்னகைக்கிறான். ‘ஆகா

எத்தனை அழகு! எத்தனை வெகுளித்தனம்! இவளைப்
பெற நமக்கு என்ன அதிருஷ்டம் நேர்ந்ததோ!' என்று
நினைக்கிறான். அதே சமயத்தில் 'எத்தனை
நம்பிக்கை! எல்லோரிடமும் நல்லதையே கண்டு
மகிழும் குழந்தை மனம்! இவ்வாறு நான் என்
இருக்கக்கூடாது' என்று வருந்துகிறான்.

அத்தியாயம் முப்பத்தி ஒன்பது - அர்தனியின் சபை

சௌரிய தேசத்தில் ஒருநாள் காலை நேரம். அர்தனி வேதனின் அரண்மனைச் சபை. ஒவ்வொரு மூலையிலும் ஆடம்பரம் சொட்டுகிறது. சிங்காசனத்தின் பின்னுள்ள சுவரில் வெவ்வேறு கவர்ச்சிமிகும் சிற்பங்கள் மாட்டப்பட்டிருக்கின்றன. வலதுபக்கச் சுவரும் இடதுபக்கச் சுவரும் கூட மேலும் பல கவர்ச்சிப்படங்கள் கொண்டு பிரமாதமாகச் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பக்கச்சுவர்களுக்கு முன் சீரான வரிசையில் சுவர்களையொட்டி சபையோர் அமர ஆசனங்கள் உள்ளன. இவற்றில் அரசனின் வரவை எதிர்பார்த்து சபையோர் அமர்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். வலதுபக்க ஆசன வரிசையின் முதல் ஆசனத்தில் ஆங்கிபதி அமர்ந்திருக்கிறார். அதேபோல் இடதுபக்க வரிசையின் முதல் ஆசனத்தில் அதமந்தி இருக்கிறான்.

சற்று நேரத்தில் இரு சேவகர்கள் வேகமாக நுழைந்து ஏற்கனவே பளிச்சென்று சுத்தமாக இருக்கும் ராஜ சிங்காசனத்தை மேலும் ஒருமுறை துடைக்கிறார்கள். இன்னொரு சேவகன் பின் கதவருகே நின்று பளபளவென்று மெருக்கேற்றிய பித்தளை மணித் தட்டு ஒன்றை ஒரு மரக்கோலினால் கணீரென ஓங்கி அடிக்கிறான். மணியோசையைக் கேட்ட உடனே சபையோர் அனைவரும் தத்தம் சம்பாஷணைகளை நிறுத்திவிட்டு எழுந்து நிற்கிறார்கள்.

முகத்தில் புன்சிரிப்புடன் ஏதோ ஒரு பாட்டை ரீங்காரித்தபடி தலையை ஆட்டிக்கொண்டே இரண்டடிக்கு ஒருமுறை துடிப்புடன் குதித்துக்கொண்டே அர்தனி நுழைகிறான். சிங்காசனத்தின் முன் நின்றுக்கொண்டே சபையோரை நோட்டம் செய்கிறான். அவர்களும் பொறுமையுடன் அவன் அமர்வதற்காகக் காத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவன் உட்காராமல் அவர்களைப் பார்த்து குறும்புத்தனமாக புன்னகைக்கிறான். இப்படியே

இரண்டு மூன்று நொடிகள் நின்றபிறகு உட்காருவதுபோல் லேசாக பாவனை செய்து மீண்டும் உடல் நிமிர்ந்து நிற்கிறான். அவன் இன்னும் உட்காரவில்லை என்று தெரிந்த சபையோர் பெரும்பாலும் நின்றுக்கொண்டே இருக்கின்றனர். ஆனால் ஆங்கிபதியோ தன் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து விடுகிறார். அவன் அமரவில்லை என்று தெரிந்தும் வேண்டுமென்றேதான் இப்படிச் செய்தார் என்று நமக்கு நினைக்கத் தோன்றும். அந்த யோசனை சரியானதுதான். அவருக்கு இவனுடைய குழந்தைத்தனமான விளையாட்டுகளில் ஆர்வம் இல்லை.

தனக்கு முன்னே ஆங்கிபதி உட்கார்ந்துவிட்டார் என்பதைக் கண்ட அர்தனி தன்மானத்தைக் காக்கவேண்டி உடனே உட்கார்ந்து விடுகிறான். ஆனால், ஆங்கிபதியின் ஸ்தானத்தை அவருக்கு உணரவைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில், எல்லோரும் அமர்ந்தப்பின் சபையோர் அனைவரின் கண்களும் அவன் மீதுதான் உள்ளதா என்பதை நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டு திடீர் என்று மீண்டும் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து நின்று விளையாட்டுச் சிரிப்பு சிரிக்கிறான். சபையோர் அனைவரும் எழுகிறார்கள். அவர்களில் சிலர் அர்தனியைக் கண்டு 'சபாஷ்' என்றபடி சிரிக்கிறார்கள். ஆங்கிபதியின் முகத்திலோ வெளிப்படையான அருவருப்பும் அலுப்பும் தெரிகிறது: 'என் தலைவிதி இந்த அற்ப நடத்தைகளை சகித்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது' என்பதுபோல். அவரும் நடைகோலையூன்றி மெல்ல எழுகிறார். அர்தனியின் முகத்தை வெற்றிப்புன்னகை அலங்கரிக்கிறது. உட்காருகிறான். சபை அடங்குகிறது.

அர்தனி கையைத் தட்டுகிறான். உடனே கவர்ச்சியான உடையணிந்த சேவகி ஒருவள் கையில் ஒரு தங்கக் குவளையும் மதுக் குடத்தையும் எடுத்து வந்து, குவளைக்குள் மதுவை ஊற்றி அர்தனியிடம் கொடுக்கிறாள். வலது கையால் குவளையை வாங்கிக்கொண்டு இடது கையால் அவள் தாவணியைப் பற்றி இழுக்கிறான். அவள்

சிரித்துக்கொண்டே அவன் கைப்பிடியிலிருந்து லாவகமாக தாவணியை விடுவித்து வெளியேறி விடுகிறான்.

அவள் திரும்பிச் சென்றுக்கொண்டிருக்கும் போது வெளிப்படையான போலி அபிலாசத்துடன் “மதுவந்தி... மதுவந்தி... ஓ பேரழகி மதுவந்தி. உன்னைக் கண்டாலே மது வந்திருப்பதுபோல் ஏன் என் கண்களுக்குத் தோன்றுகிறது? ம்ம்ம்? மது வந்திருப்பதுபோல்...” என்கிறான். சபையோரைப் பார்த்து தனது நகைச்சுவைப் பேச்சு எங்காவது புரியாமல் வீணாகிவிடப்போகிறதே என்பதுபோல் மீண்டும் மீண்டும் சொல்கிறான்: “மது வந்திருப்பதுபோல்... மது...வந்தி... ருப்பதுப் போல்... மது...வந்தி... ஹ ஹ ஹ”

சபையோரை நோக்கி ‘என்ன புரிகிறதா?’ என்றபடி ஒரு பாராட்டை எதிர்பார்க்கும் விதத்தில் பார்வையைச் செலுத்துகிறான். உடனே பலர் “பலே பலே ” என்றபடி கைதட்டி மிகுந்த பொய் வியப்போடு அர்தனியைப் பார்க்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருத்திதான் அருந்ததி என்பவள். பாராட்டலைக்கண்டு ஊக்குவிக்கப்பட்ட அர்தனி அவளைப்பார்த்து மதுக் குவளையை அவள் பக்கம் நீட்டி “நான் மட்டும் என் மதுவை அருந்த வேண்டும்? அருந்ததி நீயும் அருந்த-(ட)” என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள் அவன் அதமந்தியின் ஆமோதிப்பற்ற கண்களைப் பார்த்து விடுகிறான். இத்தகைய விளையாட்டுப் பேச்சுக்கு இச்சமயம் உகந்ததல்ல என்று அவன் சொல்லாமல் சொல்வதை உணர்ந்து “மஹ்ரம் மஹ்ரம்... நிறைய வேலை இருக்கிறது... ஆம் இன்றைக்கு நிறைய வேலை இருக்கிறது...” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஆசனத்தில் சாய்ந்து முகவாய்கட்டையின் மீது விரல்களை வைத்துக்கொண்டு மேல் நோக்கி ஏதோ பார்க்கிறான். ஒருவேளை என்ன வேலை இருக்கிறது என்று தெரியாமல் யோசிக்கிறானோ என்று நாம் நினைத்தோமானால் நாம் நினைப்பது சரிதான்.

திடீரென அர்த்தனிக்கு ஏதோ தோன்றுகிறது. “இன்று காலை நான் எழுந்திருக்கும் போது என் அன்பு காதலி மன்மதியின் இன்னிசையை கேட்டுக்கொண்டே

எழுந்தேன். அவள் ஒரு தானம் பாடிக்கொண்டிருந்தாள்.” என்று சொல்லி அந்த பாட்டைப் பாட துவங்குகிறான். “தோம் தன தன தன தோம்... நம் தோம் தன தன... நம் தோம்... தன தோம்... தம்... தம்... ஆ... நம்... நம்... தோம் தன தோம்... ஆ நம் தம் தன... ஆ... நம் த நம் த நம் த... ஆ..னந்தம்... ஆனந்தம்” என்று கொண்டு வந்து முடிக்கிறான். சபையோரைப் பார்க்கிறான். மீண்டும் முகத்துதி பாடுவோர் கைதட்டுகிறார்கள்.

“அப்போதுதான் எனக்கு ஞாபகம் வந்தது...” என்று தொடர்கிறான். “... ஆனந்தம் என்று கேட்டவுடன் அழியாச்சுடரே நினைவூட்டுவது போல்... ஆனந்த மாளிகை கட்டும் திட்டத்தைப் பற்றி.”

“மன்னிக்க வேண்டும் பிரபோ.” என்கிறான் அதமந்தி. “கடந்த சில ஆண்டுகளாக பலமுறை சபையில் இதைப்பற்றி பேசியிருக்கிறோம் என்பதை நீர் ஞாபகம் வைத்திருப்பீர். அத்தகைய மாளிகை கட்டுவதற்கேற்ப வசதி தற்போதைய நிலையில் நம் நாட்டில் இல்லை என்பதைத் தாழ்மையுடன் மீண்டும் நினைவுபடுத்துகிறேன்.”

“நீர் சொல்வது மிகவும் அதிசயமாக இருக்கிறதே தளபதியாரே. நேற்றுதான் நான் பொருளாதார அமைச்சருடன் பேசினேன். வசதிக்கேதும் குறைவில்லை என்று சொன்னாரே.”

“ஒரு விதத்தில் அவர் சொன்னது உண்மைதான் பிரபோ. ஆனால் தங்களின் புகழ்பெற்ற ஆட்சியில் மகாதொகைக்கரைப்பிற்கு நேரம் வந்துவிட்டது என்று சபையில் பெரும்பாலானோர் நினைக்கிறார்கள். மகாதொகைக்கரைப்பு என்றாலே மகா செலவு என்பதுதான் மனதிற்கு வரும். அப்படியிருக்கையிலே மகாதொகைக்கரைப்பையும் நிறைவேற்றி தாங்கள் ஆனந்த மாளிகையையும் கட்ட முடியுமா என்றுதான் கேள்வி.”

“அது என்ன செலவு, அபார செலவு?” என்கிறான் அர்தனி. “நமது சைன்யங்களை சூர தேசத்திற்குள் அனுப்பி காண்பதையெல்லாம் பஸ்பம் ஆக்குவதில்

என்ன செலவு இருக்கிறது? அதற்கேற்ப நம்மிடம் ஆயுதங்கள் இல்லையா என்ன?”

“முடியும் அரசே. ஆனால் மகாதொகைக்கரைப்பு என்பது சாதாரணப் போர் அல்லவே. நமது சைன்யங்கள் சூரதேசத்திற்குள் சென்று தராதரமற்ற விதத்தில் நாசம் செய்ய முடியாது. சரியான முறைப்படி மகாதொகைக்கரைப்பை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றால் நமது படைவீரர்களுக்கு பல மாதங்களுக்கு பயிற்சி அளிக்கவேண்டும். சூரர்களில் யாரைக் கொல்வது யாரை விட்டு வைப்பது என்றும், கொல்லப்படுவோரை மனிதாபிமான முறையில் எப்படிக் கொல்வது என்றெல்லாம் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டும். அத்தகைய போரில் நமது வீரர்கள் பலரும் உயிரிழப்பார்கள். அவ்வீரர்களின் குடும்பத்தினருக்கு பரிகாரம் செய்யவேண்டும். இத்தகைய செலவுகள் எல்லாம் நமது கருவூலத்தின் நிலைமையை பாதிக்கும் பிரபோ.”

“சொல்லுங்கள் சபையோரே. நமது தளபதியார் அதமந்தி சொல்வது நிஜம்தானா?” என்கிறான் அர்தனி.

“ஆமாம் அரசே.” என்று எல்லோரும் கோஷிக்கிறார்கள், ஆங்கிபதியைத் தவிர. அவர் மட்டும் ‘என்னடா எலி எட்டு முழம் கட்டுகிறது? இங்கு ஏதோ சரியில்லை போலிருக்கிறதே’ என்றபடி ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருக்கிறார்.

“அப்போது சரி” என்கிறான் அர்தனி. “முதலில் மகாதொகைக்கரைப்பை எப்போது நிறைவேற்றப் போகிறோம் என்பதைத் தீர்மானிக்கலாம். தளபதியாரே அந்த விஷயத்திலும் நீர் ஏதாவது ஆலோசனை தர விரும்புகிறீர்களா?”

“மகா பிரபோ...” என்கிறான் அதமந்தி தலைவணங்கி “... இவ்விஷயத்தில் நான் எப்படி ஆலோசனை தருவேன்? நமது மாண்புமிகு சபையல்லவா கூடி ஆலோசித்து பரிந்துரையை தங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ளவேண்டும்?”

“ம்ம்ம்...” என்றவாறே அர்தனி
முகவாய்க்கட்டையின் மீது விரலை வைத்து
யோசனையில் இறங்குகிறான்.

“ஆனால்...” என்று தொடர்கிறான் அதமந்தி. அர்தனி
உடனே ஒரு நிவாரணம் கண்டாற்போல் அதமந்தியைப்
பார்க்கிறான். ஆங்கிபதி ஒரு புதிருக்கு விடை
தேடுவதுபோல் இச்சம்பாஷணையைக் கூர்மையான
ஆர்வத்துடன் பார்க்கிறார்.

“... ஆனால் ... மகாதொகைக்கரைப்பைப் பற்றி
பாரபட்சமின்றி முடிவுகள் எடுக்க நமது சபை சற்று
மாற்றியமைக்கப்படவேண்டும் மன்னா. அதுவே நமது
வழக்கம். முக்கியமாக சூரர்களால் பாதிக்கப்பட்ட
சௌரியர்கள் மகாதொகைக்கரைப்பு நடந்து முடியும்
வரை ஆலோசனைக் குழுவிலிருந்து ஓய்வு பெற
வேண்டும். இல்லையேல் அவர்களுக்குள்ள பழியுணர்வு
நடுநிலையான தீர்மானம் எடுப்பதைத் தவிர்க்க
வாய்ப்புண்டு.”

“நன்கு சொன்னீர்கள் அதமந்தியாரே.” என்றுரைத்த
அர்தனி சபையை நோக்குகிறான். “நமது
மதிப்புக்குரிய தளபதியார் சொன்னது சரிதானே?”

சபையோரும் எதிர்பார்த்தபடியே ஆடுபோல்
தலையாட்டுகிறார்கள். ஆங்கிபதி மட்டும் ஏதோ
சொல்ல வருகிறார். ஆனால் அர்தனி அவருக்கு
வாய்ப்புக் கொடுக்காமல் தொடர்கிறான்:

“ஆகட்டும் தளபதியாரே. சூரர்களால் பாதிக்கப்பட்ட
சௌரியர்கள் நம் சபையில் யார் என்று உமக்குத்
தெரியுமா?”

“தெரியும் மன்னா. கடந்த பல்லாண்டுகளாக நமது
தேசப்பாதுகாப்புப் பதிவுருக்களை ஆராய்ந்து பார்த்து
ஒரு பட்டியல் தயார் செய்திருக்கிறேன்.” என்று
சொல்லியபடியே அதமந்தி ஒரு பட்டியலை எடுத்து
அதிலிருக்கும் பெயர்களை ஒவ்வொன்றாய்
படிக்கிறான்.

சபையோரில் சிலர் தன் பெயர்
வாசிக்கப்படுவதைக் கேட்டு அதிர்ச்சியடைகிறார்கள்.

மற்ற சிலர் வேலையிலிருந்து சற்று ஓய்வு பெற மகிழ்ந்து புன்னகைக்கிறார்கள். சிலர் கண்டனம் தெரிவிக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவர்தான் ஆங்கிபதி.

“ஏதோ பிழை நேர்ந்திருக்கிறது அரசே.” என்கிறார். “சூரர்களினால் என் வாழ்க்கை பாதிக்கப்படவில்லையே?”

“அதமந்தி?” என்றபடி விவரங்கள் அறியாத அர்தனி அவர் கேள்வியை அதமந்தியின் திசை நோக்கி திருப்புகிறான்.

“பட்டியலில் பிழையேதும் இல்லை மன்னா. பல்லாண்டுகளுக்கு முன் நமது மாண்புமிகு ஆலோசனைச்சபைத் தலைவர் ஆங்கிபதியாரின் மகனின் உயிர்த்தோழனுடைய தாய் சூரர்களுடன் ஒத்துழைத்து அவர்களுடைய சதிக்கு உடந்தையாக இருந்து, மரணதண்டனை பெற்றார். அதற்குப்பிறகு தோழன் கண்காணாமல் மறைந்துவிடவே இவர் மகன் தன் உயிர்த்தோழனை இழக்க நேர்ந்தது. அதனால் இவர் குழுவில் பாரபட்சமின்றி கலந்துகொள்ளுதல் முடியாது.”

“இது என்ன அநியாயம் மன்னா!” என்று ஆட்டேபிக்கிறார் ஆங்கிபதி. “பல்லாண்டுகளுக்கு முன் நடந்த சம்பவம்... என்னை நேராக பாதித்த சம்பவம் கூட இல்லை. மகாதொகைக்கரைப்பு விஷயத்தில் என் அனுபவமும் பரிந்துரையும் நமக்கு மிக உதவியாக இருக்கும் என நான் நினைக்கிறேன். பெருமதிப்புக்குரிய தங்கள் தகப்பனாரின் ஆட்சியின் போது நடந்த மகாதொகைக்கரைப்பிற்கு நான்தான் அவருக்கு ஆலோசனை தந்தேன்.”

“இருக்கலாம் ஆங்கிபதியாரே இருக்கலாம். ஆனால் இம்முறை இந்தத் தீர்மானம் சிறிதளவுகூட பாரபட்சம் இல்லாமல் நடைபெறவேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். அது நம் மூதாதையர்களான சூரர்களுக்கு நாம் செய்யவேண்டிய கடமை என்று கருதுகிறேன்.” என்று ஒத்திகை பார்த்ததுபோல் ஒப்பித்துவிட்டு அதமந்தியின் கண்ணை அர்தனி

நோக்குகிறான். அவனும் மௌனமாக
ஆமோதித்தாற்போல் லேசாகப் புன்னகைக்கிறான்.
அதைக் கண்டு அர்தனி மகிழ்கிறான்.

“ஆனால்...” என்று ஆங்கிபதி எழுந்து கண்டனம்
செய்யத் துவங்குகிறார்.

“நிறுத்துங்கள் ஆங்கிபதியாரே. மன்னன் நானா
நீரா? மம்ம்?” என்று அதிகாரம் பூண்ட குரலுடன் மதுக்
கோப்பையை தூக்கி சப்தமாய் உரைக்கிறான். மது
தளும்பி பளிங்குத் தரையில் சிந்துகிறது.

வாயடைக்கப்பட்ட ஆங்கிபதி தயக்கத்துடன்
மீண்டும் உட்காருகிறார்.

அத்தியாயம் நாற்பது – யானியின் பிறந்தநாள்

யானியின் நான்காவது பிறந்தநாளன்று மாலை நேரம். லாமாவின் வீட்டுத் தோட்டத்தில் கொண்டாட்டம் நடைபெறுகின்றது. உற்றார் உறவினர்கள் எல்லோரும் குழந்தையை வாழ்த்த வந்திருக்கிறார்கள். யானி மற்ற குழந்தைகளுடன் ஓடி விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறாள். அப்போது வீட்டுத் திண்ணையின் பக்கத்தில் ஏகா, லாமா, ஜானிர்யா, மற்றும் வேறொருவர் யாரோ நின்றுக்கொண்டு பானகக் குவளையை கையில் வைத்துக்கொண்டு உல்லாசமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அப்போது அந்த விருந்தாளி தன் குவளையிலிருந்து ஒரு வாய் பானகத்தை ருசிபார்த்து கண்ணைமூடி ரசிக்கிறான். “ஆகா என்ன ருசியான பானகம்,” என்கிறான். “யார் இதைச் செய்தது? லாமா, நீயா?”

லாமா பதில் சொல்வதற்கு முன்னால் ஏகா குறுக்கிடுகிறான். “நல்ல ஆளைப் பார்த்தாய் போ. லாமாவாவது சமைப்பதாவது? இயந்திரங்களுக்கு ஊற்றும் எண்ணெய் போலல்லவா இந்த பானகம் இருந்திருக்கும்?” என்று ஒரு விளையாட்டு கேலியாய் பேசிவிட்டுச் சிரிக்கிறான். இதைக்கேட்ட விருந்தாளி கொல்லென்று சிரிக்கிறான். ஜானிர்யாவும் அவனுடன் சேர்ந்து சிரிக்கிறாள்.

அவள் சிரிப்பதைக் கண்ட லாமாவிற்கு உடனே மனம் புண்படுகிறது. கோபமும் உண்டாகிறது. ஜானிர்யாவைப் பார்த்து சற்று முறைக்கிறான். ஆனாலும் ஜானிர்யா அவனுடைய கோபத்தைத் தணிக்க முயற்சி செய்யாமல் இருந்துவிடுகிறாள். இப்படியிருக்க சில நொடிகளில் ஏதோ வெட்டிச் சாக்கு சொல்லி லாமா இவர்களிடத்திலிருந்து விடைபெற்று மற்றவர்களுடன் சம்பாஷணை செய்ய நகர்ந்துவிடுகிறான்.

கொண்டாட்டம் முடிந்து விருந்தினர்கள் எல்லோரும் சென்றபின் படுக்கையறையில் லாமா உர్రென்று முகத்தை தூக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவனும் ஜானிர்யாவும் கோபமாக வாதாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“என்ன சொன்னான்?” என்கிறான்.

“உனக்குத் தெரியுமே, நீதான் இருந்தாயே.” என்கிறாள்.

“இல்லை. நான் போன பிறகு...”

“புதிதாக ஒன்றும் சொல்லவில்லை. மீண்டும் எட்டுருக்கு மாற்றல் வேண்டும் என்று கேட்டிருந்தானாம். ஆனால் இப்போது எட்டுர் ராணுவப்படையில் வெற்றிடம் இல்லையென்றும் அதற்கு பதிலாக அவனை எல்லை நகரத்திற்கு மாற்றப் போகிறார்கள் என்றும் சொன்னான்.”

“மிக நல்லது.” என்கிறான் லாமா. “மீண்டும் வாளை ஏந்துவது அவனுக்கு உதவும் என்று நினைக்கிறேன்.”

ஜானிர்யா உடற்சியடைகிறாள். “நீ எப்படி இப்படி சொல்லலாம் லாமா? யானி அவன் மீது எத்தனை ஆசை வைத்திருக்கிறாள் தெரியுமா?”

வெடுக்கென்று லாமா பதிலளிக்கிறான்: “தெரியும் தெரியும். யானி மட்டும் இல்லை...”

“நிறுத்துகிறாயா லாமா!” என்கிறாள் எரிச்சலுடன். “நான்தான் ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேனே-”

“ஒன்றும் சொல்லவில்லை ஜானிர்யா! ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஏனெனில் மற்றவர்களைப் போல் நானும் துருவி துருவிக் கேட்பதில்லை.”

“ஓ கேட்கிறாய் லாமா. நன்றாகக் கேட்கிறாய். கேள்விகள் இல்லாமல் உனக்குத் தெரிந்தவிதத்தில் ஊடுதலுடன் கேட்கிறாய். ஏன்தான் உனக்கு இப்படியெல்லாம் குதர்க்க எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றனவோ! பாவம் ஏகா. அனாதை.

ஆதரவின்றி கிடந்தபோது அப்பாதான் அவனை ஏற்றுக்கொண்டார்.”

“அது அப்போது ஜானிர்யா. அவன் இன்னும் சிறு குழந்தையல்ல. தன்னைத்தானே பார்த்துக்கொள்ளத் தெரியும்-”

“அதற்கும் இதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை லூமா. முக்கியமானது என்னவென்றால் அவன் இப்போது நம் குடும்பத்தில் ஒருவன் போலாகி விட்டான்-”

“யார் குடும்பத்தில் ஜானிர்யா? உன் குடும்பத்திலா, என் குடும்பத்திலா?”

ஜானிர்யா இதைக் கேட்டு அதிர்ச்சியடைகிறாள். வெகுநேரம் இருவரும் ஒன்றும் பேசாமலே மௌனமாக இருக்கிறார்கள். அதற்குப் பின் சற்று மிருதுவான குரலில் மெல்லப் பேசுகிறான்:

“நான் ஒரு உணர்ச்சியற்ற மிருகம் இல்லை ஜானி. எனக்கும் ஒரு இதயம் உள்ளது...”

“எனக்குத் தெரியும் லூமா. நான் இவ்வுயிர் கொண்டிருக்கும்போதே அது விசாலமாகி பார்க்கவேண்டும் என்றுதான் ஆசைப்படுகிறேன்... அந்த ஆசை ஒன்றுதான் என் உயிரை பிடித்து வைத்திருக்கிறது.”

மேலும் சற்று நேரம் மௌனம். மேலும் மிருதுவான குரலில் லூமா தொடர்கிறான்: “என்னைத் திருமணம் செய்துகொண்டதில் ஏமாற்றம் அடைந்துவிட்டாயா கண்ணே?”

“கலைஞர்கள் ஏமாற்றம் காண்பதில்லை லூமா. நம்பிக்கை மட்டுமே கொள்வார்கள்... நான் உன்னை உயிருக்குயிராய் காதலிக்கிறேன் என் கண்ணே. அது உனக்குத் தெரியவேண்டும் என்றுதான் ஆசைப்படுகிறேன்.”

லூமா ஒன்றும் சொல்லாமல் அப்படியே இருக்கிறான். சில நொடிகளுக்குப் பின் ஜானிர்யா மீண்டும் தொடர்கிறாள்:

“ஒருநாள் நீயும் மானிட ஜென்மம் கொண்ட ஒருவர் மீது உயிர்க்காதல் கொண்டு அந்த உணர்ச்சிகளை அறிந்து புரிந்து கொள்வாய் என்று நம்புகிறேன். ஆனால் அதுவரை நீ சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டும் என்றுதான் விரும்புகிறேன்... நீ சந்தோஷமாக இருக்கிறாயா லுமா?”

கனம் நிறைந்த இருஷணங்களுக்குப் பின் லுமா மெல்லப் பேசுகிறான், தனக்குத் தானே பேசுவது போல். “ம்ம்ம்... சந்தோஷம்... திருப்தி... பொறுமை... உலக மேம்பாட்டு நீதிமன்றத்தில் குற்றவாளிகள் என்ற தீர்ப்பு பெற்றும் சுதந்திரமாக நடமாடும் மும்மூர்த்திகள்! ஒரு சந்தோஷமான மனிதன் உபயோகமற்ற மனிதனாகிவிடுகிறான். சந்தோஷமே பயனின்மைக்கு மூலகாரணம். அதிசந்தோஷம் அதைவிட பெரும்பயனின்மைக்குக் காரணம்.”

“எனக்குப் புரிகிறது கண்ணே. ஆனால் மேம்பாடு சுயமாகவே பயனுள்ள ஒரு விஷயமா அல்லது ஆன்மஞான பரமானந்தம் பெறுவதற்காக பயன்பெற்றதா?”

லுமா ஒன்றும் சொல்லாமல் அப்படியே மல்லாக்கப் படுத்துக்கொண்டு உட்கூரையை இலக்கற்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். அகலில் பிழம்பு திக்கித் திக்கி ஒளி கக்கிய பிறகு சாந்தம் அடைகிறது. இருள் சூழ்கிறது.

அத்தியாயம் நாற்பத்தி ஒன்று – கீரரின் உபதேசம்

மாலை நேரம். சோபனாம்ருத ஏரிக்கரை. கீரரும் லாமாவும் எப்பொழுதும்போல் இங்கு வந்து அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“உனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா லாமா?” என்கிறார் கீரர். “என்னால் உனக்குக் கற்றுக்கொடுக்க முடிந்த அனைத்தும் ஒருநாள் உனக்குத் தெரிந்துவிடும் என்று சொன்னேனே. அந்தநாள் வந்துவிட்டது என்று நான் நினைக்கிறேன். நீ என்ன நினைக்கிறாய்?”

“இல்லவே இல்லை குருநாதா. நான் உங்களிடம் கற்கவேண்டிய பல விஷயங்கள் இன்னும் மீதமுள்ளன என்றுதான் நினைக்கிறேன்.”

“அப்படியா?”

“ஆம் சுவாமி. அப்படித்தான். உதாரணமாக அழியாச்சுடரைப் பற்றி...”

“ஆஹ்... அழியாச்சுடர்...” என்கிறார் ஆழ்ந்த வியப்புணர்ச்சியுடன். “விசித்திரமான சமாசாரம் அது. பிரபஞ்சத்தின் அடிப்படையான அழியாச்சுடரைப் பற்றிய ஞானத்தைக் கேட்கிறாய் லாமா. உன்னைப்போல் கோடிக்கணக்கானவர்கள் அழியாச்சுடரை அறியும் அரிய வாய்ப்பைத் தேடுகிறார்கள். ஆனால் அதை அறிவதற்கு முன் ஒருவன் தன்னையே அறிய வேண்டும். தன்னறிவு பெற்றால் அழியாச்சுடர் ஞானம் தானாகவே வந்து விடும். தன்னறிவு இல்லையேல் அழியாச்சுடர் ஞானம் கிட்டாது. ஆகையால் நீ கேட்க வேண்டிய கேள்வி அழியாச்சுடரைப் பற்றியல்ல. உன்னைப்பற்றி. உன் உள்ளத்தைப் பற்றி. உன் உள்ளத்தின் உள்ளமான உனது ஆன்மாவைப் பற்றி. தன்னறிவாற்றல் மிகுந்த உன்னை அழியாச்சுடர் ஞானம் தானாகவே ஒரு நாள் தேடி வரும். என்ன அவசரம்?”

“சுவாமி... தாங்கள் வாயால் இஞ்ஞானத்தை நான் பெற விரும்புகிறேன். அப்பேற்பட்ட பாக்கியம் எனக்கு உண்டா?”

கீரர் பாசமும் பரிதாபமும் பொங்கும் பார்வையுடன் அவன் பக்கம் திரும்புகிறார். “மகனே, நீ ஆசைப்படுவது தவறல்ல. ஆனால் நீ ஆசைப்படும் பொருள் ஒருவரால் மற்றொருவருக்குக் கொடுக்க முடிந்ததும் அல்ல. நீ கேட்பது உன்னிடமே உள்ளது என்பதை என்னால் நினைவூட்ட மட்டுமே முடியும்.” என்று சொன்ன கீரர் புராணச்சுவடிகளிலிருந்து ஒரு கவிதையை பாடுகிறார்:

“யாரிச்சம் சித்தவிதையை மனத்தினுள் பதித்தது?

யாருக்காக முதல் முறை உன் உயிர்சுவாசம் உதித்தது?

யார்சொல் பணிந்தநல் நா உன் வாக்கைப்பாடித் துதித்தது?

உன் கண்ணோ உன் காதோ – அவை யாரை வணங்கி மதித்தது?”

சொல்கிறேன் கேள்:

“செவியினுடைய செவியே அது. உன் மனதினுடைய மனமே அது.

சொல் கூறும் சொல்லே அது. உயிர் சுவாசத்தின் சுவாசமே அது.

காட்சி பெரும் கண்ணே அது. இதை அறிந்த பரம ஞானிகள்

தன்னுடலைக் கடந்தார். இவ்வுலகைக் கடந்தார்.

புனர் மரணத்தைத் துறந்தார்.”

கண்ணை மூடிக்கொண்டு தான் பாடிய பாட்டை தானே சில நொடிகளுக்கு ரசிக்கிறார். பின் “இவ்வுலகில் பலருக்கு அழியாச்சுடரைப் பற்றியும் ஆன்மாவைப் பற்றியும் பேசப் பிடிக்கும். அவர்களில் சிலர் ஆன்மஞானம் கண்டுவிட்டதாகவும்

சொல்கிறார்கள். ஆனால் நான் ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன் லாமா: ‘நீ நிஜமாகவே இவ்வுலகில் சஞ்சரிக்கிறாய் என்பது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?’”

“நான் இருப்பதை நானே உணர்கிறேன் சுவாமி.”

“ஆனால் உன் சரீரம், நினைவுகள், ஆசாபாசங்கள் அனைத்துமே ஒரு கனவாக இருக்கலாமே. நீ எப்படி அதை உறுதியாகச் சொல்ல முடியும்? என்ன நிச்சயம்?”

“என் சரீரம், நினைவுகள், ஆசாபாசங்கள் அனைத்துமே ஒரு கனவாக இருக்கலாம். அவை அனைத்தும் அநிச்சயம் என்று ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஆனால் இந்த கனவைக் காணும் நீதிக்கப்பாற்பட்ட என் உள்ளம் இருக்கிறதே – அது நிச்சயம் உள்ளது என்பது மட்டும் எனக்கு உறுதியாக தெரிகிறது குருநாதா.”

“ம்ம்ம்... ஆளுமையற்ற உள்ளம். அதுதான் உன் ஆன்மா என்கிறாய் அல்லவா?”

“ஆம் சுவாமி.”

அப்போது மற்றவர்களை உதாரணமாய் எடுத்துக்கொள். என்னை எடுத்துக்கொள். அல்லது ஜானிர்யாவை எடுத்துக்கொள். எங்களுக்கும் அதுபோல் ஒரு ஆன்மா உள்ளதா? இப்பொழுதும் அதேபோல் உறுதியுடன் உன்னால் பதிலளிக்க முடியுமா?”

நீண்ட ஆழ்ந்த மௌனம் நிலவுகிறது. பேரறிவு படைத்த லாமா வாயடைத்து போகிறான்.

“சுவாமி... எனக்கும் மற்றவருக்கும் என்ன வித்தியாசம்? எனக்கு ஒரு உள்ளம் இருக்கிறது என்றால் மற்றவருக்கும் உள்ளது என்றுதானே நான் அனுமானிக்க முடியும்?”

“நல்ல பதில் லாமா. அனுமானம் – இப்போது சொல். அனுமானம் உறுதிபடைத்ததா?”

மீண்டும் லாமா பதில் சொல்ல முடியாமல் மௌனத்திற்கு அடிமையாகிறான். கீரர் தொடர்கிறார்:

“பார்த்தாயா லுமா? மற்றவர்களுக்கும் உள்ளம் உள்ளது என்பதை உன்னால் அனுமானிக்க மட்டுமே முடியும். நிச்சயத்துடன் அறிய முடியாது. இப்படியிருக்க மற்றவர்கள் உள்ளார்கள் என்பதே அநிச்சயம்தானே? உன் ஆளுமையே அநிச்சயம் தானே? வெளியுலகே அநிச்சயம் தானே? அழியாச்சுடர் வெளியுலகைச் சார்ந்தது என்றால் அதுவும் அநிச்சயம் தானே? நிச்சயமாகத் தெரிகின்ற ஒரே விஷயம்...” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவன் பக்கம் திரும்பி தனது ஆள்காட்டிவிரலால் அவன் நெஞ்சைக் குத்துகிறார்.

“... உனக்குள் புதைந்து அனைத்தும் உணரும் உன் உள்ளத்தின் உள்ளமான ஆன்மா மட்டும்தானே? நான்... ஜானிர்யா... மற்றவர் எல்லோரும்... இயந்திரங்களோ அல்லது உன் கற்பனை புனைந்த புதினங்களோதானே?”

நீண்ட அமைதிக்குப் பிறகு லுமா பேசுகிறான். “அது எப்படி சுவாமி? மனிதர்கள் அனைவருக்கும் இத்தனை ஒற்றுமை இருக்கும்போது என்னைத் தவிர மற்றவர்கள் அனைவரும் இயந்திரங்கள் என்பதை எப்படி ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்?”

கீரர் புன்னகைக்கிறார். “உன்னைப்பற்றி அதுதான் எனக்கு மிகவும் பிடித்த விஷயம். எப்பொழுதும் சரியான கேள்விகளையே கேட்பாய். பதில் அளிப்பது மகா சுலபம். சரியான கேள்விகளைக் கேட்பதோ மிகக் கடினமானது. உன் கேள்விக்குப் பதில் ஒரு பரம ரகசியம் லுமா. யாரும் உன்னிடம் சொல்லமாட்டார். ஏனெனில் யாருக்கும் உன்னிடம் சொல்ல இயலாது.

ஒவ்வொருவருக்கும் ஆன்மா ஒன்று உள்ளது என்பதை நாம் நம்ப வேண்டுமாம், ஆனால் அதற்கு கடுகளவு கூட ஆதாரம் கிடையாதாம் ... நமக்கு மட்டும் ஒரு ஆன்மா உள்ளது என்பதற்கு மட்டும் தான் நம்மால் ஆதாரம் காண முடியுமாம்... வேடிக்கையாக இல்லை?"

லுமா அவர் சொன்னதைப் பற்றி ஆழ்ந்து யோசிக்கிறான். சில நொடிகளுக்குப் பின் கீரர் தொடர்கிறார்:

"... சிலர் அழியாச்சுடரின் புனிதமான ஒளியில்தான் நம் ஆன்மாக்கள் உதித்தன என்பர். வேறு சிலர் அழியாச்சுடரின் எண்ணற்ற பாகங்களே மானிட ஆன்மாக்களாகும் என்பர். ஆனால்..."

லுமா ஆர்வத்துடன் கேட்டுக்கொண்டு இருக்கிறான்.

"... உன்னை ஒன்று கேட்கிறேன் என் மகனே. உன் தர்க்கஞானத்தைப் பயன்படுத்தி இதற்கு விடைசொல்: உன் ஆன்மாவிற்கு ஆளுமை இல்லை என்று நீ கூறினாய் அல்லவா? அப்போது எனக்கும் ஒரு ஆன்மா இருக்கிறது என்று தற்காலிகமாக வைத்துக்கொண்டால் அதற்கு ஆளுமை உண்டோ?"

"இல்லை குருநாதா. பிறருக்கு ஆன்மாக்கள் இருந்தால், அவற்றிற்கும் ஆளுமை இருக்க முடியாது."

"அப்போது சிந்தித்துப் பார் லுமா. என் ஆன்மாவிற்கும் உன் ஆன்மாவிற்கும் என்ன வித்தியாசம்? உன் ஆன்மாவிற்கும் மற்ற ஜீவராசிகளின் ஆன்மாக்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? இந்த விஸ்வத்திற்கே ஒரு ஆன்மா இருந்ததென்றால் உன் ஆன்மாவிற்கும் இந்த விஸ்வத்தின் ஆன்மாவிற்கும் என்ன வித்தியாசம்? அனைத்தும் ஒன்றே அல்லவா?"

கீரர் சொன்னது அனைத்தும் லுமாவிற்கு சரியெனப்படுகிறது. ஆனால் அவற்றின் உண்மையை உள்ளூர உணரமுடியவில்லை. ஆழ்ந்த கருத்துள்ளவை என்று மட்டும் புலப்படுகிறது. ஆகையால் சிந்தனையில் மூழ்கி, நீரில் தோன்றி அடங்கும்

ஓய்வில்லா

அலைகளை

மும்முரமாகப்

பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

கீரர் தொடர்கிறார்:

“நான் கண்டதைச் சொல்கிறேன் குழந்தாய். அழியாச்சுடர்ஞானம் அடைந்து அத்துடன் ஐக்கியமான பின் நீயும் இதைத்தான் உணருவாய். நம் ஆன்மா அழியாச்சுடரின் ஒளியில் பிறந்ததும் இல்லை, அதன் எண்ணற்ற பாகங்களில் ஒன்றும் இல்லை, அதன் தயவிலும் இல்லை. ஏனெனில் அழியாச்சுடர் என்பது ஒரு உள்ளுணர்ச்சி. சிவமான இவ்வுணர்ச்சி எல்லாவற்றிற்கும் மேல் விரும்பத்தக்கது. வார்த்தையைக் கவனி லுமா **விரும்பவேண்டியது** அல்ல. **விரும்பத்தக்கது**. அந்த உள்ளுணர்ச்சியே ஒவ்வொரு மனிதனின் மையம் ஆகும். அதுதான் அவன் ஆன்மா. அது மட்டுமே நிச்சயம். அது மட்டுமே நிஜம். ஆகவே ஆன்மாவே அழியாச்சுடர். அழியாச்சுடரே ஆன்மா. அதை அடைய விரும்புவதே நம் வாழ்க்கையின் ஒரே நேர்மையான நாட்டம். ஒரே உன்னதமான நோக்கம். நீ இவ்வுலகில் எதை நேசித்தாய் என்றாலும் உன் ஆன்மாவை அடைய விரும்பிதான் நேசிக்கிறாய். நீ என் மீது கொண்ட பாசம் என் மீது கொண்டதல்ல. அழியாச்சுடரான உன் ஆன்மாவின் மீது கொண்டதுதான். நீ ஜானிர்யாவை நேசிப்பது அவளுக்காக இல்லை. அழியாச்சுடரான உன் ஆன்மாவிற்காகத்தான். நீ உன்னையே நாடுவது உன் சரீரத்திற்காகவோ, உன் நினைவுகளுக்காகவோ, உன் ஆசாபாசங்களுக்காகவோ அல்ல. அழியாச்சுடரான உன் ஆன்மாவிற்காகத்தான்.

ஆக... என் ஆன்மாவும், உன் ஆன்மாவும், ஜானிர்யாவின் ஆன்மாவும், மற்ற ஜீவராசிகளின் ஆன்மாக்களும், இப்பிரபஞ்சத்தின் ஆன்மாவும் ஒரே ஆன்மாதான்... அதனால்தான் அழியாச்சுடர்ஞானம் கொண்டவர்களுக்கு நேர்மையுடன் மெய்க்கருணையையும் உணர்முடியும். பிறர்க்கெனச் செய்வதெல்லாம் தனக்காகச் செய்துகொள்வதே என்ற உண்மையை அவர்கள் உணர்ந்துவிடுவார். பிறநலமே சுயநலம் ஆகிவிடும்.”

தொடுவானருகில் வந்த சிவந்த சூரியவதனத்தின் முன் ஒரு பட்சி வட்டமிட்டு அதைத் தழுவுகிறது. அந்தப் பட்சியின் பாதைபோல் தனது யோசனைகள் இருப்பதை லுமா உணர்கிறான். கீரர் சொன்ன கருத்துக்கள் ஒன்றுக்கு மற்றொன்று காரணமாய் இருக்கின்றன. அதனால்தான் தன்னால் அவற்றில் குறை கண்டுப்பிடிக்க முடியவில்லை என்று லுமா நினைக்கிறான். ஆனாலும், அக்கருத்துக்கள் அனைத்திற்கும் ஒருமித்த அடிப்படை என்னவென்று தெரியாமல் தேடுகிறான். அப்போது கீரர் அவன் தலையை ஆசையாகத் தடவிக் கொடுத்து மெல்ல தொடர்கிறார்:

“உனக்கு இக்கருத்துக்களின் உண்மை உடனடியாகப் புலப்படவில்லை என்று வருந்தாதே லுமா. எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு காலம் வரும். ஒரு நாள் இதை நீயும் அறிவாய். அதுவரை இது உண்மையா பொய்யா என்று உனக்குத் தெரிய வாய்ப்பில்லை – அனாவசியமாக தேடவேண்டாம், உன்னை நீயே தண்டித்துக் கொள்ளவேண்டாம். நீ ஏற்றுக்கொண்டாயானால் தற்போதய நிலையில் உன்னால் நான் விளக்கிய தத்துவத்தை அறிவாக மட்டுமே காண இயலும்.”

லுமா ஒன்றும் சொல்லாமல் அஸ்தமிக்கும் சூரியனையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

“என் மகனே,” என்கிறார் கீரர். “நீ பற்பரிமாணதர்க்க ரீதியில் சிறந்த சிந்தனையாளனாகிவிட்டாய். ஆனால் நீ கேட்ட கேள்வியின் விடை கிடைப்பதற்கு பரிமாணங்களைக் கடந்து நிர்பரிமாண தர்க்கரீதியில்தான் தேடவேண்டும்.”

இப்படிச் சொன்ன கீரர் தானும் அடிவானில் இறங்கிய அரைசூரியனின் அழகை ரசிக்க அப்பக்கம் திரும்பி அமர்ந்துகொண்டு நடைக்கோலின் மீது இரு கைகளையும் ஊன்றி, ஒரு நிமிடத்திற்கு தன்னை மறக்க தனக்குத்தானே அனுமதிக்கிறார். நிலைமீட்டிய பிறகு அடிவானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே தொடர்கிறார்:

“இன்னும் ஒரே ஒரு கருத்துதான் உன்னிடம் நான் விட்டுச்செல்ல விரும்புகிறேன் மகனே...”

“... அழியாச்சுடரை அறிவது மிகக் கடினமான காரியம் ஆனாலும் அதை ஒருவரால் அறிய முடியும். அவ்வாறு அதை அறிந்தவருக்கு கற்பனைக்கிட்டாதளவு சக்தி கிடைத்து விடும். ஆனால் அப்பேற்பட்ட அறிதல் அரிதாயினும் அழியாச்சுடர்ஞானம் ஆகாது. அழியாச்சுடரை தனக்குள்ளும் பிறர்குள்ளும் உணர்ந்தவருக்கு...”

... நம் உள்ளத்தின் உள்ளமான ஆன்மாவைப் பொறுத்தவரை நாம் அனைவரும் முழுதொத்த வகையில் ஒன்றுதான் என்று உணர்ந்தவருக்கு – கற்பனைக்கெட்டாதளவு கருணை உண்டாகும். அதுவே அழியாச்சுடர்ஞானம். இப்படியிருக்க ஒருநாள் நீ அழியாச்சுடரை அறிந்து உணரவும் செய்வாய் என்று நான் நம்புகிறேன். ஆனால்...”

லாமாவை திரும்பிப் பார்க்கிறார். கண்ணில் லேசாக கவலை தெரிகிறது.

“... உனக்கு அழியாச்சுடர்ஞானம் பிறப்பதற்கு வெகு நாட்களுக்கு முன்னரே அழியாச்சுடரை அறிந்து விடுவாய் என அஞ்சுகிறேன். அதனால் நான் உன்னிடம் இடப்போகும் ஒரு கோரிக்கையை மனதில் என்றும் வைத்துக்கொள்: என்றுமே கருணையுடன் நடந்துக்கொள். மெய்க்கருணை காண்பது கடினமென்றாலும் தெரிந்தே பொய்க்கருணைக் காட்டு. அதிமுக்கியமாக... தனக்குத்தானே நேர்மையாக வாழ்ந்தால் மட்டுமே ஒருநாள் பரமார்த்தம் தெரியவரும். நானும் உன்னுள் இருப்பதைக் காண்பாய். ஆகவே நீ ஒரு நாடகமாட வேண்டியது அவசியமாக இருக்கும்போதெல்லாம் நீ ஒரு நடிகன் என்பதை என்றுமே மறவாதே.”

உடனே பல்லாண்டுகளுக்கு முன் இறந்த தன் தாயின் ஞாபகம் லாமாவிற்கு வருகிறது. கண்களில் நீர் ததும்புகிறது. தன்னையறியாமலே எழுந்து கீரரின் முன் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, அவர் பாதங்களைப் பற்றுகிறான்.

“இப்படி நீங்கள் சொல்வதைக் கேட்க எனக்கு மிகவும் கவலையாக இருக்கிறது குருநாதா. ஏதோ நாங்கள் உங்களை இழக்கப்போவது போலல்லவா பேசுகிறீர்கள்.”

“கவலைப்படாதே என் அன்பு மகனே.” என்று சொன்னபடி லாமாவை கீரர் ஆசீர்வதிக்கிறார். எனக்கு என்றுமே அழிவு இராது. பாழடையும் இச்சரீரம் உபயோகமற்று போகும்வரை இதைத் தரித்திருப்பேன். ஆனால் அழியாச்சுடர்ஞானத்தை நாடும் சாதுக்களையும் துறவிகளையும் பாதுகாக்க, அவர்களுடைய முயற்சிக்குத் தடையாய் இருக்கும் மனிதர்களை பாதையிலிருந்து விலக்க, இவற்றிற்கு சாதகமான நீதிநெறியை நிலைநாட்டுவதற்காக, மானிடர்களின் சுயரூபத்தை அவர்களுக்கே நினைவூட்டி அறிவுறுத்துவதற்காக மீண்டும் மீண்டும் இந்த ஆன்மா வெவ்வேறு வடிவுகளில் உருப்பெற்று சம்பவிக்கும்.”

ஏனென்று தெரியாமல் லாமாவிற்கு அழுகை பொங்குகிறது. கீரரின் பாதங்களின் மீது தனது நெற்றியை வைத்து மெல்ல விம்முகிறான். கண்ணீரினால் பாதாபிஷேகம் செய்கிறான்.

அழகான பெளர்ணமி நாள். வெள்ளி முழுச்சந்திரன் எழுந்து தங்கச் சூரியனுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்புகிறது.

அத்தியாயம் நாற்பத்தி இரண்டு - சஞ்ஜீவாத்மனஸ்துதே

அன்றிரவு லூமா ஒரு தீவிரமான முடிவு எடுத்தாற்போல் தன்னைத்தானே தன் படிப்பறைக்குள் சிறைப்படுத்திக்கொள்கிறான். மேசையின் முன் அமர்ந்து முன்போல் அடி இழுப்பறையைத் திறந்து பழங்காலத்துக் காகிதச்சுருளை ஜாக்கிரதையாக எடுத்துப் பிரித்து தனக்கு முன் வைத்துக்கொண்டு ஆராய்கிறான். மீண்டும் வேறொரு வெற்றுக்காகிதத்தில் ஏதேதோ கிறுக்குகிறான். இப்படி எழுதிக்கொண்டிருக்கும்போது இடையிடையே பல முறை அலமாரிகளிலிருந்து மேலும் சில புத்தகங்களை எடுத்துவந்து தனக்கு முன் திறந்து வைத்துக்கொண்டு பக்கங்களைப் புரட்டி அவற்றில் வெவ்வேறு இடங்களில் எதையோ தேடுகிறான். மீண்டும் காகிதங்களில் விதவிதமான சமன்பாடுகளை எழுதிப்பார்க்கிறான். மீண்டும் பலமுறை இவ்வாறு எழுதப்பட்ட காகிதங்களை கசக்கி விரக்தியுடன் அறையோரத்தில் உள்ள ஒரு குப்பைத்தொட்டிக்குள் வீசி எறிகிறான். தொட்டி நிரம்பி வழிகிறது.

இதற்கிடையில் ஜானிர்யா படிப்பறைக்குள் நுழைந்து காய்ச்சிய பால் கொண்ட குவளை ஒன்றை மேசையின் மீது அவனுக்கு முன் வைக்கிறாள். வேண்டாம் என்று தலையசைத்து நன்றி சொல்வது போல் அவளுடைய புறங்கையை லேசாகத் தட்டிக்கொடுத்து 'கவலைப்படாதே ஜானி. நீ போய் யானியுடன் உறங்கு' என்று சமிக்ஞை செய்கிறான்.

“சோர்வடைந்து இருக்கிறாயே லூமா, சற்று உறங்கிவிட்டு காலை மீண்டும் வேலையைத் துவங்கேன்?” என்கிறாள்.

“இல்லை ஜானி. பல்லாண்டுகளாக என்னை ஸ்தம்பித்து வைத்திருந்த புதிரின் விடை ஒன்று பறிக்கத்தக்க தூரத்தில் இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. இந்நிலையில் என்னால் அதைத் தேடுவதைத் தவிர

வேறு ஒன்றுமே செய்யமுடியவில்லை. நீ சென்று உறங்கு. எனக்காக விழித்திருக்க வேண்டாம்.” என்கிறான்.

ஜானிர்யா அவன் ஈடுபட்டிருக்கும் காரியம் அவனுக்கு மிக முக்கியமானது என்பதை உணர்ந்து வற்புறுத்தாமல் பின்புறமாக அவன் கழுத்தை ஒருமுறை கட்டி உச்சியில் ஒரு ஆசைமுத்தம் கொடுத்துச் சென்று விடுகிறான்.

இப்படியே நேரம் செல்ல நள்ளிரவைத் தாண்டி விடுகிறது. ஜானிர்யா விட்டுச்சென்ற பால் குவளை அப்படியே மேசையின் மீது இருக்கிறது. சுவற்றில் தொங்கும் விளக்கு மங்கலாகிறது. அப்போது சேவகன் ஒருவன் கையில் ஒரு எண்ணெய் குப்பியுடன் உள்ளே நுழையும்போது லாமா அங்குதான் இன்னும் இருக்கிறான் என்பதைக் கண்டு சற்று திடுக்கிடுகிறான். நிலைமீட்டியபின் விளக்கிற்கு எண்ணெய் ஊற்றி பிரகாசிக்க வைத்து லாமாவை நோக்கி “உங்களுக்கு ஏதாவது வேண்டுமா ஐயா? கொண்டு வரட்டுமா?” என்று பணிவுடன் கேட்கிறான். லாமா ‘வேண்டாம்’ என்றபடி தலையசைத்து, பால்குவளையை எடுத்துச் செல்லும்படி சமிக்கை செய்கிறான். பால் அருந்தப்படாமல் ஏடு தட்டி இருக்கிறது.

மேலும் நேரம் கழிகிறது. விடிந்து விடுகிறது. யானி அறையினுள் “அப்பா!” என்று கத்தியவாறே ஓடி வருகிறான். ஆசையுடன் அவளை அணைத்து முத்தமிட்டு, “இப்போது அப்பாவை தொந்தரவு செய்யதே கண்ணு. நான் பிறகு உன்னுடன் விளையாடுகிறேன்” என்று சொல்லி அனுப்பிவிடுகிறான். சற்று நேரத்துக்குப்பிறகு சேவகன் ஒரு தட்டில் உணவு கொண்டு வருகிறான். ஆனால் லாமா அவனையும் “உணவு வேண்டாம்” என்று சொல்லி அனுப்பிவிடுகிறான்.

அப்படியே பிற்பகல், மதியம், மாலை என்று நேரம் கழிந்து மீண்டும் இரவாகிறது. லாமா உட்கார்ந்த

இடத்திலேயே மேலும் பற்பல புத்தகங்களை
புரட்டிப்பார்த்து ஆராய்ந்து, காகிதங்களில்
விதவிதமாய் என்னென்னவோ கணிதச் சின்னங்களை
எழுதி கிறுக்கிக் கசக்கி போட்டுக்கொண்டு
முயற்சியில் கைவிடாமல் ஒரே மூச்சாய்
இறங்கியிருக்கிறான். நாள் முழுதும் தண்ணீர் கூடக்
குடிக்காமல் இருந்த இடத்திலேயே பழியாய் கிடந்து
பாடுபடுகிறான். அலமாரிகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட
புத்தகங்கள் மேசை மீது வைக்க இடமின்றி அவன்
பக்கத்தில் தூண்கள்போல் அடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்நாள் நள்ளிரவைத் தாண்டும்போது
அவனையறியாமலேயே மேசையின் மேல் இருக்கும்
காகிதங்களின் மீது சோர்ந்துபோய் தலை சாய்ந்து
உறங்கி விடுகிறான். அப்போது அவனுக்கு ஒரு கனவு
வருகிறது:

மீண்டும் அவன் யானி பிறந்த அன்று அவளுடைய
இதயத்தினுள் புகுந்தது போல் தோன்றுகிறது.
அவனைச் சுற்றி முப்பரிமாணங்களிலும் சிறு சிறு
ஒளித்துளிகள் புள்ளி புள்ளியாய் மின்மினிப்பூச்சிகள்
போல் மினுக்குகின்றன. அவை எல்லாவற்றையும் ஒரு
குப்பிக்குள் பிடித்து வைக்க வேண்டும் என்று
சிறுபிள்ளை போல் ஆசைப்படுகிறான். ஆனால்
'எண்ணற்றவை உள்ளனவே! எப்படிப்
பிடிக்கப்போகிறோம்?' என்ற கவலையும்
உண்டாகிறது.

அப்போது அவனே ஒரு சிறுவனாக இருப்பதை
உணர்கிறான். 'நிச்சயம் அம்மாவிற்கு இவைகளை
எல்லாம் எப்படிப் பிடிக்க வேண்டும் என்று
தெரிந்திருக்கும். போய் கேட்கலாம்' என்று
மனத்தினுள் நினைத்து முடிப்பதற்குள் அவன் தனது
சிறுவயதில் வளர்ந்த வீட்டின் கூடத்தில் இருப்பதை
உணர்கிறான். சமையலறையில் கமல்யாவின்
பாட்டுச்சப்தம் கேட்கிறது. ஏதோ ஒரு பாட்டைப்
பாடிக்கொண்டு உணவு தயார்
செய்துகொண்டிருக்கிறாள்.

“அம்மா. எனக்கு ஒன்று சொல்லி தருகிறாயா?”
என்று கேட்டுக்கொண்டே சமையலறைக்குள் நுழைகிறான்.

ஆனால் அங்கு கமல்யா இல்லை. கீரர்தான் இருக்கிறார். அவருக்குப் பிடித்த திண்ணை நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்கிறார். உற்றுப் பார்த்தால் இது சமையல் அறையே இல்லை. கீரரின் வீட்டுத் திண்ணைதான். கீரர் நடைகோலை தொடைமீது குறுக்காக வைத்துக்கொண்டு அதை தட்டிக்கொடுத்துக்கொண்டே பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்:

“வானம்போல் வயலொன்றை வடிவமைத்த வேந்தனே
இவ்வயலுக்கோர் வேலியுடன் வரம்பும் வைக்க
வேண்டுமோ?”

லாமாவைக் கண்டவுடன் பாட்டை நிறுத்தி “என்ன வேண்டும் குழந்தாய்” என்கிறார்.

“அழகான மின்மினிப்பூச்சிக்கூட்டம் கண்டேன் சுவாமி. இந்த குப்பியில் நான் எப்படி எல்லாவற்றையும் பிடிக்க முடியும்?”

“மின்மினிப்பூச்சிகளா? ஆஹா! எங்கே, காட்டு?”
என்று சொல்லி துள்ளி எழுந்து நடைகோல் இல்லாமல் சிறுவனைப்போல் உற்சாகமாக துடிப்புடன் அவனுடன் வீட்டுத் தோட்டத்திற்கு ஓடுகிறார். ஆனால் வாசற்கதவைத் தாண்டியவுடன் வெளியே தோட்டத்திற்கு பதில் சோபனாம்பருத ஏரிக்கரைதான் இருக்கிறது. சூரியன் உதித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவன் மென்மையான பொற்கிரணங்களில் வர்ணமஞ்சரியை உதிர்த்துத் தெறித்தாற்போல் எண்ணற்ற பட்டாம்பூச்சிகள் இங்கும் அங்கும் ஏரிக்காற்றுடனும் ஒன்றோடு ஒன்றுடனும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்றன.

‘என்னடா மின்மினிப்பூச்சிகள் என்று சொன்னானே, இவை பட்டாம்பூச்சிகள் அல்லவா? இவனை ஒரு அறிவாளி என்று நினைத்தேனே’ என்று கீரர் நினைத்துவிடுவாரே என்று லாமா ஒருகணம்

கவலைப்படுவதற்குள் சூரியன் அஸ்தமித்து
நள்ளிரவாகி விடுகிறது. அமாவாசை கும்மிருட்டு.
அப்போது பட்டாம்பூச்சிகள் அனைத்தும்
மின்மினிப்பூச்சிகளாகின்றன. இருவரையும்
எல்லாப்பக்கத்திலும் சூழ்ந்து வட்டமிடுகின்றன. மேல்
நோக்கிப் பார்த்தால் அவற்றில் சில கருவானில்
நட்சத்திரங்கள் ஆகின்றன.

கீரர் தனது கையை நீட்டி ஆள்காட்டிவிரலினால்
எதையோ சுட்டிக்காட்டுகிறார். அப்போது ஒரு பூச்சி
மெல்லப் பறந்து வந்து அந்த விரலின் மீது உட்கார்ந்து
தன் இறக்கைகளை சோம்பல் முறிப்பதுபோல் மெல்ல
மேலும் கீழும் அசைக்கிறது. கையை ஜாக்கிரதையாக
அப்படியே தன்னருகில் கொண்டு வந்து லாமாவிடம்
நீட்டுகிறார்.

“நன்றாக உற்றுப்பார் மகனே” என்கிறார்.
பளபளவென மின்னிக்கொண்டிருக்கிறது. லாமா
அதனருகே நெருங்கும்போது அதன் ஒளியில் ஏதோ
விசித்திரமான விஷயம் தெரிகிறது.

அது என்னவென்று தலையை சற்று நகர்த்தி அவன்
பார்க்கையிலே திடீரென அவனுக்கு
முப்பரிமாணங்களிலிருந்து சற்று
விடைபெற்றாற்போல் ஒரு உணர்ச்சி. கீரரின் விரல் மீது
உட்கார்ந்திருக்கும் பூச்சியின் ஒளி சிலந்திவலை நூல்
போல் அவ்விடத்தில் நீண்டு பரவுவதைக் காண்கிறான்.
அப்படிப் பரவும் ஒளியிழை மிதந்து சென்று காற்றில்
வட்டமிட்டுக்கொண்டிருக்கும் வேறொரு பூச்சியின்

ஒளியுடன் இணைகிறது. உடனே
இவ்விருபூச்சிகளிலிருந்து மேலும் ஒளியிழைகள்
பிறந்து மற்ற பூச்சிகளிடம் பறந்து
ஒட்டிக்கொள்கின்றன. அவைகளிடத்திலிருந்து மேலும்
ஒளியிழைகள் இவ்வாறு புறப்படுகின்றன.

இந்த காட்சியைக் கண்டு
திகைத்துக்கொண்டிருக்கும் லாமாவிற்கு மேலும்
அதிசயமூட்டும் வகையில் அனைத்துப் பூச்சிகளும்
ஒன்றோடொன்று ஒளியிழை மூலம்
இணைந்திருப்பதைக் காண்கிறான். ஆச்சரியத்தில்
லாமா அசரும்போது மேலும் ஒரு அதிசயத்தைக்
காண்கிறான். பற்பல மின்மினிப்பூச்சிகள் என்று
அவன் நினைத்துக்கொண்டிருந்தான் அல்லவா? அவை
ஏதும் அங்கே காணப்படவில்லை. பதிலாக ஒரே ஒரு
மாபெரும் ஒளிகுண்டுதான் இருக்கிறது. விஸ்வத்தின்
அளவு ஒரே ஒளிகுண்டு. உற்றுப்பார்க்கையிலே
நடுநடுவே ஏதோ நிழல்கள் இங்கும் அங்கும் ஒளியை
மறைப்பதனால் அந்த ஒளி நிழல்களால் வெட்டப்பட்டு
பற்பல ஒளிப்புள்ளிகள் போல் தோன்றுகிறது.

அப்போது அவன் முதுகுப்புறத்தில் “படக் ” என்று
ஏதோ குச்சி முறியும் சப்தம்.

திரும்புவதற்குள் அவன் தோளின் மீது ஒரு கை.
அழுத்தமாய்ப்பிடிக்கிறது.

பம்பரம்போல் திரும்பிய லாமா ப்ருஹாவின்
கண்களைச் சந்திக்கிறான்.

“சரிவதுதானே சரீரம்?” என்கிறான் ப்ருஹா,
லாமாவின் கண்களுக்குள் ஊடுருவிப்
பார்த்துக்கொண்டே.

மீண்டும் மறுபக்கம் திரும்பிய லாமா, ஒளிகுண்டை
மறைக்கும் நிழல்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
கரும்பஸ்பமாகி காற்றோடு கலந்து கரைவதைக்
காண்கிறான். அவையனைத்தும் கரைந்தபின் ஒளி
மட்டும் மிஞ்சுகிறது – யானியின் இதயத்திற்குள் அவன்
கண்ட அதே ஒளி – எங்கும் பரவும் பரவசமூட்டும் ஒளி.

“நிர்பரிமாண வெளிக்குச் சென்றுவிட்டாயா மகனே? அங்கு உன் கண்களை உன்னால் திறக்க முடிகிறதா?” என்று கீரரின் குரல் மட்டும் கேட்கிறது.

“ஆகா, எத்தனை அழகு! குருநாதா, வாருங்கள், பாருங்கள், உங்களுக்கும் இது தெரிகிறதா? சுவாமி? நீர் எங்கு இருக்கிறீர்கள்? இந்தக் காட்சியை உங்களுடன் சேர்ந்து ரசிக்க ஆசைப்படுகிறேன்... சுவாமி?”

“என் கடமையை முடித்துவிட்டேன். நான் செய்ய ஒப்புக்கொண்டதை நிறைவேற்றிவிட்டேன். என் நித்திரையை இனி கலைக்காதே மகனே. எனக்கு விடைகொடு.” என்று கீரரின் குரல் எங்கோ தூரத்திலிருந்து எதிரொலிக்கிறது.

“சுவாமி, நீர் எங்கு இருக்கிறீர்கள்?” லாமாவிற்கு திடீரென துக்கம் நெஞ்சை அடைக்கிறது. மூச்சு சற்று திணறுகிறது.

மீண்டும் சிறுவயதில் வளர்ந்த வீட்டின் சமையலறையில் தன்னைத்தானே காண்கிறான். கையில் ஒரு குவளையில் பாயாசம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

“மெல்ல, செல்லக்குழந்தாய் மெல்ல... அவசரம் ஏன்? இத்தனை சூடாக இருக்கும் பாயாசத்தை ஒரே வாயில் விழுங்க முயற்சிக்கலாமா? அதுதான் மென்னியை அடைக்கிறது.” என்கிறாள் கமல்யா.

“அம்மா?” என விசாரிக்கிறான் குழந்தைக்குரலில்.

“நான் இங்குதான் இருக்கிறேன் கண்ணே. என்னை மீண்டும் நீ அழைக்கத் தேவையில்லை. என்னை தைரியமாக விட்டுச்சென்று விடு...” என்கிறாள்.

லாமாவிற்கு மாரடைப்பு இன்னும் போகவில்லை. குனிந்து பார்த்தால் மீண்டும் கீரரின் வீட்டுத் திண்ணையில் இருப்பதை உணர்கிறான். கைகூப்பி அவரை முதன்முதலில் சந்தித்த நாள் போல் நின்று கொண்டிருக்கிறான். கீரர் அவருடைய நடைக்கோலினால் அவனுடைய நெஞ்சைக்

குத்திக்கொண்டிருக்கிறார்: “நிச்சயமாக தெரியமுடிகிற ஒரே விஷயம் இங்குதான் இருக்கிறது... இங்குதான் இருக்கிறது...” என்று மீண்டும் மீண்டும் நடைக்கோலினால் குத்துகிறார்.

“ஆ... சுவாமி. வலிக்கிறது. நிறுத்துங்கள்...” என்கிறான்.

“விடைகொடுப்பாயா? மீண்டும் அழைக்காமல் இருப்பாயா? விடைகொடுப்பாயா?” என்று குத்திக்கொண்டிருக்கிறார்.

“ஆ.. ஆ.. ஆமாம் சுவாமி...” என்று உளறிக்கொண்டே திடுக்கிட்டு தூக்கத்திலிருந்து எழுகிறான். மேஜைமீது உள்ள காகிதத்தின் மீது எச்சில் வழிய அப்படியே விழுந்து தூங்கிவிட்டதை உணர்கிறான். மேஜைக்கும் மார்புக்கும் இடையே அகப்பட்ட பேனா சுவாசிக்கும் போதெல்லாம் நெஞ்சின் மீது அழுத்திக்கொண்டிருக்கிறது.

“கூப்பிட்டீர்களா ஐயா?” என்று ஒரு சேவகன் அறைக்குள் நுழைய

‘இல்லை’ என்று தலையசைத்து சேவகனை அனுப்பி விட்டு மேஜைப்பக்கம் திரும்புகிறான். அதன் மீது இருக்கும் அத்தனை புத்தகங்களையும் அகற்றிவிட்டு மேஜையை சுத்தப்படுத்துகிறான். மேஜையின் மீது இருந்த களேபரத்தை நீக்கியப் பின்னர் அதன் மீது அவனுடைய பால்யகாலத்துச் சுருளை விரித்து வைக்கிறான்.

அவன் மனதில் கீரரின் அறிவுரை எதிரொலித்துக்கொண்டே இருக்கிறது: ‘... ஒரே ஆன்மா தான்... ஒரே ஆன்மா தான்...’ என்று.

மைகுப்பியில் பேனாவை தோய்த்து எடுத்து சுருளில் சமன்பாடுகளுக்கிடையே உள்ள வெளியில் விறுவிறுவென்று வெவ்வேறு கணித சின்னங்களையும் புதிய சமன்பாடுகளையும் எழுதுகிறான். இடைவெளி நிரம்புகிறது. கடைசியில் சுருளின் கீழ் பாகத்தின் வலது பக்கத்தில் “சஞ்ஜீவாத்மனஸ்துதே” என்று எழுதி புள்ளி வைக்கிறான். உடனே அவ்வெழுத்துக்கள்

உயிர் பெற்றவைபோல் பொன்னிற ஒளியுடன்
ஒருநொடி ஜொலித்து அடங்குகின்றன.

அவனாலேயே தனது சாதனையை நம்ப
முடியவில்லை என்பதுபோல் தலையை நாற்காலியின்
மீது பின்புறமாக சாய்த்து உட்கூரைப்பக்கம் பார்த்து
ஆழ்மூச்சு எடுத்து கண்ணை மூடி மூச்சுக்காற்றை
நீண்டநேரம் வெளியே விடுகிறான். அப்படியே ஒரு
நிமிடம் அசையாமல் மெய்மறந்து இருக்கிறான். பிறகு
எழுந்து ஏதோ ஒரு திடீர் இலக்கைப் பின்பற்றுவது
போல் அவசரத்துடன் வீட்டை விட்டு வெளியே
செல்கிறான்.

விடிவதற்கு இன்னும் இரு நாழிகைகள் ஆகும்.
அதனால் வெளியே தெருவிளக்கு வெளிச்சத்திலும்
மெல்லிய பிறைச்சந்திரனின் வெளிச்சத்திலும் வீதி
உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆங்காங்கே
ஒளிந்திருந்து கூக்குரலிடும் சுவற்றுக்கோழிகளின்
கீச்சானை சப்தங்கள் மட்டும் நிசப்தத்தை
அவ்வப்பொழுது கிழித்து ஒலிக்கின்றன.

லாமா ராஜவீதியை கடந்து விடுதி வீதிக்குள்
நுழைகிறான். சோர்வடைந்த பிரயாணிகள் தத்தம்
பயணங்களிலிருந்து ஓய்வுபெற்று இரவுகளைக்
கழிப்பதற்காக பல விடுதிகள் இங்கு உள்ளன.
ஒரிரண்டு விடுதிகளினுள் விளக்கு வெளிச்சம்
தெரிகிறது. அவற்றில் ஒன்றினுள் நுழைகிறான்.

இம்மாதிரி பிரயாண விடுதிகளில் வெவ்வேறு
நேரங்களில் பயணிகள் வந்து இறங்குவதினால்
இருபத்திநான்கு மணிநேரமும் உணவுப் பந்திகள்
நடைபெற்றுக்கொண்டே இருக்கும். ஆதலால்
சமையலறை எப்போதும் சுறுசுறுப்பாகவே இருக்கும்.
விடுதியினுள் நுழைந்த லாமா விருந்தினர்களையும்
மேசைப்பணியாட்களையும் கண்டுகொள்ளாமல்
நேராக சமையலறைக்குச் செல்கிறான்.

சமையலறை ஓரத்தில் மரமேஜையின் மீது ஒரு ஆடு
படுக்க வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு பணியாள் அதன்

கால்களை மேசை மீது அழுத்தி இறுக்கிப் பிடித்து வைத்திருக்கிறான்.

லுமா அறைக்குள் நுழையும்போது மேசையின் மறுபக்கத்தில் இறைச்சியை தயார்படுத்தும் கசாப்புக்காரன் தன் இடது கையால் ஆட்டின் தலையைப் பிடித்து இழுத்து அதன் கழுத்தை அம்பலப்படுத்தி, வலது கையில் இருக்கும் ஒரு கனமான வெட்டுவாளை ஓங்கி 'தம்ம்...' என்று அதன் கழுத்தின் மீது அறைகிறான்.

ஒரே அடியில் துண்டிக்கப்பட்ட தலை உடலிலிருந்து கழண்டுகொள்கிறது. சாகும் இதயத்தின் கடைசி துடிப்புகளுக்கு ஏற்றவகையில் துண்டிக்கப்பட்ட கழுத்திலிருந்து இரத்தம் ப்ளக் ப்ளக் என்று பொங்கி வழிகிறது. வாள் விழுந்த வேகத்தில் தெறித்த இரத்தத் துளிகளில் ஒரு துளி கசாப்புக்காரனின் கன்னத்தில் விழுகிறது.

லுமா நேராக கசாப்புக்காரன் இருக்குமிடத்தை நோக்கிச் செல்கிறான். சாதாரணப் பயணிகள் வரும் இவ்விடுதிக்கு திடீரென வந்த பிரபுத்துவம் படைத்த பெருமானுக்கு வழிவிட்டு சமையல்காரர்கள் அவன் பாதையிலிருந்து விலகுகிறார்கள். கசாப்புக்காரனும் லுமாவைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு இரண்டடி பின்வாங்கி நிற்கிறான்.

இரத்தக்குளத்தில் மிதக்கும் செத்த ஆட்டின் முன்னால் லுமா தன்னைத்தானே நிறுத்திக்கொள்கிறான். கண்ணை மூடிக்கொண்டு கரங்களை மேல்நோக்கி வைத்துக்கொண்டு சில

நொடிகள் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இறங்குகிறான். ஒன்றும் புரியாமால் ஆச்சரியத்துடன் கசாப்புக்காரனும், பணியாட்களும், மற்றும் சில சமையல்காரர்களும் என்ன நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்று சுற்றிநின்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மௌனத்தைக் கலைத்த லாமா தாழ்த்திய குரலில் “சஞ்சீவாத்மனஸ்துதே ” என்ற மந்திரத்தை உச்சரிக்கிறான். உடனே அறையில் ஒரு விதமான பாதியிருள் சூழ்கிறது. லாமாவின் உள்ளங்கைகள் தகதகவென்று நீல ஒளிபூண்டு ஜொலிக்கின்றன. அவற்றிலிருந்து ஒரு நீல ஒளி கொண்ட ஆவி கிளம்புகிறது.

திகைத்துப்போய் அனைவரும் இக்காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கரங்களிலிருந்து கிளம்பிய ஒளி ஒரு ஆறு போல் உட்கூரையை நோக்கிச் சென்று அதற்கடியில் ஒரு ஒளிமேகம்போல் கூடிக்கொள்கிறது. சில நொடிகளில் அந்த ஒளிமேகம் சூறாவளிபோல் ஆட்டின் பிரேதத்தின் மேல் உட்கூரைக்கருகில் சுற்றத் துவங்குகிறது. அந்நேரம் மேசையின் மீது இருக்கும் ஆட்டின் பிரேதமும் தலையும் அங்கும் இங்கும் சிந்திய இரத்தமும் ஒருவித கரும் பஸ்பம் போலாகின்றன. அப்போது கசாப்புக்காரன் திடீரென “ஆ!” என்று கத்தி தனது கன்னத்தை விரலால் சொறிந்து கொள்கிறான். அங்கு தெறித்த இரத்தத்துளியும் பஸ்பம் ஆனதால் அங்கு அவனுக்கு சூடான ஒரு உணர்ச்சியேற்பட்டது போலிருக்கிறது.

நம் கண்ணெதிரே அந்த பஸ்பக்குவியல் ஒரு கரும்புகையாக மாறி படமெடுத்து ஆடும் பாம்பு போல் எழுந்து மேசையின் மேல் சுழல்கிறது. கசாப்புக்காரனின் கன்னத்தில் தெறித்த இரத்தத்துளியும் பஸ்பம் ஆனது அல்லவா, அதுவும் அவன் கன்னத்திலிருந்து உதிர்ந்து மேசைமேல் சுழலும் கரும்புகைச்சுழலுடன் சேர்ந்து கொள்கிறது.

சில நொடிகளில் அந்த புகைச்சுழலிருந்து ஒரு பஸ்பப் பிரவாகம் கிளம்பி ஆறு போல் ஒளிமேகத்தை

நோக்கிச் சென்று அதனுள் புகுகிறது. அத்தனை பஸ்பமும் மேகத்துடன் சேர்ந்த உடன் மேகம் உட்கூரையிலிருந்து மெல்ல இறங்கி மேசை மீது சற்று நிற்கிறது. அப்படி நிற்கும்போது அதன் ஒளி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மங்கி சாந்தமடைந்து மறைகிறது. ஒளி மறைந்தபின் அது இருந்த இடத்தில் ஆரோக்கியமான ஆடு நான்கு கால்களில் நின்றுகொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர் அனைவரும் தன் கண்களையே நம்ப முடியாத வகையில் வாய்பிளந்து நின்று திகைத்துப் போகிறார்கள். ஆடு கசாப்புக்காரனை முறைத்துப் பார்த்து “மே...ஏ...ஏ...” என்று உரக்கக் கனைக்கிறது.

கசாப்புக்காரன் அதிர்ச்சியில் கையில் பிடித்திருந்த கனமான வெட்டுவாளை நழுவ விடுகிறான். பொத்தென்று அது விழுந்து மரப்பலகைத் தரையில் ‘சக்’ என்று சொருகிக்கொள்கிறது.

அத்தியாயம் நாற்பத்தி மூன்று – மீண்டும் துறவித் தலைவன்

புதிதாய் தான் கண்டுபிடித்த வித்தையைப் பரிசோதித்து நிச்சயப்படுத்திய லாமா ஆவலுடன் கீரரின் இல்லத்திற்கு விரைந்தோடிச் செல்கிறான். சாதாரணமாகவே கீரரை எச்சரிக்கை இல்லாமல் போய்ப்பார்ப்பது லாமாவிற்குப் பிடிக்கும். ஒவ்வொருமுறை அவனை இம்மாதிரி எதிர்பாராமல் அவர் சந்திக்கும்போதும் அவருக்கு ஏற்படும் உள்மகிழ்ச்சியை இவன் ருசித்து ரசித்து ஓரளவு அதற்கு அடிமையாகிவிட்டான். இன்றோ சாதாரண நாட்களைவிட அபூர்வமான வாய்ப்பு ஒன்று கிட்டிவிட்டது என்று மகிழ்கிறான்.

கிழக்கு கீழ்வானம் சிவக்க ஆரம்பித்து விட்டது. கீரர் ஏற்கனவே எழுந்து காலைக்கடன்களை முடித்து குளித்த பிறகு தியானம் செய்யத் தயாராகிக்கொண்டிருப்பார். அதற்கு முன்னரே அவரைப் பிடித்து இந்த நற்செய்தியை அவருடன் பகிர்ந்துகொள்ளவேண்டும் என்று லாமாவின் உள்ளம் துடிக்கிறது.

விடுதி வீதியிலிருந்து திரும்பும்போது கீரருடைய வீட்டின் பின்புற வெளிக்கதவைத்தான் முதலில் கடக்க நேரும். பொதுவாக எல்லோரும் அந்தக் கதவு மூலம் நுழையாமல் வீட்டை சுற்றி வந்து முன்கதவு வழியாகவே நுழைவர். ஆனால் கீரரை சந்திக்கப் பேராவலுடன் இருக்கும் லாமா இன்று பின்கதவு மூலம் நுழைகிறான். அவ்வாறு நுழைந்தபின் வீட்டின் தாழ்வாரம் வழியே சற்று நடந்துச்சென்றால் திரும்பியவுடன் வீட்டின் முன்கதவின் முன் வந்து விடுவோம்.

லாமா தாழ்வாரத்தின் மீது நடந்து கொண்டிருக்கும்போது குரலோசை ஏதோ கேட்கிறது. நடைவேகத்தைச் சற்று தாமதப்படுத்தி காதைத்

தீட்டிக் கேட்கிறான். வீட்டுத் திண்ணையிலிருந்துதான் வருகிறது.

“நீங்கள் செய்த மாபெரும் தியாகத்தை நாங்கள் அனைவரும் மெச்சுகிறோம் குருவே.” என்கிறது ஒரு ஆணின் ஆழமான குரல்.

எதிர்பார்த்ததையே கேட்டதுபோல “ம்ம்ம்.” என சோர்வடைந்த உறுமல் சப்தம் கேட்கிறது. ஆண்குரல் மீண்டும் தொடர்கிறது:

“எங்கள் நலனை நாடி தாங்கள் இவ்வாறு தன்னைத்தானே சிறைச்சேதம் செய்துக்கொண்டதற்கு நன்றி சுவாமி. மேலும் உங்களிடம் நாங்கள் ஏதும் எதிர்பார்ப்பது சரியல்ல. உங்கள் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்று எம்மக்களுக்கு எடுத்துச் செல்கிறேன். தாங்களை உதாரணமாகக் கருதி தியானிக்கும் எங்களுக்கும் தேடுவது கிடைக்கட்டும் என ஆசீர்வதியுங்கள்.”

விடியற்காலை நிசப்தத்தில் அந்த குரலின் சொந்தக்காரர் சற்று நகரும் சப்தம் கேட்கிறது. சில வினாடிகளில் ஜாமா தாழ்வாரத்தைக் கடந்து திண்ணைக்கு வந்து விடுகிறான். கீரர் தனது நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்கிறார். அவருக்கு முன் சாம்பல்பூசிய உடல்கொண்ட ஒருவர் சாஷ்டாங்கமாக கீரரை நமஸ்கரித்து அவர் பாதங்களைப் பற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்.

நமஸ்கரித்துக்கொண்டிருப்பவர் தனக்குப்
பின்புறத்தில் ஒரு மனிதன் வந்ததை உணர்ந்தாரா
இல்லையா என்று தெரியவில்லை. ஆனால் லாமா
கீரரை நெருங்கியவுடன் இவர் விரைவாக எழுந்து,
கைகூப்பி கீரரை வணங்குகிறார்.
தலையசைத்தவாறே கீரர் வணக்கத்தைப்
பெற்றுக்கொண்டு அவருக்கு விடைகொடுக்கிறார்.
வந்தவர் திரும்பும்போது அவருடைய முகம்
காலைக்கதிரவனின் செவ்வொளியில் லாமாவிற்குத்
தெரிகிறது.

யானி பிறந்த அன்று தென்காட்டில் அவன் கண்ட
அதே முகம். துறவிகளின் தலைவர் என்று ஏகா
சொன்னானே, அவர்தான் இவர். யாரையும்
மதிக்காமல் எவருக்கும் தலைவணங்கா துறவி வீடு
தேடி வந்து கீரருக்கு மரியாதை செலுத்தியிருக்கிறார்.
லாமா ஆச்சரியப்படுகிறான். ஆனாலும் இந்த
வினோதமான சம்பவத்தைப் பற்றி தெரிந்துக்
கொள்வதை விட முதலில் தான் கண்டுபிடித்ததை
கீரரிடம் சொல்லவேண்டும் என்ற ஆவலே அவனுக்கு
தற்போதைய நிலைமையில் பெரிதாகப் படுகிறது.

விறுவிறுவென கீரரை நோக்கி அவன் செல்ல, துறவி
அவன் முகத்தை ஒருமுறை பார்க்கிறார். அடையாளம்
தெரிந்துகொண்டாற்போல் தோன்றவில்லை.
ஆனாலும் அவன் கண்ணும் துறவித்தலைவரின்
கண்ணும் ஒருகணம் சந்தித்தாற்போல் அவனுக்கு
தோன்றுகிறது. அதற்குப்பின் ஒரு சிறுயோசனை
யோசிப்பதற்கு முன் துறவி விரைந்து படியிறங்கி,
தோட்டத்தைக் கடந்து வெளிக்கதவு வழியே
சென்றுவிடுகிறார். பலவீனமான முதியவருக்கு
தகுந்தாற்போல் அல்லாமல் ஒரு வாலிபனின்
சுறுசுறுப்புடன் அவருடைய கால்கள் அவரை
நொடிப்பொழுதில் தெருக்கோடிக்கு அழைத்துச்
சென்று விடுகின்றன.

இன்று மாணவர்களுக்கு ஓய்வு நாள். ஆதலால் லாமா
இந்நேரத்தில் வந்து வகுப்பறைக்குள் சென்று

கற்றுத்தரவேண்டிய பாடங்களை எடுத்துவைத்து தயாராவான் என்ற எதிர்பார்ப்பு கீரருக்கு இல்லை. ஆனாலும் வழக்கத்திற்கு மாறாக அவரைக்காண வந்த லாமாவைப் பார்த்து அவர் ஆச்சரியப்படவில்லை.

“குருநாதா, நான் உங்களுடன் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை பகிர்ந்துகொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.” என்கிறான் கைகூப்பி தலைவணங்கி.

கீரர் முகத்தில் ஆவலோ ஆர்வமோ தெரியவில்லை. ஆனால் ‘வா. நாம் உள்ளே சென்று உட்கார்ந்துப்பேசுவோம்’ என்றபடி தனது நடைக்கோலைத் தேடுகிறார். அது கைக்கெட்டிய தூரத்தில் இல்லாமல் சுவற்றின் மீது சரிந்து ஜன்னல் சட்டத்தின் மீது சாய்ந்து கிடக்கிறது. பரவாயில்லை அது வேண்டாம் என்று தீர்மானித்தது போல், வலது கையை உயர்த்தி லாமாவின் தோள் மீது ஊன்றி எழுவதற்காக அவனை அருகில் வருமாறு சமிக்ஞை செய்கிறார். லாமா பணியவே, அவர் நாற்காலியிலிருந்து எழ முயற்சி செய்யும்போது...

“ம்ம்ம்ம்....” என்று பெருமூச்சு சப்தம் கேட்கிறது. அவருடைய கால்கள் மடிகின்றன. கை லாமாவின் தோள் மீதிலிருந்து சரிகிறது. உடல் தளர்ந்து நின்ற இடத்தில் விழப்பார்க்கிறது.

“சுவாமி!” என்று அதிர்ச்சியில் லாமா கத்துகிறான். பலவீனமாக அவன் பக்கம் முகத்தைத் திருப்பி வீட்டுக்கதவுப் பக்கம் பார்வையைத் திருப்புகிறார். அவர் எண்ணத்தை புரிந்துக்கொண்ட லாமா அவரை அள்ளித் தூக்கி உள்ளே செல்ல நினைக்கும்போது வாசற்கதவு திறக்கிறது. ஒரு பணியாள் வெளியே வந்து “ஐயா, என்ன ஆயிற்று? என்று பெருங்கவலையுடன் விசாரிக்கிறான்.

“ஓடிச் சென்று இவர் படுக்கையை தயார் செய்.” என லாமா சொல்லி முடிப்பதற்குள் லாமாவின் எண்ணத்தைப் புரிந்துக்கொண்ட பணியாள் திரும்பி வீட்டிற்குள் விரைந்து சென்று விடுகிறான்.

லுமா கீரரின் படுக்கையறைக்கு அவரைச் சுமந்து சென்று படுக்கையின் மீது கிடத்தி, தலையணையைச் சரிப்படுத்தி, கம்பளியினால் போர்த்திவிட்டு, ஒரு நாற்காலியை அவருக்கு அருகில் இழுத்துப்போட்டு, அதில் அமர்ந்து அவர் கரத்தை தன் கரத்தில் ஏந்தி, பக்கத்தில் நின்றுக்கொண்டிருக்கும் பணியாளிடம் “உடனே மருத்துவரை-” என்று சொல்ல ஆரம்பிக்கிறான்.

அப்போது கைப்பிடியிலிருக்கும் கீரரின் கரம் அவன் கரத்தைப் பற்றி நெருக்குகிறது. திரும்பி அவர் முகத்தை அவன் பார்க்கும்போது ‘வேண்டாம்’ என்பதுபோல் அவர் கண்கள் அறிவுறுத்தி தலை லேசாக அசைகிறது.

“ம்... ம்ம்...” என்று ஏதோ பேச முயற்சிக்கிறார்.

படுக்கைக்கு அருகில் இருக்கும் தண்ணீர்ச் சொம்பிலிருந்து அதன் பக்கத்தில் உள்ள குவளையில் சிறிது நீரை ஊற்றி கீரரின் உதடருகில் கொண்டு செல்கிறான். சிறிதளவு தண்ணீர் அருந்துகிறார். ஆனால் ஊற்றிய நீரின் பெரும்பகுதி உதடு வழியே வழிந்து தாடிக்குள் கொட்டுகிறது.

“ம்ம்ம்... மித்... மித்திரன்...” என்கிறார் கீரர்.

அவர் சொல்ல நினைப்பதை ஊகித்த லுமா பணியாளிடம் “அரசனுக்கு உடனடியாக செய்தி அனுப்பு. ஜானிர்யாவை சென்று அழைத்து வா.” என்கிறான்.

கீரரின் கண்களில் சற்று நிவாரணம் தோன்றுகிறது. அவற்றை மெதுவாக மூடிக்கொண்டு பலவீனமாக மூச்சு விடுகிறார்.

அவர் அருகில் லுமா உட்கார்ந்து இடது கையினால் அவர் நெற்றியை ஆசையாய் தடவிக் கொடுத்து, வலது கையினால் அவர் கரத்தை பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவன் கண்களில் நீர் பொங்கி வழிகிறது.

புஸ் புஸ்ஸ் என்று மூச்சு விட்டாலும் கீரரின் முகத்தில் ஒருவகையான அமைதி தெரிகிறது.

புதுசூரியனின் வெண்கதிர்கள் ஜன்னல் வழியே படுக்கையறைக்குள் கொட்டுகிறது. அதன் ஒளியில் அறைக்காற்று சுமக்கும் தூசித்துளிக்கள் மின்மினுத்துக்கொண்டே ஒவ்வொன்றுக்கும் பிடித்த திசைகளை நோக்கி மிதக்கின்றன.

அத்தியாயம் நாற்பத்தி நான்கு – விலைமாது உற்பத்திசாலை

அர்தனி வேதனின் சபை. சில ஆசனங்கள் காலியாக இருக்கின்றன. சில புதுமுகங்கள் தென்படுகின்றன. அதமந்தி, அரசனின் இடது பக்கம் முதல் ஆசனத்தில் முன் போலவே அமர்ந்திருக்கிறான். வலது பக்க வரிசையில் ஆங்கிபதி தென்படவில்லை. மகாதொகைக்கரைப்பைப் பற்றி பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“...நிஜமாகவே அவ்வளவா? நன்றாக கூட்டிக்கழித்துப் பார்த்தீர்களா தளபதியாரே?” என்கிறான் அர்தனி ஒரு வியப்புணர்ச்சியுடன்.

“கூட்டிப்பார்ப்பது எதற்கு மன்னா? முடிந்தவரை அனாவசியமான செலவுகளையெல்லாம் கழித்துப் பார்த்துதான் சொல்கிறேன். இதைவிடக் குறைந்த செலவில் மகாதொகைக்கரைப்பை நிறைவேற்றமுடியாது.”

“ம்ம்ம்...” என்று யோசிக்கிறான் அர்தனி. உண்மையிலேயே அவனுக்கு அதமந்தி சொன்ன தொகையின் அர்த்தம் புரியவில்லை. ஆதலால் பொருளாதார அமைச்சரிடம் திரும்புகிறான்.

“நீவீர் சொல்லும் பொருளாதாளரே. நமது தளபதியார் சொன்னபடி நாம்

மகாதொகைக்கரைப்பை நிறைவேற்றினால் நமக்கு என்ன நேரும்?”

இம்மாதிரி வரையறையில்லாத கேள்வியை எச்சரிக்கையின்றி கேட்டதால் அமைச்சர் சற்று திடுக்கிடுகிறார். ஓரிரண்டு வினாடிகள் தடுமாறியபின்:

“மகா பிரபோ, நம் தளபதியார் கூறிய தொகை சரியானதா இல்லையா என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், அத்தகைய தொகையினால் நம் ஜனங்களுக்கு ஏற்படவிருக்கும் வாழ்க்கைத் தரக்குறைவுகள் மட்டும் என்னவாக இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும். அடுத்த பல்லாண்டுகளுக்கு... பெரும்பாலும் அடுத்த நூற்றாண்டிலேயே... நாம் சில சௌகரியங்களையும் ஆடம்பரங்களையும் தியாகம் செய்ய வேண்டியிருக்கும்.” என்கிறார்.

ஆங்கிபதி இப்போது சபையில் இருந்திருந்தால் இரண்டு காரியங்கள் செய்திருப்பார். முதலில் அதமந்தியை மேலும் கேள்விகள் கேட்டு அவன் கணித்த தொகை சரியானதா அல்ல மிகைப்படுத்தப்பட்டதா என்பதை விசாரித்துக் கண்டுப்பிடித்திருப்பார்.

இரண்டாவது – மகாதொகைக்கரைப்பின் காரணமாக சௌரியதேசம் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு ஒரு சில சிக்கனங்களைக் கடைபிடிப்பது ஒன்றும் அசாத்தியமான காரியம் அல்ல என்றும், தொள்ளாயிரம் ஆண்டுகள் சுகம் கொண்டு கொழுத்த சௌரியதேசத்திற்கு அத்தகைய சிக்கனங்கள் உடலை அலசிச் சுத்தம் செய்யும் விரதம் போலவே என்பதால் அதனால் சௌரியர்களுக்கு நன்மைதான் உண்டாகும் என்பதையும் அரசனிடம் போதிப்பார்.

ஆனால், அவரோ அங்கு இல்லை. அதற்கு பதில் வாய்மூடா விரத வித்துவான் அர்தனிவேதன்தான் தர்மாசனத்தில் உட்கார்ந்து குழுத் தலைவன் அதமந்தி பாடும் பாட்டிற்கு தாளம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்.

“சிக்கனங்களா?” என்கிறான் அர்தனி, ஆச்சரியத்துடன். “முன்பு என் ஆனந்த மாளிகையை அல்லவா தியாகம் செய்ய சொன்னீர்கள்? நானும் பெருமனது கொண்டல்லவா அதற்கு சம்மதித்தேன்? ஒண்ட வந்த பிடாரி கதை போல் சாண்கொடுக்க முழும் கேட்கிறீரே? கொஞ்சம் விட்டால் இந்த அரண்மனை வேண்டும், என் சிங்காசனம் வேண்டும், என் உடைகள் வேண்டும் என்று கிளம்பிவிடுவீர் போலிருக்கிறதே. நல்ல வேடிக்கை!” என்கிறான்.

அதமந்தி எழுந்து நிற்கிறான். “பிரபோ, பலமுறை பலவிதமாக கணித்து விட்டேன், ஆனால் தொகை மாறவில்லை. பார்க்கப்போனால் கடந்த பல மகாதொகைக்கரைப்புகளுக்கான செலவும் ஏறக்குறைய இதே தொகையளவுதான் இருந்தது. இம்முறை என்ன வித்தியாசம் என்றால் கடந்த சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் நாம் கண்டுப்பிடித்து உபயோகிக்கும் விலையுயர்ந்த தொழில்நுட்ப மேம்பாட்டுகள்தான். அவையே இத்தொகையை நமக்கு திகைப்பூட்டும் அளவு தென்படவைக்கின்றன. அவற்றை மட்டும் தியாகம் செய்து ஒரு சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் நாம் வாழ்ந்தவாறே வாழ்ந்தால் வேறு சிக்கனங்களேதும் தேவையில்லை என்பதை ஊகித்தேன்.”

“அது என்ன மேம்பாடுகள் அசாத்திய மேம்பாடுகள்?” என்கிறான் அர்தனி. “சொல்லுங்கள், தியாகம் செய்யும்படி சௌரியப் பிரஜைகளுக்கு கட்டளையிட்டு விடுகிறேன்.”

“பிரபோ...” என்று சொல்லத் தயங்குகிறான் அதமந்தி. “இது நீங்கள் விரும்பாத விஷயம்...”

“சொல்லுங்கள் தளபதியாரே. இந்த அர்தனி எதற்கும் அஞ்சமாட்டான்.”

“விலைமாதா இயந்திரங்களை உற்பத்தி செய்து இயக்கி வைக்கும் தொழிற்சாலைகளை மூட வேண்டும் அரசே.”

“ம்ம்ம்?” என்று அதிர்ச்சியுடன் அர்தனி கண்களை விசாலமாக திறந்து பார்த்து “என்ன?” என்கிறான் நம்பமுடியாதது போல்.

“ஆமாம் அரசே.”

“மன்மதி?”

‘கிடையாது’ என்றபடி அதமந்தி உதடுகளைக் கீழ்நோக்கி வளைத்து சோகமாகத் தலையசைக்கிறான். மன்மதி செளரியர்களால் சிற்றின்பத்திற்காகவே உருவாக்கப்பட்ட இயந்திர விலைப்பெண் என்பது நமக்கு அப்போதுதான் தெரிகிறது.

“ம்...மாதூரி?”

“இல்லை அரசே.”

“க-”

“இல்லை பிரபோ”

“உத்-”

“இல்லை”

“சா-”

இல்லை என்று முகத்தை சோகமாக வைத்துக்கொண்டு தலையாட்டுகிறான்.

“எவ்வளவு-”

“நூறு”

“நாட்க-”

“இல்லை. ஆண்டுகள்.”

“அதமந்தியாரே! இது என்ன விபரீதமான விளையாட்டு? எனக்கு வாழ்வில் சுகம் தரும் ஒரே விஷயத்தை பறிக்கப் பார்க்கிறீர்களே. அப்போது என் அந்தப்புரம் என்னவாகும்?”

“சிலநாட்கள் காலியாகத்தான் இருக்கும் அரசே. உங்கள் துயரம் எனக்குப் புரிகிறது. மன்னிக்கவும்.

துரதிருஷ்டவசமாக இயந்திர உற்பத்திசாலைகள்
மூடப்படும்போது ஏற்கனவே உற்பத்தியான
இயந்திரங்களும் இயங்குவதை நிறுத்திவிடும்.
ஆனால்...”

அதமந்தி தொடர்கிறான்: “... தங்கள் மீது நாட்டம்
கொண்ட செளரியப்பெண்களை நீவீர் உங்கள்
அரண்மனைக்கு அழைப்பதற்கு ஒருவேளை இது
சரியான சந்தர்ப்பமாக இருக்கலாம் பிரபோ.
உங்களை விரும்பும் சிலரும் இதை நல்ல
சந்தர்ப்பமாகக் கருதமுடியும்...”

அர்தனியின் முகம் சோகத்தில் அறுந்து
தொங்குகிறது. நிஜ செளரியப் பெண்கள் தானாகவே
ஆசைப்பட்டு தன்னுடன் நெருங்கிப் பழக விரும்புவது
எத்தனை அரிது என்று வருந்துகிறான்.
செளரியதேசத்தில் ஒருவரின் அனுமதி இல்லாமல்
அவருடன் நெருங்கி பழகுவது குற்றமாகும்.
அரசனாயினும் இந்தச் சட்டத்தை மீற முடியாது. நாடு
வசதி வாய்ந்து இருப்பதனாலும், மக்களுக்கு
வேண்டியவை சுலபமாக கிடைப்பதனாலும்
செளரியதேசப் பிரஜைகள் விலைமக்களாக பயின்று
வந்து பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் ஆயிற்று.

“ஏன் அதமந்தி? ஏன் சபையோரே? ஏன் இப்படி என்
உள்ளத்தின் உள்ளத்தை தாக்குகிறீர்கள்? எனக்கு
வேறேனும் ஒரு ஆசையோ தேவையோ உண்டா? இந்த
ஒரு சிற்றின்பத்தைதானே நான் அனுபவிக்கிறேன்?
நினைத்தாலே நாக்கு வறண்டு தாகம் தொண்டையை
அடைக்கிறது.”

கை தட்டுகிறான். “யாரங்கே! பணிப்பெண்
ஒருத்தியை ஒரு சிறிய குடத்தில் மதுவும் சற்று
நொறுவையும் கொண்டு வரச்சொல். அப்படியே
தலையை ஒத்தனம் கொடுத்து பிடித்து விடுபவளையும்
வரச்சொல். சபையோர் உருட்ட இன்று என் தலைதான்
கிடைத்திருக்கிறது.” என்கிறான். பிறகு பொருளாதார
அமைச்சரைப் பார்த்துத் தொடர்கிறான்:

“சொல்லும் பொருளாதாளரே. இதற்கு பதிலாக
பூங்காக்களை நிர்வாகிப்பதை ஒரு நூற்றாண்டிற்கு

நிறுத்த வேண்டும், அல்லது நாம் பிரஜைகளுக்கு வழங்கும் சமூக நலன்புரியை குறைக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கலாமே? இழுத்து மூட விலைமாதா உற்பத்திச்சாலைகள்தான் கிடைத்தனவா? அவைகளை இயக்குவதில் ஏன் இத்தனை செலவு என்று நீர் தீர்மானித்தீர்?”

“அரசே. நானும் இந்த விஷயத்தை தளபதியாருடன் கலந்து ஆராய்ந்து ஆலோசித்தேன். தற்போதய நிலைமையில் மனிதகுணம் உள்ள இயந்திரங்களைத் தயாரிக்க சில முக்கியமான உறுப்புகள் தேவைப்படுகின்றன. ஒரு சில உறுப்புகள் சரியாக இயங்குவதற்கு ஒரு விசேஷமான திரவம் அவசியமாக இருக்கிறது. அந்த திரவத்தை பூமியிலிருந்து உறிந்து எடுப்பதற்கான செலவே விலைமக்களை உற்பத்தி செய்வதற்கும் இயக்குவதற்கும் ஆகும் செலவில் பெரும்பகுதி.”

“அப்படியா அமைச்சரே? மிக அநியாயமாகப் படுகிறது. வேறொரு வழி ஒன்றும் இல்லையா?” என்கிறான் தலையில் கையை வைத்துக்கொண்டு.

சபையில் சற்று நிசப்தம் நிலவுகிறது. அப்போது மெல்லிய குரலில் மெல்ல பேசுகிறான் அதமந்தி: “இருக்கிறது பிரபோ...”

அதமந்தி கூறியது பின்வருமாறு:

“பண்டைக்காலத்தில் செளரிய தேசத்தின் முதல் அரசனும் தங்கள் முன்னோருமான சூரியப்பிரதா என்னும் மாமன்னர்தான் மகாதொகைக்கரைப்புச் சட்டத்தையே உருவாக்கினார். அச்சமயம் சூரியப்பிரதாவின் சபையோரில் சிலர் சூரர்களை வேரோடு அழித்து விட்டால் நமக்கு என்றுமே பிரச்சனைகள் இராது என்று அவருக்குப் பரிந்துரைத்தனர். சூரியப்பிரதா அவர்கள் சொல்வதை ஏற்காமல் நடுநிலையாக எடுத்த தீர்ப்புதான் மகாதொகைக்கரைப்பு எனும் சட்டம் உருவாகக் காரணமாக இருந்தது.

ஆனால் அந்தக் காலத்தில் சூரர்களின் ஆக்கிரமங்கள் இப்போதுபோல் படுமோசமாக இல்லை. மேலும், மாமன்னர் சூரியபிரதா சூரர்களை ஒட்டுமொத்தமாக அழித்தல் கூடாது என்ற சட்டத்தை வகுத்ததற்கு காரணம் என்னவென்றால் சூரர்களும் நம்மைப்போல் ஒரு நாள் விஞ்ஞானத்திலும் தொழில்நுட்பத்திலும் சிறந்து விடுவார்கள் என்று அவர் நம்பியதால்தான்.

ஆனால் அவர் சட்டம் வகுத்து பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. பல தலைமுறைகள் கண்டாயினும் அதற்கேற்ப சூரர்களின் தகுதிமாறவில்லை. மாமன்னர் சூரியபிரதாவின் கிருபையில் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைக் காற்றோடு கரைய விட்டார்கள். இன்னும் அவர்கள் பண்டைகாலத்து சூரர்கள் போலவே அவதிப்பட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். வாழ்க்கைத்தரத்தில் முன்னேற்றமும் காணாமல் நம்மையும் தொடர்ந்து இம்சைப் படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களும் சுகவாழ்க்கை வாழாமல், நம் வாழ்க்கைக்கும் படுதொந்தரவாக இருக்கிறார்கள்.

இப்படியிருக்க நமது மாண்புமிகு முன்னாள் மன்னர் சூரியபிரதாவின் மனிதாபம் மிகுந்த பரீட்சை இறுதியில் தோல்வி கண்டுவிட்டது என்று நாம் தீர்மானிப்பது தவறல்ல. தாங்களின் புகழ்பெறும் ஆட்சியில் பல்வேறு சிறப்பான முன்னேற்றங்களைக் கண்டுள்ளோம் பிரபோ. மனிதர்களை போல் இயந்திரங்களை உண்டாக்குவது தற்போது அசாத்தியமான செலவுமிக்க விஷயமானாலும் உருவாக்கமுடியும் என்பதைக் கண்டறிந்து விட்டோம்.

சூரர்களோ கடந்த பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளில், நம்மை விட ஜனத்தொகையிலும் நாட்டின் இயற்கை செழுமையிலும் பெருத்தவராயினும், பல மகாதொகைக்கரைப்புகளுக்கு ஆளாயினும், இது போன்ற சாதனைகள் எதையுமே புரியவில்லை. இக்காரணத்தினால், அவர்கள் உண்மையிலேயே

தரக்குறைவான உபயோகமற்ற ஜீவராசிகள் என்று சபையோர் நம்புகிறார்கள்.

ஆகையால் சூரர்களை வேரோடு ஒழித்துக்கட்ட தாங்கள் தீர்மானித்தீர்களானால் நம் சந்ததிகளும் பிற்கால செளரிய வம்சங்களும் தங்களுடைய துணிச்சலான முற்போக்குமிக்க முடிவை ஜென்ம ஜென்மாந்திரங்களுக்குப் போற்றுவார்கள். தங்களுடைய கீர்த்தியும் அழியாமல் சாகாவரம் பெரும். பிற்கால செளரிய தலைமுறைகள் எல்லாம் உங்களை வாழ்த்தும்.”

அதமந்தி கூறியவற்றில் பல விஷயங்கள் அர்த்தனிக்குப் புரியவில்லை. நன்றாக புரிந்தது என்னவென்றால் அதமந்தியின் கடைசி வாக்கியங்களில் அவன் சொன்னது – அதாவது தனது கீர்த்தி வளம்பெறும் என்ற விஷயம் மட்டும்தான். ஆகையால் சற்று உற்சாகமடைகிறான்.

“மேலும் சொல்லுங்கள் தளபதியாரே. நீர் சொன்னபடி செய்தால் செலவைக் கட்டுப்படுத்தி ஆனந்த மாளிகையையே கட்டிவிடலாமா?”

“சூரர்களை ஒழித்துக்கட்டும் திட்டத்தை கையாண்டால் முன்பு பேசியபடி சிக்கனங்களை அனுபவிக்க தேவையிராது. ஆனால் போரில் நமக்கு ஏற்படும் சேதத்தை சீர்செய்யச் செலவாகும் அல்லவா? அதனால் ஆனந்த மாளிகை கட்டுவது சாத்தியம் இல்லை என்றுதான் சபையோரான நாங்கள் நம்புகிறோம்.”

“வேறு வழியே இல்லையா?” என்கிறான் அர்த்தனி.

அதமந்தி சற்று யோசிக்கிறான். “ஒரு வேளை ...” என்கிறான் சில நொடிகளுக்குப் பின். ஆனால் உடனே மனதை மாற்றிக்கொள்கிறான். “வேண்டாம் பிரபோ. வேறு வழி இல்லை என்றுதான் நினைக்கிறேன்.”

“நான் உம்மை நம்பவில்லை தளபதியாரே. நீர் ஏதோ சொல்ல வந்தீர். பயமின்றி சொல்லுங்கள். இந்த அர்த்தனி எதற்கும் அஞ்சாதவன்.”

“அரசே...” என்கிறான் அதமந்தி தயக்கத்துடன். “நமது ஆயுத ஆராய்ச்சி நிலையத்தின் தலைவருடன் நேற்று பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் ஏதோ ஒரு நவீன ஆயுதத்தைக் கண்டுப்பிடிக்கப் போவதாகவும், அது அபூர்வமான சக்திவாய்ந்திருக்கும் என்றும் சொன்னார்கள். அந்த ஆயுதங்களை உபயோகித்தால் போரில் நமக்கு அனுகூலம் ஏற்படும். குறைந்தபட்ச செலவிலேயே வெற்றியும் கிடைத்துவிடும்.”

“பிறகு என்ன பிரச்சனை?” என்கிறான் அர்தனி.

“இரண்டு பிரச்சனைகள் பிரபோ... ஆயுதம் தயாராக மேலும் சில மாதங்கள் ஆகும். ஆனால், அது ஒரு பெரிய பிரச்சனை அல்ல. பெரும்பிரச்சனை என்னவென்றால்... அதை செளரியதேசத்தின் சமீபத்தில் பயன்படுத்தக்கூடாது என்று சொல்கிறார்கள்.”

“ம்ம்ம்.” என்று மீண்டும் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இறங்கியதுபோல் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு அன்றிரவு விருந்துக்கு என்ன தயாராகப்போகிறது என்பதைப் பற்றி யோசிக்கிறான் அர்தனி.

சில நொடிகளில், பழகிய செய்கை மூலம் அதமந்தியைப் பார்த்து “இதற்கு நீவீர் என்ன ஆலோசனை தருகிறீர்கள் தளபதியாரே?” என்கிறான்.

“எனக்கு ஒரு திட்டம் தோன்றுகிறது மகாபிரபோ. மகாத்தொகைக்கரைப்பு இன்னும் சில மாதங்களில் நடைபெறப்போகிறது என்ற செய்தியை சூர மன்னனுக்கு நாம் உடனடியாக அனுப்ப வேண்டும். இதைக் கேட்டவுடன் அவன் தன்னாட்டின் முக்கியமான நபர்களைத் தலைநகருக்கு அழைத்து விடுவான். சூர மாவீரர்களைக் கூட்டி தலைநகருக்குச் சமீபத்தில் அதைச் சுற்றியிருக்கும் தென்னூர், தேனூர், மேலூர், நுழையூர் போன்ற நகரங்களுக்கு மாற்றி அங்கு ஸ்தாபித்து விடுவான். அதனால் மற்ற சூர நகரங்கள் அனைத்தும் வலுவற்று இருக்கும். அவற்றை நாம் அழிக்க மாபெரும் முயற்சி தேவைப்படாது. சிற்றூர்கள் அனைத்தும் நம் சுவாசக்காற்றிற்கே மடிந்து விடும். தலைநகரை நாம் தொடமாட்டோம் என்ற நம்பிக்கை

சூரர்களுக்கு இருந்தாலும், அதைக் காக்க பலத்த பாதுகாப்பு வைத்திருப்பார்கள்.

நம் வீரர்களில் சிறந்த வீரர்களை ஆதியுருக்கும் அதைச் சுற்றியிருக்கும் நகரங்களுக்கும் அனுப்ப வேண்டும். அங்குதான் கடும்போர் நடைபெறும். அப்போர்களில் வெற்றி நமக்கு உறுதியுடன் கிடைத்து சூரர்கள் அனைவரையும் அடியோடு ஒழிப்பதற்காக அங்கு செலுத்தப்படும் நமது படைத்தலைவர்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் நவீன ஆயுதத்தைக் கொடுத்து அனுப்ப வேண்டும். இப்படிச் செய்தால் இது நமது பரம்பரையிலேயே கடைசி மகாத்தொகைக்கரைப்பாகி விடும்.”

“சபாஷ் தளபதியாரே!” என்று கைதட்டுகிறான் அர்தனி. “இதையேதான் நானும் சொல்ல வந்தேன். என் வாயிலிருந்து வார்த்தைகளை பறித்து விட்டீர். இவ்வாறே செய்யலாம். சூரர்களை ஒட்டுமொத்தமாக ஒழித்து நமது செளரியப் பிரஜைகளுக்கு நிரந்தரமான நிவாரணமளிப்போம். நம் வரலாற்றுச் சுவடிகளில் அப்படியே எழுதப்படட்டும். நான் எடுத்த இந்த புரட்சிகரமான தீர்மானத்திற்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம்?”

“ராஜ ராஜ ராஜகம்பீர அர்தனி வேத நிரந்தர நிவாரணத் தீர்மானம் என்று எழுதிவிடலாம் பிரபோ!”

“பலே! பலே! சரியான பெயர்தான். ‘செளரியகுல திலக’ என்ற பட்டத்தையும் என் பெயர் முன் சேர்த்துக் கொண்டால் மேலும் நன்றாக இருக்கும். நீர் சொன்னதைக் கேட்பதற்கே காதில் தேன் பாய்வதுபோல் இருக்கிறது அதமந்தியாரே! அப்படியே ஆகட்டும். ‘தேன்’ என்று சொன்னவுடன் தித்திப்பாக ஏதோ சாப்பிட வேண்டும் போல் இருக்கிறது... யாரங்கே!”

அத்தியாயம் நாற்பத்தி ஐந்து – ராஜகுரு

கீரரின் படுக்கையறை. பிற்பகல் நேரம். படுக்கையில் நாம் முன்பு கண்டபடியே கீரர் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் அருகில் முன்போலவே லாமா அமர்ந்துக் கொண்டிருக்கிறான். கீரரின் வலது கை அவன் தொடை மீது விழுந்து கிடக்கிறது.

ஜானிர்யாவிடம் செய்தி கொண்டுசென்ற சேவகன் அவளால் ஏவப்பட்டு உற்றார் உறவினர்களுக்கும் செய்தியைப் பரப்பிவிட்டான். ஆகவே, கீரரின் படுக்கையறையில் பலர் ஈர்க்கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஜானிர்யா லாமாவின் அருகில் அமர்ந்து லாமாவின் தொடை மீது இருக்கும் தந்தையின் கரத்தின் மீது தனது கரத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அவள் கரத்தின் மீது லாமாவின் கரமும் இருக்கிறது. தனது வலது கையினால் தந்தையின் மார்பை ஆசையாய் தடவிக்கொண்டிருக்கிறாள். அவள் கண்களிலிருந்து நீர் பொங்கி வழிகிறது ஆனால் அவள் முகத்தில் சோகத்தைவிட சாந்தம்தான் தென்படுகிறது. நாம் உற்றுப்பார்த்துக் கவனித்தால் உதடுகளிலும் லேசான புன்னகை இருப்பதைக் காணலாம். அதே சமயத்தில் லாமாவின் கண்களிலிருந்து சோகம் நிறைந்த கண்ணீர்ப்பிரவாகம் அவ்வப்பொழுது பொங்கி கன்னம் வழியே முத்து முத்தாய் சொட்டுகிறது.

ஜானிர்யா வந்த பிறகு மற்றவர்கள் வருவதற்கு முன்னரே ஓடி வந்த ஏகா படுக்கையின் மறுபக்கத்தில் உட்கார்ந்துக்கொண்டு கீரரின் தலைமுடியை ஆசையாய் வருடிவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். சிலர் கீரரின் காலடியில் உட்கார்ந்து அவருடைய போர்த்திய கால்களையும் பாதங்களையும் மென்மையாகப் பிடித்து விடுகிறார்கள்.

கீரர் பலவீனமாக மூச்சு விட்டுக்கொண்டே அவ்வப்போது கண்களைத் திறந்து அருகில்

இருப்பவர்களைப் அனுகூலமாய் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் கண்களை சோர்வுடன் மூடிக் கொள்கிறார். மூச்சுக் காற்று நொடிக்கு நொடி பலவீனம் ஆகிக்கொண்டிருக்கிறது. சிலர் வாய்விட்டு அழுகின்றனர். சிலர் மௌனமாக விம்முகின்றனர். சிலர் கீரருடன் தான் கழித்த நேரங்களைப் பற்றியும், கீரர் தனக்கு செய்த பரோபகாரங்களைப் பற்றியும் போற்றிப் பேசுகின்றனர். சிலர் தனக்கு கீரர் எவ்வளவு முக்கியமானவர் என்கின்றனர். மற்றும் சிலர் கீரர் தன் மீது வைத்திருந்த நேசத்தை மெச்சிப் போற்றுகின்றனர்.

அப்பேற்பட்ட சோகத்தின் மத்தியில் படுக்கையின் எதிர்பக்கத்தில் தனக்கு சமமாக உட்கார்ந்திருக்கும் ஏகாவைக் கண்டு லூமா சற்று எரிச்சலடைகிறான். விஞ்ஞானத்தை மதிக்கும் பெருமானுக்கு இப்படி விஞ்ஞானத்தை அவமதிக்கும் மூடன் மரியாதை செலுத்துவதோ அவருடைய பார்வையின் அனுகூலத்தை பெற்றுக்கொள்வதோ அவனுக்கு சரியாகப் படவில்லை. அவனை அவ்விடத்திலிருந்து கிளப்ப முயற்சிக்கிறான்.

கீரர் இன்னும் சற்று நேரத்திற்கு மேல் உயிரை பிடித்து வைத்திருக்கமாட்டார் என்பதை முழுதும் அறிந்தும் “ஏகா, தயவுசெய்து எனக்கு ஒரு உதவி செய்ய முடியுமா? நான் இரண்டு நாட்களாக இதே உடைகளைத்தான் அணிந்திருக்கிறேன். என் வீட்டிற்கு

விரைந்து சென்று எனக்கு மாற்றுடை எடுத்துக்கொண்டு வர முடியுமா?" என்கிறான்.

“மாட்டேன்! எடுத்து வர முடியாதடா!” என்று அசைக்க முடியாத உறுதியுடன், லாமாவின் முகத்தைக் கூட பார்க்காமல் முதல் முறை அவனிடம் பேசும் பேச்சில் ‘டா’ போட்டு அழுத்தமான பதிலளிக்கிறான் ஏகா.

இதைக்கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்த லாமாவின் மனத்தில் எரிச்சல் முளைவிட்டு கோபத்துளிராய் வளர்கிறது. கீரர் பக்கத்தில் அவருக்காகத்தான் இருக்கிறோம் என்பதை ஒரு நொடி மறந்த மனநிலை ஏகாவை வெறுக்கிறது. ஏகா கீரரின் தலைமுடியை ஆசையாய் வருடிவிடுவது லாமாவின் கண்களை உறுத்துகிறது. அவருக்குச் சேவை செய்ய தகுதியற்றவன் அந்த பாக்கியத்தைப் பெறுகிறான் என்ற எண்ணம் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆகவே முடியை வருடிவிடும் ஏகாவின் விரல்களை தனது கையினால் நிறுத்தி விலக்கி விடுகிறான்.

“அவருக்கு தலையைத் தொட்டால் பிடிக்காது.” என்று விளக்குகிறான்.

உடனே ஏகா திடீரென தலை நிமிர்ந்து லாமாவின் கண்களுக்குள் பிறும்மாஸ்திரம் போன்ற ஒரு பார்வையை எய்கிறான். இது கோபம் நிறைந்து பொறுமை இழந்து படுகொலை செய்வதற்கும் படுகொலை ஆவதற்கும் அஞ்சாதவனின் பார்வை. இமயம்போல் உறுதிப்படைத்த பார்வை. ‘மரியாதையாக இரு என்னிடம் வாலை ஆட்டாதே. இல்லையேல் ...’ என்று மிரட்டும் பார்வை.

ஏகாவை என்றுமே சகமனிதனாக எண்ணாத லாமாவின் தைரியத்தை இந்த பார்வை அப்படியே பஸ்பமாய்க் கருக்கி விடுகிறது. ஆதிசேஷன் போல் எழுந்த லாமா ஒரு மூச்சுக்கூட விடாமல் அப்படியே பெட்டிப்பாம்பாய் அடங்கி சுருங்கி தனது கையைப் பின்வாங்கி விடுகிறான்.

அதே சமயத்தில் வீட்டு வாசலருகில் “...பராக் பராக்...” என்று சப்தம் கேட்கவே, எல்லோருடைய கவனமும் கதவுப் பக்கம் திரும்புகிறது. சில நொடிகளில் மித்திரரும் அவருடைய பரிவாரங்களும் அறைக்குள் நுழைகின்றனர். லாமா, ஜானிர்யா, ஏகா – மூவரும் எழ முயற்சிக்கும்போது மித்திரர் ‘எழுந்து வணங்க வேண்டாம்! இப்போது அதற்குத் தகுந்த நேரம் இல்லை’ என்பது போல் தனது உள்ளங்கை விரித்த இடது கையை உயர்த்தி சமிக்ஞை செய்கிறார்.

கீரர் பாதிக்கண்ணை மெல்லத் திறந்து மித்திரரைப் பார்க்கிறார். மித்திரர் அப்படியே ஒரு கால் மண்டியிட்டு கீரரின் போர்த்திய பாதங்களைப் பற்றி தனது நெற்றியை அவை மீது அழுத்தி சில நொடிகள் மௌனமாக இருக்கிறார். பின்னர் எழுந்து கைகூப்பி, “சுவாமி?” என்கிறார்.

மித்திரரின் வணக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டது போல் கீரரின் தலை லேசாக அசைகிறது.

“லாமா – நீ எழுந்து இப்பக்கம் வந்து நில்” என்கிறார் மித்திரர் அதிகாரத்துடன்.

“ஆகட்டும் பிரபோ” என்று சொன்ன லாமா உட்கார்ந்திருந்த இடத்தைக் காலி செய்கிறான். மித்திரரின் முன் கைகூப்பி தலைவணங்கி நிற்கிறான்.

“ம்ம்ம்” என்று சேவகனைப் பார்த்து தலை அசைக்கிறார்.

சேவகன் கீரர் அருகில் சென்று அவரை வணங்கியபின் மரியாதையுடன் அவர் காதில் அணிந்திருக்கும் கடுக்கன்களை அவிழ்க்கிறான். அவற்றை தனது கைகளில் ஏந்தி அவருக்கு சமர்ப்பிக்குமாறு அவர் பக்கம் நீட்டி மீண்டும் ஒரு முறை அவருக்கு தலை வணங்கி கடுக்கன்களை மித்திரரிடம் எடுத்துச் செல்கிறான்.

மித்திரர் லாமாவைப் பார்த்து “வெள்ளிகுலன் லாமா என்பவனே. உன் குருவை நமஸ்கரித்தப்பின் எனக்கும் நமஸ்காரம் செய்.” என்று அதிகாரப்பூர்வமாய் கட்டளை இடுகிறார்.

லுமா அவ்வாறு செய்தப்பின் “எழுந்து என்னைப் பார்” என்கிறார்.

லுமா நின்றவுடன் சேவகன் தனது கையில் இருக்கும் கடுக்கன்களை லுமாவின் காதுகளில் அணிவிக்கிறான். திருகை கடைசி திருகு திருகியப்பின் லுமாவிற்கும் மித்திரருக்கும் சேர்த்து கைகூப்பி தலைவணங்கி பின்பக்கமாக அடி வைத்து பரிவாரத்தினுள் மீண்டும் கரைகிறான்.

“இவ்வாறு நீ உன் குருவிற்கு நமஸ்கரித்ததே நீ அவர் நாமரூபத்திற்குச் செலுத்தும் கடைசி காணிக்கை. இவ்வாறு நீ எனக்கு நமஸ்கரித்ததே நீ எனக்குச் செலுத்தும் கடைசி மரியாதை. இனி நம் கீர்த்தி மிகும் சூரதேசத்திற்கு தாங்கள்தான் ராஜகுரு. இனி தாங்கள்தான் என்னை வாழ்த்த வேண்டும்” என்று சொல்லி “தலைவணங்குகிறேன் வெள்ளிகுலன் லுமா என்றழைக்கப்பட்ட ராஜகுரு அவர்களே” என்றபடி அப்படியே குனிந்து லுமாவின் பாதங்களை பற்றி “என்னை வாழ்த்துங்கள் சுவாமி” என்று சாஷ்டாங்கமாக மித்திரர் லுமாவிற்கு நமஸ்கரிக்கிறார்.

கீரர் இந்தக் காட்சியை தனது கண்ணிமைகளை மெலிதாகத் திறந்து பார்க்கிறார். ஒரு பெருத்த ஆழ்மூச்சு சப்தம் கேட்கிறது. பின் அமைதி. லேசாக விரிந்த கண்ணிமைகள் அப்படியே உறைகின்றன. ஏகா தனது கையால் அவர் இமைகளை இறுதியாக மூடி விடுகிறான். அவனுடைய விம்மல் சப்தமான அழுகையாய் மாறுகிறது. ஜானிர்யா கீரரின் நெற்றி மீது ஆசையான முத்தம் ஒன்று இடுகிறாள்.

அதே சமயத்தில் சௌரியதேசத்தில் ப்ருஹாவிற்கும் துக்கம் மாரடைக்கிறது. அவனுடைய அறைக்குள் காலை உணவுக்கு அழைக்க வந்த பணியாளைப் பார்த்து “இன்று எனக்குப் பசியில்லை. எனக்காக காத்திருக்க வேண்டாமெனச்சொல்.” என்றபடி திருப்பி அனுப்பிவிடுகிறான்.

அத்தியாயம் நாற்பத்தி ஆறு – தோளா , கண்ணா ?

அ ன்று மாலை. சோபனாம்ருதம் ஏரிக்கரை.

கீரரின் பிரேதம் ஈமவிறகடுக்கின் மீது
வைக்கப்பட்டுள்ளது. பார்ப்பதற்கு ஆழ்ந்த
நித்திரையில் இருப்பதுபோல் அமைதியாக
இருக்கிறார்.

விறகடுக்கின் ஒருபக்கம் சாந்தமான ஏரி.
அதற்கப்பால் அஸ்தமிக்கும் சூரியன். மறுபக்கத்தில்
சற்று தூரத்தில் வட்ட வரிசையில் உற்றார் உறவினர்
நின்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடன்
ஒருவனாய் ஏகா சேர்ந்து நின்று அழுது
கொண்டிருக்கிறான்.

வட்டத்தின் உள்ளே ஒரு சிறுபரிவாரத்தின் மத்தியில்
மித்திரர். கம்பீரமாக இராஜ அலங்காரத்துடன்
மாணிக்கம் பதிந்த கிரீடமணிந்து நின்று
கொண்டிருக்கிறார்.

அவருக்கு அருகில் லாமாவும் ஜானிர்யாவும்
இருக்கிறார்கள். லாமாவின் முகத்தில் சோகம்
தெரிகிறது. ஆனால் அவன் அழவில்லை.
ஜானிர்யாவோ சோகம் நிறைந்த கண்ணீர்துளிகளைச்
சிந்துகிறாள். லாமா அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லும்
வகையில் அவளை அணைத்து தன்னுடைய தோள் மீது
அவளுடைய தலையை வைத்து முதுகை லேசாகத்
தட்டிக்கொடுக்கிறான்.

இவர்கள் அருகில் ஒரு தற்காலிக பீடம் ஒன்று
எழுப்பப்பட்டிருக்கிறது. பீடத்தின் மீது ஒரு குவளையில்
எண்ணெய் போன்ற ஒரு திரவம் பச்சைப் பிழம்புடன்
தகதகவென எரிந்துக்கொண்டிருக்கிறது.

சிறிது நேரத்தில் லாமா ஜானிர்யாவின் முதுகை
சற்று அழுத்தமாகத் தட்டி கொடுத்து, ஆகவேண்டிய
காரியத்தைத் தொடங்க எல்லோரும் தயார்
என்பதுபோல் சமிக்ஞை செய்கிறான். ஜானிர்யா

கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு மனதை சற்று திடப்படுத்திக்கொள்கிறாள். இரண்டடி முன்னால் வைத்து, பீடத்தின் அருகில் நின்று வட்ட வரிசையில் நின்று கொண்டிருப்போரைப் பார்த்து பேசுகிறாள்:

“நமது மாண்புமிகு ராஜகுருவும், எனது அன்புத் தந்தையுமான கீரர் அவர்களின்... அப்பாவின்... ஈமகாரியத்திற்கு வந்து எங்களுக்கு மனோபலம் தர விரும்பும் உங்களுக்கு எங்களுடைய மனமார்ந்த நன்றி. உங்களுடைய கருணைமிகு நெஞ்சம் போற்றி.

அப்பாவின் நினைவு நமக்கு என்றும் திடம் கொடுக்க, நமது புராணச்சுவடிகளில் உள்ள கவிதைகளிலேயே அவருக்கு மிகப்பிடித்த கவிதையைப் பாடுகிறேன். இந்த கவிதையின் பெயர் ‘துணிவறிந்த நெஞ்சம்’.

எட்டும் கையை கட்டிப் பிணைத்து
ஐம்புலதுவாரம் கொண்டநல் நெஞ்சை
கூண்டிலடைத்து சட்டம் வகுத்து,
வையகம் ஆளும் சிறுநரன் ஆக்கும்
வானம்போல் வயலொன்றை வடிவமைத்த
வேந்தனே
வயலுக்கோர் வேலியுடன் வரம்பும் வைக்க
வேண்டுமோ?”

இப்படிப் பாடிய ஜானிர்யா பீடத்தின் மேல் இருக்கும் குவளையைக் கையில் ஏந்தி கீரர் இடப்பட்டிருக்கும் விறகடுக்கின் அருகில் சென்று, எரிந்துக்கொண்டிருக்கும் எண்ணையை அவர் மார்பின் மீது ஊற்றுகிறாள். உடனே எண்ணையும் தீயும் அவர் உடல் முழுதும் பரவுகிறது. பிரேதம் பற்றிக்கொண்டு தகதகவென்று எரிகிறது. ஜானிர்யா கையில் காலிக் குவளையை வைத்துக்கொண்டு அவர் அருகிலேயே சிலைபோல் இலக்கற்று நின்றபடி துவங்கிய கவிதையை முடிக்க முயற்சிக்கிறாள்:

“துணிவறிந்த நெஞ்சம் நாடும் பிரபஞ்சம்

வாயிற்கப்பார் கண்டதும் தானே
இனிரசம் பழகிய வாயும் அழிப்பார்
அழியாச்சுடருடன்...”

சோகமான அழுகை திடீரென பொங்கி வருகிறது.
“... ஐக்கியம்... ஆ...”

வாய் திக்குகிறது, தாரை தாரையாய் கண்ணீர்
வடிகிறது. “ஆ... ஆ... ஆவார்... ஆ... அப்பா!” என்று
சொல்லி கையிலிருக்கும் குவளையை நழுவ விட்டு
இருக்கும் இடத்திலேயே கால் மடிந்து மண்டியிட்டு,
கைகளில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு விம்மி
விம்மி அழுகிறாள், “அப்பா... அப்பா...”

லுமா நின்ற இடத்திலேயே நின்றுகொண்டு
பரிதாபம் மிகும் கண்களுடன் அவளைப் பார்க்கிறான்.
‘அவள் சோகத்தைத் தணிக்க வழியில்லையே, இந்த
துக்கத்தை நாம் ஒவ்வொருவரும் அனுபவித்துத்தானே
ஆகவேண்டும். விதி எவ்வளவு கொடியது’
என்றெல்லாம் யோசிக்கிறான். அவன் புதியதாய்
கண்டுபிடித்த வித்தை விபத்து, கொலை போன்ற
விபரீதமான நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஆளான
அற்பாயுட்காரர்களை மட்டுமே மீட்க உதவும்.
தற்கொலை செய்து மாண்டவரையோ, அல்லது
முதிர்ச்சியடைந்து தானாகவே இறந்தவர்களையோ
மீட்க உதவாது. முடிந்தாலும், கீரர் மீண்டும் உயிர்பெற
விரும்பவில்லை என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு பலமாக
இருந்தது.

அதே சமயத்தில் வெளிவட்டத்தில்
நின்றுக்கொண்டிருக்கும் ஏகா யாருடைய அனுமதியும்
கேட்காமல் அரசன், லுமா, அனைவரையும்
அலட்சியமாக தாண்டி ஓடி வந்து ஜானிர்யா பக்கத்தில்
அமர்ந்து மண்டியிட்டு விம்மி விம்மி அழுகிறான்.
அவன் அருகில் இருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்த
ஜானிர்யா அவன் கண்களை நோக்கி ‘இனி நாம்
எல்லோரும் எப்படி காலம் கழிக்கப்போகிறோம் ஏகா?’
என்று கேட்காமல் கேட்கிறாள்.

‘ஐயோ, எனக்கு விடை தெரியவில்லையே ஜானு ’
என்று விம்மல் மூலம் அவனும் சொல்லாமல்
சொல்கிறான். இதைக்கண்ட லூமா லேசாக எரிச்சல்
படுகிறான்.

அப்போது ‘ஹோ... ஹோ...’ என்று பலர் சேர்ந்து
ஓதும் சப்தம் மெல்லிதாக கேட்க ஆரம்பித்து கொஞ்சம்
கொஞ்சமாய் பலமடைகிறது. சற்று நேரத்தில் வட்ட
வரிசைக்குப் பின் காட்டுக்குள்ளிருந்து “ஹோ...
ஹோ...” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒரு சாம்பல்
பூசிய துறவி வெளிப்படுகிறார். அவர்தான் நாம்
முன்னரே சந்தித்த துறவித்தலைவர். அவருக்குப்
பின்னால் கூட்டமாக மேலும் பல துறவிகள்
‘ஹோ...ஹோ...’ என ஒன்றுசேர கோஷித்துக்கொண்டே
வருகிறார்கள்.

இவர்களைக் கண்ட அரசன் உட்பட எல்லோரும்
ஆச்சரியப்பட்டு இருக்கும் இடத்திலேயே தலைகுனிந்து
கைகூப்பி வணங்குகிறார்கள். அரசனே
தலைவணங்கும்போது தான் நின்று கொண்டிருப்பது
அநாகரீகம் என்று உணர்ந்த லூமாவும்
தலைவணங்குகிறான்.

ஆனால் இவர்கள் யாரையும் கண்டுகொள்ளாமல்
துறவிக்கூட்டம் நேராக எரியும் பிரேதத்தின் அருகில்
சென்று, அதை ஒரு முறை வலம் வருகிறது. கீரர் பக்கம்
துறவிகள் அனைவரும் மண்டியிட்டு நமஸ்கரித்தபின்
எழுந்து மீண்டும் ‘ஹோ...ஹோ...’ என்று
கோஷித்துக்கொண்டே காட்டுக்குள் சீர் வரிசையாய்
சென்று விடுகின்றனர்.

அன்றிரவு படுக்கையறையில் லூமா உரர் என்று
இருக்கிறான். மீண்டும் ஏதோ விவாதம்
நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

“... அது அவனுடைய பொறுப்பு இல்லை...”
என்கிறான்.

“அப்போது யார் பொறுப்பு லூமா?”

“உனக்கு ஒன்று புரியவில்லை ஜானிர்யா! துக்கம் உனக்கு மட்டும் அல்ல. எனக்கும்தான். எனக்கும் அவர் தந்தைதான்!”

“இல்லை என்று சொல்லவில்லையே! அதற்கும் ஏகா என்னுடன் சேர்ந்து துக்கப்பட்டதற்கும் என்ன சம்பந்தம்? அவனுக்கும் அப்பா தந்தை போலல்லவா இருந்தார்?”

“துக்கம் இருக்கலாம் ஜானி. ஆனால் அவனுடைய அழகையும் கண்ணீரும் அளவுக்கு மீறியதாக இருந்தது. ஏற்கனவே அழுது கொண்டிருப்பவரிடம் சென்று இவ்வளவு அழுவது என்ன முட்டாள்தனம்! விஷம் அருந்தத் தயாரானவனுக்கு பாஷாணம் ஊட்டிவிடுவது போலல்லவா இருக்கிறது? உனக்கு அச்சமயம் தரவேண்டியது மனோபலமும் திடமும். பலவீனம் அல்ல! இன்று காலை நீ அப்பாவின் அருகில் அழுது கொண்டிருக்கும்போது எங்கே போனது அவன் ஆறுதல்? தன்னுடைய சொந்தத் துக்கத்தை அல்லவா கொண்டாடிக்கொண்டிருந்தான்?”

“உனக்குதான் ஒன்றும் புரியவில்லை லாமா! இன்று காலை நான் கண்ணீர் வடித்தேன் என்று சொன்னாயே, அது ஆனந்தக் கண்ணீர். அப்பா அச்சமயம் பெறவிருக்கும் விடுதலையைக் கொண்டாட நான் சிந்திய சந்தோஷக் கண்ணீர். அப்பேற்பட்ட மகானுக்கு மகளாய்ப் பிறந்து, அவருக்குச் சேவை செய்யும் பாக்கியம் கிடைத்த பெரும் **பாக்கியலட்சுமி** ஆகிவிட்டேனே என்ற மகிழ்ச்சிக் கண்ணீர். அதைச் சிந்துவோருக்கு துணை தேவையில்லை.

ஆனால் இன்று மாலை நான் சிந்தியதோ சோகக் கண்ணீர். இனி கழிக்க வேண்டிய வாழ்நாட்களை எப்படி அப்பா இல்லாமல் கழிக்கப் போகிறேன் என்று எனக்காக வழிந்த சோகக் கண்ணீர். சோகக்கண்ணீர் சிந்துவோருக்கு வெளியிலிருந்து உறுதி தேவையல்ல. சோகத்தில் பகிர்ந்துகொள்ளும் கருணைதான் தேவை. ஆகவே சாய்ந்து அழத் தோள் வேண்டாம். கூடி அழக் கண்கள்தான் வேண்டும்.” என்று கூறி மீண்டும் விம்மத் தொடங்குகிறாள்.

இவள் சொன்ன கருத்தின் உண்மையை சற்று
உணர்ந்த லாமா பதில் அளிக்காமல், விவாதத்தில்
தோல்வியை செய்கையால் ஒப்புக்கொண்டு
மௌனமாக அவளை அணைத்துக்கொள்கிறான்.

ஏனெனில் உண்மையிலேயே, என்ன இருந்தாலும்
தோள் தருபவன் தட்டிக்கொடுக்கும் தோழன்தானே.
கண் கொடுப்பவனல்லவா கண்கண்ட கடவுள்?

அத்தியாயம் நாற்பத்தி ஏழு - பூவஜ்ராயுதம்

அர்தனியின் சபை. காலை நேரம்.

அவன் சிங்காசனத்தில் உட்கார்ந்துக் கொண்டிருக்கிறான். இடது கையில் மதுக் குவளை. வலது கையில் சோமாசிபோல் ஏதோ தின்பண்டம். சபையோரும் கூடியிருக்கிறார்கள். முன்போலவே ஆங்கிபதியின் ஆசனமும் வேறு சில ஆசனங்களும் காலியாக இருக்கின்றன.

அப்போது ஒரு அறிவிப்பாளன் உள்ளே விரைந்து வந்து அரசனின் பக்கத்தில் நின்றுக்கொண்டிருக்கும் சேவகனிடம் ஏதோ சொல்லவே, சேவகன் அர்தனியிடம் சென்று தலைவணங்கி ஏதோ முணுமுணுக்கிறான். சம்மதம் என்றபடி அர்தனி தலையசைத்து தின்பண்டத்தை ஒரு பெரிய கடி கடித்து மீதியை சேவகன் கையில் கொடுத்துவிட்டு இரு முறை மென்று, குவளையிலிருந்து மதுவை மடக் மடக் என்று இரண்டே வாயில் குடித்து காலிக் குவளையையும் அவனிடம் கொடுக்கிறான். இவற்றைப் பெற்ற சேவகன் அர்த்தனிக்கு மீண்டும் தலை வணங்கி, பின்பக்கமாக அடிவைத்து அரசனருகில் இருக்கும் வேறொரு சேவகனிடம் கொடுக்கிறான். அந்த சேவகன் அவற்றைச் சுமந்து பின்கதவு மூலம் விரைந்து வெளியேறவே, முதல் சேவகன் முன்வந்து, அரசனருகில் நின்று சபையோரைப் பார்த்து அறிவிக்கிறான்:

“சௌரிய உயராராய்ச்சி நிலையத்தின் ஏடகத் தலைவர் தக்டிகர் சபைக்கு வருகிறார்.”

அர்தனி ஏதோ சுவாரசியமான விஷயத்தை எதிர்பார்ப்பது போல் புன்னகைத்துக்கொண்டே ஒரு கையால் இன்னொரு கையை தழுவிக்கொண்டு ஆவலுடன் சபையின் முன்புற வாயிற்பக்கம் பார்க்கிறான்.

சற்று நேரத்தில் ஒரு முதியவரும் அவரோடு ஒரு இளைஞனும் நுழைகிறார்கள். இவ்விருவர்களையும் தொடர்ந்தபடி இரு பணியாட்கள் பேழைப் போன்ற பெரிய பெட்டி ஒன்றை மிக ஜாக்கிரதையாக சுமந்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

இந்த முதியவரின் பெயர் **தகூகர்**. நீண்ட ஜரிகையற்ற நீளமான வெண்ணிற அங்கவஸ்திரம் ஒன்றை தரையில் பிறழுமாறு போர்த்தியிருக்கிறார். அவருடைய மெல்லிய சரீரம் குன்றியிருக்கிறது. ஆடம்பரமற்ற சாதாரண நடைகோல் ஒன்றை உபயோகிக்கிறார். ஐந்தடிக்கு ஒரு முறை நின்று மூச்சு வாங்கி தள்ளாடிக்கொண்டே நடக்கிறார். இவருக்கு வயது சுமார் தொண்ணூறு இருக்கும் என்று நாம் சொல்லலாம் (செளரியர்களைக் கேட்டால் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூறு என்பார்கள்). முகத்தில் ஆயிரக்கணக்கான சுருக்கங்கள் இருந்தாலும் வேறு களங்கமேதும் இல்லை. தேகம் மஞ்சள் பூசிய வெண்ணிறம் கொண்டிருக்கிறது. பளபளவென வழுக்கையான உச்சித்தலையைச் சுற்றி நீண்ட வெள்ளிக் கேசம் வளர்ந்து நுனியில் ஒரு முடிச்சுக்கொண்டு இடுப்புவரை தொங்குகிறது. மிக மெல்லிய மீசையும் தாடியும் கொண்டிருக்கிறார். தகூகருக்கு சற்று சப்பையான மூக்கு. விசாலமான நெற்றி. இரு மூலைகளிலும் மேல் நோக்கி கோணலாகப் பதிந்திருக்கும் குறுகிய கண்கள்.

அவருக்குப் பின்னால் வரும் இளைஞனின் பெயர் **ஜனா**. அவனும் பார்க்க பலவீனமாக இருக்கிறான். ஐந்தரையடி உயரம். சுமார் பத்தொன்பது வயது இருக்கலாம் (செளரியர்களும் அதே கணக்குதான் சொல்லுவார்கள்). ஜனாவிற்கு கரிபோல் கருந்தேகம். தகூகரைப் போலவே சப்பை மூக்கு. ஆனால் அவரைப்போல் அல்லாமல் கிடைமட்டமாகப் பதிந்த விசாலமான கரும் கண்கள் – கூர்மையாக சிந்திக்கும் சக்தியை எடுத்துக்காட்டும் பிரகாசமான ஒளிபடைத்த கண்கள். காதுகளோ யானையின் காதுகள்போல் அளவுக்கு மீறிப் பெரிதாக அவன் கருங்கேசத்தை துளைத்துக் கொண்டு நீட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஜனாவும் எளிமையான வெண்ணிற வேட்டி அங்கவஸ்திரம் அணிந்திருக்கிறான். ஆனால் அவற்றில் மெல்லிய வரிசை ஜரிகை இருக்கிறது. கைகட்டி மரியாதையுடன் தக்ஷகரைப் பின்தொடர்கிறான்.

“வாரும் தக்ஷகரே! நீவீர் அனுப்பிய செய்தியைக் கேட்டோம். ஆவலுடன் காத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.” என்கிறான் அர்தனி. “தங்கள் ஆராய்ச்சி நிலையத்திலேயே சிறந்த ஆராய்ச்சியாளன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்றும் அவனை இன்று அழைத்துவரப் போவதாகவும் தெரிவித்தீரே?”

“ஆமாம் அரசே. இதோ இருக்கிறான் அவன். இவன் பெயர் ஜனா. சமுத்திரகுலத்தைச் சார்ந்தவன்.”

அப்போதுதான் அர்த்தனிக்கு அந்த இளைஞன் யாரென்று புலப்படுகிறது. அதுவரை அவனை தக்ஷகரின் ஏவலாளன் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தான். ஆச்சரியத்தை அடக்கமுடியாமல் கண்ணை நன்கு விரித்து ஜனாவை உற்றுப்பார்க்கிறான்.

“இவனா!” என்று பலத்த குரலில் உச்சரிக்கிறான். “வேலையற்ற வேந்தன் விடியற்காலையில் வேட்டையிட்டு வென்ற வெளவால் போலிருக்கும் இவனா நமக்கு சூரவம்சத்தை வதம் செய்ய உதவப்போகிறான்?”

“ஆம் பிரபோ. மூர்த்தி சிறிதாயினும் இவன் கீர்த்தி பெரிது. இவன் கூறும் கருத்துக்களை ஆராய்ச்சி நிலையத்தின் பேரறிஞர்களும் மறு பேச்சின்றிக் கேட்பதுண்டு.”

“கருத்தறிந்தவன் என்கிறீர், சரியா?” என்கிறான் அர்தனி. எல்லோருக்கும் புரியாமல் போய்விடப்போகிறதே என்ற கவலையில் மீண்டும் வார்த்தைகளை பிரித்து மெல்ல உச்சரிக்கிறான்: “கருத்து அறிந்தவன்... கருகருவென்று கருத்து...” சபையோரை ஒரு எதிர்பார்ப்புடன் வெற்றிப் புன்னகையணிந்து சுற்றிப் பார்க்கிறான்.

“ஆகா! சிலேடை பேச்சில் சிறந்த மன்னன்!” என்று இரண்டாம் வரிசையில் உட்கார்ந்திருக்கும் ஒரு பெருமான் போற்றுகிறார்.

“ஆம் பிரபோ. கன நிலவியலைக் கரைத்துக் குடித்தவன். அந்தத் துறையில் யாரைக் கேட்டாலும் இவனைத் தெரியும் என்றே சொல்வர்.”

“என்ன! நிலவியலா? ஆயுதறிவியல் என்றல்லவா நினைத்தேன்? உமக்கு வயதாகி குழப்பம் வந்துவிட்டதோ? அல்லது நீர் சொன்னதைத்தான் நான் தவறாகக் கேட்டுவிட்டேனா? ஒரு வேளை...” என்று சொல்லி தக்ஷரின் குரல் போலவே குரல் செய்து தொடர்கிறான்:

“... ‘மனம் நிலையில்லை, மருந்து குடித்தவன்’ என்று நீர் கூறியதுதான் எமக்கு ‘கன நிலவியலை கரைத்துக் குடித்தவன்’ என்று கேட்டதோ?

“இல்லை பிரபோ. சரியாகத்தான் கேட்டீர். ஜனா தனது விடாமுயற்சியால் நிலவியல்த் துறையில் ஆராய்ச்சி செய்து பூவஜ்ரம் என்றொரு புதிய உலோகத்தை பூமியிலிருந்து பிரித்தெடுத்து சுத்திகரிக்கும் வித்தையைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறான். இந்த புதிய உலோகத்தினால் மிக சக்தி வாய்ந்த ஆயுதங்களைத் தயாரிக்க முடியும்.”

“ம்ம்ம்... அதற்கு என்ன ஆதாரம் தக்ஷரே? இது வெறும் பேச்சுதானா, அல்லது இன்று எங்களுக்கு இதை நிரூபித்துக் காட்டப் போகிறீர்களா?”

“நிரூபிப்பதற்காகத்தானே வந்திருக்கோம் அரசே” என்று கூறி தக்ஷகர் இருமுறை கைதட்டுகிறார். அவருக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டிருக்கும் சேவகர்கள் தான் சுமந்து வந்த பெட்டியை அரசனுக்கு முன் கொண்டு வைக்கிறார்கள்.

“பலே பலே!” என்று புது சுவாரசியம் கண்டது போல் அர்தனி உள்ளங்கைகளை ஒன்று மீது ஒன்றை தேய்த்துக்கொண்டு ஆசனத்தில் சற்று முன்பக்கம் சரிந்து உட்கார்ந்து ஆவலுடன் பார்க்கிறான்.

சேவகர்கள் ஜாக்கிரதையாக பெட்டியைத் திறக்கிறார்கள். அர்தனியும் சபையோரும் மூச்சை பிடித்துக்கொண்டு ஆர்வமாக பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். திறந்தபின் பார்த்தால் பெட்டியினுள்...

சர்க்கரைப்பாகுபோல் தெளிவான ஒரு கெட்டித் திரவத்தில் மிதக்கிறாற்போல் வைக்கப்பட்ட மற்றொரு சிறுபெட்டி. இது வெற்றிலைப்பாக்குப் பெட்டியளவுதான் இருக்கிறது. அர்தனியின் முகத்தில் பெரும் ஏமாற்றம் தெரிகிறது. அதை மறைக்க அவன் சிறிதும் முயற்சிக்கவில்லை.

“என்ன? இது நிஜம்தானா?” என்கிறான் நக்கலாக.

“நிஜம்தான் மன்னா. பூவஜ்ர உலோகத்தை மிக ஜாக்கிரதையாகக் கையாள வேண்டும். அதை முழுதும் சுத்தரிக்கும் வரை...”

இதைக்கேட்ட அர்தனி சற்று திடுக்கிட்டு ஒருகணம் காலைத் தூக்கி ஆசனத்தின் மீது வைத்து முடிந்தவரை பின்தள்ளி அமர்கிறான். ஆனால் சபையோரின் கண்கள் தன்மீது இருப்பதை உணர்ந்து, உடனே முயற்சியைக் கைவிட்டு, முன்பு இருந்தபடியே திரும்பி “மமஹ்ரம்...” என்கிறான்.

உடனே சேவகர்கள் அந்த சிறு பெட்டியை பேழையிலிருந்து எடுத்து முன்போலவே ஜாக்கிரதையாக பெருங்கவனத்துடன் திறக்கிறார்கள். அதற்குள்...

மெத்தை போலிருக்கும் தடிப்பான வெண்துணியின் நடுவில் அதைவிட சிறிய பெட்டி ஒன்று. இது மத்தாப்பு பெட்டியளவுதான் இருக்கிறது. அர்தனி இதைப்பார்த்து அதிர்ச்சியடைகிறான்.

“ஐயா தக்ஷகரே...” என்கிறான் ஏளனமாக. “சூரவம்சத்தையே அழித்து பஸ்பம் ஆக்க வேண்டும் என்று சொன்னது கேட்டுதான் இங்கு வந்தீரா? அதற்கு உதவும் என்று நினைத்துதான் இந்த மத்தாப்புப் பெட்டியா? இதை வைத்துதான் சூரதேசத்தை கொளுத்தி எரித்துப் பொசுக்கப் போகிறோமா?”

தன்னுடைய மிக கெட்டிக்காரப் பேச்சைத் தானே ரசிப்பது போல் அவன் முகம் மலர்கிறது. எதிர்பார்ப்புடன் சுற்றிப்பார்க்கிறான். சில சபையோர் உடனே முகத்துதி பாடும்வகையில் 'சபாஷ் மன்னா சபாஷ்' என்றபடி தலையை ஆட்டுகின்றனர்.

“இல்லை பிரபோ. சற்றே பொறுத்திருங்கள்...” என்கிறார் தக்ஷகர்.

சேவகர்களில் ஒருவன் அந்த சிறிய பெட்டியை மிக மிக ஜாக்கிரதையாக எடுத்துத் திறக்கிறான். அர்தனி குனிந்து உற்றுப்பார்க்கிறான். இந்த பெட்டிக்குள்...

... அதனினும் மிகச்சிறிய பெட்டி. ஏதோ ஈயம் போன்ற கனமான உலோகத்தினால் செய்யப்பட்டது. பார்ப்பதற்கு மூக்குப்பொடி டப்பா போல் இருக்கிறது.

“என்ன தக்ஷகரே. பொடியர்களை பொடியாக்க வேண்டும் என்ற பேச்சின் பொருள் புரியாமல் பொடியேந்தும் பெட்டியின் புகழ் பாட வந்தீரோ?”

“ஹாஹாஹா” என்று சப்தமாக சில சபையோர் சிரிக்கிறார்கள். “ஆகா! பொடிவைத்துப் பேசும் பேரரசர்!” என்கின்றனர். அர்தனியின் நகைச்சுவைப் பேச்சை ரசிப்பதுபோல் அவர்களுடைய முகத்தில் வியப்பான குறியை வைத்துக்கொண்டு அதை அர்தனி கவனிக்கிறானா என்பதை அவனைப்பார்த்து உறுதிப்படுத்திக்கொள்கின்றனர்.

“சற்றே பொறுங்கள் பிரபோ” என்ற தக்ஷகர் சேவகனுக்கு சமிக்ஞை செய்கிறார். அவன் அச்சிறுப்பெட்டியைத் திறக்கவே...

... அதற்குள் வெள்ளைவெளேரென பஞ்சு அடைக்கப்பட்டிருக்கிறதைக் காணமுடிகிறது. அர்தனியின் முகத்தில் அளவற்ற ஏமாற்றம் தெரிகிறது.

“தக்ஷகரே, போதும் உங்கள் விளையாட்டும் கூத்தும். எங்கள் நேரத்தை வீணடிக்காதீர்கள். பஞ்சபூதங்களையும் பொசுக்கும் பராசக்திவாய்ந்த பொருள் கேட்டேன். பதில் பஞ்ச மிட்டாய் பரிசளிக்கிறீர்கள்.”

சபையிலிருந்து கைதட்டல் சப்தம் கேட்கிறது.

“மன்னிக்கவேண்டும் பிரபோ. தயவு செய்து சற்றே உற்றுப் பாருங்கள்” என்கிறார் தக்ஷகர்.

அர்தனி முன்புறம் சாய்ந்து சிறுபெட்டியினுள் உற்றுப்பார்க்கிறான். பஞ்சுக்கு நடுவில் ஒரு சிறிய குண்டுசி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அர்தனி தன் கண்களையே நம்ப முடியாதது போல் வியப்படைகிறான். “சரிதான். இந்த பெரியவருக்கு வயதாகி புத்தி தளர்ந்துவிட்டது என்று நினைக்கிறேன். யாரங்கே! உயராராய்ச்சி நிலையத்திற்கு அரசாங்கம் வழங்கும் மானியத்தை சற்று குறைக்க வேண்டும் என்று நான் சொன்னதாகச் சொல். இது போன்ற விதூஷகர்களுக்கு சம்பளம் கொடுத்து வேலைக்கு வைக்கும் அளவு நமது நாட்டில் வசதி இல்லை.”

“அவசரம் வேண்டாம் மன்னா. இந்த ஊசி...” என்கிறார் தக்ஷகர்.

“என்ன? இந்த ஊசிக்குள் இன்னொரு சிறிய ஊசி வைத்திருக்கிறீரா?” என்று கேலி செய்கிறான். சபையோர் கைதட்டி சிரிக்கிறார்கள்.

“இல்லை பிரபோ. இந்த ஊசிதான் நமது ஆயுதமாகப் போகிறது” என்கிறார் தக்ஷகர்.

“முற்றிவிட்டது. ஆமாம். நன்றாக முற்றிவிட்டது.” என்கிறான். அதமந்தியின் பக்கம் திரும்பி “தளபதியாரே, நீர் ஏமாந்து போய்விட்டீர். சூர வம்சத்தை அழிக்க வேறொரு வழி தேடவேண்டும் போலிருக்கிறது.” என்கிறான்.

“மன்னா. தயவு செய்து நான் சொல்வதை நிரூபிக்க ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுங்கள்.” என்று தக்ஷகர் கோரிக்கையிடுகிறார்.

“மேலும் என்ன சந்தர்ப்பம் வேண்டும் தக்ஷகரே! இந்த ஊசிதான் ஆயுதம் என்று நீங்கள் வாதாடுவதற்கா?”

“இல்லை மன்னா. இது வெறும் சிறிய முன்மாதிரிதான். நிஜமான ஆயுதம் இதைவிட நூறு மடங்கு-”

அர்தனி அவரை நிறுத்தி குறுக்கிடுகிறான்: “ப்ஸ்ஸ் ... நூறா? நூறாயிரம் என்று சொல்லுங்கள். இந்த ஊசியை வைத்து சூரர்களை குத்தி குத்தி கொல்லவேண்டும் என்று நினைக்கும் உங்களுக்கு போர் கலையைப் பற்றி சற்று கற்றுக் கொடுக்கிறேன். ஈட்டி என்பது இதைவிட மிக பெரிய ஆயுதம். அதனால் குத்திக் கொன்றால் மேலும் எளிதாக கொல்லமுடியும்.”

“மன்னிக்கவேண்டும் அரசே. இது ஒரு ஊசி தான். ஆனால் குத்தும் ஊசி அல்ல. நாம் சற்று நேரம் அரண்மனையின் உப்பரிகைக்குச் சென்றால் தாங்களுக்குப் புரியவைக்கிறேன். இன்னும் சில நிமிடங்கள் மட்டும் உங்கள் பொறுமை காக்கவேண்டும் மன்னா.” என்கிறார்.

அர்தனி சற்று யோசிக்கிறான். ஓரக்கண்ணால் அதமந்தியைப் பார்க்கிறான். அவன் வேறு யாருக்கும் தெரியாதபடி ஆமாம் என்று தலையசைப்பதைக் கவனிக்கிறான்.

“ம்ம்ம்... சரி. இத்தனை நேரம் இதற்காக செலவழித்தாயிற்று. இன்னும் சில நிமிடங்கள் கொடுத்தால் என்ன? உப்பரிகைக்குச் செல்லலாம் வாருங்கள்.” என்று கூறி “ஒரு வேளை கவர்ச்சி நடனமும் விருந்தும் அங்கே உம்முடைய நிரூபித்தலுடன் சேர்த்து நடத்தினால் நேரம் வீணாகாமல் இருக்கும்” என்று முணுமுணுத்தபடியே எழுகிறான்.

அத்தியாயம் நாற்பத்தி எட்டு - வெண்புறா தூதன்

மே கமற்ற நீலவானம். பிரகாசமான பிற்பகல் நேரம். அரண்மனையின் உப்பரிகை.

ஆனால் பெயர் தான் உப்பரிகை. விசாலமான பரந்த வெளியாக இருந்தாலும், அங்குமிங்கும் பூச்செடிகள், சிறு புஷ்பமரங்கள், நீரூற்றுகள், தடாகம் போல் பஞ்சவர்ண மீன்கள் கொண்டு தாமரை மிதக்கும் சிறுகுளங்கள், வசதியான மஞ்சங்கள், ஊஞ்சல்கள், ஆங்காங்கே வெய்யிலிலிருந்து நிவாரணமளிக்கும் பந்தல்கள் போன்றவை உள்ளன. மேல்பகுதியில் கைப்பிடிகள் கொண்ட சிறுதூண் வரிசை ஒன்று வேலிபோல் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இவையும் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டு அவ்விடத்தை ஒரு உத்தியானவனம் போல் கண்குளிரும் காட்சியாய் மாற்றுகிறது. இத்தூண்வரிசைக்கு உள்புறத்தில் அரசனும் சபையோரும் நின்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு முன் தக்ஷகர், ஜனா, மற்றும் இரு சேவகர்கள். ஒரு சேவகன் தனது கையில் ஊசியுள்ள சிறு பெட்டியை மிக்க கவனத்துடன் பாதுகாத்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். மற்றவன் கையில் ஒரு புதுவகையான வில்லும் அம்பும் இருக்கிறது.

தக்ஷகர் அவர்களைப்பார்த்து ஒரு சமிக்ஞை செய்கிறார். உடனே சேவகன் பெட்டியைத் திறந்து, தனது தோள்பையிலிருந்து இடுக்கிபோலொரு கருவியை எடுத்து, மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு அசையாமல் இடுக்கியால் அந்த ஊசியை ஜாக்கிரதையாக பிடித்து எடுத்து இரண்டாம் சேவகனை நோக்குகிறான். இரண்டாம் சேவகன் தனது கையில் இருக்கும் அம்பை அவன் பக்கம் நீட்டுகிறான். முதல் சேவகன் ஊசியை அம்பின் நுனிக்கு எடுத்துச்சென்று இடுக்கியால் அதை அங்கு பொருத்துகிறான். 'ப்ளிக்' என்ற சப்தத்துடன் ஊசி அம்பின் நுனியில் வேரூன்றி நிற்பது போல்

ஸ்தாபித்துக்கொள்கிறது. இவ்வாறு தயார் செய்த அம்பையும் வில்லையும் தக்ஷகர் பக்கம் நீட்டுகிறான்.

தக்ஷகர் ஜனாவைப் பார்த்து: “நீ செய்ய வேண்டியதை செய் ஜனா. உன் குரலைக் கேட்டு செயல்படுமாறே ஆயுதத்தைத் தயார்படுத்த ஏற்பாடு செய்தேன்.” என்கிறார். இதைக்கேட்ட ஜனா தலைகுனிந்து கைகூப்பி தக்ஷகரை வணங்கியபின் சேவகனிடமிருந்து வில்லையும் அம்பையும் பெறுகிறான். கையில் பிடித்த அம்பை தனது வாயருகில் கொண்டு வந்து:

“பூவஜ்ராயுதோபானி பவா” என்று ஓதுகிறான்.

அவன் இவ்வாறு சொன்னவுடன் அம்பிலிருந்து ‘பிம்ம்ம்...’ என்றொரு ஒலி எழுகிறது. அதே சமயத்தில் அம்பின் நுனியில் இருக்கும் ஊசி ஒரு விதமான பச்சையொளியூண்டு, சுவாசிப்பது போல் அணைந்து அணைந்து பிரகாசிக்கிறது. அதற்கு ஏற்றாற்போல் அம்பிலிருந்து கிளம்பிய ‘பிம்ம்ம்...’ என்ற சப்தமும் கூடி இறங்கி கூடி இறங்கி ஒலிக்கிறது. ஜனா அம்பை வில்லில் பொறுத்தி நீல வானத்தை நோக்கிக் காட்டி இழுத்துப்பிடித்து மூச்சை அடக்கிக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

தக்ஷகர் அரசனையும் கூடியிருக்கும் சபையோரையும் பார்த்து “கவலைப் படாதீர்கள் பெருமான்களே. நமக்கு ஒரு தீங்கும் நேராது...” என்று சொல்லிக்கொண்டே தூண்வரிசை மீதுள்ள கைப்பிடியை கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொள்கிறார்.

அரசனும் சபையோரும் அவரை
பெருங்குழப்பத்துடன் பார்க்கிறார்கள். 'இந்த
கிழவனுக்கு புத்திகெட்டு போயிற்று. நாம் இங்கு
நேரத்தை வீணாக்கிக்கொண்டிருக்கிறோம்...'
என்றபடி.

அதே மூச்சில் தகடிகர் தொடர்ந்து பேசுகிறார்: "...
நாங்கள் கணித்த கணக்கு சரியாக இருந்ததென்றால்."
என்று சொல்லி முடிக்கிறார்.

உடனே சபையோரின் குழப்பம் பயம்பிடித்த
கவலையாய் மாறுகிறது. அவர்களும் தூண்வரிசைக்கு
அருகில் நகர்ந்து கைப்பிடியைப் பற்ற
முயற்சிக்கிறார்கள்.

தகடிகர் ஜனாவை பார்க்கிறார். "விடு குழந்தாய்."
என்கிறார்.

ஜனா உடனே அம்பை பிடித்து வைத்திருக்கும்
ஆள்காட்டிவிரலையும் கட்டைவிரலையும் பிரிக்கவே
'ஸ்ஸ்ஸ்ஷ்' என்ற ஓசையுடன் கணை பறக்கிறது.

தேசத்தின் வடக்கு மூலையில் அரண்மனை
இருப்பதால், ஜனா எய்த அம்பு வடமலைப்பிரதேச
வெட்ட வெளிப்பக்கம் பாய்ந்து செல்கிறது. வெகுதூரம்
மேல்நோக்கி பாய்ந்தப்பின் அதன் பாதையின்
உச்சத்தை நெருங்குகையில் திடீரென அம்பின் வால்
பற்றிக்கொண்டு தீயை கக்கி மேலும் வேகத்துடன்
அரண்மனையிருக்கும் இடத்திலிருந்து சுமார்
அரைகாத தூரம் பறக்கிறது. அத்தகைய தூரத்தில்
இங்கிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு அம்பே புள்ளி அளவு
ஆனதால், அது தீயை கக்கிக்கொண்டு
செல்லவில்லையென்றால் எங்கு இருக்கிறது என்றே
தெரிந்திருக்காது.

சில நொடிகளில் அம்பை அடையாளம் காட்டும்
ஒளித்துளி இறங்க ஆரம்பிக்கிறது. அவ்விடம்
குன்றைத் தாண்டி இருக்கும் பரந்த பனிக்காட்டுப்
பாலைவனம் - அதன் மீதுதான் அம்பு இறங்குகிறது.
ஆனால் அது விழுவதற்கு சில நொடிகள் முன்னரே தீ
அணைந்துபோய் விடுகிறது. தீயை கக்குவது

நின்றுபோய் விடுவதால், அம்பு எங்கு விழுந்தது என்று சரியாகத் தெரியவில்லை.

சபையோர் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கிறார்கள். “ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை. இன்று காலைநேரம் வீணாகி விட்டது. பித்துப் பிடித்த கிழவர்களை ஆராய்ச்சி நிலையத்திற்கு தலைவர்களாக நியமித்தால் இவ்வாறுதான் ஆகும்” என்று ஒருவருக்கு ஒருவர் கேலியாகப் பேசி தக்டிகர் பக்கம் ஏளனப் பரிதாபப் பார்வையைச் செலுத்துகிறார்கள்.

அப்போது திடீரென பளிச்சென்று ஒரு ஒளி. பட்டப்பகலில் வெண்கதிரவனின் பிரகாசத்திற்கு பழகிய கண்களையே கூசவைக்கும் அளவு பிரகாசமான ஒளி. பனிக்காட்டுப் பாலைவனத்திலிருந்து வானமெங்கும் வீசப்படுகிறது. எல்லோரும் திகைத்துப்போய் கண்ணை குறுக்கி அப்பக்கம் திரும்புகிறார்கள்.

ஒரு நொடியில் பிரகாசம் அடங்குகிறது. அது கிளம்பிய இடத்தின் மேல் ஒரு மாபெரும் கருமேகம் தோன்றுகிறது. வானளவு வளர்ந்த காளான் போலிருக்கும் இம்மேகத்தின் தண்டு இறங்கி பனிக்காட்டுத்தரையில் வேரூன்றியிருப்பது போல் இருக்கிறது. மேகத்திலிருந்து மின்னல் பளிச் பளிச் என்று தெறித்து அதனடியில் இருக்கும் காட்டைத் தாக்குகிறது. அனைவரும் பிரமித்துப்போய் இந்த காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது திடீரென...

“**தம்ம்** ” என்று பிறவிச்செவிடனுக்கே சப்தஞானம் அளிப்பது போன்ற ஒரு பலத்த சப்தம். அத்துடன் திடீர் புயல் போல் ஒரு காற்றலை எல்லோரையும் பளீர் என்று அறைகிறது. கைப்பிடியை வலுவாக பிடிக்காமல் இருந்த சில சபையோர் பெருவேகத்துடன் அவ்விடத்திலிருந்து உள்ளே தள்ளப்பட்டு தடுமாறி நிற்கிறார்கள். சில சபையோரின் தலைப்பாகைகளும் பொய்த் தலைமுடி செளரிகளும் தலையிலிருந்து

விடைபெற்று காற்றோடு பறக்கின்றன. காற்றலை அறைந்த அதிர்ச்சியில் அர்தனியின் கிரீடம் சிரத்தை விட்டுப் பறந்து தரையில் ‘**டங்ங்**’ என்று விழுந்து உருளுகிறது. அரண்மனையே சில நொடிகளுக்கு அதிர்ந்து நிற்கிறது.

அதிர்ச்சி தணிந்தபின் பல நிமிடங்களுக்கு ஒருவரைக்கண்டு ஒருவர் பேசும்போது வாயசைவுகள் தெரிகிறதே தவிர பேச்சுகள் கேட்கவில்லை. எல்லோர் காதுகளிலும் ‘**ங்கோய்ய்...**’ என்ற சப்தம் பலமாக ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

ஆனால் இந்த அபூர்வமான நிகழ்ச்சி இன்னும் முடியவில்லை. மேகத்தின் அடியில் இருக்கும் பனிக்காட்டுத் தரையில் பல பிளவுகள் பிறந்து எல்லா திசைகளிலும் பரவுகின்றன. அவற்றில் ஒரு நிலப்பிளவு அரண்மனையை நோக்கி வழியில் இருக்கும் சிறு குன்றை இரண்டாய் பிளந்து விரைந்து வளர்கிறது. இதைக்கண்ட சபையோர் சிலர் திடுக்கிட்டு குழப்பத்தில் அவ்விடத்திலிருந்து ஓடப்பார்க்கிறார்கள். தக்டுகரும் ஜனாவும் மட்டும் அலட்டிக்கொள்ளாமல் கைப்பிடியைப் பிடித்தவாறே நிற்கிறார்கள்.

“கவலைப்படாதீர்கள் பெருமான்களே. நாங்கள் இதை ஏற்கனவே கணித்து விட்டோம். பயப்படக் காரணமேதும் இல்லை.” என்கிறார்.

ஆனால் சபையோருக்கு நம்பிக்கை இல்லை. ஒரே ஆரவாரம் தான்.

நிலப்பிளவு வளர்ந்துக்கொண்டே அரண்மனையை நெருங்க நெருங்க அதன் வளர்ச்சி குறைகிறது. இறுதியில் அரண்மனைச் சுவரின் சமீபத்தில் நாலைந்து அடி தூரத்தில் வந்து நிற்கிறது.

அனைவரும் பெருமூச்சு விடுகிறார்கள். தக்டுகர் அர்தனியை நோக்கி வந்து தலைவணங்குகிறார்.

“மகாபிரபோ – இதுவே பூவஜ்ராயுதம். பணிவுடன் சமர்ப்பிக்கிறோம்...” என்கிறார். “... இது வெறும் முன்மாதிரிதான். ஆகையால் நிஜ ஆயுதத்தை இதை விட நூறு-”

சட்டென குறுக்கிட்டு அவர் பேச்சை நிறுத்தி ஒரு கையால் அவர் கையை அழுத்தமாக பிடிக்கிறான் அர்தனி. “**பத்து !**” என்கிறான் உருக்கமாக, அசைக்கமுடியாத உறுதியுடன். “**பத்து ! பத்து !**”

அச்சமயம் தன் இல்லத்தில் மேல்தளத்திலுள்ள படிப்பறையில் ஏதோ வேலையாக இருந்த ஆங்கிபதி, லேசான நிலநடுக்கம் ஏற்பட்டதுபோல உணர்கிறார். என்ன ஆயிற்று என்று தெரிந்து கொள்வதற்காக ஜன்னலருகே சென்று வெளியே பார்க்கும்போது வெகுதூரத்தில் மின்னல் கக்கிக்கொண்டிருக்கும் காளான் போன்ற பெருமேகத்தைக் காண்கிறார். முகத்தில் பெருங்கவலை பிறக்கிறது.

ஆழ்ந்து சில நொடிகள் சிந்திக்கிறார். பின்னர் ஏதோ முடிவெடுத்தாற்போல் திரும்பி தனது படிப்பறையின் எதிர்முலைக்கு விறுவிறுவென நடந்து அங்கு இருக்கும் ஒரு அலமாரியைத் திறக்கிறார். அதனுள் ஒரு அழகான வெண்புறா சிலைபோல் நகராமல் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

அதன் கால்பக்கம் ஆங்கிபதி தனது உள்ளங்கையை விரித்து விரல்களை நீட்டவே புறா கண்ணைச் சிமிட்டி, அவருடைய கையின் மீது ஏறிக்கொள்கிறது. கையில் ஏறிய புறாவைச் சுமந்துக்கொண்டு தன் மேஜைக்குச் சென்று அதன் மீது இறக்கி விடுகிறார். அதுவும்

இணங்கி இறங்கி மேஜை விளக்குக்கு அருகில் சென்று நின்று அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது.

ஆங்கிபதி வலது இழுப்பறையை திறந்து, அதிலிருந்து ஒரு சிறிய காகிதச் சுருளை எடுக்கிறார். அதை மேஜை மீது வைத்து ஏதோ எழுதுகிறார். எழுதிமுடித்தப்பின் காகிதத்தை அழுத்தமாகச் சுருட்டி, ஒரு சிறு கயிற்றினால் கட்டி புறாவைப் பார்த்து ஏதோ சமிக்ஞை செய்கிறார்.

‘குர்ர் குர்ர்’ என்று கூவிக்கொண்டு புறா துள்ளித் துள்ளி மேஜை மீது நடந்து அவரிடம் வந்து நிற்கிறது. அருகில் வந்த புறாவின் தலைமீது தனது விரலை இரு நொடிகளுக்கு நிறுத்தி வைத்தப்பின் தலையை லேசாக இருமுறை தட்டுகிறார். உடனே புறா சிலைபோல் அப்படியே உறைந்து நிற்கிறது. அதன் கண்கள் நீல நிற ஒளிபூண்டு பிரகாசிக்கின்றன. அதே சமயத்தில் அதன் மார்பின் தூவிகளுக்குப் பின் மறைந்திருக்கும் ஒரு சிறிய கதவு ‘விரர்ர்’ என்ற சப்தத்துடன் திறக்கிறது. அதற்குள் ஆங்கிபதி சுருட்டப்பட்ட காகிதத்தை வைத்து மீண்டும் அதன் தலையை இருமுறை தட்டுகிறார். கதவு மூடுகிறது. கண்ணின் நிறம் முன்புபோல் திரும்புகிறது. மீண்டும் சாதாரணப் புறா போல் காட்சியளிக்கிறது. ஆங்கிபதி புறாவைக் கையில் மீண்டும் ஏற்றிக்கொண்டு ஜன்னல் அருகில் சென்று தெற்குப்பக்கம் நோக்கி அதைப் பறக்க விடுகிறார்.

புறா உயரப் பறந்து ஆதியூர் இருக்கும் திசை நோக்கி நேர்பாதையைத் தொடங்கும்போது...

தரைப்பக்கம் எங்கிருந்தோ ஒரு சிவந்த ஒளிகுண்டு ‘சர்ர்ர்’ எனப் பறந்து வந்து அதை தாக்குகிறது. “கூ.. ஊ..” என்று சப்தமாய் ஒரு கூச்சலிட்டு அதே இடத்தில் புறா சுழன்று சுழன்று விழுகிறது. இதை ஜன்னலிலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஆங்கிபதி விழும் பட்சியை கண்களால் தொடர்கிறார். அது தரையில் விழுந்தவுடன் ஒரு பெரும் முரடன் சமீபத்திலிருந்து அதை நோக்கி நடக்கிறான். அவன் கையில் ஒரு கதிர்ச்சுடி ஆயுதம்.

விழுந்த புறாவை எடுத்த முரடன் ஒரு கையில் அதை பிடித்துக்கொண்டு மறுகையால் அதன் தலையை காட்டுமிராண்டி போல் பிய்த்தெடுத்து விட்டெறிகிறான். தனது கையினால் அதன் உடலை நசுக்கிப் பிழிய அதன் மார்பு வெடிப்பது போல் அங்குள்ள கதவு 'படக்' என்று திறந்து பல துண்டங்களாய் உடைந்து சிந்துகிறது. அழுக்கு விரலை அதன் மார்புக்குள் விட்டு காகிதச் சுருளை உருவுகிறான். புறாவின் உடலை தூக்கிப்போட்டுவிட்டு சுருளைப் பிரித்து படித்துப் பார்த்து மேல்நோக்கி ஆங்கிபதியின் ஜன்னல் பக்கம் பார்க்கிறான்.

ஆங்கிபதி இருந்த இடத்திலேயே நிற்கிறார். அந்த முரடன் மாருதான் என்பது அவருக்குத் தெரிகிறது. 'சண்டாளா! உன்னால் முடிந்ததை நீ செய். நான் ஆகவேண்டியதை கவனித்துக்கொள்கிறேன்' என்றபடி அவனை முறைக்கிறார். மாரு அவரைப் பார்த்து ஒரு முறை துர்சிரிப்பு சிரித்து காகிதச் சுருளை பத்திரமாக அவனுடைய இடுப்புப்பையில் வைத்துக்கொண்டு அவ்விடத்திலிருந்து கிளம்புகிறான். அவன் சென்றபின் சில நொடிகளுக்கு ஆங்கிபதி வாளை நோக்கிப் பார்த்தபடியே சிந்தனையில் இறங்குகிறார். பிறகு நடக்கப்போவதை தான் எதிர்ப்பின்றி ஏற்றுக்கொண்டதுபோல் மெல்ல திரும்பி அறையிலிருந்து வெளியேறி ரேழிக்கு மறுபக்கத்தில் சற்று தூரத்தில் உள்ள ஒரு அறையினுள் நுழைகிறார். இதுதான் ப்ருஹாவின் படிப்பறை. கடந்த பல்லாண்டுகளாக இவரும் ப்ருஹாவின் குடும்பமும் ஒரே வீட்டில்தான் வசித்து வருகிறார்கள்.

அப்போது ப்ருஹா மேஜையருகில் உட்கார்ந்து ஏதோ புத்தகத்தைப் படித்துக்கொண்டிருக்கிறான். திடீரென உள்ளே நுழைந்த தந்தையைப் பார்த்து ஆச்சரியப்படுகிறான். அவர் கண்களில் ஏதோ சோகம் இருப்பதை உணர்ந்து அவனுக்கு கவலை பிறக்கிறது.

“அப்பா?” என்ற ஒரே வார்த்தையில் அவன் கேட்க நினைத்த அனைத்தையும் கேட்கிறான்.

ஆங்கிபதி மெல்ல உள்ளே சென்று அவன் அருகில் ஒரு நாற்காலியில் அமர்கிறார். ப்ருஹாவின் கண்களுக்குள் ஆழமாகப் பார்த்து, அவன் கரத்தை தனது கரத்தில் ஏந்திக்கொள்கிறார்.

“மகனே” என்கிறார் ஆறுதல் தரும் குரலில். “சற்று மனதைத் திடப்படுத்திக்கொள். நான் உனக்கு பெரும் துயரம் கொடுக்கக்கூடிய விஷயம் ஒன்றைச் சொல்லப்போகிறேன்.”

அத்தியாயம் நாற்பத்தி ஒன்பது – யுத்தம் நெருங்க ஆயத்தம்

காலை நேரம். ஆதியூரில் அரண்மனையின் ஒரு பகுதியில் உள்ள போர்வியூகம் செய்யும் அறை. அறையின் நடுவில் ஒரு மாபெரும் மேசையின் மீது பரந்த சூரதேசத்தின் நிலப்படம் விரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்படத்தின் மீது வெவ்வேறு இடங்களில் வீரர்கள், யானைகள், குதிரைகள், ரதங்கள் போன்ற வடிவங்களில் பொம்மைச் சிலைகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மித்திரரும் அவருடைய சேனாபதியும் மேசைக்கு முன்னால் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் ஜாமாவும் நின்று கொண்டிருக்கிறான். ஆனால், அவன் இந்த வியூகத்தில் தலையிடாமல், 'ஆலோசனை தேவைப்பட்டால் இங்குதான் இருக்கிறேன்' என்றபடி பணிவுடன் நிற்கிறான்.

மேசையைச் சுற்றி பல படைத்தலைவர்கள் நின்றுகொண்டு கவனத்துடன் மித்திரர் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

மித்திரரின் கையில் ஒரு வெகு நீளமான மெல்லிய மரக்கோல். நிலப்படத்தில் பல இடங்களைச் சுட்டிக்காட்டி கூடியிருப்பவர்களிடம் எதையோ விளக்குகிறார். அவ்வப்பொழுது தனது விளக்கத்தை நிறுத்தி சேனாபதியின் பக்கம் பார்த்து, 'திட்டத்தைச் சரியாகத்தானே விளக்குகிறேன்?' என்பதை மரியாதையுடன் செய்கையால் கேட்டு அறிந்துக்கொள்கிறார்:

“இம்முறை நடக்கவிருக்கும் மகாதொகைக்கரைப்பு சௌரியர்களுக்கு ஆச்சரியமூட்டும் வகையில் வேறு விதமாக நடக்கப்போகிறது. நமக்கு அஞ்சுவதற்கு எதுவுமே இல்லை என்பது சௌரியர்களுக்குத் தெரியாது. பொதுச்சட்டம் சொன்னபடி அவர்கள் சூரதேசத்தின் சிற்றூர்களையெல்லாம் அழித்து

விடுவார்கள். தலைநகரை மட்டும் தொடாமல் விட்டுவைப்பார்கள். மேலும், தலைநகரைச் சுற்றி உள்ள ஊர்கள் சிலவற்றை அழிக்க முயற்சி செய்து சேதம் செய்வார்கள், ஆனால் அவற்றை அழிப்பதற்கு முன்னரே சூரஜனத்தொகையைப் பற்றி அடுத்த பல நூற்றாண்டுகளுக்கு கவலைப்பட வேண்டாம் என்ற செய்தி அவர்களுக்கு செளரிய உயராலோசனை சபையிலிருந்து வானொலி மூலம் வந்துவிடும். ஆகவே விட்டுச்சென்று விடுவார்கள்...

... ஆனால் இம்முறை நமக்கு செளரியர்களுடைய முயற்சியை எதிர்த்துப் போராட ஒரு புது ஆயுதம் கிடைத்துவிட்டது. அந்த ஆயுதம் நமது மதிப்பிற்குரிய ராஜகுருவான லாமா அவர்கள்தான். செளரியர்கள் நமது தேசத்தை நாசமாக்கிச் சென்றவுடன் நமது ராஜகுரு யுத்தத்தில் மாண்ட வீரர்கள் மற்றும் அவர்களின் உற்றார் உறவினர் அனைவரையும் மீண்டும் உயிர்ப்பிப்பார். ஆக, நலம்பெறமுடியா நோய்கொண்ட சூரர்கள், முதிர்ச்சி கண்டு தளர்ந்த சூரர்கள், கடுங்குற்றம் செய்து தண்டனைக்கு உள்ளான சிறைவாசிகள் போன்ற பிரஜைகளைத் தவிர மற்றவர்கள் அனைவருக்கும் ராஜகுருவின் கிருபையால் மறுவாழ்வு கிடைக்கும். மீண்டும் பண்டைகாலத்துச் செழுமையையும் தற்பெருமையையும் பொங்கும் அளவு நம்மைப் பற்றி நம் தூரத்து பிரதேசங்களிலும் மக்கள் உணருவார்கள்.” என்கிறார்.

இதை கேட்ட ஒரு படைத்தலைவன் சற்று சந்தேகப்படுகிறான். “மாமான்னா,” என்கிறான். “இதற்கிடையில் நமது இராஜகுருவிற்கு ஏதேனும் நேர்ந்து விட்டால்...”

“கவலைப்படாதே அகுலா” என்று மித்திரர் உறுதியளிக்கிறார். “நமது தேசத்திலேயே பாதுகாப்பு மிகுந்த இடம் நம் தலைநகரம்தான். அங்குதான் நமது ராஜகுருவை நாம் பாதுகாக்கப் போகிறோம்.

நமது வீரர்களிலேயே சிறந்த வீரர்கள் பலரை நானே தேர்ந்தெடுத்து தலைநகரைக் காக்க

நியமித்திருக்கிறேன். அதற்கும் மேல் நானே ஆதியூரின் பாதுகாப்புப் படையின் தலைமையை ஏற்று இயக்கப் போகிறேன். செளரிய சைன்யங்கள் தலைநகருக்கு அருகில் வருவதற்கு முன்னரே வலுவிழந்து போய்விடுவார்கள். தலைநகரைத் தாக்குவது பொதுச்சட்டத்தின்படி தவறு என்பதை அவர்கள் மதிக்கவில்லையென்றாலும் நமது வலுமிக்க சிறந்த வீரர்களை அங்கு சந்திக்கத் தயங்கி, மேலும் சேதம் அடைந்து வெற்றி காண விரும்பாமல், காரியக்கடன் தீர்ந்தது என்ற நிவாரணம் பெற்று ஊர்திரும்புவார்கள். நமது தலைநகர்வாசிகளுக்கு சற்று மனஉறுதி அளிப்பதற்காகதான் நம் ஊரின் சுற்றுவட்டாரச் சுவர்களை கடந்த சில மாதங்களாக வலுப்படுத்தி வைத்திருக்கிறோம்.” என்று கூறியபடி, நிலப்படத்தின் மீது இருக்கும் தலைநகர் சுவர்களைக் கோலினால் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

இப்படியிருக்க ... அதே சமயத்தில் ...

நாம் இந்த நிலப்படத்தைப் போலவே வேறொரு நிலப்படத்தை காண்கிறோம். அதே சூர தேசம். அதே தலைநகர். ஆனால் தலைநகரைச் சுட்டிக் காண்பித்துக் கொண்டிருப்பது ஒரு நீண்ட தங்கக்கோல். இங்கு ஒலித்துக்கொண்டிருப்பதோ வேறொரு குரல். சற்று பின்வாங்கி பார்த்தால் இது செளரியதேசத்தில் அர்தனியின் அரண்மனையில் போர்வியூகம் செய்யும் வசதிபடைத்த அறை என்பது தெரியவருகிறது. ஒலிக்கும் குரலின் சொந்தக்காரர் அர்தனியின் சேனாபதி.

அருகில் உள்ள ஒரு மஞ்சத்தின் மீது அர்தனி சுகமாக அமர்ந்து கையில் ஒரு மதுக்குவளையுடன் அங்கே நிகழ்வதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனருகில் நின்று கொண்டிருக்கும் அதமந்தி, தளபதியாக இருந்தாலும் அரசனுக்கு ஆலோசனை தருவதே தனது கடமை என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு, சேனாபதி தனது படைத்தலைவர்களுக்கு அறிவுறுத்துவதை அங்கீகரிப்பதுபோல் மௌனமாக

கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். சேனாபதியும்
 அதமந்தியின் உண்மையான ஸ்தானத்தை
 உணர்ந்ததுபோல் பேசும்பொழுது அவ்வப்போது
 அர்தனியின் கண்களையல்லாமல் அதமந்தியின்
 கண்களை அங்கீகாரம் தேடி நோக்குகிறார்.
 அர்தனியோ இவை ஏதும் தன்னோடு சம்பந்தப்படாத
 விஷயம்போல் ஒரு கவலையுமின்றி மது
 அருந்திக்கொண்டிருக்கிறான்.

சேனாபதியின் குரல் தொடர்கிறது:

“... இம்முறை நடக்கவிருக்கும்
 மகாதொகைக்கரைப்பு சூரர்களுக்கு ஆச்சரியமூட்டும்
 வகையில் வேறு விதமாக நடக்கப்போகிறது. நமக்கு
 அஞ்சுவதற்கு எதுவுமே இல்லை என்பது அவர்களுக்குத்
 தெரியாது. பொதுச்சட்டம் சொன்னபடி அவர்களுடைய
 சிற்றூர்களை மட்டும் அழித்துவிடுவோம் என்றும்
 தலைநகரைத் தொடாமல் விட்டுவிடுவோம் என்றும்
 நினைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அந்தோ, அதல்லவா
 அவர்களுடைய மரணப்பிழையாக போகிறது” என்று
 ஒரு துர்சிரிப்பு சிரித்து பிறகு தொடர்கிறார்:

“நமது சைன்யங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் வெவ்வேறு
 சூர நகரங்கள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த
 மகாதொகைக்கரைப்பை நிறைவேற்றும் நம்
 வீரர்களுக்கு விசேஷ பயிற்சி ஏதும் நாம்
 அளிக்கவில்லை. ஏனெனில், காண்பதையெல்லாம்
 தராதரமின்றி அழிக்க உங்களுக்கு அனுமதி
 அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்படியிருக்க ஆக வேண்டிய
 விஷயங்களைச் சற்று கவனிப்போம்:

நமது பெருமைவாய்ந்த சௌரிய தேசத்திற்கு
 செலுத்த வேண்டிய இந்த அதிமுக்கியமான
 கடமைக்காக உங்களில் ஆறு வீரர்களை
 விசேஷப்படைகளை இயக்குவதற்காகத்
 தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறோம்: லௌக்கியா, மாரு,
 செங்கோலா, சூரவர்தனா, சுபுரி, பெளசி – நீங்கள்தான்
 சூர தலைநகரான ஆதியூரையும் அதைச்
 சுற்றியிருக்கும் ஐந்து பெருநகரங்களையும் அழிக்க
 வேண்டும். அங்குதான் பலத்த பாதுகாப்புப் படைகளை

சூரர்கள் நிறுத்தி வைத்திருப்பார்கள். உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு பூவஜ்ராயுதம் கொடுக்கப்படும். ஒவ்வொரு ஆயுதமும் அளிக்கப்பட்டவரின் குரலுக்கு மட்டும் பணியுமாறு தயார் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதை இயக்கி உபயோகிக்கும் முறை உங்களுக்குக் கற்றுக்கொடுப்பதும். ஆனால் பூவஜ்ராயுதத்தைப் பயன்படுத்தாமலே வெற்றிக்காக முயற்சியுங்கள்.

மற்ற படைத்தலைவர்களே - உங்களுக்கு பூவஜ்ராயுதம் கொடுக்கப்படவில்லையென வருந்தவேண்டாம். உமக்கு ஒதுக்கியளிக்கப்பட்ட நகரங்களேதும் பலமான எதிர்ப்பு கொடுக்கும் நகரங்களல்ல. மேலும், பூவஜ்ராயுதம் என்பது ஒரு கடைசிகட்ட ஆயுதம். அதைப் பயன்படுத்தவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டால். நீங்களும் அங்கேயே உயிர்துறந்து, வீடு திரும்பப்போவதில்லை என்பதை ஏற்றுக்கொண்டீர்கள் எனப் பொருள். ஏனெனில், பூவஜ்ராயுதம் அதைச் சுற்றி இரு காத தூரத்தில் உள்ள சுவாசிக்கும் உயிரினங்கள் அனைத்தையும் பஸ்பமாக்கிவிடும் - நீங்கள் உட்பட. அதனால்தான் நம் தேசத்தின் அருகில் உள்ள சூர நகரங்களைத் தாக்குவதற்கு பூவஜ்ராயுதத்தைப் பயன்படுத்தக் கூடாது.

விசேஷக் கடமைகளிலேயே அதிவிசேஷக் கடமை தலைநகரை அழிப்பது. இங்கு ஒரு ஜீவராசியும் மிஞ்சாத வகையில் சூரர்களைத் தீர்த்துக்கட்ட வேண்டும். தலைநகரை வென்றவுடன் நகரின் வெளிச்சுவர்களைக் கண்காணித்து, அங்கிருந்து எவரும் தப்பமுடியாமல் முற்றுகையிட்டு நிச்சயப்படுத்தி, அங்குள்ள ஒவ்வொரு வீட்டின் ஒவ்வொரு மூலையிலும் தீவிரமாகத் தேடி, யோசிக்காமல் கண்டவர்களையெல்லாம் உடனே கொன்று விடுவதுதான் ஆதியூரை தாக்க உள்ள படைத்தலைவனின் கடமை. இந்த அதிவிசேஷக் கடமையை பெறும் பாக்கியசாலி..." ஒரு நொடி நிறுத்தி விசேஷப்படைத் தலைவர்கள் ஆறு பேரையும் சற்று

பார்க்கிறார். தான்தான் அது என்ற எண்ணத்துடன் மாரு ஈ என்று இளிக்கிறான்.

“வனகுலன் லௌக்கியா” என்கிறார் சேனாபதி. மாருவின் முகத்தில் ஏமாற்றம் பிறக்கிறது. அத்துடன் கோபமும். இந்தக் கோபத்தை, தான் தாக்கப்போகும் சூரர்களின் மீது திருப்புவான் என்று அதமந்தி கணித்து வைத்திருந்தான்.

லௌக்கியா சேனாபதியை வணங்குகிறான். “எனக்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்ததற்கு மிக்க நன்றி ஐயா.” என்கிறான். இவன் ஒரு திடகாத்திரமான வாலிபன். ஆறரை அடி உயரம் பெற்று பாறைகள்போல் தசைகள் வளர்த்து வீரமே வடிவுபெற்றாற்போல் உடல் அமைப்பு கொண்டவன். சுருட்டையான குறுகிய பொற்கெசம் மாருவைப் போலல்லாமல் சற்று விசுவாசம் அறிந்த முகத்தை அலங்கரிக்கிறது.

அத்தியாயம் ஐம்பது – முகில்குலன் மார்கண்டன்

அடுத்த நாள் விடிகாலை நேரம். சூரியன் ஒரு நாழிகைக்குள் உதித்து விடுவான். வானம் மேகமூட்டமாக இருப்பதால் நட்சத்திர ஒளியற்று பெரும்பாலும் இருட்டாகவே இருக்கிறது. சிறிதளவு சிவந்த கிழக்கு வானில் பிறந்த ஒளியில் நமக்குத் தெரிவது கீழ்வருமாறு:

சௌரியதேசத்தின் மகாமதில்களுக்கு மறுபுறத்தில் பரந்த வெளியில் வெவ்வேறு சைன்யங்கள் அணியணியாக நிற்கின்றன. ஆனால் நாம் எதிர்பார்ப்பது போல் யானைப்படை, குதிரைப்படை, ராணுவப்படை போன்றவையில்லை. எல்லாமே ரதப்படைகள்தான். விசித்திரமான இந்த ரதங்களுக்கு சக்கரங்கள் கிடையாது. வேலி கொண்ட திரிகோண மேடைகள்போல் அவை இருக்கின்றன. அடிப்பாகத்திலிருந்து ஒளி உமிழ்ந்தபடி தரைக்கு நாலடி மேல் ஒவ்வொன்றும் மிதக்கிறது. அவை ஒவ்வொன்றின் மீதும் சில நூறு வீரர்கள் அவர்களுக்கு முன் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் கைப்பிடிகளைப் பற்றிக்கொண்டு நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவனும் இடுப்பில் தடி போன்ற கதிர்ச்சுடி ஒன்றைத் தரித்திருக்கிறான்.

ஒவ்வொரு ரதத்தின் முன் பகுதியிலும் ஒரு தேரோட்டி அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறான். ரதங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் அவை சேரவேண்டிய இடம் என்ன என்பதை அதற்குள் இயந்திரவகையில் செலுத்தப்பட்டிருப்பதால் தேரோட்டிக்கு பொதுவாக அதிக வேலை ஒன்றும் இராது. திட்டங்களில் ஏற்படும் மாற்றங்களால் இடையில் வேறு எங்காவது ரதத்தைத் செலுத்த வேண்டும் என்றால் மட்டுமே தேரோட்டி ரதத்தை இயக்கும் முயற்சிகளில் இறங்குவான். இதற்காக அவனுக்கு முன்னால் பொருத்தப்பட்ட ஒரு கருவியிலிருந்து கடிவாளம் போல் இரண்டு பட்டைக் கயிறுகள் தொங்குகின்றன. இவற்றை வலமும் இடமும் மேலும் கீழும் இழுத்தால் மட்டுமே போதும். அதற்கேற்றாற்போல் இரதம் திசைமாறும்.

ஒவ்வொரு ரதத்தொகுப்பிற்கு முன்னும் பின்னும் வரிசையில் சிறு ரதங்கள் உள்ளன. இவைகள் மீது ஒரு வீரன்தான் நிற்க முடியும். படைத்தலைவர்களும், அணிகளில் வேறு முக்கியமான வீரர்களும் இத்தகைய ஒற்றைப்பயணி போர் இரதத்தின் மீது இருக்கிறார்கள். இவைகளில் ஆறு ரதங்கள் மீது லௌகியா, மாரு, மற்றும் நான்கு விசேஷப் படை தலைவர்கள் நிற்கிறார்கள். இவர்கள் ஒவ்வொருவரின் இடுப்பிலும் கதிர்ச்சுடி தொங்குகிறது. முதுகில் ஒரு புது விதமான வேல் போன்ற ஆயுதம் அணிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அனைத்து வீரர்களும் பளபளவென மெருக்கேற்றப்பட்ட ஸர்வாங்கக் கவசம் அணிந்திருக்கிறார்கள்.

இவை அனைவருக்கும் பின் மகாமதில் மீது சேனாபதி நிற்கிறார். அவர் கையில் ஒரு கதிர்ச்சுடி. அதை வானத்தின் பக்கம் காட்டிக்கொண்டே சையன்யங்களை பார்த்துப் பேசுகிறார். அவருடைய பேச்சு நாம் காணமுடியாத ஒரு கருவியினால் சப்தம் அதிகரிக்கப்பட்டு சையன்யங்கள் நிற்கும் இடத்தில் பிரதிதொனி கொண்டு கனமாய் ஒலிக்கிறது:

“சௌரியதேச மாவீரர்களே! இன்று நம் வளமிக்க நாட்டிற்கு மிக முக்கியமான நாள். நமது மாண்புமிகு மன்னர் ராஜ ராஜ ராஜகம்பீர சௌரியகுல திலக

அர்தனி வேதரின் நிரந்தர நிவாரணத் தீர்மானத்தைச் செயலாக்கி, செளரிய தேசத்திற்கு புகழும், சுகமும் அமைதியும் அளிக்கப்போகிறீர்கள்.

நமக்குப்பின் பிறக்கப்போகும் அனைத்து செளரியத் தலைமுறைகளும் உங்களுடைய வீரபராக்கிரமங்களைதான் பாடும். உங்களுடைய ஆற்றலையும் தியாகத்தையும்தான் போற்றும். ஆகவே உடலையும் மனதையும் செளரியதேசத்திற்கு அர்ப்பணித்து இதுவரை நடந்த மகாதொகைக்கரைப்புகளிலேயே தலைசிறந்த, இந்த இறுதி மகாதொகைக்கரைப்பைத் தொடங்குங்கள். இந்த உன்னதமான பொறுப்பை திறமையோடு நிறைவேற்றி வெற்றியுடன் திரும்புவீராக.”

இப்படிச் சொல்லி கதிர்ச்சுடியை ஒருமுறை சுடுகிறார். அதிலிருந்து ஒரு சிவந்த ஒளிகுண்டு மேகங்களுக்குள் பறக்கிறது. அதே சமயம் எங்கிருந்தோ பேரிகையொலியும் சங்கொலியும் சப்தமாய் ஒலிக்கிறது. உடனே படைத்தலைவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கதிர்ச்சுடிகளை அவ்வாறே வானத்தை நோக்கிச் சுடுகிறார்கள். பலநிற ஒளிகுண்டுகள் இங்குமங்கும் தெறிக்க, விடியற்காலை மேகக்கூட்டம் ஆங்காங்கே தீப்பிடித்து எரிவது போன்று தோன்றும் காட்சி நம்மை பிரமிக்க வைக்கிறது. நரகாசுரனை வதம் செய்தபிறகு நடைபெறும் தலைதீபாவளி போல் வானமே மாபெரும் ஒளிமயமான வண்ணக்கோலம் பெறுகிறது.

உடனே ரதங்கள் அனைத்தும் புறப்படுகின்றன. ஒவ்வொன்றும் துவங்கிய சில நொடிகளில் மின்னல் வேகத்தில் தத்தம் சேரிடத்தை நோக்கிப் பறக்கிறது. சாதாரணமாக குதிரைப்பிரயாணத்தில் சென்றால் செளரியதேசத்திலிருந்து மிகதூரத்திலுள்ள ஆதியூருக்குச் செல்ல பல நாட்கள் ஆகும் அல்லவா? இந்த இரதங்களோ வீரர்களை ஓரிரண்டு நாழிகையிலேயே கொண்டு சேர்த்துவிடும்.

இப்படிப் பறக்கும் வீரர்கள் ஒவ்வொருவரும் அவரவர் அழிக்க வேண்டிய சிற்றூர்களுக்கு

சூரியோதயம் ஆகும்போதே வந்து விடுகிறார்கள். மித்திரர் சொன்னபடியே பெரும்பாலான இவ்வூர்களில் மாவீரர்கள் இல்லாததினால் இவ்வூர்கள் அனைத்தும் போராட்டம் இன்றியே மடிகின்றன.

சில ஊர்களில் மடத்துணிவுள்ள சூரர்கள், கதிர்ச்சுடி கொண்ட செளரியர்களை எதிர்த்து வானும் கதையும் கொண்டு மடக்கப் பார்க்கிறார்கள். ஆனால் அமளிகுமளியுடன் ஓடிவரும் வேகத்திலேயே கதிர்ச்சுடியின் ஒளிகுண்டிற்குப் பலியாகி விழுகிறார்கள். சில சூரர்கள் செளரிய வீரர்களை எதிர்பாராவிதமாகத் தாக்கி கதிர்ச்சுடிகளை அவர்கள் கைகளிலிருந்து பறித்து விடுகிறார்கள். ஆனால் பறித்த கதிர்ச்சுடியை இயக்கத் தெரியாமல் திண்டாடும்போது செளரிய வீரர்கள் அவர்களை கொல்கிறார்கள். மேலும் சில சூரர்கள் கதிர்ச்சுடியை இயக்க வைக்க முயற்சி செய்யும்போது தெரியாததனமாக அது தன்பக்கம் திரும்பியிருக்கும் போது இயக்கவைத்து டமார் என்று ஒளிகுண்டு வெடித்து சொந்த மார்பையே பிளந்து கொள்கிறார்கள்.

ஒற்றைப்பயணி ரதவீரர்கள் இவ்வூர்களை தத்தம் வாகனங்களில் அமர்ந்து சுற்றுநோட்டம் செய்து கண்களுக்குத் தென்படும் காயமுற்று உயிரிழக்கா சூரர்களுக்கு களிப்புடன் கதிர்ச்சுடி மரணம் அளிக்கிறார்கள்.

இவ்வேளையில் மாருவின் ரதம் தேனூர் பக்கம் பறக்கிறது. லௌக்கியாவின் ரதம் ஆதியூர் பக்கம் பறக்கிறது.

தேனூர், ஆதியூருக்கு வடக்குப் பக்கத்தில் சில நாழிகை பயணத்தில் உள்ள பேரூர். பண்டைகாலத்து சூரர்களிலேயே சிறந்த கவிகள் இங்கு வசித்து வந்து பல இனிய கவிதைகளை எழுதியதால், தேனூர் என்ற பெயர்பெற்றது. இதை நாசமாக்க கட்டளை பெற்றவன் முரட்டுக்காளை மாரு.

மாருவும் அவனுடைய பட்டாளமும் தேனுருக்கு வந்து சேரும்போது அம்மக்கள் இவர்களை சந்திக்கத் தயாரானதுபோல் இருக்கிறார்கள். பல சூர வீரர்கள் நகரத்தின் சுவர்களுக்கு வெளியிலும் உள்ளும் பாதுகாப்புக்காக நிற்கிறார்கள். ஆனாலும் சௌரியர்களின் கதிர்ச்சுடி ஆயுதங்களுக்கு அவர்கள் இணையே இல்லை.

கும்பலாக யானைகளுடனும் குதிரைகளுடனும் வந்து சௌரிய வீரர்களை ஜனவெள்ளத்தில் திணறவைத்துத் தாக்குகிறார்கள். சௌரியர்களிடம் கதிர்ச்சுடி ஆயுதம் இருந்தாலும் ஜனத்தொகையில் அவர்களை விட பலமடங்கு அதிகமாக இருக்கும் சூரர்களுக்கு சூழ்நிலை சற்று சாதகமாக இருக்கிறது. மேலும், ஒரு சூரன் மற்றொரு சூரனுக்கு முன் கேடயம் போல நின்றുകொண்டு தன்னைத்தானே தியாகம் செய்து சகவீரனை கதிர்ச்சுடி ஒளிகுண்டுகளிலிருந்து பாதுகாப்பதால் சௌரியப்படைக்கும் சேதம் உண்டாகிறது. அப்படியிருந்தும் கூட்டம் கூட்டமாக சூரர்கள் மடிவதனால் இரு நாழிகைகள் பலத்த போர் நடந்தபின் தேனூர் ஒரு இரத்தக்களமாகிறது. தேனூரில் வாழும் சூரர்கள் பெரும்பாலும் ஒழிக்கப்பட்டு விட்டார்கள். மாரு மட்டுமே சில ஆயிரம் சூரர்களைக் கொன்றிருப்பான். ஆனாலும் சோர்வடையாமல் இரத்த தாகம் தீராமல் கத்துகிறான்.

“ஒழித்துக் கட்டுங்களடா சூர நாய்களை! இந்த ஊரிலிருந்து நாம் சென்றபிறகு ஒரு ஈயோ காக்கையோ கூடப் பறக்கக் கூடாது! வாழக் கொடுத்துவைக்காத பீடைகளா! ஒழியுங்கள்!”

இப்படி கர்ஜித்துக்கொண்டு தேனூரின் தெருவில் அவனுடைய ரதத்தில் நின்றുകொண்டு யாரை இன்னும் கொல்லவேண்டும் என்று தேடிக்கொண்டிருக்கும்போது திடீரென மரக்கிளையின்மீது ஒளிந்துகொண்டிருந்த சூரன் ஒருவன் குபீரென்று மாருவின் மீது குதித்து அவன் முதுகில் அணிந்திருக்கும் பூவஜ்ராயுதத்தை அவ்விடத்திலிருந்து பிய்த்தெடுத்து தரையில் விழுந்து உருண்டோடி மரத்தின் பக்கத்தில் சென்று நிற்கிறான்.

ஆயுதத்தை அவன் மாரு பக்கம் நீட்டி காற்றை குத்துகிறான், ஏதோ அதுபோல் செய்தால் அதிலிருந்து ஒளிகுண்டு பாய்ந்து மாருவைத் தாக்கும் என்ற நம்பிக்கையில். ஆனால் ஒன்றும் நேரவில்லை. குழப்பத்தில் பூவஜ்ராயுதத்தின் தலையை இரண்டு மூன்று முறை தட்டிவிட்டு மீண்டும் முயற்சிக்கிறான். மீண்டும் வேல் ஆழ்ந்த நித்திரையிலேயே இருக்கிறது.

ரதத்தை நிறுத்திய மாரு வேறு ஒன்றும் செய்யாமல் அவன் செய்வதைச் சிரித்துக்கொண்டே வேடிக்கை பார்க்கிறான்.

சூரன் இன்னும் கைவிடவில்லை. ஆயுதத்தை இப்படியும் அப்படியும் அசைத்துக் குலுக்கி இங்கும் அங்கும் தட்டி மாருவின் பக்கம் நீட்டி காற்றை குத்துகிறான். ஒன்றுமே ஆகவில்லை.

பயம் ஆட்கொண்ட சூரன் கையில் ஆயுதத்தை வேல்போல் ஏந்தி மாருவின் மார்பில் குத்துவதற்கு ஆவேசத்துடன் அலறிக்கொண்டே ஓடிவருகிறான்.

இதைக்கண்ட மாரு அலட்டிக்கொள்ளாமல் படு அலட்சியத்துடன் அருகில் வந்த வேலின் கூர்முனையை லாவகமாய் வலது கையால் தட்டிக்கழித்து இடது கையால் சூரனின் கழுத்தை இரும்புகைப்பிடி போல் அழுத்தமாகப் பற்றுகிறான். சூரனுடைய கையிலிருந்து ஆயுதத்தை பிடுங்கி தரையில் வீசி எறிகிறான். அப்படியே ரதத்திலிருந்து இறங்கி மரத்தின் பக்கம் நடக்கிறான். அப்போதுதான் மாருவின் உருவத்திற்கும் சூரனின் உருவத்திற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு தெரிகிறது. ஐந்தரையடி உயரம் கொண்ட சூரன் ஏழடி மாருவின் கைப்பிடியில் கரடியிடம் சிக்கிய எலி போல் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறான். தூக்குக்கயிறு போல் அழுத்தும் கைப்பிடியிலிருந்து தப்ப முயற்சித்து அவன் இரு கைகளையும் வைத்து கழுத்தை கவ்வும் மாருவின் கைவிரல்களைப் பிராண்டுகிறான்.

ஆனால் மாருவிற்கு இதெல்லாம் பழகிய கதைபோல் இருக்கிறது. எண்ணற்ற இத்தகைய போராட்டங்களைக் கண்டு வென்றாற்போல் மரத்தை நோக்கி நடந்து, சூரனின் உடலை மரத்தின் மீது

சாத்திப் பிணைத்து தன் முகத்தை சூரனின் முகத்தருகில் கொண்டுவந்து ஒரு கொடுஞ்சிரிப்பு சிரிக்கிறான்.

“சூரவம்சப் புழுவே! ஒரு செளரியனை நேருக்கு நேர் எதிர்கொள்ளும் அளவு உனக்கு தைரியம் பிறந்து விட்டதோ? மற்ற சூரர்களைப் போல் நீ ஒரு கோழை நாய் இல்லையோ? ஒருவேளை நீ வாழத் தகுதிபெற்றவனோ?” என்று குலைக்கிறான்.

சூரனுக்கு பேசமுடியாமல் மூச்சடைக்கிறது. ஆனாலும் குல கௌரவத்தை விட்டுக்கொடுக்காமல் வெறுப்புடன் மாருவின் முகத்தின் மீது “தூ” என்று துப்புகிறான்.

இதற்கு மாரு அசரவில்லை. முகத்திலிருந்து எச்சிலை வழித்துவிட்டு, “உனக்கு ஒரு வரம் தருகிறேன். இவ்வளவு தைரியம் படைத்த சூரனே, உன் பெயர் என்னவென்று எனக்குச் சொல்லிவிட்டாயானால் உன் விந்தகத்தைப் பிய்த்தெறிந்தப்பின் உன்னை வாழ விடுகிறேன்.” என்கிறான்.

“செளரியப் பிசாசே! என் பெயர்தானே தெரியவேண்டும். சொல்கிறேன் கேள். நான்தான் முகில்குலன் மார்கண்டன். ஞாபகம் வைத்துக்கொள். என்றாவது ஒருநாள் நான் உன் மார்பைப் பிளந்து உன்னைக் கொல்லாமல் விடமாட்டேனடா முரட்டு மிருகமே!”

“மடையனே! நாறப்போகும் சூரனுக்கு வீரப்பேச்சு உகந்ததல்ல. நான் ஏன் உன் பெயரைக் கேட்டேன் தெரியுமா? ஏனெனில்...”

அப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே மாரு தனது இடுப்பில் தரித்திருந்த குத்துவாள் ஒன்றை உருவி சூரனின் நெஞ்சின் அருகில் கொண்டு வருகிறான்.

“... ஏனெனில்... நான் என்றுமே பெயர் தெரியாத மாமிசத்தை உண்டதில்லை.” என்று கர்ஜித்து குத்துவாளை சூரனின் மார்புக்குள் குத்தி கீழ்பக்கமாக இழுத்து அவன் மார்பைக் கிழிக்கிறான்.

சூரன் வாயினால் இரத்தம் கக்குகிறான் ஆனால் உயிர் இழக்கவில்லை, தவிக்கிறான், மூச்சு வாங்குகிறது. கிழிந்த மார்பின் வழியே அவன் நுரையீரல் பொங்கி பொங்கி இறங்குவதும் ஒவ்வொரு மூச்சின் பிறகும் அதன் பலம் சற்று தணிவதும் தெரிகிறது. இப்படி அவன் துடித்துக்கொண்டிருக்கும்போது மாரு தன்னுடைய குத்துவாளின் மீது படிந்திருக்கும் இரத்தத்தை நாவினால் நக்கி சுத்தம் செய்து அதை தனது இடுப்பில் தொங்கும் குத்துவாள் பையிற்குள் சொருகிக்கொள்கிறான்.

சூரன் இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போதே மாரு தனது வலது கரத்தை அதிவேகத்துடன் சூரனின் மார்பினுள் திணித்து அவனுடைய இதயத்தைப் பற்றி உடலுக்கு வெளியில் பிய்த்து எடுக்கிறான். உயிரிழக்கும் அவலையில் சூரன் திணறிக்கொண்டே குருதி சொட்டும் தன் சொந்த இதயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது மாரு அந்த இதயத்தைக் கடித்து ஒரு பெரும்பாகத்தை பற்களினால் கிழித்தெடுத்து மென்று விழுங்குகிறான்.

இதுதான் அந்த சூரன் கண்ட கடைசிக் காட்சி. மாரு சூரனின் உயிரற்ற உடலை கழுத்தினால் பிடித்தபடியே தூக்கி வீசி எறிகிறான். “நாயே!” என்று துப்புகிறான். பிணம் ஏழெட்டு அடி தூரத்தில் தொப்பென்று ரூபமற்ற குவியலாய் விழுகிறது.

கீழே கிடக்கும் பூவஜ்ராயுதத்தை மாரு எடுத்து மீண்டும் முதுகில் அணிந்துக்கொள்கிறான். “பீடைகள். இவர்களை ஒழிக்க புதிய ஆயுதங்களேதும் தேவையில்லை. ப்பூ என்று ஊதினாலே மடிந்து விடுவர். இத்துடன் ஒழியட்டும்!”

சுற்றிப்பார்க்கிறான். ஊரை சுற்றுநோட்டம் செய்து எல்லோரையும் தீர்த்துக்கட்டியதை உறுதி செய்த சௌரிய வீரர்கள் அவனை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“வாருங்கள். இந்த சாக்கடையை விட்டு வீடு திரும்பலாம்” என்கிறான் வெற்றிகரமாக

கதர்ச்சடியைச் தூக்கிக் காண்பித்தபடியே.

அத்தியாயம் ஐம்பத்தி ஒன்று - ஆதியூரின் மீது போர்

அ ச்சமயம் லௌக்கியாவின் படை ஆதியூரை அடைகிறது.

ஆதியூரை சுற்றி பலத்த சுவர் கட்டியிருப்பதைக் காண்கிறார்கள். அச்சுவரின் மகாகதவுக்கு முன் செளரியப் படை வந்து நிற்கிறது. ஆனால் ஆதியூர் சைன்யங்களோ இதை எதிர்பார்த்ததுபோல் தயாராக இருக்கின்றன. சுவர்களில் இங்கும் அங்கும் மறைமுகமாக இருக்கும் ஓட்டைகள் வழியாக அவற்றின் பின் ஒளிந்திருக்கும் வீரர்கள் கணைகளை எய்கிறார்கள். ஆனால் செளரியர்களின் கவசத்தின் மீது இக்கணைகள் பட்டு மூக்கொடிந்து விழுகின்றன. சுவருக்குள்ளிருந்து மாபெரும் கற்பாறைகளை கவண் எரியும் கருவிகள் மூலம் செளரியர்களின் மீது வீசுகிறார்கள். ஆனால் செளரியர்கள் நின்றுகொண்டிருக்கும் ரதங்களோ காற்றில் மிதந்து இங்கும் அங்கும் லாவகமாக தானே நகர்ந்து பாறைகளிலிருந்து தப்புகின்றன.

இதற்கிடையே செளரியப்படையின் ஒரு அணி கதவுக்கு முன்னால் தன்னை ஸ்தாபித்துக்கொள்கிறது. இந்த அணியை லௌக்கியா முன்னின்று இயக்குகிறான். இவர்களைப் பாதுகாக்க மற்ற அணிகள் எல்லாம் சூரர்களுடன் இங்கும் அங்கும் மோதி அவர்களுடைய கவனத்தை லௌக்கியாவின் அணிமீதிருந்து விலக்கித் திருப்புகிறார்கள்.

கதவுக்குப் பின்னால் இருக்கும் ஒரு கவண் எரியும் கருவியில் பெரும் பாறை ஒன்றை ஏற்றி லௌக்கியாவின் அணி மீது எறிய சூரர்கள் தயாராகிறார்கள். ஆனால் இதை எதிர்பார்த்த செளரிய வீரர்களில் ஒரு அணி கதவிற்கு வெளியே ஒரு இடத்தில் கூடி கதிர்ச்சுடி ஆயுதங்களை சுவர்களுக்கு மேல் வாளை நோக்கிக் காட்டி சுடாமல் காத்திருக்கிறார்கள். பாறை ஏற்றப்பட்டு

லௌக்கியாவின் அணி மீது எறியப்படுகிறது. ஆனால் காற்றில் விரைந்து பறக்கத் துவங்கிய பாறையை இந்த அணியில் இருப்பவர் அனைவரும் ஒரே சமயத்தில் தத்தம் கதிர்ச்சுடிகளினால் சுடுகிறார்கள். இம்முறை கதிர்ச்சுடிகளிலிருந்து சிவந்த ஒளிகுண்டிற்கு பதில் பச்சை ஒளிகுண்டுகள் பாய்கின்றன. அனைத்தும் ஒன்றுசேர அப்பாறையின் மீது மோதவே, வழிதவறியப் பாறை காற்றிலிருக்கும்போதே கதிரொளி சக்தியினால் தள்ளப்பட்டு பின்பக்கமாக விழுந்து கவண் எரியும் கருவியைச் சுக்குநூறாக உடைக்கிறது.

அச்சமயம் லௌக்கியாவின் அணியில் இருக்கும் வீரர்கள் அவரவர் கதிர்ச்சுடி ஆயுதங்களை மகாகதவின் கீல்களின் பக்கம் பார்த்து குறிவைக்கிறார்கள். எல்லோரும் தாயாரா என்று நிர்ணயப்படுத்தியப் பின் லௌக்கியா தனது கையை தூக்கி சமிக்ஞை செய்கிறான். அனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து கதிர்ச்சுடியை இயக்குகிறார்கள். ஒரே சமயத்தில் பல ஒளிகுண்டுகள் பாய்ந்து கதவருகே ஒன்று சேர்ந்து பலமடைந்து கதவின் கீலைத் தாக்குகிறது. கதவே ஒருகணம் ஆடுகிறது ஆனால் விழாமல் நிற்கிறது.

கதவின் உட்புறத்தில் அணிகளை மாற்றியமைத்துக் கொள்வதற்கான கட்டளைகளும் சூர வீரர்கள் இங்குமங்கும் நகரும் ஓசையும் ஒலிக்கிறது. யானை சப்தமும் குதிரை சப்தமும் கேட்கிறது. சூர வீரர்கள் அணி அணியாய் கதவின் சமீபத்தில் அவரவர் படைத்தலைவர்களின் இயக்கத்தில் தற்காப்புக் கட்டமைப்பில் தன்னைத்தானே அமைத்துக் கொள்கிறார்கள். அச்சமயம் கதவு மீண்டும் அதிர்கிறது. லௌக்கியாவின் வீரர்கள் மீண்டும் அதை வெளியிலிருந்து தாக்கியிருக்கிறார்கள்.

சூரர்கள் கதவின் உட்புறத்தை பார்த்துக்கொண்டு தயாராக இருக்கும்போது மூன்றாம் முறை செளரியர்களின் மின்கதிர்கள் மகாகதவின் கீல்களைத் தாக்கவே கீல்கள் சிதறி கதவு சாய்கிறது. ஓ! என்று ஓலமிட்டுக்கொண்டே செளரிய வீரர்கள் சுவரில் ஏற்பட்ட பெருந்துவாரத்தை நோக்கிச் செல்கிறார்கள்.

அதனுட்புறத்தில் கூடியிருக்கும் சூர வீரர் கூட்டத்தைச் சந்தித்து மோதுகிறார்கள். யானைகளும் குதிரைகளும் கதிர்ச்சுடி ஒளிகுண்டுகளைத் தாங்கி சூரர்களை ஆபத்திலிருந்து காக்கின்றன.

இதற்கிடையே கவசமணிந்த சூர மாவீரர்கள் அணைவெடிப்பிலிருந்து பீய்ச்சும் வெள்ளப் பிரவாகம்போல் கொட்டி செளரிய வீரர்களை நோக்கி ஓடுகிறார்கள். இவரில் எண்ணற்ற பலர் ஒளிகுண்டுகளினால் கவசம் பிளந்து உடல் சிதறி உயிரிழக்கின்றனர். ஆனால் செளரியப் படையும் அதற்கேற்ப வலுகுறைகிறது. இதுபோல் கடும்போர் அவ்விடத்திலேயே ஒரு நாழிகைக்கு நடைபெறுகிறது. இறுதியில் செளரியர்கள் நகரினுள் நுழைவதை சூரர்களினால் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. லௌக்கியாவின் தலைமையில் செளரிய வீரர்கள் ஆதியூருக்குள் வருகிறார்கள்.

உள்ளே நுழைந்த செளரிய சைன்யம் பல பாகங்களாகப் பிரிந்து கணித்து வைத்தாற்போல் வெவ்வேறு திசைகளில் செல்கின்றன. அவற்றிலேயே மிகப்பெரிய பாகம் லௌக்கியாவின் தலைமையில் ராஜவீதிப் பக்கம் செல்கிறது. ஆதியூர் புகழ்பெற்ற சூரவம்சத்தின் மூலநகரானதால் அது மிகப்பெரியது. மகாகதவிலிருந்து மூன்று காத தூரத்தில்தான் ராஜவீதி உள்ளது. அதைச் சுற்றிதான் இந்நகரின் பிரஜைகள் பெரும்பாலும் குடியிருக்கின்றனர். அப்பக்கம் நோக்கிப் பறக்கும் செளரிய ரதங்களை வெவ்வேறு இடங்களில் காத்திருக்கும் சூர வீரர்களின் அணிகள் சந்திக்கின்றன. அவ்விடங்களில் பலத்த சண்டை நேர்ந்து செளரியப்படையின் வலு குறைந்துக்கொண்டே வந்தாலும் இச்சண்டைகளில் அவர்களுக்குத்தான் வெற்றி கிடைக்கிறது. வழியில் காணும் சூரர்களையெல்லாம் வதம் செய்து இடைவிடாமல் முன்னேறுகிறார்கள்.

இவ்வாறு செளரியர்கள் ராஜவீதியை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கும்போது சூரப் பெரும்படை

ஒன்றைச் சந்திக்கிறார்கள். மித்திரர்தான் இந்த அணிக்குப் படைத்தலைவர். அவருக்கு வலதுகைபோல் பாதுகாப்பவன் ஏகா.

இது ஒரு விசேஷப்படை போலிருக்கிறது. வலுமிகும் கவசங்கள் அணிந்திருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய கேடயங்களினால் கதிர்ச்சுடியின் ஒளிகுண்டுகளையே பிரதிபலித்து திருப்ப முடியும் போலிருக்கிறது. பற்றாக்குறைக்கு இந்த வீரர்களுக்கு எதிரியின் கதிர்ச்சுடி ஒன்று கிடைத்துவிட்டதென்றால் அதை எப்படி இயக்குவது என்றும் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். பலத்த சண்டை நடைபெறுகிறது. இங்குதான் நாம் லௌக்கியாவின் சுயவீரத்தை நேருக்குநேர் காண முடிகிறது. சிங்கத்தைப் போல் சீறுகிறான். இடது கையில் பிடித்திருக்கும் கதிர்ச்சுடி குறிதப்பாமல் எதிரிகளைச் சுடுகிறது. அதே சமயத்தில் வலது கையில் இருக்கும் உடைவாள் அருகில் வரும் சூரர்களை சடார் சடார் என்று வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டாய் கவசங்களின் பாகங்களை இணைக்கும் இடைவெளிகள் வழியே வெட்டுகிறது.

அதே சமயத்தில் மித்திரரும் அவனுக்குச் சமமாய் செளரிய வீரர்களை எதிர்த்துப் போராடுகிறார். அவருடைய வாள் வீசும் வேகத்திற்கு செளரியர்களின் கவசங்களே எதிர்ப்பு தரமுடியாமல் நசுங்குகின்றன, விரிபடுகின்றன. ஒரே சமயத்தில் நான்கு ஐந்து வீரர்களை பம்பரம் போல் சுற்றிக்கொண்டு எதிர்க்கிறார். அவரைச் சுற்றி வாள் சண்டைபுரியும் வீரர்களே ஒரு விதத்தில் தூரத்திலிருந்து கதிர்ச்சுடி ஆயுதங்களால் சுடும் வீரர்களிடமிருந்து பாதுகாப்பளிக்கிறாற்போல் இருக்கிறது.

இதற்கிடையில் ஏகா சிறுத்தை போல் தாவித்தாவி சண்டையிட்டு மித்திரருக்கு உதவ அவர் இருக்குமிடத்தருகில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நகர்ந்து வருகிறான். செளரிய வீரர்கள் இம்மாதிரி சூரர்களுக்கு இணையில்லை போலிருக்கிறது. அவர்களின் எண்ணிக்கை விரைவாக குறைகிறது.

ஏகா தனது எதிரிகளை தீர்த்துக்கட்டியபின் மித்திரருக்கு உதவ அவரைச் சூழ்ந்திருக்கும் நான்கு செளரிய வீரர்களில் ஒருவனைத் தனது வாளுக்குப் பலியாக்குகிறான். அந்தோ! அந்த சந்தர்ப்பத்திற்காகத்தான் லௌக்கியா காத்துக்கொண்டிருந்தானோ என்னவோ, அவனுடைய கதிர்ச்சுடி ஆயுதத்தை மித்திரரைச் சுற்றியிருக்கும் வீரர் கூட்டத்தில் புதிதாகத் திறந்த இடைவெளி வழியே காட்டி, மித்திரரின் கவசமணியா முகத்தின் மீது தவறா குறி வைத்து சுடப்பார்க்கிறான்.

ஆனால் அதை ஏகா பார்த்து விடுகிறான். உடனே மிருக உள்ளுணர்வால் இயக்கப்பட்டு ஆவேசத்துடன் 'ஆ' என்று உரக்க கர்ஜித்தவாறேதனது வாளை ஈட்டி போல் லௌக்கியாவின் மீது எய்கிறான். வாள் பறந்து லௌக்கியாவின் வயிற்றைக் கிழித்து முதுகைத் துளைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்து அவனுக்கு பின்னால் இருக்கும் ஒரு மரத்தண்டில் குத்திக்கொள்கிறது. அதிர்ச்சியில் லௌக்கியாவின் கையிலிருக்கும் கதிர்ச்சுடி விடுபட்டு அவனுடைய காலடியிலேயே விழுகிறது.

அந்நிலையிலும் சற்றும் கலங்காமல் வாயினால் இரத்தம் கக்கிக்கொண்டிருக்கும் லௌக்கியா கதிர்ச்சுடியை குனிந்து எடுக்க முயற்சிக்கிறான். ஆனால் மரத்துடன் அவனைப் பிணைத்திருக்கும் வாள் அவனை குனியவிடமாட்டேன் என்கிறது. வயிற்றிலிருந்து வாளை இழுத்து தன்னைத்தானே விடுவிக்க முயற்சிக்கிறான். ஆனால் ஏகா வீசிய வேகத்தில் பறந்த வாள், மரத்தினுள் ஆழமாகப் பதிந்திருந்ததால் வலு இழந்த லௌக்கியாவால் அதை இழுக்க முடியவில்லை. பரிதாபமாகப் பார்க்கிறான்.

அப்போது ஏகா தனது வாளை மீட்டு லௌக்கியாவிற்கு முடிவுகட்ட அவன்பக்கம் வரத் துவங்குகிறான். அதைக்கண்ட லௌக்கியா இரு கைகளினாலும் முதுகில் அணிந்திருக்கும் பூவஜ்ராயுதத்தை உருவுகிறான்.

அதை தன் வாயருகில் கொண்டுவந்து இரத்தம் கக்கும் வாய்க்குழற்றலோடு “பூவஜ்ராயுதோபாணி பவா” என்கிறான். “பிம்ம்... பிம்ம்...” என்று அதிலிருந்து ஓசை கிளம்புகிறது. வேலின் தலை ஒளிபூண்டு சுவாசிக்கிறது. ஆச்சரியப்பட்டு விரைந்து வரும் ஏகா அவனிடம் வந்து சேர்வதற்குள் வேலை தலைகீழாகத் திருப்பி உடலில் மிச்சம் இருக்கும் பலத்தையெல்லாம் சேர்த்துக்கொண்டு தனது காலடி மண்மீது வேலை ஓங்கிக் குத்துகிறான்.

“ஃப்...” என விளக்கை பலமாக ஊதி அணைப்பது போன்ற சப்தம்தான் இவர்கள் அனைவரும் கடைசியாகக் கேட்டது. எங்கும் ஜகத்ஜோதியாய்த் தோன்றும் ஒளிதான் இவர்கள் அனைவரும் கடைசியாகப் பார்த்தது.

அத்தியாயம் ஐம்பத்தி இரண்டு - பிம்பனும் அஜாதியும்

அ டுத்த நாள் விடியற்காலை.

முதலில் வெற்றிக் கொண்டாட்டத்தை வைத்துவிட்டு மற்றதை பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம் என அர்த்தனி அவசரப்பட்டதால் செளரிய தேசத்து வீரர்கள் அவசரமாக திரும்ப அழைக்கப்பட்டனர். ஆனால் சூர நாடோ பலத்த சேதமடைந்தது பரிதாபமான நிலையில் காணப்படுகிறது.

வெகுதூரத்திலிருந்து நாம் பார்த்தால் சூரதேசத்தின் எண்ணற்ற சிற்றூர்கள் அனைத்தும் சிதைந்து இரத்தக்களங்களாய் மாறியிருப்பதைக் காணலாம். ஆங்காங்கே ஒரு சில சூரர்கள் மட்டும் தப்பி மிச்சம் இருக்கிறார்கள், நொண்டிக்கொண்டு சிலர், தரையில் வீழ்ந்து அவதிப் பட்டுக்கொண்டு சிலர் என பலத்த காயமுற்ற நிலையில் இருக்கிறார்கள்.

சூரதேசத்தின் அனைத்துப் பேரூர்களும் பெருமளவு சேதம் அடைந்திருக்கின்றன. ஆதியூர் மட்டும் வேறு விதமாய் சேதமாகியிருக்கிறது. இரத்தக்களம் கிடையாது - ஆனால் மாபெரும் சுடுகாடு போல் எங்கு கண்டாலும் எரிந்து கருகிய பிணங்கள். மற்ற சிற்றூர்களைப்போல் இங்கு மரம் செடி கொடிகளையோ, உயிருள்ள பட்சி களையோ, மிருகங்களையோ காணமுடியவில்லை. அனைத்தும் ஆங்காங்கே விழுந்து எரிந்து கொண்டிருக்கின்றன, அல்லது கரியாய்க் கருகி கிடக்கின்றன. மாபெரும் மரங்களெல்லாம் முறிந்து சாய்ந்து எரிந்து இந்த ஊர் ஒட்டுமொத்தமான உயிரற்ற நகரம் என்பதைப் பரிந்துரைக்கின்றன. 'ஈயோ காக்கையோ பறக்கக் கூடாது' என்று மாரு நேற்று கர்ஜித்தான் அல்லவா? உண்மையிலேயே ஈக்களும் காக்களும் இல்லாத ஊர் இன்று ஆதியூர்தான். உயிரற்ற இந்த நகரில் கட்டிடங்கள் எல்லாம் உடைந்து விழுந்து கிடக்கின்றன.

மாபெரும் பூகம்பத்தை அனுபவித்தாற்போல் எங்கு பார்த்தாலும் ஆழமான நிலப்பிளவுகள்.

ஆதியூரின் சமீபத்தில் செளரியர்கள் விட்டுச்சென்ற ரதங்கள் அவற்றின் அடியில் தரையில் நரம்புகள்போல் ஓடும் நிலப்பிளவுகளால் சற்றும் பாதிக்கப்படாமல் காற்றில் அமைதியாய் மிதந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இப்படி நாம் காணும் நிலப்பிளவுகளைச் சற்று ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவை அனைத்தும் சிலந்தி வலைபோல் மையம் ஒன்றிலிருந்து துவங்கினாற்போல் இருக்கிறது. அதன் பக்கம் நமது கண்களை சற்று திருப்பினால் பிளவுகளின் அளவும் ஆழமும் அதிகரித்துக்கொண்டே போவதைக் காணலாம். பிணங்களும் மற்ற இறந்த ஜீவராசிகளும் எண்ணிக்கை குறைந்துக்கொண்டே வருகின்றன. இவைக்கு பதிலாக எங்குமே வெறும் சாம்பல்தான். தலைநகரின் மகாகதவிலிருந்து ராஜவீதிக்கு செல்லும் வழியின் நடுபாகத்தில்தான் அந்த மையத்தைச் சந்திக்கிறோம். இங்குதான் லௌக்கியாவின் விசேஷப்படை மித்திரரை சந்தித்தது. இங்கு ஒரு சிற்றூர் அளவுக்குப் பெருத்த பிரும்மாண்டமான பள்ளம்தான் இருக்கிறது. அதனுள் பளிங்கு போல் பளபளக்கும் பாறைத்தரை. இங்கு பாறைகள் உருகி மீண்டும் கண்ணாடிபோல் உறைந்து கொண்டாற்போல் தோன்றுகிறது. சில இடங்களில் பாறைகள் இன்னும் ஆறாமல் சிவப்பாய் வெப்பம் கக்குகின்றன.

இந்த மையத்தைத் தாண்டி அதற்கும் அப்பால் தெற்கு நோக்கிச் செல்லும் ஒரு பிளவை நாம் தொடர்ந்தால் இருகாத தூரத்தில் ராஜவீதி இருந்த இடத்தை அடைகிறோம். முன்பு கண்டதுபோல் அங்கும் இங்கும் மனிதர்களும் மிருகங்களும் பிணமாகக் கிடக்கிறார்கள். ஆனால் ஒருவரைக்கூட அடையாளம் சொல்லமுடியாத அளவு கரிபோல் கருத்துப் பொசுங்கி புகைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிர்ச்சியில் கைகளும் கால்களும் பிய்த்து வீசப்பட்டிருப்பதால் அங்கும் இங்கும் உடலுறுப்புகள் இல்லா பல பிணங்களைக் காண்கிறோம். ஆங்காங்கே வெறும்

உடல் உறுப்புகளையும் காண்கிறோம். சில மரங்களின் பொசுங்கும் கிளைகளின் மீதே மனிதர்களும் மிருகங்களும், உடல் உறுப்புகளும் தெறித்தெறிந்து தொங்குவதையம் காணமுடிகிறது. கீரரின் இல்லம் இருந்த இடம் நாசமாகி இருக்கிறது. ஆன்மாவைப் பற்றி இவ்வளவு அழகாக எடுத்துரைத்த கீரரின் அருமையான பூந்தோட்டம் இப்போது ஒரு புகை மண்டலத்தினால் சூழப்பட்டு ஆன்மாவற்ற சூன்யத்தைச் சுட்டிக்காட்டும் சுடுகாடு ஆகிவிட்டது.

இங்கிருந்து சற்று தூரத்தில் லாமாவின் வீடு. அது இடிந்து விழுந்துகிடப்பதைக் காணலாம். இவ்விடத்தில் நிலப்பிளவு சற்று வலுவிழ்ந்து இருந்தாலும், வீடு அதிர்ச்சியினாலும் அதிவெப்பத்தினாலும் தீவிரமாக பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வீட்டின் கூரை உள்புறமாக விழுந்திருக்கிறது. மேலும் உற்றுப்பார்த்தால் லாமாவின் மாடிப் படிப்பறையினுள் பார்க்க முடிகிறது. பல்லாண்டுகள் அவன் பாடுபட்டு படிப்பிலும் சிந்தனையிலும் இறங்கிய இவ்வறையின் அலமாரிகள் ஒன்றில் கூட தீயிலிருந்து தப்பிய புத்தகங்கள் எதுவும் இல்லை. அவன் அமர்ந்து வேலை செய்யும் இடத்தில் இருந்த மேசையின் வலதுபக்கம் முழுதும் எரிந்து சாம்பல் ஆகியிருக்கிறது. மிச்சமிருக்கும் மேசை ஒருபக்கம் சாய்ந்து கருகி அதன் ஓரங்கள் உலைக்களத்தில் அக்கினியினால் தீட்டப்பட்ட உலோகங்களை போல் அவ்வப்பொழுது தீப்பொறி துப்பிப் புகைந்து கொண்டிருக்கின்றன.

ஆனால் இவையேதும் முக்கியமல்ல. மேஜைக்கு அருகில் தரையில் நாம் காண்பதுதான் – இரண்டு கருகிய உருவங்கள் தரையில் வீழ்ந்து கிடக்கின்றன. இவற்றில் ஒன்று இன்னொன்றின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதுபோல் இருக்கிறது. 'விபத்திலிருந்து தப்ப என்னுடன் வா நான் அழைத்துச் செல்கிறேன்' என்று உறுதியளித்து கைபிடித்து இழுத்துச் செல்லும்போது தாக்கப்பட்டு விழுந்தவர்கள் போல் இருக்கிறார்கள்.

இங்கிருந்து சற்று தூரத்தில் நாகலிங்கப் புஷ்பமரமும் பெரும்பாலும் கருகிப் புழுங்குகிறது.

பல்வேறு கிளைகள் முறிந்து அவற்றில் சில விழப்பார்ப்பது போல் காற்றில் அவ்வப்பொழுது ஆடிக்கொண்டிருக்கின்றன. அதுபோல் ஒரு கிளையில் பாதி எரிந்துபோன தோடு - ஏகா கொடுத்து லாமா ஒளித்து வைத்து அகங்காரத்தில் ஒரு நாள் ஜன்னல் வழியே வீசப்பட்ட தோடு - இன்னும் தொங்கி ஊசலாடுகிறது. அந்த தோட்டின் துணைவன் கண்ணில் படவில்லை. இரு தோடுகளில் இது ஒன்று மட்டும் தப்பியது போல், அதுவும் முழுதும் தப்ப முடியாதது போல்.

இந்த சோகக் காட்சியிலுருந்து விடைபெற்று சற்று செளரிய தேசத்தில் என்ன நடந்துக்கொண்டிருக்கிறது என்று பார்த்தால் எங்கும் பேரிகை முழக்கம், இனிய சங்கீதம். மகாமதில்களின் மீது வீரர்கள் நடமாடவில்லை. இனி ஒருவித கவலையும் இல்லை என்றபடி பிரஜைகள் இருக்கிறார்கள். இரண்டு நாட்களுக்குப் பின் மீண்டும் சிறுபடைகளை சூரதேசத்திற்கு அனுப்பி மேலும் தீவிரமாக நாசம் செய்து மீதியிருக்கும் உயிர்களையும் துடைத்து எடுக்க ஏற்பாடு செய்யத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். இப்போது அதற்கெல்லாம் நேரம் இல்லை. பெரும் வெற்றிக் கொண்டாட்டத்திற்குத்தான் செளரியதேசத்தில் ஏற்பாடுகள் நடைபெறுகின்றன.

இம்முறை ஆதியூருக்கு அடுத்த தென்னூர் என்ற பேரூரை நோக்கி நமது கண்ணோட்டம் மீண்டும் சூரதேசத்திற்குத் திரும்புகிறது. தென்னூர்தான் சூரதேசத்தின் தெற்குப்பக்கத்தில் உள்ள கடைசி ஊர். இதற்கு அப்பால் தென்காடுதான். தென்னூர் பூவஜ்ராயுதத்தின் முழு பலத்தைப் பார்க்கவில்லை என்றாலும் மற்ற நகரங்களைப் போலவே பலத்த சேதம் கண்டிருக்கிறது. இந்தப் பேரூரை நாசம் செய்த சுபுரி என்ற செளரிய விசேஷப் படைத்தலைவன் கொடுத்த வேலையை நன்கு செய்திருக்கிறான் போலிருக்கிறது. ஆனால் அங்கும் இங்கும் வெகுசில சூரர்கள் அடிப்பட்டு 'உயிரை இன்றோ நாளையோ விடப்போகிறோம்' என்ற வகையில் வீழ்ந்து கிடக்கிறார்கள். அவர்களில்

சிலர் தாகத்தில் “தண்ணீர், தண்ணீர்” என்று கெஞ்சும் சப்தம் கேட்கிறது. ஆனால் தவித்த வாய்க்கு தண்ணீர் விடக்கூட யாரும் இல்லை.

இதுபோல் ஒரு தெருமுனையில் இரு சூர வீரர்கள் கிடக்கிறார்கள். இவர்களில் ஒருவனின் பெயர் பிம்ப ராஜன் (பிம்பன்) . மற்றொருவன் அஜாதி சிருமான் (அஜாதி) . சந்திரகுலத்தைச் சார்ந்தவர்கள்.

பலமாக அடிப்பட்டு எழக்கூட முடியாமல் இருக்கும் இவ்விருவர்களில் அஜாதி சற்று மனநிலை மீட்டியவன் போலிருக்கிறான். “ஆ... ஆ... யாராவது ஒரு சொட்டு நீர் தருகிறீர்களா... ஆ... தாகத்தைத் தணிக்காமல் உயிரிழக்கும் துரதிருஷ்டத்தை தவிர்க்க நீர்... யாருக்காவது இது காதில் விழுந்தால் ஒரு சொட்டு நீர்... தயவு செய்து...” என்று புலம்பிக்கொண்டிருக்கிறான். அப்போது தூரத்தில் லேசாக குதிரைக்குளம்புச் சப்தம் கேட்கிறது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வலுவடைந்து குளம்புசப்தம் இவர்களை நெருங்குகிறது.

சற்று நேரத்தில் பிம்பனுக்கும் அஜாதிக்கும் அருகில் இரண்டு குதிரைகள் வருகின்றன. இவை ஒன்றின் மீது கணக்காய்வாளர் போன்ற ஒருவர் கையில் ஒரு தடியான புத்தகத்தைச் சுமந்து கொண்டிருக்கிறார். மற்றொருவன் அவருடைய ஏவலாளன் போல் அவரைப் பின்தொடர்ந்தவாறே வருகிறான். இவன் இடுப்பிலிருந்து சிறுகுவளையால் மூடப்பட்ட பெரிய குப்பி ஒன்று தொங்குகிறது.

இருவரும் வீரர்களுக்கு சமீபத்தில் வந்து நிற்கின்றனர். வீழ்ந்த வீரர்கள் இவர்களை பலவீனமாகப் பார்க்கிறார்கள். அஜாதி நீர் கேட்கிறான்.

“வணக்கம் வீரர்களே.” என்கிறார் முதல் குதிரை மீதிருப்பவர். “உங்கள் பெயர்களை நான் தெரிந்துக்கொள்ள முடியுமா?”

“ஐயா... என் பெயர் சந்திரகுலன் அஜாதி சிருமான். தென்னூரிலேயே பிறந்து வளர்ந்தவன்.”

“ம்ம்ம்... சந்திரக்குலன்? ம்ம்ம்...”

கணக்காய்வாளர் தனது தடிப்புத்தகத்தைத் திறந்து பார்க்கிறார். விரல்நுனியைச் சற்று எச்சில்படுத்தி பக்கங்களைப் புரட்டி ஏதோ ஒரு பக்கத்திற்கு வந்து நிற்கிறார். பக்கத்தின் தலைப்பு இருக்குமிடத்தில் “தென்னூர் சந்திரகுலர்கள் – பக்கம் பதின்மூன்று” என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. விரல்களினால் அப்பக்கத்தில் எழுதப்பட்ட வரிகளை ஒன்று ஒன்றாய் ஆராய்கிறார். ஒவ்வொன்றும் ஒரு சூரப்பிரஜையின் பெயர். இதில் ஒரு சில பெயர்கள் நீளமான நேர்கோடுகளினால் அடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தப் பக்கத்தில்தான் இவர் அஜாதியின் பெயரைக் காண்கிறார்.

“ம்ம்ம்... கண்டுபிடித்து விட்டேன். சொல் வீரா: மீண்டும் ஒரே ஒரு நாள் சூரதேசத்திற்காக உன்னால் போராட முடியுமா? வலுவிருக்கிறதா?”

பிம்பன் இவர்களை பரிதாபமாகப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறான். இருவர்களில் சற்று வலுவான அஜாதி குதிரை மீது அமர்ந்திருப்பவர்களைப் பார்த்து சோகமாக ‘ஐயோ! முடியாதே பெருமான்களே... என்னால் முடிந்தவரை என் சுவாசக்காற்றைக் கூட நம் தேசத்திற்காக தியாகம் செய்து விட்டேன். இனி கொடுப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லையே!’ என்ற விஷயத்தை வாயால் சொல்லாமல், ஒரே ஒரு தலையசைவினால் தெரிவித்து சற்று பரிதாபத்தை எதிர்பார்க்கிறான்.

கணக்காய்வாளர் அஜாதியைப் பார்த்து “சரி” என்றபடி தலையாட்டி, தனது ஏவலாளன் பக்கம் திரும்பி ஏதோ சமிக்ஞை செய்கிறார். ஏவலாளன் குதிரை மீதிலிருந்து இறங்கி குப்பியை ஒருகையில் பிடித்துக்கொண்டு மறுகையினால் அதை மூடிக்கொண்டிருக்கும் குவளையைக் கழற்றி, குப்பியிலிருந்து பழரசம் போலிருக்கும் எதையோ அதில் சற்று ஊற்றுகிறான். குப்பியைக் குதிரையின் பக்கத்திலேயே தொங்கவிட்டு குவளையைக் கையிலேந்தி அஜாதியின் அருகில் செல்கிறான்.

அஜாதியின் பக்கத்தில் சற்று நிவாரணமும் எதிர்ப்பார்ப்பும் கலந்த பார்வையோடு பிம்பன் இந்தக் காட்சியைக் காண்கிறான்.

அஜாதியருகில் சென்ற ஏவலாளன் கருணையுடன் அவனுடைய தலையை ஒரு கையினால் தூக்கிப்பிடித்து இன்னொரு கையினால் குவளையை அஜாதியின் உதடருகில் எடுத்துச்செல்லவே அஜாதி கொடுக்கப்படுவதை மிக விரும்பி அருந்துகிறான். குடித்த சில நொடிகளிலேயே அவனுக்கு ஆழ்ந்த மயக்கம் வந்து தலைசாய்ந்து விடுகிறது. ஆனால் மற்றபடி அவனுக்கு ஏதும் தீங்கு ஏற்படவில்லை என்பதைக் சுட்டிக்காட்டும் வகையில் மார்பு மட்டும் அமைதியாய் ஏறி ஏறி இறங்குகிறது.

சந்தோஷத்துடன் இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பிம்பன் சற்று முயற்சி செய்து வாயைத் திறந்து தனக்கும் சிறிது பழரசம் கேட்கத் தயாராகிறான். அப்போது திடீரென ஏவலாளன் தனது இடுப்பில் அணிந்திருக்கும் ஒரு குத்துவாளை உருவி அஜாதியின் கழுத்தை ஒரே வெட்டில் துண்டிக்கிறான். அதற்குள்ளிருந்து இரத்தம் பீய்ச்ச அஜாதி போராட்டமும் எதிர்ப்பும் இல்லாமல் நித்திரையிலேயே உயிரிழக்கிறான். ஏவலாளன் ஜாக்கிரதையாக குத்துவாளை அஜாதியின் ஆடைகள் மீதே நன்றாகத் துடைத்து வாள்பையினுள் சொருகிக்கொண்டு கணக்காய்வாளரின் அருகில் திரும்பிச் செல்கிறான்.

அப்போது கணக்காய்வாளர் பிம்பனைப் பார்த்து கனிவான குரலில் “வீரா, உன் பெயரை நான்-” என்று சொல்லிமுடிப்பதற்குள்...

பிம்பன் தனது உடலில் புயல் புகுந்தாற்போல் டபக் என துள்ளி எழுந்து நிற்கிறான். அடிப்பட்ட கால் தடுமாற வைக்கிறது. எப்படியோ நிலைமீட்டி, நேராக நின்று மூச்சை இழுத்து:

“சந்திரகுல பிம்ப ராஜன் ஐயா. ஒரு நாள் என்ன, எத்தனை நாட்கள் வேண்டுமானாலும் நம் தேசத்திற்காக நான் சண்டையிட முடியும்.” என்று

துடிப்போடு சொல்கிறான், ஓரக்கண்ணால்
ஏவலாளனை சற்று கவலையுடன் பார்த்துக்கொண்டே.

கணக்காய்வாளர் புத்தகத்தில் அவன் பெயரைத்
தேடுகிறார். கண்டவுடன் அதைப் பேனாவினால்
நேர்கோடு இழுத்து அடிக்கிறார். புத்தகத்தை
மூடும்போது அதன் தலைப்பு கண்ணுக்குத் தெரிகிறது.
“தென்னூரில் மடிந்தவர்கள்” என்ற பெயர்கொண்ட
புத்தகம்.

அத்தியாயம் ஐம்பத்தி மூன்று – கதனகுதூகலம்

இரவு நேரம். செளரிய தேசம். அரண்மனையருகில் ஒரு மாபெரும் பத்து மாடி மாளிகை. அதனுள் இன்று ஊரே கூடி கொண்டாடிக் கொண்டிருப்பது போல் உள்ளது. இதைப்போல் பன்மடங்கு பெரிய மாளிகையைத்தான் அர்தனி ஆனந்தமாளிகை என்ற பெயரில் கட்ட ஆசைப்பட்டான்.

இம்மாளிகையின் ஒவ்வொரு மாடியிலும் ஒவ்வொரு விதமான கொண்டாட்டம் நடைபெறுகிறது. எங்கு கண்டாலும் அழகிய நீருற்றுகளில் நீருக்கு பதில் மதுவும் பழரசங்களும் சுரக்கின்றன. ஆங்காங்கே விதவிதமான கவர்ச்சி நடனங்கள், சங்கீத கச்சேரிகள். அருஞ்சுவை உணவு வகைகள்.

அந்தரங்க ஆசைகளையெல்லாம் பூர்த்தி செய்யத் துடிக்கும் விலைமக்கள் தனியாய் நிற்பவர்களுடன் பேச்சு வளர்த்து சபலத்தைக் கிளப்புகிறார்கள்.

கட்டிடத்தின் மையத்தில் ஒரு மகா தூண் கீழிலிருந்து மேல்மாடி வரை நிற்கிறது. அதனுள் வட்டமான தட்டுகள் மேலும் கீழும் தானாகப் போய்வந்து கொண்டிருருக்கின்றன. ஒரு மாடியிலிருந்து வேறொரு மாடிக்குச் செல்லவிரும்புவோர் படியேறவோ இறங்கவோ விரும்பவில்லை என்றால் இந்த தட்டின் மீதேறிச் செல்வர். முதல் எட்டு மாடிகளில் பெரும்பாலும் சாதாரண பிரஜைகளைத்தான் காண்கிறோம்.

மாரு ஏழாவது மாடியில் போதையில் கண்சொருகி ஒரு மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து மேலும் மேலும் மது அருந்திக் கொண்டிருக்கிறான். ஒவ்வொரு தொடையின் மீதும் ஒரு அழகிய விலைப்பெண் உடை கலைந்த நிலையில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். அவனுக்கு அருகே மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் வேறொரு பெண்ணின் தோள்மீது அவன் கையைப் போட்டு அவளை தன்பக்கத்தில் இழுத்தவாறே அவளுடைய

மார்பை தன் முரட்டுக்கரத்தினால் பிசைந்து கொண்டிருக்கிறான். அவளோ இது வலிக்கவில்லை என்பதுபோல் நகைத்துக்கொண்டே அவளுடைய கோப்பையிலிருக்கும் மதுவை அவனுக்கு ஊட்ட முயற்சிக்கிறாள்.

ஒன்பதாவது மாடியில் சபையோர்களையும் மற்ற பெருமான்களையும் காணலாம். பத்தாவது மாடியில் அர்தனியும் மற்றும் சில நெருங்கிய நண்பர்களும் இருக்கிறார்கள்.

இப்படியிருக்க ஏழாவது மாடியில் அதமந்தி எங்கிருந்தோ வந்து மாருவைத் தாண்டி தூணை நோக்கி விரைந்து செல்கிறான். போதை மிகுந்த நிலையிலும் அவனை அடையாளம் கண்ட மாரு, அதமந்தி அவனைத் தாண்டி ஓரடி வைத்தபின் அவனையும் கொண்டாத்திற்கு அழைப்பது போல்:

“ஐயா... தளபஷி ஐயா...” என்று உரக்க அழைக்கிறான். அதமந்தி நின்று அவசர அவசரமாக அவன் பக்கம் திரும்பி ‘என்ன’ என்றபடி செய்கையினால் வினவுகிறான்.

“ஐயா... கஷ்டப்பட்டு ஷம்பாதித்த ... விக் ... வெற்றியின் பலனை நன்கு... ... உக்... எல்லோரும் அனுபவிஷ்... விக்... விக்... விக்கவேண்டும் என்றீரே... விக்... விக்... ஏப்!” என்று ஒரு ஏப்பத்தை விடுகிறான். “உங்களுக்கு இது ஷிறிதளவாவது வேண்டாமா ... விக்... ஐயா?”

அப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே வலது தொடைமீது அமர்ந்திருக்கும் அரைநிர்வாண தேவதையின் புட்டத்தில் ‘பச்’ என ஒரு செல்ல அடி கொடுக்கிறான். “இது...” என்றபடியே.

“ம்ம்ம்... இப்போது இல்லையடா.” என்கிறான் அதமந்தி. “... ஏதோ சரியில்லாததுபோலத் தோன்றுகிறது.”

அப்படிச் சொல்லிவிட்டு மீண்டும் திரும்பி தூண்பக்கம் விரைகிறான். நேராக பத்தாவது மாடிக்குச் செல்கிறான். தூணுக்குப் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டே தெற்குப் பக்கம் இருக்கும் ஒரு மகா ஜன்னல் வழியாக கவலையுடன் பார்க்கிறான். இந்த ஜன்னல் வழியே சூர தேசத்தின் பகுதிகளைச் சற்று காணமுடிகிறது. விளக்குகளேதும் எரியாத எங்கும் இருள்சூழும் மௌன ஊர்கள். ஆனால் தெற்கு அடிவானம் அவ்வப்போது மின்னல் தாக்குவதுபோல் பிரகாசித்து அடங்குகிறது. இதைக் காணுவோருக்கு இது ஒன்றும் குறிப்பிடத்தக்கதாக இருக்காது. பூவஜ்ராயுதம் கிளப்பிய காளான் மேகத்திலிருந்து சிதறி தெளித்த மின்னல்களைக் கடந்தநாள் முழுதும் பார்த்துக்கொண்டல்லவா இருந்தார்கள்?

ஆனால் இவ்விஷயத்தில் உறுதியைத் தவிர வேறொன்றை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கும் அதமந்திக்கு, அப்பிரகாசங்களுக்கு நடுவிலுள்ள இடைவேளைகளை அளந்து பார்த்ததில் அவை நம்பமுடியாத அளவு சமமாக இருக்கின்றன என்பது மனதை உறுத்துகிறது. கவலைக்குக் காரணமாகிறது.

ஒரு மாபெரும் உப்பரிகையின் அருகில் மிக வசதியான பெரும் மஞ்சத்தின் நடுவில் அர்தனி விழுந்து கிடக்கிறான். அவனுடைய உருண்டையான உருவத்திற்கும் மஞ்சத்திற்கும் இடையே மூன்று அழகிய அரைநிர்வாணப் பெண்கள். மயக்கத்தில் விழுந்து அவனுடைய உடைகளைந்த உடலுக்கு மெத்தையாய் இருக்கின்றனர். அவன் மார்பின் மீது நான்காவது பெண் ஒருத்தி விழுந்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறாற்போல் இருக்கிறது. அதமந்தி தன்னருகில் வந்து நின்றதை அவன் கவனிக்கவில்லை.

“மஹ்ரம்ம் மகாபிரபோ” என்கிறான் தலைவணங்கிய அதமந்தி. திடுக்கிட்டு எழுந்த அர்தனி சற்று கண்களைக் கசக்கியவாறே அதமந்தியை உற்றுப் பார்க்கிறான்.

“ஓ, தளபதியாரா? வாருங்கள் வாருங்கள். ஏன் இந்த நீள முகம்? குதூகலப் பற்றாக்குறையா? மேலும் ஏதாவது வேண்டுமா? குறைவைத்து விட்டேனா? சொல்லுங்கள். சரிப்படுத்தி விடலாம். இந்த அர்தனியினால் எதையும் செய்ய முடியும்.”

“ஏதோ சரியில்லை மகாபிராபோ... கவலையாக இருக்கிறது....”

“அடப்போங்கள் தளபதியாரே. இவ்வளவுதானா? ஏதோ இந்த மாளிகையின் மீது இடி விழப் போகிறது என்றுதான் சொல்லப் பார்க்கிறீர்கள் என்று பயந்துவிட்டேன். நீர் சொல்ல வந்தது எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும். உமது கவலைக்கு என்ன காரணம் என்றும் தெரியும். அதை எப்படிப் போக்குவது என்றும் தெரியும்.”

“அப்படியா மன்னா?” என்று தன்னையறியாமலே அதமந்தி ஒருக்கணம் உற்சாகமாக மகிழ்ச்சியடைகிறான். அதேக்கணத்தில் தாம் பேசிக்கொண்டிருப்பது அர்தனியுடன் என்பதும் நினைவுக்கு வந்து விடுகிறது. தான் முதலில் எதிர்பார்த்ததை நினைத்தவாறே அர்தனி பூர்த்திசெய்து வைக்கிறான்:

“ஆமாம் அதமந்தியாரே. நம் கவலைக்கு மூல காரணமே தங்களுடைய கவலைப்படும் தன்மைதான். சற்றே நீள முகத்தைக் கழட்டி வைத்து, வாழ்க்கையை அனுபவிக்க தனக்குத்தானே அனுமதியுங்கள்.” என்று சொல்லி மதுக்கோப்பையை அவன் பக்கம் நீட்டி, தன் மீது விழுந்து கிடக்கும் பெண்ணின் தோளை விரலால் குத்தி எழுப்பப் பார்க்கிறான்.

“நான் சொல்வது சரிதானே என்னழகுத் தேன்கனி?” என்கிறான்.

அவளோ “ம்ம்ம்... என்று முனகிக்கொண்டே எழாமல் அவன் மார்பின்மீது உருண்டு வேறு இடத்தில் உறங்குகிறாள்.

“கவலைப்பட வேண்டியது என் வேலை மன்னா.” என்று சொல்லி தெற்கு ஜன்னல் பக்கம் விரலைக்

காட்டுகிறான். “தயவு செய்து ஒரு நிமிடம் அங்கு பாருங்கள்...”

போதையில் சொருகிய கண்களை சற்று இறக்கி மார்பில் விழுந்து கிடக்கும் தேன்கனியின் உடலுக்கு மேல் தலையை சற்று தூக்கி அதமந்தி காட்டிய திசை நோக்கிப் பார்க்கிறான். மதுவின் மகிமையில் மங்கிய பார்வைக்கு விசேஷமாக ஒன்றும் தெரியவில்லை. வெறும் இருள் தான்.

“ம்ம்ம். பார்த்தது போதுமா?” என்கிறான் சிறிது நேரம் கழித்து. அவன் குரலில் லேசாக ஒரு கெஞ்சல் இருப்பது போலிருக்கிறது.

“இன்னும் சில நொடிகள் பொறுத்திருங்கள் மன்னா.”

அப்போது திடீரென அடிவானில் ஒளி தோன்றியணைகிறது. “அட அழியாச்சுடரே!” என்கிறான் அர்தனி ஒரு அதிர்ச்சியுடன்.

“பிரபோ?” என்கிறான் அதமந்தி ஒரு நப்பாசையுடன்.

மிகக் கஷ்டப்பட்டு கண்விழிகளை ஒரே இடத்தில் நிலைநிறுத்தி அதமந்தியின் கண்களுக்குள் ஆழமாக பார்க்கிறான். அதமந்தியின் முகத்தில் பெரும் நிவாரணம் பிறக்கப் போகிறாற்போல் இருக்கிறது.

“அட அழியாச்சுடரே!” என்கிறான் மீண்டும். இம்முறை கண்களை விசாலமான நன்கு திறந்து ஆச்சரியத்துடன்.

“அதமந்தியாரே, நல்ல வேளை இந்த மின்னல் கண்காட்சியை எமக்கு காட்டினீர்கள். என்றுமே உமக்குக் கவலை வாய்ந்த தன்மை என்பதை நான் அறிந்திருந்தேன். ஆனால் இன்றுதான் தங்களுக்கு துன்புறு மனநோயும் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொண்டேன்.” என்கிறான்.

மடுப்படைந்த அதமந்தி பொறுமையாக இருக்கிறான். “மன்னிக்கவும் மகாராஜா. இந்தாரும் இந்த நேரம் குறிக்கும் கருவியைப் பாருங்கள்.” என்று ஒரு ஒளி உமிழும் விசித்திரமான கடிகாரம் போன்ற கருவியை அர்தனியிடம் காண்பிக்கிறான். இந்தக்

கருவியில் இருக்கும் ஒரு வட்டத்தை நீல ஒளி நிரப்பிக்கொண்டு வருகிறது. பத்து நிமிடங்களுக்கு ஒரு முறை வட்டம் நிரம்பி, காலியாகி மீண்டும் முதலிலிருந்து ஒளி நிரம்பும்.

அதமந்தி தொடர்கிறான்: “பாருங்கள் பிரபோ. சரியாக வட்டம் நிரம்பும் போதெல்லாம் தெற்கு அடிவானில் ஒளி தெரியும்...” என்கிறான். “இது ஒரு வேடிக்கையான விஷயம் இல்லை மன்னா. நமது நாட்டை ஏதோ பெரும் தீங்கு நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்று நான் உணர்கிறேன். அதற்கு யார் காரணமாக இருப்பார்கள் என்பதைப் பற்றியும் எனக்கு ஒரு நல்ல ஊகம் இருக்கிறது.”

அதமந்தியின் குரலைப் போலவே தன் குரலை வைத்துக்கொண்டு அர்தனி “ஆமாம். நமது நாட்டிற்கு பெரும் தீங்கு நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது...” என்று நக்கலாக கண்களை உருட்டிக்கொண்டே பேசுகிறான். “உம்மிடம் இதைச் சொல்லி பிரயோஜனம் இல்லைதான், ஆனாலும் சொல்கிறேன் கேளுங்கள். கவலைப்பட காரணமேதும் இல்லை அதமந்தியாரே. இந்த மாமன்னன் அர்தனி உங்களையெல்லாம் ஆபத்திலிருந்து நிரந்தரமாகக் காப்பாற்றி விட்டான்.”

இப்படிச் சொல்லி மீண்டும் தேன்கனியை எழுப்பப் பார்க்கிறான். அவளோ ஒரு நொடி எழுந்து அர்தனியின் கழுத்தை அழுத்தி கட்டிக்கொண்டு அவனுடைய தோள்மீது சாய்ந்து மீண்டும் மயங்கி விடுகிறாள். அதமந்தி ஒன்றும் சொல்லாமல், இடத்தை விட்டும் வெளியேறாமல் அங்கேயே நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து அர்த்தனிக்கும் லேசாக கவலை பிறக்கிறது.

“சரி தளபதியாரே! நீவீர் வென்று விட்டீர். உமக்கும் உம் மனதிற்கும் அனைத்தும் சரியாகவே முடிந்தது என்பதை மீண்டும் ஒருமுறை உறுதிப்படுத்தும் அவசியம் தேவையென்பது எமக்குப் புரிகிறது. ஒன்று செய்யுங்கள். இன்னும் சில நாழிகைகள் பொறுத்தபின் விசேஷப் படை ஒன்றைத் திரட்டிக்கொண்டு விடியற்காலையில் சூரதேசத்தைச் சுற்றுகிறோட்டம் செய்து உமது எல்லா சந்தேகங்களையும்

தீர்த்துக்கொள்ளுங்கள்.
கதனகுதூகலம்தான்.
ஒப்புக்கொள்கிறீர்களா?”

நான்

அதுவரை
சொல்வதற்கு

“தாங்கள் உத்தரவு மகாராஜா!” என்று சொல்லி
தலைவணங்கியபிறகு பின்புறமாக அடி வைத்து
அதமந்தி மீண்டும் தூணை நோக்கிச் சென்று ஏழாவது
மாடிக்கு இறங்குகிறான். நேராக மாரு
இருக்குமிடத்திற்குச் செல்கிறான்.

“ஏய் மண்குலனே! போதும் இன்றிரவு உந்தன் கூத்து.
எழுந்து உன் வீரர்களை திரட்டிக்கொண்டு துப்புளிக்கு
வெளியில் ஒரு நாழிகைக்குள் என்னை வந்து
சந்தியுங்கள்.”

“ஐயா...” என்று பாவமான குரல் வைத்துக்கொண்டு
இழுக்கிறான் மாரு. “இப்போதுதான் விளையாட்டையே
துவங்கலாம் என்றிருந்தேன். இவ்வேளையில்
வரச்சொல்கிறீர்களே?” சொற்களில் ஒரு கெஞ்சல்
தெரிகிறது.

“அதற்கெல்லாம் பின்னர் நேரம் கிடைக்கும்.
இப்போது நான் சொல்லும்படி செய்.
விடியற்காலையில் உன் வீரர்களை
அழைத்துக்கொண்டு நீ சூரதேசத்திற்குள்
செல்லவேண்டும். மம்ம்... ஆகட்டும், எழுந்திரு.” என்று
அதிகாரபூர்வமாக உரைத்து மாருவை முறைக்கிறான்.

“ஹர்மப்” என்று ஏமாற்ற மூச்சுவிட்டு மாரு தனது
கழுத்தை மாலைபோல் கட்டியிருக்கும் பெண்ணின்
கையை அகற்றிவிட்டு. தொடை மீது
உட்கார்ந்திருக்கும் பெண்களின் புட்டத்தைக் கிள்ளி
அவர்களை எழுப்பி விடுகிறான்.

“உத்தரவு, தளபதி ஐயா.” என்கிறான்.

“மம்ம்!” என்று சொன்னபடி அதமந்தி அங்கிருந்து
திரும்பி விரைந்து செல்கிறான்.

மாரு எழுந்து எருமைபோல் தள்ளாடிக்கொண்டே
சற்று தூரத்தில் கூத்தடித்துக் கொண்டிருக்கும்
தடியர்களின் பக்கம் சென்று “ஓய்! விளையாடியது

போதும். நமக்கு வேலை இருக்கிறது. மற்றவர்களை அழைத்துக்கொண்டு மாளிகையின் முன்கதவருகே என்னை வந்து சந்தியுங்கள்” என்று கத்திவிட்டு தூணை நோக்கிச் செல்கிறான்.

அப்போது தெற்கு மகாஜன்னல் வழியாக நாம் வாளைப் பார்க்கிறோம். அதமந்தி சொன்னது போலவே பத்து நிமிடங்களுக்கு ஒரு முறை கணித்து வைத்தாற்போல் அடிவானம் லேசாக பிரகாசித்து அடங்குகிறது. மேலும் உற்றுப் பார்த்தால் உயிரற்ற சுடுகாடாக இருக்கவேண்டிய சூரதேசத்தின் சிற்றூர்களில் ஏதோ தெரிகிறது. சற்றே நெருங்கிப்பார்த்தால், நட்சத்திர வெளிச்சத்தில் நாம் காண்பது:

ஒவ்வொரு ஊரிலிருந்தும் ஏதோ கரும் தூசித்துளிகள் தரையிலிருந்து எழுந்து கருமேகமாய் ஒன்றுகூடி வாளை நோக்கிப் பறந்து, இது போல் மற்ற கருமேகங்களுடன் சேர்ந்து பெருமேகமாகி வானில் ஓடும் கங்கை போல் நீண்ட உருக்கொண்டு தெற்கு திசையை நோக்கி மின்வேகத்தில் உருளுகிறது. அதை நாம் தொடர்ந்து போனால் அது வந்து சேர்ந்த இடம் தென்னாருக்கு அப்பால் இருக்கும் தென்காட்டிற்குள் பலகாத தூரத்தில் உள்ள ஒரு பெரும் கூடாரத்திற்கு.

அத்தியாயம் ஐம்பத்தி நான்கு – தென்காட்டுக் கூடாரம்

மரங்கள் அகற்றப்பட்ட ஒரு மாபெரும் வெட்டவெளியின் நடுவில் இந்தக் கூடாரம் உள்ளது. இந்த பெருங்கூடாரத்திற்கு வெளியே ஒரு சிறிய கூடாரம் இருக்கிறது. அதற்குள் ஒரு பெரிய மேஜை. மேஜையை சுற்றி நான்கு ஐந்து வீரர்கள் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். மேஜையின் தலைமாட்டில் ராஜானுபாகுவாக அதிகாரத்துடன் கையில் ஒரு மரக்கோலை வைத்து ஒரு நிலப்படத்தின் வெவ்வேறு இடங்களைச் சுட்டிக்காட்டி ஏதோ விளக்கிக் கொண்டிருக்கிறார் மித்திரர்.

நாம் பெரும் கூடாரத்தினுள் சற்று பார்த்தோமானால் அதற்குள் ஒரு மூலையில் திரைக்குப் பின்னால் ஒரு எளிமையான படுக்கையில் ஜானிர்யா யானியைத் தட்டிக்கொடுத்து தூங்க வைப்பதைப் பார்க்க முடியும். திரைக்கு வெளியே சற்று தூரத்தில் ஒரு சிறு மேடை. மேடையின் நடுவில் லாமா தியானம் செய்வதுபோல் கண்ணை மூடி அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறான். மேடையருகில் ஒரு மேசை. அதன் மீது தடியான புத்தகங்கள் பல. அவற்றிற்கு முன் ஒரு பணிப்பெண் உட்கார்ந்து இருக்கிறாள்.

கூடாரத்திற்கு வெளியில் குதிரை குளம்புச் சப்தம் கேட்கிறது. சற்று நேரத்தில் கணக்காய்வாளன் போன்ற ஒருவன் மேலும் ஒரு தடிமனான புத்தகத்தைச் சுமந்து நுழைகிறான். பணிப்பெண் அருகில் சென்று மேசை மீது இருக்கும் புத்தக அடுக்கு ஒன்றின் மீது அவன் கொண்டு வந்த புத்தகத்தை வைத்துவிட்டு வந்த வேகத்திலேயே வெளியேறுகிறான்.

ஒரு புத்தகத்தை முடித்த பணிப்பெண் அடுக்கிலிருந்து அடுத்த புத்தகத்தை எடுக்கிறாள். உற்றுப்பார்த்தால் இந்த புத்தகத்தின் அட்டவணையில் “தென்னூரில் மடிந்தவர்கள்” என்ற பெயரைக் காணலாம்.

புத்தகத்தைத் திறந்து அதில் நேர்கோடினால்
அடிக்கப்படாத பெயர்களை ஒவ்வொன்றாய்ப்
படிக்கிறாள்:

“சந்திரகுல வீரர்கள் பின்வருமாறு: சர்வநாத
வீரமூர்த்தி ... அசுரலௌக்கி மிரீச்சியன்... கற்பூர
கையாண்டான்... இவ்வாறே படித்துக்கொண்டு
வருகிறாள். ஒவ்வொரு பெயரை படித்தவுடனும் லாமா
மெல்ல “சரி” என்பதுபோல் தலையசைப்பது
தெரிகிறது. இவ்வாறே பக்கம் பக்கமாய் பெயர்களைப்
படித்த பணிப்பெண் பதிமூன்றாவது பக்கத்திற்கு
வருகிறாள். இங்கு பெயர்களை படிக்கும் போது ‘அஜாதி
சிருமான்’ என்ற பெயரை வாசிக்கிறாள். லாமா
சரியென தலையசைக்கிறான்.

அச்சமயம் சட்டென நமது ஞானக்கண்ணை
தேனூரின் தெருமுனைக்குக் கொண்டு சென்று அங்கு
அஜாதியின் பிரேதத்தைக் காண்கிறோம். நம்
கண்ணெதிரே அது கரும் பஸ்பமாகிறது. அந்த பஸ்பக்
குவியல் எழுந்து சர்ப்பம் போல் நெளிந்து நெளிந்து
வானை நோக்கிச் சென்று அங்கு வெள்ளம்போல்
ஓடிக்கொண்டிருக்கும் கருமேகப் பிரவாகத்தினுடன்
சேர்ந்து கொள்கிறது.

சிறிது நேரத்தில் எடுத்த புத்தகத்தில் ஒரு பகுதியை
பணிப்பெண் படித்து முடித்து விடுகிறாள். “முதல்
பாகம் ஆயிற்று சுவாமி” என்கிறாள். லாமா சரியென்று
தலையசைத்து, கைகளைத் தூக்கி உள்ளங்கைகளை
மேல்நோக்கி வைத்துக் கொண்டு மெல்லிய குரலில்
தனக்குத்தானே சொல்வதுபோல்
‘சஞ்சீவாத்மானஸ்துதே’ என்கிறான்.

முன்பு கண்டபடியே அவனுடைய
உள்ளங்கைகளிலிருந்து நீல ஒளிபூண்ட புகை
கிளம்புகிறது. நெளிந்து நெளிந்து மேல்பக்கமாகச்
செல்லும் இந்தப் புகை கூடாரத்தின் வெளியே சென்று
அதன் மீது சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கருமேகத்தினுள்
புகுகிறது. உடனே பற்றவைத்த பஞ்சு மெத்தை போல்
மேகமே நீல ஒளி பூண்டு ஜகத்ஜோதியாய்

பிரகாசிக்கிறது. வானம்வரை ஒளி பரவி பிரமிக்க வைக்கிறது. ஒளிபூண்ட மேகம் சூறாவளிபோல் சுழன்று கொண்டே இறங்கி கூடாரத்தின் வெளியில் இருக்கும் பரந்த வெளி மீது நிற்கிறது. சில நொடிகளில் ஒளி அடங்க அங்கு நூற்றுக்கணக்கான சூர வீரர்கள் அதிர்ச்சியடைந்து நின்று கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

வீரர்களின் கண்களில் வியப்பும் அவநம்பிக்கையும் தெரிகிறது. இவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் உயிரிழக்கும் அவதி மட்டுமே கடைசியாக நினைவில் இருப்பதால், தற்போது நடந்துகொண்டிருப்பது மரணத்தின் சமீபத்தில் காணும் சொப்பனமா, அல்லது சுவர்க்கமா, நரகமா என்று தெரியவில்லை. ஆச்சரியமும் கவலையும் கலந்த குழப்பத்தில் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒருவரை ஒருவர் தொட்டுப்பார்த்து கேள்விகள் கேட்கிறார்கள். ஆனால் யாருக்கும் விடை தெரியவில்லை. ஒருவேளை போர் நடந்ததுதான் ஒரு கெட்ட கனவோ, இதுதான் நிஜமோ என்று யோசிக்கிறார்கள். ஆனால் அப்படி இருந்தால், தான் வீட்டின் படுக்கை மீதல்லவா இருக்கவேண்டும், எப்படி இங்கு வந்தோம் என்றெல்லாம் நினைக்கிறார்கள்.

அப்போது அருகில் சங்கு ஊதும் சப்தம் கேட்கிறது. வீரர்கள் சப்தம் வந்த பக்கம் திரும்பவே, மித்திரரின் சேனாபதி வெளிக்குள் நுழைந்து இவர்களைக் கண்டு பேசுகிறார்:

“சூர மாவீரர்களே, நல்வரவு. ஆச்சரியப்படாதீர்கள். நீங்கள் அனைவரும் போரில் மாண்டதுதான் உங்களுக்குக் இறுதியாக ஞாபகம் இருக்கும். இப்போது நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் வேறொரு உலகத்திற்குச் சென்று விட்டோம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருப்பீர்கள். அது தவறு. மீண்டும் நமது கீர்த்திமிகும் சூரதேசத்திற்குத்தான் வந்திருக்கிறீர்கள். நமது மாண்புமிகு ராஜகுரு லாமா அவர்கள் உயிரிழந்த உங்கள் அனைவரையும் மீண்டும் உயிர்ப்பிக்க வைத்திருக்கிறார். அவருடைய கிருபையால் நமது தேசத்தில் உயிர்மீது

ஆசைகொண்டவர்கள் இனி மரணத்தைக் கண்டு அஞ்சவேண்டாம்.

சூரதேசத்திற்கு சேவை செய்ய உங்களுக்கு மீண்டும் ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. இம்முறை நம்மை ஒட்டுமொத்தமாக ஒழித்துக்கட்ட எண்ணிய சௌரியர்களை எதிர்த்து ஒருமுறை இறுதியாகப் போராடவேண்டும். ஆனால் இம்முறை எந்தவித பயமும் இல்லாமல் உங்கள் கடமையை ஏற்றுக்கொண்டு நிறைவேற்றுங்கள். வெற்றி உறுதியாய் நமக்குதான். இப்போரில் மடிந்தீரானால் கவலை கொள்ளாமல் உயிரை தேசத்திற்காக தியாகம் செய்யுங்கள். மீண்டும் நமது ராஜகுரு உங்களை உயிர்ப்பிக்க வைப்பார். இந்தப் போர் முடிந்தபின் உங்கள் உற்றார் உறவினர்களையும் உயிர்ப்பிக்க வைத்து மீண்டும் நமது செழுமை மிக்க தேசத்தில் நீங்கள் சகல சௌகரியங்களுடன் வாழ்நாட்களைக் கழிக்கலாம்.

இப்போது நீங்கள் இங்கிருந்து விடைபெற்று, கூடாரத்தின் மறுபுறத்தில் இருக்கும் ஒரு வெளிக்குச் சென்று உங்கள் படைத்தலைவன் யார் என்று கண்டுபிடித்து அவனிடம் உங்களுடைய திரும்புதலை அறிவியுங்கள்.”

சேனாபதி சொன்ன அணிகள் கூடும் வெளி மிகப் பெரியதாக உள்ளது. அணியணியாய் சூர வீரர்கள் இங்கு சீர் வரிசைகளில் நிற்கிறார்கள். இதற்கிடையே தயார் செய்யப்பட்ட அணிகள் ஒவ்வொன்றாக வெளியை விட்டு வடக்கு பக்கமாக “அழியாச்சுடரே போற்றி. சூரதேசமே போற்றி” என்று கோஷித்துக் கொண்டே வெளியேறுகிறார்கள்.

அணிகள் கூடும் வெளிக்கு வடக்குப் பக்கத்தில் இன்னொரு வெளி. இங்கு சௌரியர்களுடைய பெரும் ரதங்கள் பல நிறுத்தி வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இவற்றில் சில ரதங்கள் நூற்றுக்கணக்கான சூரர்களைச் சுமந்து இங்கிருந்து வடதிசை நோக்கிப் பறக்கின்றன. அதே சமயத்தில் காலியான சில

பெருரதங்களும் சிறுரதங்களும் சூரர்களால்
ஓட்டப்பட்டு வடதிசையிலிருந்து சரர் என வந்து
இறங்குகின்றன. அணியணியாய் இந்த வெளிக்குள்
நுழையும் வீரர்கள் இக் காலியான ரதங்களில்
ஏறிக்கொள்கிறார்கள்.

இது போலவே தற்போது நுழைந்த அணியும்,
காத்துக் கொண்டிருக்கும் ரதம் ஒன்றில் ஏறுகிறது.
இவர்களின் படைத்தலைவன் ஒரு ஒற்றைப்பயணி
ரதத்தின் மீது நின்று சரர் என பெரு ரதத்தின் முன்னால்
வந்து நிற்கிறான். அவன் இடுப்பில் ஒரு கதிர்ச்சுடி
ஆயுதத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறான். (ஆமாம் –
மாண்ட செளரியர்கள் கையில்
வைத்துக்கொண்டிருந்த ஆயுதங்களையும்
கைவிடப்பட்ட ரதங்களையும் சில நாட்களுக்குப் பிறகு
சாவகாசமாக மீட்கலாம் என்று எண்ணியவர்களுடைய
விலை உயர்ந்த தவறு!)

ஒரு முறை படைத்தலைவன் தலை திருப்பி தனது
வீரர்களையும் அவர்களுடைய தேரோட்டியையும்
பார்த்தபின் தன் ரதத்தின் கடிவாளத்தைப் பிடித்து
இழுத்து உதறுகிறான். அவன் ரதம் பறக்கத் துவங்க,
அவனுடைய அணியைச் சுமக்கும் ரதம்
பின்தொடர்கிறது.

அமாவாசை இருட்டில் – நட்சத்திர ஒளியில் –
செளரியர்கள் ஒன்றுமறியாமல் கொண்டாடிக்
கொண்டிருக்கும்போது – சூர இராணுவம் அனைத்தும்
புது உயிர்ப்படைந்து, உற்சாகத்துடன், தியாக உணர்வு
பொங்க, பயமின்றி, செளரியதேசத்தை நோக்கி
ஜவுஹருக்காக சதியேறிய தர்ம பத்தினிகளின்
ராஜபுத்திர வீர பதிகளைப்போல் பறக்கிறார்கள்.
இவர்கள் வடக்கு நோக்கிச் செல்லும்வேகத்திற்கு ஈடாக
இவர்களுக்கு மேல் கருமேகப் பிரவாகம் தெற்கு
நோக்கி ஓடுகிறது.

அத்தியாயம் ஐம்பத்தி ஐந்து – ப்ருஹா என்ன செய்தான் ?

“அப்பா?” என்ற ஒரே வார்த்தையில் அவன் கேட்க நினைத்த அனைத்தையும் கேட்கிறான்.

ஆங்கிபதி மெல்ல உள்ளே சென்று அவன் அருகில் ஒரு நாற்காலியில் அமர்கிறார். ப்ருஹாவின் கண்களுக்குள் ஆழமாகப் பார்த்து, அவன் கரத்தை தனது கரத்தில் ஏந்திக்கொள்கிறார்.

“மகனே” என்கிறார் ஆறுதல் தரும் குரலில். “சற்று மனதைத் திடப்படுத்திக்கொள். நான் உனக்கு பெரும் துயரம் கொடுக்கக்கூடிய விஷயம் ஒன்றைச் சொல்லப்போகிறேன்.”

அப்போது ப்ருஹாவிடம் ஆங்கிபதி தான் கண்டதையும் சௌரியர்களின் திட்டம் என்னவாக இருக்கும் என்பதை ஊகித்ததைப் பற்றியும், தான் மித்திரரை எச்சரிக்க முயற்சித்ததையும், முயற்சி தோல்வியடைந்ததைப் பற்றியும், அதனால் சூரத் தலைநகருக்கும் ப்ருஹாவின் சிநேகதினுக்கும் நேரக்கூடிய ஆபத்தைப் பற்றியும் சொல்கிறார்.

இதைக்கேட்ட ப்ருஹா பலநொடிகளுக்கு மௌனமாக இருக்கிறான். அதன் பிறகு ஆங்கிபதியை நோக்கி “அப்பா...” என்று மெல்ல ஆரம்பிக்கிறான்.

“... அன்று நீங்கள் என்னிடம் ஒரு சத்தியம் வாங்கிக்கொண்டீர் அல்லவா? அந்த சத்தியத்திலிருந்து என்னை விடுவித்தீரானால் எனக்கு ஒரு வழி தெரியும் என்று நினைக்கிறேன்.”

இதைக்கேட்ட ஆங்கிபதியின் முகத்தில் திடீரென நம்பிக்கை பிறக்கிறது. ப்ருஹாவின் கைகளை பிடித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அவர் கண்களில் சோகம் மாறி மகிழ்ச்சி தென்படுகிறது.

“மகனே” என்கிறார். “உன் நலத்திற்காக அல்லவா நான் உன்னிடம் அந்த சத்தியத்தைப் பெற்றேன். எப்போது நீ அந்த சத்தியம் உன் நலனுக்கேற்றதல்ல என்பதை உணர்கிறாயோ அந்த நொடியே அது கரைந்து விடும். தந்தையைவிட பலமடங்கு பிரசித்தம் அடையப்போகிற உன் அறிவுத்திறனை நான் நம்புகிறேன். மெச்சுகிறேன். ஆகவே, நீ என்னிடம் எதுவுமே விளக்க வேண்டாம். நீ எது சரி என்று நினைக்கிறாயோ அது போலவே செய்.”

இதைக்கேட்ட ப்ருஹா உடனே எழுந்து தந்தையை வணங்கி அவ்வறையிலேயே ஒரு பாய் மீது தியானிப்பது போல் அமர்ந்து கண்களை மூடிக்கொள்கிறான்.

அச்சமயம் சூரதேசத்தில் லாமாவும் ஜானிர்யாவும் மதிய உணவுக்குப் பிறகு சற்று ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய படுக்கையின் அருகில் உள்ள ஒரு சிறிய படுக்கையின் மீது யானி உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறாள். லாமா படுக்கையில் உட்கார்ந்து ஏதோ புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஜானிர்யா அவனருகில் அவனுடைய தோள்மீது சாய்ந்தபடி ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருக்கிறாள்.

திடீரென லாமாவைத் திடுக்கிட வைக்குமாறு அவள் எழுந்து அவனுடைய கண்களுக்குள் ஆழமாகப் பார்க்கிறாள். சற்று பின்னே நகர்ந்து அவனை மேலும் கீழும் ஏறெடுத்து முதல்முறையாகப் பார்ப்பதுபோல் பார்க்கிறாள். அவளுடைய கண்களில் ஒரு வித மகிழ்ச்சி தெரிகிறது. லாமா அவளுடைய தோள்களைப் பிடித்து ‘ஜானிர்யா! என்ன ஆயிற்று? ஏதாவது கனவு காண்கிறாயா?’ என்று உலுக்கி எழுப்புவதற்கு முன் ஜானிர்யா பேசுகிறாள். அவளுடைய குரல்தான். ஆனால் குரலின் தன்மையோ வேறொருவருடையது போலிருக்கிறது.

“லாமா...” என்கிறாள். “சூரதேசத்திற்கு மாபெரும் அபாயம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. சூரர்களை

ஒட்டுமொத்தமாகத் தீர்த்துக்கட்ட செளரியர்கள் தீர்மானித்து திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். அடுத்து நடைபெறவிருக்கும் மகாத்தொகைக்கரைப்பில் பொதுச் சட்டத்தையும் மீறி தலைநகரையும் அழிக்கப் போகிறார்கள். அதற்காக சக்திவாய்ந்த புதுவிதமான ஆயுதம் ஒன்றையும் செளரியர்கள் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். தலைநகரை இதை வைத்துத் தாக்கப்போகிறார்கள். இந்த செய்தி உடனடியாக சூரதேச மன்னருக்குத் தெரிந்தாக வேண்டும்.”

இப்படிப் பாடம் செய்து ஒப்பித்தாற்போல் பேசிய ஜானிர்யா உடனே கண்களை மூடி மீண்டும் ஆழ்ந்த நித்திரையில் இறங்குகிறாள். லாமாவிற்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. “ஜானிர்யா! எழுந்திரு. நன்றாய் இருக்கிறாயா?” என்று அவளுடைய தோளைப் பிடித்து உலுக்குகிறான். அப்போது ஜானிர்யா அதிர்ச்சியில் எழுந்து லாமாவை பயத்துடன் பார்க்கிறாள்.

“என்ன லாமா, என்ன ஆயிற்று? சரியாக இருக்கிறாயா? ஏதேனும் திடீர் வலியா? மருத்துவரைக் கூப்பிட வேண்டுமா?” என்கிறாள்.

“இல்லை ஜானி. நான் நன்றாகத்தான் இருக்கிறேன். நீதான் சில நொடிகளுக்கு முன் உடலுக்குள் அசரீரி புகுந்தாற்போல்... உனக்கு ஒன்றுமே ஞாபகம் இல்லையா?”

“இல்லையே லாமா, என்ன ஆயிற்று? எப்போது? எனக்கு ஞாபகம் இருப்பதெல்லாம் உன் தோளின் மீது தலைசாய்த்து நிம்மதியாய் உறங்கச்சென்றதுதான்.”

“அதிசயமாக இருக்கிறது ஜானி. மித்திரருக்கு மிகவும் கவலை தரக்கூடிய விஷயம் ஒன்றை நீ உன் தூக்கத்தில் சொன்னாய். அது உண்மையா பொய்யா என்பதை அரசரே தீர்மானித்துக்கொள்ளட்டும், ஆனால் இந்த விஷயத்தை அவரிடம் கொண்டு சேர்ப்பது நம் கடமை என்று நினைக்கிறேன்.”

“அப்படியா லாமா? நான் உன்னை நம்புகிறேன். வா, உடனே அரண்மனைக்குச் செல்லலாம். போகும்

வழியில் இது என்ன விஷயம் என்று எனக்குச் சொல்.”
என்று சொல்லி துள்ளி எழுந்து, முகத்தை அவசரமாகக்
கழுவி, புதுதிலகம் இட்டுக்கொண்டு
கிளம்பிக்கொண்டிருக்கும் லாமாவிற்குத் துணையாய்
நிற்கிறாள்.

அத்தியாயம் ஐம்பத்தி ஆறு - சுவர்களுக்குள் சண்டை

இருட்டு லேசாகக் கண்விழித்து விடியலாமா என யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் நேரம்... செளரியதேசத்தில் பிரஜைகளில் பலர் கூத்தடித்த களைப்பாற உறங்கிக்கொண்டிருக்கின்றனர் சிலர் போதையில் மயங்கிக் கிடக்கின்றனர்.

ஆனால் மாருவும் சில வீரர்களும் மட்டும் கவசமணிந்து ஆயுதம் தரித்து சூரதேசத்திற்குப் புறப்படத் தயாராக அணிவகுத்து நிற்கின்றனர்.

இவர்களை நோக்கி அதமந்தி பேசுகிறான்: “அச்சமின்றி சூரர்களை வதம் செய்து திரும்பிய வீரர்களே. நாம் கவலையின்றி வெற்றியை அனுபவிக்க இன்னும் ஒரு கடைசி முயற்சி இருக்கிறது. ஒழித்துக்கட்டிவிட்டோம் என்று நாம் நினைத்த சூரர்களில் சிலர் தென்காட்டிற்குள் சென்று ஒளிந்து தப்பிவிட்டார்கள். இதோ - இந்தக் கருவியினால் அவர்கள் இருக்கும் இடத்தைச் சரியாகக் கண்டுபிடித்துவிட்டேன். இந்த இடத்திற்குச் செல்ல வேண்டிய வழியையும் உங்கள் ரதங்களுக்குள் செலுத்தி விட்டேன். சற்று நேரத்தில் இங்கிருந்து புறப்பட்டு சூரதேச தென்காட்டிற்குள் சென்று அங்கு காணும் சூரர்கள் அனைவரையும் யோசிக்காமல் பாரபட்சமின்றி கொன்றுவிட்டுத் திரும்புங்கள். இல்லையேல் மறுபடியும் சூரதேசம் வேர்விட்டு வளர அவர்கள் விதைகளாகி விடுவார்கள்.”

இதைக் கேட்ட மாரு “தூ” என்று துப்புகிறான்.

அதமந்தி தொடர்கிறான்: “இந்த காரியத்தை நிறைவேற்றிய பின்னர் உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் பதவி உயர்வும் கொண்டாட்டமும் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதுவரை நமது தேசத்தின் நலனையே ஒரே குறிக்கோளாய் கொண்டு கடமையைச் செய்து வெற்றியுடன் திரும்புவீராக.”

இப்படி சொன்ன அதமந்தி அவனருகில் நின்றுக்கொண்டிருக்கும் சேவகன் ஒருவனைப் பார்த்து சமிக்ஞை செய்கிறான். சேவகன் தனது கையில் இருக்கும் ஒரு கருவியை இயக்கியவுடன் கூடியிருக்கும் வீரர்களுக்கு முன்பக்கத்தில் இருக்கும் மகாமதிலின் ஒரு பாகம் பளிச் பளிச்சென்று மினுமினுத்து “வீரர்” என்ற மின்சார சப்தம் ஒலிக்க ஒளித்துளிகளாய் மாறி காற்றோடு கரைந்து பெரும் துவாரம் ஒன்று ஏற்படுகிறது. அத்துவாரத்தின் வழியாகச் செல்ல மாருவும் வீரர்களும் இருக்கும் ரதங்கள் தயாராகின.

ஆனால்...

சுவரில் துவாரம் தோன்றியவுடன் திகைப்பூட்டும் வகையில் பருமனான மரத்துண்டுகள் பல ‘சதக் சதக்’ என்று துவாரத்தினுள் வெளிப்புறத்திலிருந்து திணிக்கப்படுகின்றன. இவைகளுக்குப் பின்னால் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை வெள்ளம் போல் பெருத்த சூர வீரர்களின் கூட்டம்.

அதமந்தி அதிர்ச்சியில் திகைத்து நிற்கிறான். அவனருகில் இருக்கும் சேவகன் உடனே துவாரத்தை மூடுவதற்காக கையில் இருக்கும் கருவியை இயக்குகிறான். மறைந்து போன சுவரின் பாகம் மீண்டும் உருவாக முயற்சிப்பதுபோல் பாதி தோன்றுகிறது. ஆனால் அதன் வழியில் இருக்கும் மரத்தண்டுகள் அவை பிறப்பதற்கு இடையூறாக இருக்கவே, மறுபடியும் ‘ப்ளிக் ப்ளிக்’ என மினுமினுத்து தோல்வியடைந்து கரைகின்றன.

“ஓ!” என்று தேசத்தையே எழுப்புவது போல் சப்தமாக கோஷித்துக்கொண்டு சூர வீரர்கள் சுவர்களுக்குள் ஓடி வருகிறார்கள்.

இதை எதிர்பார்க்காததால் ஆச்சரியத்தால் தாக்கப்பட்டுத் திகைத்த மாருவும் அவனுடைய அணியும் அதற்குள் நிலைமீட்டு சூரர்களை எதிர்த்துப் போராடுகிறார்கள். கடுமையான சண்டை நடக்கிறது. இங்கு போராடும் அணிகளில் ஒரு அணியின்

படைத்தலைவன் ஏகா. ஒரு கையில் கதிர்ச்சடியும் ஒரு கையில் உடைவாளும் கொண்டு இங்கும் அங்கும் மின்வேகத்தில் பாய்ந்து செளரியர்களை வெட்டித்தள்ளுகிறான்.

இதற்கிடையே அதமந்தி அவசரமாக அவ்விடத்தை விட்டு ஊருக்குள் விரைந்து சென்று சற்று நேரத்தில் வேறொரு செளரியப்படையுடன் திரும்புகிறான். அதேசமயம் மேலும் பல செளரிய அணிகள் உஷார்படுத்தப்பட்டு வெவ்வேறு திசைகளிலிருந்து வெளிவந்து சூரர்களுடன் மோதுகிறார்கள். இரு பக்கங்களிலும் பலத்த சேதம் ஏற்படுகிறது.

சூரர்களில் பலர் மடிந்தாலும் வெளியிலிருந்து உடனே வந்து அவ்விடத்தை நிரப்பும் சூரர்களின் வீர வெள்ளத்தைக் காணும்போது இந்தச் சண்டையில் வெற்றி யாருக்குக் கிடைக்கப்போகிறது என்பது நமக்குத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. இதை உணர்ந்த அதமந்தி மீண்டும் அவ்விடத்திலிருந்து சில நிமிடங்களுக்கு மறைகிறான்.

மறுபடியும் அவனை அங்கு காணும்போது முதுகில் ஒரு பூவஜ்ராயுதத்தை அணிந்திருக்கிறான்.

கதிர்ச்சடியினால் சண்டையின் நடுவில் ஒரு பாதையை வெட்டிக்கொண்டு மகாசுவர் பக்கம் விரைகிறான். அதனருகே வந்து சேர்ந்தவுடன் அவனுக்கு சமீபத்திலுள்ள சுவரில் ஒரு ரகசிய துவாரம் உருவாகிறது. அதன் வெளியே விரைந்துச் செல்கிறான். இதை போராட்டத்தின் மத்தியில் இருக்கும் ஏகா பார்த்ததும் அவனுக்கு திடீரென பெரும் கவலை பிறக்கிறது.

“ஜானு!” என்று நினைக்கிறான்.

கவலையினால் புதுபலம் கொண்டு வாளை ஒங்கி விசியவாறே ஒரே அடியில் தன்னுடன் மோதும் எதிரிகளை வீழ்த்துகிறான். உடனே அவனும் சண்டையிடும் கூட்டத்தின் மத்தியில் பாதை வெட்டி அதமந்தியைப் போலவே சுவரைக் கடந்து வெளியேறுகிறான்.

அத்தியாயம் ஐம்பத்தி ஏழு - மார்பிளக்கும் மாரு

சு வர்களுக்கு வெளியில் ஏகா ஓடி வருவதற்குள் அதமந்தி ரதத்திலேறி அங்கிருந்து பறந்துவிட்டான். அப்போது சூரியன் உதித்துவிட்டதனால் அதன் மென்மையான ஒளியில் வானத்தில் ஓடும் கரும்பங்கை தென்படுகிறது. அத்திசைத்தான் அவன் சென்றிருக்க வேண்டும் என்ற குருட்டு நம்பிக்கை ஏகாவை ஆட்கொள்கிறது. கூடாரத்தில் இருக்கும் ஜானிர்யாவை நோக்கி ஆபத்து வந்துகொண்டிருக்கிறது என்ற எண்ணம் அவனை யோசிக்கவிடாமல் இயக்குகிறது.

உடனே, சுவருக்கு வெளியில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் வேறொரு ஒற்றைப்பயணி ரதத்தின் மீதேறி கடிவாளத்தைப் பற்றி உதறுகிறான். ரதம் புறப்படத் தயாராகிறது. கவலை நிறைந்த பார்வையுடன் ஏகா தெற்கு திசையை நோக்கிப் பார்க்கிறான். அப்போது...

ஒரு உருவம் அவன் காலை திடீரென பற்றி ஒரே இழுப்பில் ரதத்தின் மேலிருந்து கீழிழித்து அவனுடைய கவசத்தைப் பிய்த்து எறிந்து அவனைத் தரையில் வீசுகிறது. கீழே விழுந்து உருண்ட ஏகா சிறுத்தைபோல் துள்ளி இரண்டு கால்களில் தன்னை ஸ்தாபித்துக்கொண்டு அவனை இவ்வாறு முரட்டுத்தனமாகத் தாக்கியவனை நேருக்கு நேர் பார்க்கிறான்.

தலைக்கவசத்தை அகற்றி பல்லைக் காட்டி இளித்துக்கொண்டு உடைவாளை உயர்த்தி கதிர்ச்சியை ஏகாவின் கவசமற்ற மார்புப் பக்கம் காட்டிக்கொண்டிருப்பவன் மாரு - ஏகா சுவர்களை கடந்து அதமந்தியைப் பின்தொடர முயற்சித்ததைக் கண்டு அவனை பின்பற்ற நினைத்த மாரு!

மாருவின் கதிர்ச்சடி 'விர்ரர் ப்ளிக்' என்று தயார் ஆகும் ஒரேகூடினத்தில் ஏகா தன்னருகில் இருக்கும் ஒரு கேடயத்தைப் பார்த்து அதனிடம்

உருண்டோடிச்சென்று அதைப்பற்றி எடுத்து
தன்னைத்தானே மாருவின் ஒளிகுண்டிலிருந்து
பாதுகாத்துக் கொள்கிறான். கேடயத்தின் மீது பட்ட
ஒளிகுண்டு பிரதிபலித்து வானத்தின் பக்கம்
செல்கிறது.

ஒரு நொடிகூட தாமதிக்காமல் அதே மூச்சில்
கேடயத்தை தன் முன் மறைத்தபடியே தன்னைவிட
அரையடி உயரமான மாருவின் பக்கம் “ஆ!” என்று
அலறியபடி ஓடுகிறான் ஏகா. இவ்வியக்கத்தையும்
வேகத்தையும் எதிர்பார்க்காத மாரு சற்று
திடுக்கிடுகிறான். அந்தக்கணம் ஏகாவின் கேடயம்
மாருவின் கதிர்ச்சுடி மீது மோதவே கதிர்ச்சுடி அவன்
கையிலிருந்து நழுவி துள்ளி சற்று தூரத்தில்
அவனுக்குப் பின்புறத்தில் விழுகிறது.

உடனே இவ்விருவருக்கும் வாள் சண்டை
தொடங்குகிறது. என்னதான் ஏகா பயிற்சிபெற்ற
வலுமிகு வாலிபனாக இருந்தாலும், மாருவின் வாள்
வீய்ச்சலின் வழியில் அகப்பட்டானானால் அவனுடைய
முரட்டு பலத்தை எதிர்க்க முடியாமல் மடிந்திருப்பான்.
மாருவின் பலத்திற்குமுன் ஏகாவிற்கு சாதகமாக
இருப்பது அவனுடைய சிறுத்தை போன்ற வேகமும்
யோசிக்காமல் உள்ளுணர்வால் இயக்கப்படும்
தன்மையும்தான்.

இங்கும் அங்கும் பாய்ந்து காற்றில் குட்டிக்கரணம்
அடித்து, மாருவின் வாள் பாதைகளிலிருந்து
திறமையுடன் தப்பித்து தனது வாளினால் மாருவின்
உடலில் பல இடங்களில் தாக்குகிறான். ஆனால்
எங்கும் ஆழ்ந்த வெட்டுகள் படவில்லை. மாருவும்
இவனுக்குச் சமமாக வாளை வீசி ஏகாவின் பல
அடிகளை தனது வாளினால் தடுக்கிறான்.

அச்சமயம் காலடியில் இருக்கும் ஒரு சிறிய கல் மீது
காலை வைத்து குதித்து எம்பிய ஏகா, காற்றில் ஒரு
குட்டிக்கரணம் அடித்து தரையில் இறங்குவதற்கு முன்
மாருவின் உயர்த்திய உடைவாளின் கைப்பிடியில்
இருக்கும் ஒரு இடைவெளிக்குள் தனது வாளின்
நுனியை நுழைத்து வேகத்தை உபயோகித்து மாருவின்

கைப்பிடியிலிருந்து அவன் வாளை ஒரே இழுப்பில் உருவி தூரத்தில் பறந்து விழச்செய்கிறான்.

‘கனங் கனங்’ என்று உருண்டோடும் வாளின் சப்தம் ‘தப்’ என்று தரைமீது ஏகாவின் கால்கள் ஸ்தாபித்துக்கொள்ளும் ஓசையுடன் முடிகிறது.

இருகூடிணங்கள் ஏகாவும் மாருவும் ஒருவரை ஒருவர் மௌனமாய்ப் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். வலது கையில் பளபளக்கும் உடைவாள் கொண்ட ஏகாவை பார்த்து ஆயுதங்களே இல்லாத மாரு சற்றும் அசரவில்லை. தன் விருப்பத்திற்கு மாறாக சுகானுபவத்தின் மத்தியிலிருந்து பறித்திழுக்கப்பட்ட மாரு சூரனிடம் தோல்வியடைந்தேன் என்ற வெட்க உணர்ச்சியுடன் சுகங்களுக்குத் திரும்புவதைவிட மரணத்தை எதிர்கொள்ளத் தயார் என்றபடி நிற்கிறான்.

ஏகாவின் கவலையோ இந்த கட்டத்தை எவ்வளவு விரைவாக முடிக்க முடியுமோ அப்படி முடித்துவிட்டு தென்காட்டுப் பக்கம் பறக்கவேண்டும் என்பதுதான்.

‘ஆ!’ என்று வீரகோஷத்துடன் காற்றில் அதிவேகமாக குதித்து வாளிருக்கும் கையை நீட்டி தனது உடலையும் வாளையும் மின்னல் வேகத்தில் பம்பரமாய் சுழற்றி மாருவின் கழுத்தின் மீது வாள் விழுந்து ஒரே வெட்டில் துண்டிக்குமாறு அவனருகில் இறங்குகிறான். கழுத்தை நோக்கி புயல்வேகத்தில் வரும் ஏகாவின் வாள் மாருவைத் தாக்கவிருக்கும் கூடிணத்தில் ...

... தற்காப்புணர்வால் இயக்கப்பட்ட மாரு, தனது குத்துவாளை உருவி தன் கழுத்தருகில் பட்டையாய் வைத்து விரைந்து வரும் வாளின் வேகத்தை ஒடிக்க முயற்சிக்கிறான். அவன் நினைத்தது போலவே வேகம் உடைகிறது. அதனுடன் சேர்ந்து ஏகாவின் வாளும் உடைகிறது. வாள் வீசிய வேகத்தில் குத்துவாள்-உடைவாள் மோதலில் உடைவாள் அடிபட்ட இடத்தில் முறிந்து உலோகத் துண்டங்களாக சிதறி விழுகிறது.

இதைச் சற்றும் எதிர்பார்க்காத ஏகா ஒருகணம் அதிர்ச்சியடைகிறான். அந்த ஒருகணம்தான் மாருவிற்குத் தேவைப்படுகிறது. அதிர்ச்சியிலிருந்து ஏகா நிலைமீளுவதற்கு முன் தனது இடது கையினால் ஏகாவின் கழுத்தை இரும்புப்பிடியுடன் கவ்வி நசுக்குகிறான். மேலும் அதிர்ச்சிகொண்ட ஏகா உடைந்த உடைவாளை நழுவ விட்டு தனது இரு கைகளாலும் மாருவின் கையைப் பிராண்டி அதைத் தனது கழுத்திலிருந்து விலக்க முயற்சிக்கிறான்.

ஆனால் நாம்தான் இதுபோன்ற காட்சியை முன்னரே கண்டிருக்கிறோமே! அதேபோலவே மாரு நிமிர்ந்து எழுந்து தனது முழு உயரத்திற்கு நின்று, ஏகாவின் கழுத்தைப்பிடித்து தரைக்கு அரையடி மேல் அவனைத் தூக்கிப் பிடிக்கிறான். ஏற்கனவே கழுத்தை விடுவிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஏகா இப்போது கால்களும் காற்றில் ஊசலாடவே தூண்டிலில் அகப்பட்ட மீன்போல் திணறுகிறான். அவனுடைய கண்கள் முகத்திலிருந்து வெளியில் பிதுங்கி வருகிறாற்போல் முழிக்கின்றன.

மாரு ஏகாவின் உடலை இப்படித் தூக்கி இரண்டடி தள்ளிஇருக்கும் மகாசுவரின் வெளிப்புறத்தின் மீது அறைகிறான். அதிர்ச்சியில் ஏகாவின் உடலே அதிர்கிறது. முன்போல் முகத்தை ஏகாவின் முகத்தருகில் கொண்டுவந்து கொடுஞ்சிரிப்பு சிரித்து கொடூரமாகப் பேசுகிறான்:

“சூர நாயே! என்னையே வாள் சண்டையில் சந்திக்க நினைத்தாயா? என் காலைப்பசியை தணிக்க சரியான சமயத்தில் வந்து சேர்ந்தாய்.” என்று சொன்னபடியே குத்துவாளை ஏகாவின் மார்பின் மீது வைத்து நாவினால் பலமாகச் சப்பு கொட்டுகிறான்.

“ருசியான இதயம் வைத்திருந்தாயானால் உன்னைப் பற்றி நினைத்துக்கொண்டே இன்று மாலை மதுவை அருந்துகிறேன்...” என்று வாளை அழுத்தவே ஏகாவின் மார்பை வாளின் நுனி கீறி இரத்தம் கசிய ஆரம்பிக்கிறது.

அப்போது ...

“ஆ!” என்ற அதிர்ச்சி பூண்ட பெரும் கத்தலுடன் மாரு திடீரென ஏகாவை விடுவித்து, கையிலிருக்கும் குத்துவாளையும் நழுவ விடுகிறான். வாள் தரையில் விழுந்து ‘கனிங்... கனிங்...’ என்று இருமுறை துள்ளி அடங்குகிறது.

மாரு பைத்தியம் பிடித்தாற்போல் அலறிக்கொண்டே தன் முகத்தை பிராண்டத் தொடங்குகிறான். “ஆ! ஆ!...” என்று கத்திக்கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டு இங்கும் அங்கும் ஓடி அலறுகிறான். முகத்தின் தோலையே உரித்துவிடுவது போல் அழுக்கு நகங்களால் அதைக் கீறிக்கொள்கிறான். அலறல் சப்தம் வலுவடைகிறது. தடுமாறி கீழே விழுந்த மாரு திடீரென தன் கவசத்தைப் பிடுங்கி எறிகிறான். முகத்தை பிராண்டியது போலவே தனது மார்பையும் கைகளையும் சரசரவென்று பிராண்டுகிறான்.

மேனிக்கு அடியில் ஆயிரக்கணக்கான நெருப்பு எறும்புகள் அவனை உயிரோடு கடித்து உண்பதுபோல் அவனுக்குத் தோன்றுகிறது. எப்படியாவது தோலை உரித்து எறும்புகளைத் தட்டிவிட வேண்டும் என்பதுபோல் அவதிப்படுகிறான். அப்போது மாருவின் கண்ணிமை உட்பட முகமெங்கும் ஏகப்பட்ட சிறு கொப்பளங்கள் தோன்றுகின்றன. அவன் பிராண்டும்

வேகத்தில் பல கொப்பளங்கள் வெடித்து அதிலிருந்து இரத்தம் கசிகிறது. முகமே சிவந்து ஒரு இரத்தக் களமாகிறது. அப்போது அதேபோல் அவன் மார்பிலும் கைகளிலும் பல கொப்பளங்கள் தோன்றுகின்றன. இவற்றைப் பிராண்டி எடுக்க முயற்சி செய்கிறான். கொப்பளங்கள் எல்லாம் கருநிறம் ஆகின்றன. ‘பட்... பட்...’ என்று ஒவ்வொன்றாய் வெடிக்கின்றன.

பாயும் புலியைக் கூட பயமின்றி எதிர்த்த ஏகா இந்தக் காட்சியைக் கண்டு நடுங்கிப் போகிறான். தன்னையறியாமல் குதிகாலை மண்ணில் சொருகி பின்பக்கமாகச் சரிந்து சுவர்களுக்குள் தன் உடலை தள்ளிக்கொள்ள முயற்சிக்கிறான். முதன்முறையாக ஏகாவின் முகத்தில் நாம் அச்சத்தைக் காண்கிறோம்! தனக்கும் இந்த விபரீதம் ஏற்படப்போகிறதோ என்ற கவலையில் தன் முகத்தை பயத்துடன் தடவித் தடவிப் பார்த்துக்கொள்கிறான்.

அப்போது மாருவின் உடலின் மீது தோன்றிய கரும் கொப்பளங்கள் பல வளர்ந்து பருமனாகின்றன. அவனுடைய உடல் அடையாளமே தெரியாமல் துடித்துக்கொண்டே உருத்திரிகிறது. சற்று நேரத்தில் கொப்பளங்கள் எல்லாம் ஒவ்வொன்றாய் வெடிக்கின்றன. அவற்றினுள்ளிருந்து கரும் புகை ஒன்று கிளம்பி நாகம் போல் வாளை நோக்கிச் செல்கிறது. மார்பில் தோன்றிய பெருங்கொப்பளமும் பட் என்று வெடிக்கிறது. அதற்குள் நிரம்பியிருந்த கரும்புகை விடுதலைபெற்று வெளியே கசிந்து மற்ற புகைப் பிரவாகங்களுடன் சேர்ந்து கொள்கிறது. மாருவின் உயிரற்ற பிரேதம் அடையாளம் சொல்லமுடியாத உருவற்ற குவியலாய் வீழ்கிறது.

சில நிமிடங்களுக்கு முன்தான் சூரதேச தென்காட்டுக் கூடாரத்தில் லாமாவிற்கு உதவிக் கொண்டிருந்த பணிப்பெண் “முகில்குலன் மார்கண்டன்” என்ற பெயரை உச்சரித்திருந்தாள்.

அத்தியாயம் ஐம்பத்தி எட்டு - அதமந்தியின் அந்தகாரம்

இவ்வாறு மாரு மடிந்ததைக் கண்டு நடுங்கிய ஏகாசில நொடிகளில் மனநிலையை மீட்டி தான் செய்யத் தொடங்கிய காரியத்தை தொடர்கிறான். ரதத்தின் மீதேறி கடிவாளத்தை உதறிப் பறக்கிறான். வெகு முன்னரே கிளம்பிய அதமந்தி இந்நேரம் ஏகாவினால் பிடிக்கமுடியாத தூரம் தாண்டியிருக்கவேண்டும். அதமந்தியின் ரதம், தான் சென்று அடையவேண்டிய இடத்திற்கு தன்னுள் வகுக்கப்பட்ட பாதையில் சென்றுகொண்டிருந்தது. ஆனால் ஏகாவோ சூரதேசத்தின் ஆன்மாவையே கரைத்துக் குடித்தவன். அங்குமிங்கும் ஊர்விட்டு ஊர் செல்லும் சிற்றூர் பிரஜைகளுக்கு மட்டும் தெரிந்த சுருக்க வழிகள் அனைத்தையம் தனது கைரேகைகளைப் போல் அறிந்தவன். ஆகவே தென்னூர் பக்கம் வந்து சேரும்போது ஏகாவினால் அதமந்தியின் ரதம் பறப்பதை தூரத்தில் காணமுடிகிறது.

தென்னூரைத் தாண்டி தென்காட்டிற்குள் நுழைந்த சில நிமிடங்களில் ஒரு பனிமலையைக் கடக்கவேண்டும். இந்தப் பனிமலைக்கு அப்பால்தான் கூடாரம் இருக்கிறது. இந்த மலையை கடப்பது சாதாரண விஷயம் இல்லை. எச்சரிக்கை இல்லாமல் அடிக்கடி பனிப்புயல் அடிக்கும். மிக மிருதுவான அசைவுகள் கூட பலமுறை பெரும்பனிச்சரிவுகளை கிளப்பிவிடும். இப்பாதை மூலம் சென்றால் தென்காட்டுக் கூடாரத்தை பெரும்பாலும் அடையமுடியாது. ஒரு பனிச்சரிவு இல்லாவிடில் வேறொரு பனிச்சரிவுக்கு பலியாகி விடுவோம். இக்காரணத்தினால் பனிமலைப்பகுதியினுள் நுழைந்தவுடன் சிறிது தூரத்திலேயே சூரர்கள் ஒரு குறுக்கு வழியை வெட்டி அதன் மூலம் மலையைச் சுற்றிப்போய் கூடாரம் கட்டிய இடத்தைச் சேர்ந்தார்கள். இந்தச் சுற்றுப்பாதை வெட்டப்பட்டு வெகுநாட்கள் ஆகாததால் சௌரியர்களுக்கு

இதைப்பற்றி தெரியாமல் இருந்தது. அதமந்தியின் ரதத்தின் இயந்திரம் அதற்குத் தெரிந்த பனிமலை வழியே தன் பாதையை வகுத்திருந்தது.

அதனால் அதமந்தியின் ரதம் பாதை இரண்டாய்ப் பிரியும் இடத்திற்கு வந்தவுடன் சுற்றுப்பாதை வழியைப் பற்றித் தெரியாமல் பனிமலை பாதை மூலமே பறக்கிறது. இதைக்கண்ட ஏகாவிற்கு பனிமலைக்குள் சென்ற அதமந்தியை தடுத்து நிறுத்த வேண்டுமா அல்லது சுற்றுப்பாதை மூலம் ஜானிர்யா இருக்குமிடத்திற்குச் செல்லவேண்டுமா என்று இரண்டகநிலை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. பெரும்பாலும் அதமந்தி பனிப்புயலுக்கும் பாறைச்சரியலுக்கும் பலியாகி விடுவான் என்று ஏகா நினைத்தாலும், அவன் துரதிருஷ்டவசமாக தப்பிவிட்டானானால் சுற்றி வரும் ஏகாவிற்கு முன்னரே கூடாரத்தை அடைந்து விடுவான். அந்த விளைவை ஏகாவினால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

இதைத்தவிர, அவன் மலைப்பாதை வழியாக அதமந்தியைப் பின்பற்ற தீர்மானித்ததற்கு வேறொரு காரணமும் உண்டு. ஏகாவிற்கு உண்மையிலேயே வேண்டியது ஜானிர்யாவின் நலம் மட்டும்தான். அவனுக்கு அதமந்தி யார் என்று கூடத் தெரியாது. அதமந்தியின் மீது அவனுக்கு எந்தவிதக் கோபமும் இல்லை. ஆகையால் அவனைக் கொல்லவேண்டும் என்றோ அவன் சாகவேண்டும் என்றோ ஏகா ஆசைப்படவில்லை. இந்த வகையில் அதமந்தியை அவன் மனிதாபிமானத்துடன் சக மனிதனாய் மட்டுமே பார்த்தான். 'ஜானிர்யாவின் சந்தோஷத்திற்கு தடையாக இல்லாவிடில் நான் உன்னை ஒன்றும் செய்யமாட்டேன். மரியாதையாக வந்த வழியே திரும்பிச் சென்று விடு' என்று அதமந்தியை எச்சரித்துத் திரும்பவைத்து ஜானிர்யாவைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் மட்டுமே அவன் மனதில் உயர்ந்து இருந்தது.

அதனால் சுற்றுப்பாதையை விட்டு மலைப்பாதை வழியாகவே அதமந்தியின் ரதத்தைப் பின்தொடர்கிறான். சற்று நேரத்தில் நாம்

எதிர்பார்த்தது போலவே பணிப்புயலைச் சந்திக்கிறார்கள். பலமாக வீசும் பனிக்காற்றும் பனியும் இவர்களுடைய பார்வைக்கு இடையூறாக இருக்கிறது. முகத்தை துடைத்துக்கொண்டு முன்னே உற்றுப்பார்த்து மின் வேகத்தில் இடமும் வலமும் வளைந்து வளைந்து இருவரும் மலைப்பாதை வழியே பறக்கிறார்கள்.

கதிர்ச்சுடி தாக்கும் தூரத்திற்கு அதமந்தியின் அருகில் வந்தவுடன் ஏகா தனது ஆயுதத்தைப் பற்றுகிறான். அதமந்தியைக் கொல்வதை விட அவன் கூடாரத்தின் பக்கம் செல்லாமல் இருந்தாலே போதும் என்ற நினைப்பில் அவன் மீதல்லாமல் அவன் ரதத்தை இயக்கும் இயந்திரம் மீது குறிவைக்கப் பார்க்கிறான். ஆனால் இருவர்களின் ரதங்களும் வேகமாகப் பறந்து, தானாக மேலும் கீழும் பாதைக்கு ஏற்றாற்போல் நகர்ந்துகொண்டே இருப்பதால், அவனுக்குக் குறி வைப்பது சற்று கடினமாக இருக்கிறது. எனினும் சுடுகிறான்.

அதமந்தியின் ரதம் ஒளிகுண்டிலிருந்து தப்புகிறது. தனக்குப் பின்னாலிருந்து ரதத்தை உரசிக்கொண்டு போகும் ஒளிகுண்டைப் பார்த்த அதமந்தி திரும்பிப்பார்த்து ஏகா அவனைப் பின்தொடர்வதை உணர்கிறான். உடனே தன்னுடைய கதிர்ச்சுடியை உயர்த்தி பின்புறமாக ஏகாவைப் பார்த்துச் சுடுகிறான். ஆனால் ரதங்களின் வேகம் அதமந்தி குறிவைப்பதற்கும் தடையாய் இருக்கிறது. ஒளிகுண்டு ஏகாவை உரசிக்கொண்டு போகிறது.

இருவருமே ஒருவருக்கு சமமாய் மற்றவர் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் இந்த ஒளிகுண்டுச் சண்டை விரைந்து முடிவடையாமல் புயலின் வேகத்திற்கு நிகராய் பாய்ந்து பறக்கும் இரு ரதங்களுக்கிடையே சற்று நேரம் நடக்கிறது.

அப்போது இந்த பாதை புயலின் நடுவே ஒரு இடைவெளி வழியாகச் செல்கிறது. இவ்விடத்தில் பணிப்புயல் சற்று ஓய்வு எடுத்து காற்று தெளிவாக இருக்கிறது. வெய்யில் அடிக்கிறது. அந்த

இடைவெளியை நெருங்க இவ்விருவர்களில் அதமந்தி முன்னால் இருப்பதால் அவன் அந்த வெளிக்குள் முதலில் நுழைந்துவிடுகிறான். அதனால் வீசும் பனியினால் முழுதும் மறைபடாமல், ஏகாவிற்கு அவன் சற்று தெளிவாகத் தென்படுகிறான்.

அதமந்திக்கோ ஏகா இருக்குமிடம் இன்னும் சரியாகத் தெரியவில்லை. இந்த அனுகூலமான சூழ்நிலையை சரியாக உபயோகித்த ஏகா குறிவைத்து அதமந்தியின் ரதத்தை இயக்கும் கருவியை நோக்கிச் சுடுகிறான். ஒளிகுண்டு பாய்ந்து ரதத்தை ஊனமாக்குகிறது. திடீரென சரிந்து நின்ற ரதத்தின் மீதிருந்து அதிர்ச்சியில் அதமந்தி பனித்தரையின் மீது வீசப்பட்டு உருண்டு விழுகிறான். இனி ரதத்தின் மீது ஏறி சேரிடத்தை அடைவது சாத்தியமல்ல என்பதை உணர்ந்த அதமந்தி உருண்டெழுந்து கதிர்ச்சுடியை இடுப்பில் சொருகிக்கொண்டு முதுகில் அணிந்திருக்கும் ஆயுதத்தை உருவி 'பூவஜ்ராயுதோபாணி பவா' என்று உச்சரித்து அதை தெற்கு திசை நோக்கி வீசுகிறான்.

வீசிய அதே நேரத்தில் ஏகாவின் ரதம் புயலை விட்டு வெளிக்குள் நுழைகிறது. ரதத்தை ஏகா நிறுத்துகிறான்.

'நீ யார் என்று எனக்குத் தெரியாது. தெரிந்துகொள்ள ஆசையும் இல்லை. எனக்கு முக்கியமான ஒருவன் உன் காரியத்தினால் பாதிக்கப்படுவான். நான் உன்னைக் கொல்ல விரும்பவில்லை. மரியாதையாக வந்த வழியே திரும்பி விட்டாயானால் நமக்குள் சண்டையிடத் தேவையில்லை.' என்று புத்திசொல்லி அவனைத் திருப்பிவிடுவோம் என்ற எண்ணத்தில் ஏகா அதமந்தியை நோக்கி பனித்தரையின் மீது நடக்கிறான்.

அப்போது அதமந்தி தான் வீசிய பூவஜ்ராயுதத்தின் பக்கம் முகம் திருப்பி, ஏகாவைப் பார்த்து கேவலச்சிரிப்பு ஒன்று சிரிக்கிறான். மின்னல் வேகத்தில் அதமந்தியின் வலதுகை தன்னுடைய கதிர்ச்சுடிக்கு பறக்கிறது. அதைப் பற்றி ஏகாவின் பக்கம் பார்த்து சுடப்போகும் போது...

... மின்னலை விட வேகமாய் இயங்கும் ஏகாவின் இயலுணர்வு அவன் கையைத் தானாகவே கதிர்ச்சுடியைப் பற்றவைத்து அதமந்தியின் மார்பைப் பார்த்து சுடவைக்கிறது.

அதமந்தி கதிர்ச்சுடியைச் சுடுவதற்கு முன்னரே தன்பக்கம் பாய்ந்து வரும் ஒளிகுண்டைக் காண்கிறான். அச்சமயம் வெளியிலிருந்து பார்க்கும் நமக்கும் ஏகாவிற்கும் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் அதமந்தியின் மார்பு பிளப்படுவது காட்சியாய்த் தெரிகிறது.

ஆனால் அதமந்தியின் கண்ணோட்டத்திலிருந்து சற்று இதே காட்சியைக் காண்போம்:

சிற்பா இறந்த அன்றே நாம் முதலில் அறிந்த அதமந்தி இறந்துவிட்டான். அதற்குப்பின் அவன் சரீரத்தை ஆட்கொண்டு நடமாடியதோ பழிவாங்க வேண்டும் என்ற ஒரே இலக்கைக் கொண்ட உருவம்தான்.

‘இனி செய்ய முடிந்ததெல்லாம் செய்தாயிற்று; நடக்கபோகிறது நடக்கவேண்டியபடி நடக்கட்டும்’ என்பதை மனதார ஏற்றுக்கொண்ட அதமந்தி, வாழ்க்கையில் பங்கு பெற்று ஆர்வத்துடன் ஈடுபடும் மனமின்றி, அனைத்துச் சம்பவங்களையும் வெளியிலிருந்து சுவாரசியத்துடன் காணும் பார்வையாளன் ஆகிறான்.

அந்தக்கூடிணம் தன்னை நோக்கி ஒரு சிவந்த ஒளி பறந்து வருவதை காண்கிறான். அவனை ஒளி அருக அருக அதன் வேகம் குறைவதை உணர்கிறான். சில நொடிகளில் அது ஒளி அல்ல, ஒளிபூண்ட சிவப்பு பட்டுச் சேலை உடுத்திய சுஷீதான் என்று தோன்றுகிறது. இந்த பனிக்காட்டின் நடுவில் – வெண்கதிரவனின் சுகமான கிரணங்களில் – பளபளவென பிரகாசமடைந்த சுஷீயின் மலர்ந்த ரோஜாமுகத்தில் பதிந்த மாதுளஞ்சார் உதடுகள் அவனைக் கண்டு அழகாகப் புன்னகைக்கின்றன.

அவளுக்குப் பின்னால் சிற்பா – மீண்டும் சிறுமியான சிற்பா – “அப்பா! அம்மாவைக் கண்டுபிடித்துவிட்டேன். இதோ இருக்கிறாள் பார்...” என்று சொன்னபடி ஓடி வருகிறாள். அதமந்தியை விளக்கமுடியாத ஆனந்தம் வெளவுகிறது. முகத்தில் பெரும்புன்னகை பிறக்கிறது.

ஓடி வரும் சுஷீயை அணைத்துக்கொள்ள இரு கைகளையும் விரித்து ‘என் ஆருயிரே! நான் உன்னை விட்டுப்பிரிந்து எத்தனை வேதனைப்பட்டேன் தெரியுமா?’ என்று உதடசையாமல் கேட்கிறான்.

சுஷீ ஒன்றும் சொல்லாமல், ‘என் அன்பே. நீ இதைச் சொல்லத் தேவையே இல்லை. நீ என்னை விட்டுப் பிரிந்தாலும், நான் என்றுமே உன்னை விடவில்லை. இங்குதான் என்றுமே இருந்தேன்’ என்றபடி அவனை அணைத்து தனது பிரகாசமாக சிவந்த கையை அவன் மார்பின் மீது வைத்து மேனியைக் கடந்து உள்ளம் வரை செலுத்தி, அவன் இதயத்தை மென்மையாகத் தடவி விடுகிறாள்.

‘என் கண்ணே! இதற்காக அல்லவா நான் இத்தனை நாட்கள் காத்திருந்தேன்’ என்று நினைத்துக் கொண்டே சுஷீயை தன்னுடன் ஐக்கியம் ஆக்குவதுபோல் கட்டிக் கொள்கிறான். மார்பில் தோன்றிய இதமான வெப்பம் பரவி அவன் உடலையே ஆட்கொள்ளுகிறது. அந்நிலையில் அதமந்தி கண்ணை மூடிக்கொண்டு சரீரத்திலிருந்து விடுதலை பெறுகிறான்.

அத்தியாயம் ஐம்பத்தி ஒன்பது - கூடாரத்தில் பூசம்பம்

அதமந்தியை தீர்த்துக்கட்டிய ஏகா வானத்தை நோக்கிப் பறந்து சென்றுக்கொண்டிருக்கும் பூவஜ்ராயுதத்தைப் பார்க்கிறான். கதிர்ச்சுடியினால் அதைச் சுட முயற்சிக்கிறான். ஆனால் ஆயுதம் பறக்கும் வேகத்தில் அது மிகக் கடினமாக இருக்கிறது. குறி தப்பிக்கொண்டே இருக்கிறது. இறுதியில் ஆயுதம் அதன் பாதையின் உச்சியை நெருங்கும்போது அதன் வேகம் குறைந்து வால் பற்றிக்கொள்வதற்கு ஒரு நொடி முன் ஏகாவினால் அதன்மீது தப்பாமல் குறி வைக்க முடிகிறது.

அதேசமயம் அதன் வால் பற்றிக்கொண்டு தீயைக் கக்கி புது வேகத்துடன் பறக்கத் தொடங்குவதால், ஏகா எய்த ஒளிகுண்டு வேலின் தலையைத் தாக்குவதற்கு பதில் தண்டை உரசிக்கொண்டு செல்கிறது. அதனால் ஆயுதம் சேதம் அடையாமல் உரசலினால் பாதிக்கப்பட்டு திசை மாறுகிறது. முதலில் நோக்கியிருந்த தெற்கு திசைக்குப் பதிலாக இடது பக்கம் திரும்பி தென்கிழக்குப் பக்கம் பறக்கத் துவங்குகிறது. கக்கும் தீயின் மகிமையினால் இம்முறை படுவேகம் கொண்டு பறக்கவே ஒரே நொடியில் கதிர்ச்சுடியின் வீச்சு தூரத்தைத் தாண்டி விடுகிறது.

ஏகா உடனே ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு தென்காட்டுப்பக்கம் பறக்கிறான்.

ஏகா இவ்வாறு கூடாரத்தை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருக்கும்போது ஆயுதம் தென்கிழக்கு திசையில் வெகுதூரத்தில் ஒரு இடத்தில் விழுந்து வெடிக்கிறது. தூரத்தில் பளிச்சென ஒளித்த பிரகாசத்தை ஏகா காண்கிறான். சில நொடிகளில் அங்கு கிளம்பிய காளான் மேகத்தின் தலை அடிவானருகே தெரிகிறது. ஏகா இவற்றைப்

பெரிதுபடுத்தாமல் தெற்குப் பக்கம் ரதத்தை அதிவேகத்துடன் செலுத்துகிறான். சற்றுநேரத்தில் அவனை சப்தமும் காற்றலையும் தாக்குகிறது. அதிர்ச்சியில் ரதத்திலிருந்து தள்ளப்பட்டு விழுகிறான். ஆனால் விழுந்த வேகத்தில் மீண்டும் எழுந்து சரிந்து நின்ற ரதத்தின் மீதேறி தென்விஜயத்தைத் தொடர்கிறான்.

இப்படி அவன் பறக்கும்போது கிழக்குப் பக்கத்திலிருந்து பல ஆழமான நிலப்பிளவுகள் விரைவாக அவனை நோக்கி வருகின்றன. இவற்றின் மீது ரதம் மிதந்துக்கொண்டே பாதிக்கப்படாமல் சேரிடத்தை நோக்கிப் பறக்கிறது. கூடாரத்தின் சமீபத்தில் ஏகா வந்து சேரும்போது அங்கும் பல நிலப்பிளவுகள் விரைந்து வருவதைக் காண்கிறான். அவன் கண்ணெதிரே ஒரு ஆழமான நிலப்பிளவு நேராக கூடாரத்தினுள் நுழைந்து அதை இரண்டாய்ப் பிளக்கும்வகையில் கூடாரத்தின் மறுபக்கத்தின் வழியாக வெளிவந்து காட்டுக்குள் பரவுகிறது.

அப்போது கூடாரத்தினுள் 'வீல்' என்ற கத்தல் கேட்கிறது. ரதத்தை நிறுத்தி தரைமீது குதித்து சிறு பிளவுகளைத் தாண்டி தாவித் தாவிக் குதித்து கூடாரத்திற்குள் விரைந்தோடுகிறான்.

அங்கு மாபெரும் நிலப்பிளவுக்கு ஒருபக்கத்தில் அவன் நிற்கிறான். மறுபக்கத்தில் லாமா பிளவின் அருகில் மண்டியிட்டு இருக்கிறான். லாமாவின் பின்னால் அவன் முதுகைப் பற்றிக்கொண்டு "அம்மா அம்மா!" என்று கதறிக்கொண்டே யானி பிளவினுள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ஆழமான இப்பிளவுக்குள் ஜானிர்யா விழுந்து எட்டடி ஆழத்தில் இருக்கும் ஒரு செங்குத்தான பாறையின் மீது நின்று மேல்நோக்கி லாமாவின் பக்கம் கைகளை நீட்டிக்கொண்டிருக்கிறாள். லாமா தன் கைகளை அவள் பக்கம் நீட்டி அவளுடைய கைகளைப் பற்ற முயற்சிக்கிறான் ஆனால் எட்டவில்லை. பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அவள் நிற்குகொண்டிருக்கும் செங்குத்தான பாறைப் பிளவின் சுவருடன் சேர்ந்திருக்கும் இடத்தில் ஒரு

விரிசல் ஏற்பட்டு விரைவாகப் பெரிதடைகிறது. இன்னும் சில நொடிகளில் பாறை உடைந்து ஜானிர்யா பாதாளத்திற்குள் விழுந்துவிடுவாள் என்பது போல புலப்படுகிறது.

லூமாவின் மனதில் அவன் ஜானிர்யாவின் உருவத்தைப் பார்த்து ‘ஜானி, மனதைத் திடப்படுத்தி வருவதை தற்காலிகமாக ஏற்றுக்கொள்கிறாயா? நான் உடனே உன்னை மீண்டும் புதிதாக உயிர்ப்பிக்கிறேன்?’ என்று கேட்கிறான்.

‘லூமா, நீ யானிக்கு நல்ல தந்தையாக இருந்து அவளை கருணையோடு வளர்ப்பாய் என்பதை நான் நம்புகிறேன். ஆனால் மரணவேதனையை இருமுறை அனுபவிக்குமாறு என்னைத் தண்டித்துவிடாதே.’ என்று அந்த உருவம் அவனுக்கு பதிலளிப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. உண்மையிலேயே ஜானிர்யாவின் குணத்திற்கேற்ப தீர்மானம் அதுவாகத்தான் இருக்கும் என்பதை அவனால் ஊகிக்க முடிகிறது.

என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் தவிக்கும்போது ஜானிர்யாவின் பக்கத்தில் வேறொரு செங்குத்தான பாறையைக் காண்கிறான். தான் அதன் மீது இறங்கினால் அங்கிருந்து ஜானிர்யாவைச் சற்று தூக்கி விட்டு தரையேற்றிவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை பிறக்கிறது. ஆனால் அவ்வாறு செய்தானானால் அவளைப் பிழைக்க வைத்தாலும் அவன் நின்றுக்கொண்டிருக்கும் சிறுபாறை கனம் தாங்காமல் இடிந்துவிடும் போலிருக்கிறது. அவளைப் பிழைக்கவைக்க இவன் இறக்க வேண்டியிருக்கும். இதையறிந்தும் அவன் மனது அச்சிறுபாறையின் மீது எப்படி தாவி குதிப்பது என்பதை அதிவேகமாய் யோசிப்பதை ஜானிர்யா உணர்ந்து விடுகிறாள்.

“வேண்டாம் லூமா! செய்யாதே. நீ இல்லாமல் என்னால் இருக்க முடியாது. இப்படியிருக்க யாருக்காக நான் பிழைக்க வேண்டும்?” என்கிறாள். அப்படியும் அவள் சொல் கேளாமல் அந்த சிறு பாறையின் மீது லூமா இறங்கத் தொடங்கும்போது...

“ஆ, ஜானு! உனக்காக இல்லையென்றாலும் எனக்காக நீ வாழ்ந்துதான் ஆகவேண்டும்.” என்ற பலத்த கத்தலுடன் ஏகா பிளவின் மறுபக்கத்திலிருந்து அன்று காட்டில் பாய்ந்த புலி போல் பாய்கிறான். நேராக அந்த சிறுபாறையின் மீது வந்து இறங்குகிறான்.

உடனே பக்கத்து பாறையில் நின்றுக் கொண்டிருக்கும் ஜானிர்யாவின் கால்களை அணைத்துப் பிடித்து தூக்கி விடுகிறான். சூழ்நிலையின் வேகப்பிரவாகத்தில் சிக்கிய லாமா யோசிக்காமல் ஜானிர்யாவின் நீட்டிய கையை லபக் என்று உடும்புப்பிடியாய் பிடித்து அவளைத் தரையேற்றி விடுகிறான். இருவரும் பிளவின் ஓரத்தில் மண்டியிட்டு ஏகாவைப் பார்க்கிறார்கள். அவளைத் தூக்கிவிட்ட கணம் இருவர் சுவையும் தாங்க வலுவில்லாத சிறுபாறைக்கும் சுவருக்கும் இடையே பெரும் விரிசல் பிறந்திருக்கிறது.

“ஒரே நிமிடம் அசையாமல் இரு ஏகா. உன்னைப் பிடித்து விடுகிறோம்” என்கிறான். ஆனால் உண்மையிலேயே எப்படி ஏகாவைக் காப்பாற்றப்போகிறோம் என்பது தெரியாமல் அவன் மனது திண்டாடிக்கொண்டிருக்கிறது. தரையின் மீது சாஷ்டாங்கமாகப் படுத்து தனது கைகளை ஏகாவின் பக்கம் முடிந்தவரை நீட்டுகிறான், ஆனால் எட்டவில்லை. ஏகா நின்று கொண்டிருக்கும் பாறை சுவரிலிருந்து மேலும் சரிகிறது. அப்போது ஜானிர்யா லாமாவின் தோள் மீது எட்டி ஏகாவைப் பார்க்கிறான்.

“கவலைப்படாதே ஏகா. அசையாமல் இரு.” என்று சொல்லி அவனுக்கு தைரியம் அளிக்கிறாள்.

அந்தக்ஷணம் ஏகா லாமாவைப் பார்க்கிறான்.

‘அவனை ஜானிர்யாவிற்காக எப்படியாவது காப்பாற்றியாக வேண்டும்’ என்று லாமாவின் கண்களுக்குள் தோன்றிய ஆசையை உணர்கிறான்.

அச்சமயம் அவன் பார்வை ஜானிர்யாவின் கண்களை நோக்குகிறது. இதுவரை காணாத திருப்தியை ஜானிர்யா அவன் கண்களில் காண்கிறாள். அவளுடைய கண்களுக்குள் பார்த்துக்கொண்டே ஆசையாகப் புன்னகைக்கிறான். அப்போது அவன் நின்றுக்கொண்டிருக்கும் பாதை சுவரிலிருந்து பிளந்து விடுவிக்கப்படுகிறது.

ஒரு எதிர்ப்பும் தெரிவிக்காமல் ஜானிர்யாவின் கண்களையே பார்த்துக்கொண்டு பாதையுடன் பின்சாய்ந்து பாதாளத்தை நோக்கி அசைவின்றி முகமலர்ச்சியுடன் விழுகிறான் ஏகா – இந்த கதையில் வீர மரணம் அடைந்த ஒரே கதாபாத்திரம்.

நிலப்பிளவுக்கு அருகில் லாமாவும் ஜானிர்யாவும் தரையில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். இருவருக்கும் கண்கள் சிவந்து இருக்கின்றன. யானி ஜானிர்யாவின் அருகில் உட்கார்ந்து அவள் மீது தலையை சாய்த்து விம்மிக் கொண்டிருக்கிறாள். ஜானிர்யா அவள் சிரத்தை ஆசையாகத் தடவிக்கொடுத்துக்கொண்டே லாமாவைப் பார்க்கிறாள். அவன் ஏதோ சொல்ல தயாராகிக்கொண்டு தனது இடுப்புப் பையை திறந்து அதிலிருந்து எதையோ எடுக்கிறான் – நாகலிங்க மரத்தில் அகப்பட்டு எரிந்துபோன தோட்டின் தோழன். அதன் கொக்கியைப் பிடித்துக்கொண்டு தோட்டை ஊசலாட விடுகிறான். அது ஆடிக்கொண்டிருக்கும்போது ஜானிர்யாவைப் பார்த்து லேசாக புன்னகைத்து பேசத் தொடங்குகிறான்:

“என்னுயிர் ஜானி, நான் சொல்லப்போவதை காது கொடுத்துக் கேள். உன்னைக் காப்பாற்ற ஏகாவைப்

போல் நானும் அந்தப் பாறை மீது இறங்கியிருந்தால் என்னுயிரைக் கொடுத்து உன்னுயிரை மீட்டிய துரதிருஷ்டசாலி ஆகியிருப்பேன். ஆனால், நான் செய்த புண்ணியம் அவ்வாறு நிகழ விடாமல் எனக்கு அதை விட பெரும் பாக்கியத்தை அளித்து விட்டது.

இதோ இந்த தோட்டைப் பார். ஏகா இந்தப் போரில் மடிந்து விடுவான் என்று நினைத்தேன். அவனை நான் பல நேரங்களில் வெறுத்திருந்தாலும் உனக்காக அவனுடைய உயிரை மீட்க தயார் என்பதை உன்னிடம் எடுத்துக்காட்டும் சின்னமாகத்தான் நான் இந்த தோட்டை உன்னிடம் கொடுக்க உத்தேசித்திருந்தேன்.

இப்போது, என் மனநிலை மாறிவிட்டது. நீ என் மீது வைத்திருக்கும் உயிர்க்காதலை உணர்ந்த பிறகு, கேவலம் அதற்கு ஈடாக இந்த உயிரை மட்டும்தான் கொடுக்க முடியுமா என்று தோன்றிற்று.

அப்போதுதான் எனக்கு நீயும் உன் தந்தையும் இத்தனை ஆண்டுகளாக சொல்ல முயற்சித்தது விளங்கிற்று. உனக்காக நான் உயிர் துறந்திருந்தாலும் அது எனக்கு திருப்தி அளித்திருக்காது. அதற்கு பதில் நான் உனக்காக என் உயிருக்கு உயிரான விஞ்ஞான மனப்பான்மையையும் தர்கரீதியின் மீது கொண்ட அபிமானத்தையும் துறக்கத் தயார் ஜானி. அதற்குச் சின்னமாக விஞ்ஞானத்தை புறக்கணித்த ஏகாவின் பரிசை உன்னிடமே திருப்புகிறேன். இன்றுமுதல் நான் உன்னுடையவன். உன் பாதங்களைப் பற்றி சரணடைவதே நான் இவ்வாழ்வில் பெற்ற மகாபாக்கியம். இதற்குமேல் எனக்கு ஒன்றுமே வேண்டாம்.” என்கிறான்.

கண்களில் நீர்ததும்ப அவளை அணைத்துக்கொள்ள முன்பக்கம் சாய்கிறான். அப்போது ஜானிர்யா ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டே அவளை ஆலிங்கனிக்கிறாள். ‘நீ துறக்கத் தயார் என்றாலும் துறக்க வேண்டாம் லுமா. உன் விருப்பத்திற்கு மாறாக நீ எது செய்தாலும் அது என் விருப்பத்திற்கும் மாறானதே’ என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்கிறாள்.

இதற்கிடையே செளரிய தேசத்தில்...

செளரிய வீரர்கள் அனைவரும் ஒழிக்கப்பட்டு விட்டார்கள். அங்கு ஒரு சூரன் தன் கையில் இரத்தம் சிந்தும் உடைவாளைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு வீட்டிற்குள் நுழைகிறான். வீட்டின் கூடத்தில் ஒரு மஞ்சத்தின் மீது இரு பெற்றோர்களும் இரு குழந்தைகளும் உதவியற்று கவலையும் பயமும் சூழ உட்கார்ந்திருக்கின்றனர்.

சூரனைப் பார்த்த தகப்பனார் ‘எங்களை வேண்டுமானால் கொன்று விடு. ஆனால் குழந்தைகளை தயவு செய்து ஒன்றும் செய்யாதே’ என்று கெஞ்சத் தயாராகிறார்.

அப்போது சூரன் அவரைப்பார்த்து “செளரியர்களே! நான் யாரையும் கொல்லப்போவதில்லை. உங்கள் செல்வத்தையும் சூறையாடப்போவது இல்லை. இதுதான் எங்கள் ராஜகுருவின் கட்டளை. ஆனால் நீங்கள் தொடர்ந்து இந்நாட்டில் குடியிருக்க முடியாது. இன்று முதல் இந்த பூமி சூரதேச பேரரசைச் சார்ந்ததாகி விட்டது. தாங்கள் ஊரை விட்டு வெளியேறுவதற்காக பல ரதங்களை ஊர் எல்லையில் நிறுத்தி வைத்திருக்கிறோம். அதன் மீது ஏறி வடமலை பிரதேசத்தில் வேறொரு இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து அங்கு குடியேறுங்கள். உங்களுக்குத் தேவையான முக்கியமான பொருட்களை வீட்டிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டு சூரியன் அஸ்தமனம் ஆவதற்கு முன் கிளம்பும்படி ஆணை.” என்று சொல்லிவிட்டு வெளியேறுகிறான்.

மாலை நேரம். செளரிய தேசத்தின் எல்லைக்குப் அப்பால் கரடு முரடான பாதையின் மீது ஒரு நீளமான வரிசையில் பல ரதங்கள் மெல்ல ஊர்வலம் போல் ஊர்ந்து செல்கின்றன. இவற்றில் ஒரு ரதத்தில் நாம் ஆங்கிபதியின் குடும்பத்தைக் காண்கிறோம். ரதத்தின் கைப்பிடியைப் பிடித்துக்கொண்டு காலடியில் இருக்கும் ஒரு பெட்டி சரியாக மூடப்பட்டிருக்கிறதா என்று பார்க்கிறார். அவருக்கு வலது பக்கத்தில் ப்ருஹாவும் அவ்வாறே நிற்குகொண்டிருக்கிறான். இவர்களுக்கிடையே ஒரு சிறுவன், ப்ருஹாவின் மகன், அவனுடைய வேட்டியைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கிறான்.

ப்ருஹா அவனை ஆசையாகப் பார்த்து தலையைத் தடவி விடுகிறான். “இன்னும் வெகு தூரம் இருக்கிறது, **கச்சா** . நின்று கொண்டிருந்தால் உனக்குக் கால் வலிக்கும். தாத்தாவின் பெட்டியின் மீது சற்று தலை சாய்ந்து உறங்குகிறாயா? போய்ச் சேர்ந்தவுடன் எழுப்பி விடுகிறேன்.” என்கிறான்.

அடிவானைத் தொடவிருக்கும் செங்கதிரவனுடைய முகத்தில் பிறந்த சுடர் அவன் முகத்தில் தென்படும் சாந்தத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

உயிர்க்காதலே போற்றி. மெய்க்கருணையே போற்றி.
அழியாச்சுடரே போற்றி.

பின்னிணைப்பு ஒன்று

அத்தியாயம் ஆறு – கமல்யாவின் காதலர்கள்

கமல்யாவிற்கும் அதமந்திக்கும் ஒரு பெரிய பின்கதையுண்டு – சற்றே பெருங்கதையிலிருந்து இடைவேளை எடுத்துக்கொண்டு இவர்களின் பின்கதையைக் கொஞ்சம் பார்ப்போம். பெருங்கதையைத் தொடர ஆசைப்படுவோர் நேராக ஒன்பதாவது அத்தியாயத்திற்குச் செல்லலாம்.

இதுவரை கண்ட காலத்திற்குக் கடந்த நூற்றாண்டில் நடந்த கதை. அந்தக் கதையின் முழு விவரங்களையும் இப்போது நாம் அறிய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால் சுருக்கமாய்ச் சொல்லப்போனால்...

... அப்போது செளரியர்களின் சுபாவத்திற்கேற்ப கமல்யா, அதமந்தி இருவரும் யௌவன தோற்றம் கொண்டிருந்தார்கள். முன்பு சொன்னபடியே மிக்க அழகானவர்கள்.

சௌரியதேசத்தில் ஒரு பழக்க வழக்கம் உண்டு. வாலிபப்பருவத்தினர் பெரும்பாலர் பொதுவாக அவரவர் ஆன்மீகக் காதலரைக் கண்டுபிடிக்கும் வரை பல காதலர்கள் கொள்வார்கள். அவர்களின் நீண்ட ஆயுளின் காரணமாக அவர்கள் ஒரு சமயம் சில காதலர்களுடனும் மற்ற சமயம் வேறு காதலர்களுடனும் நெருக்கமாய்ப் பழகுவது சகஜம். இதை செளரிய சமுதாயம் ஏற்றுக்கொண்டதனால் அவரவர் ஆசைகொண்டவருடன் பரஸ்பர ஒப்பந்தம் இருந்தால் ஒருவரையொருவர் ரசித்து ருசித்து வந்தார்கள். உடன்படிக்கை இல்லாமல் ஆசையினால் தூண்டப்பட்டு பலாத்காரமாகவோ வேறுவிதமாகவோ மற்றவர்களை புண்படுத்துவது மட்டுமே இந்நாட்டுச் சட்டப்படி குற்றமாகும்.

இப்படிப்பட்ட சமுதாயத்தில்தான் கமல்யா ஒரு மருத்துவராய் இருந்தாள். எந்தவித சொந்த பந்தங்களும் இல்லாமல் ஒரு சுதந்திரப் பறவையாகவே இருந்துவந்தாள். வெளியிலிருந்து பார்ப்பவருக்கு

சிறிறின்பம்மிக்க வாழ்க்கையை எப்படி அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதற்கு ஒரு பிரதான உதாரணமாக காட்சியளித்தாள்.

ஆனால், உண்மையிலேயே அவள் ஆழ்ந்த சந்தோஷம் கண்டறியாதவள். தினந்தோறும் அவள் ஒப்பனையிட்டு ஏற்கனவே தனக்கு இயற்கை அளித்த நல்லழகை பலமடங்கு பெருக்கி புது புதுக் காதலர்களை சேர்த்துக்கொண்டாலும், இவள் மனதையாரும் கவர்ந்ததில்லை என்று அவர் யாவருக்குமே தெரியாது. ஒவ்வொருவனும் 'நானும் மற்றவர்களைப்போல் அவள் மனதை கவரப்போகிறேன்' என்ற மூடநம்பிக்கையில் இருந்தான்.

காதலர்களின் நெஞ்சைத் தூண்டி பின்தொடர வைத்து பொற்காசுகள்போல் அவர்களை சேமித்து அவர்கள் எண்ணிக்கையிலேயே கமல்யா சுகம் கண்டுவந்தாள். தன் சுயமதிப்பை அறியாமல் பிறர் தன்னை எவ்வாறு கருதுகிறார்கள் என்பதற்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்தாள். அவள் மற்ற விஷயங்களில் கூர்மையான அறிவுபடைத்து பகுத்தறியும் விஞ்ஞான மனநிலை கொண்டிருந்ததால், 'உள்ளுணர்வு என்று ஒன்றுமே இல்லை. மனிதன் வெறும் இயந்திரம்தான். அழியாச்சுடர் என்பது காவியுடை கண்ட கற்பனையே. உணர்ச்சிகளைப் பற்றிய வார்த்தைகள் எல்லாம் மொழியியலுக்கு உதவும் வெறும் இலக்கியக் கருவிகளே' என்று அடித்துப் பேசி புத்திசாலித்தனமாக வாக்குவாதம் செய்வாள். இப்படியெல்லாம் பேசிக்கொண்டு, தன்னைப்பற்றி மிக உயர்வாக நினைத்துக்கொண்டே கமல்யா சடவாத கலாச்சாரத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தாள்.

இப்படியிருக்க, அதமந்தியின் குணம் இதற்கு நேர்மாறாக இருந்தது. அதமந்தி அந்த காலத்தில் ஒரு நடிகனாக இருந்தான். 'உள்ளுணர்ச்சியில் ஊறிய உத்தமகுமாரன்' என்றே நேயர்கள் அவனுக்குப் பட்டம் சூட்டி அழைப்பார்கள். அதனால்தானோ என்னவோ

அவன் சிறிது வித்தியாசமான செளரியர்களில் ஒருவன். வேஷமிட்ட நேரம் பல காதலிகள் கொண்டாலும் வாழ்க்கையில் அவன் மனதில் இடம் ஒரு சமயத்தில் ஒருத்திக்கு மட்டுமே என்று இருந்தது.

அப்படிப்பட்ட அதமந்தி அச்சமயம் சுஷீ என்ற சகநடிகை ஒருத்தியிடம் மனதைப் பறிகொடுத்தான். சுஷீயும் அவனைப்போலவே மனப்பான்மை கொண்டிருந்ததால் அவர்கள் இருவரும் ஆன்மீகக்காதல் கொண்டு உடல்சார் துணைகளாக மட்டும் இல்லாமல் மனதாலொற்றுமை கண்டு வாழ்ந்தார்கள். ஒரு குழந்தையும் பெற்றுக்கொண்டார்கள். தங்க விக்கிரகம் போல இருந்த அக்குழந்தைக்கு **சிற்பா** எனப் பெயர் சூட்டி மிக்க பாசத்துடன் இருவரும் வளர்த்து வந்தார்கள்.

ஒரு நாள் அதமந்தியும் சுஷீயும் நடிக்கவிருக்கும் கதையில் சூர தேசத்து கதாபாத்திரங்களை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அதனால் சூரர்களின் வழிமுறைகளை மூலத்திலிருந்து ஆராய்ந்து தெரிந்துகொள்வதற்காக அதமந்தி, சுஷீ, மற்றும் சில நடிகர் நடிகையர் சூரதேசத்து தலைநகரில் சூரர்களின் மத்தியில் மறைமுகமாக சில நாட்கள் கழிக்கச் சென்றார்கள்.

அந்தோ! அங்குதான் நம் கதையே ஆரம்பமாகிறது எனச் சொல்லலாம். ஏனெனில் ஒருநாள் காலை விழிக்கும்போது அதமந்தி படுக்கையில் திரும்பிப் பார்த்தால்...

... சுஷீ அங்கு இல்லை. அவள் மாயமாய் மறைந்து விட்டாள்.

எங்கெங்கோ தேடி விசாரித்தும் அவளைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. சோகத்துடன் செளரியதேசத்திற்கு திரும்பிய அதமந்தி எண்ணற்ற விண்ணப்பங்களை செளரிய அரசாங்கத்திற்குச் சமர்ப்பித்தாலும் அவற்றால் ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லை. சுஷீயின் அழகைக்கண்டு மயங்கி அரக்கர்கள்தான் அவளை கடத்திவிட்டார்கள் என்ற

ஐயத்தை சௌரிய சபையில் விதைத்தாலும், அவர்கள் அவன் தேடலுக்கு ஆதரவளிக்க மறுத்துவிட்டார்கள்.

“அதனால்தான் சௌரியதேசத்து சுவர்களை கடந்து செல்லக் கூடாது. எங்கள் ஆலோசனைக்கு எதிராக நீங்கள் அப்படிச் சென்றதால் அது உங்கள் சொந்த தவறு. இதில் அரசாங்கம் ஈடுபட்டு இதை ஒரு பெரிய விஷயமாக்கி சௌரியதேசத்து நிம்மதியை குலைப்பது சரியல்ல.” என்று தீர்மானித்தார்கள்.

இந்த முடிவைக் கேட்ட அதமந்தி மனமுடைந்து போனான். தானே சூரதேசத்திற்குச் சென்று பல மாதங்கள் தலைநகரின் ஒவ்வொரு மூலையையும் நன்கு சலித்துத் தேடியபின்னும் சுஷீ கிட்டவில்லை. போனவள் போய்விட்டாள் என்று ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல், வீட்டிற்குள்ளேயே பல்லாண்டுகள் சோகத்தில் மூழ்கி அடைந்து கிடந்தான். அவனுடைய நடிப்புத்திறனை ரசிப்பவர் பலருக்கு ஏமாற்றமூட்டும் வகையில் நடிப்பதையே விட்டுவிட்டு அரசாங்கம் வழங்கும் சமூக நலன்புரியில் வீட்டிலேயே சிற்பாவின் முழுநேர தந்தையாக இருந்தான். சுஷீயின் நினைவுகளை அவனுக்கு ஊட்டும் சிற்பாவே அவனது உலகமானாள். அவள் நலனுக்காக எதையும் செய்யத் தயாராக இருந்தான். அவளுக்கு ஒரு சிறிய காயம் ஏற்பட்டாலும் அவளே வலியை பொறுத்துக்கொள்வாள். ஆனால், அதமந்தியின் கண்களில் அவன் அதை பொறுக்கவில்லை என்று தெரியும்.

மேலும் சில ஆண்டுகளுக்கு பின்னர் சிற்பா வாலிபப்பருவம் அடைந்த பிறகே அதமந்தி திரும்பவும் உத்தியோகம் செய்வதாக முடிவெடுத்தான். ஆனால் இந்தமுறை அவன் தேசபாதுகாப்புத் துறையில் ஒரு அதிகாரியாய் வேலையைத் தொடங்கினான். ஒருவேளை இந்த உத்தியோகத்தில் இருந்தால் சிற்பாவை தொடர்ந்து பாதுகாக்க முடியும் என்ற எண்ணத்தினாலோ என்னவோ.

வாலிபப்பருவத்து சிற்பா தன் தாய் தந்தையரின் சிறந்த பரவணித்தொந்தங்களைப் பெற்றிருந்தாள். அதமந்தி போலவே மயக்கும் மரகத விழிகள்,

சுருட்டையான தோரணக் கருங்கேசம், சுஷீயின் மல்லிக்கொடி இடை, மீன்போன்ற விசாலமான நயனங்கள், பளபளக்கும் அல்லிமலர் மேனி, மாதுளஞ்சார் வண்ண உதடுகள். கமல்யாவை அழகி என்று சொன்னால் இவளை பேரழகி என்று சொல்லாமல் இருப்பது இயற்கைக்கு நாம் செய்யும் துரோகமாகும்.

ஆனால், கமல்யாவிற்கும் சிற்பாவிற்கும் இடையே ஒரு முக்கியமான வித்தியாசம் என்னவென்றால், கமல்யாவிடம் இல்லாத தன்மையை – முக்கியமாக, உள்ளுணர்ச்சிகளை உணரக்கூடிய தன்மையை – தன் தந்தையிடமிருந்து சிற்பா பெற்றிருந்தாள்.

அதனால் சிற்பா எதையும் மூடிமறைத்து பாசாங்கு செய்யாமல் நினைத்ததை கருணையோடு வெளிப்படையாகப் பேசி, அச்சப்படாமல் தன் சுயரூபத்தை பிறரிடம் காட்டிப் பழக முடிந்தது. எல்லோருக்கும் அவளை மிகவும் பிடித்திருந்தது. அவளுடைய காதலர்கள் ஒவ்வொருவரும் அவளுக்காக உயிர்துறக்கவும் தயாராக இருந்தார்கள்.

விளையாட்டு என்றால் என்ன? நாம் அலுப்பை விலக்கி சுவாரசியத்தில் இறங்க ஈடுபடும் செயல்கள்தானே விளையாட்டு? ஒற்றுமை கொண்ட மனங்களைச் சேர்த்து வைப்பதில் என்ன சுவாரசியம்? அதனால்தானோ என்னவோ, எண்ணற்ற வாழ்க்கைகளை மேற்பார்வையிட்ட விதி விளையாடும் போதெல்லாம் வட்ட ஓட்டைக்குள் சதுரத் துண்டு ஒன்றை திணிப்பதுபோல் மாறுபட்ட மனப்பான்மை கொண்டவர்களையே இணைத்து வைத்து வேடிக்கை பார்க்கும்.

ஒருநாள் அதமந்தி பல்கலைக்கழகப் பட்டமளிப்பு விழாவில் காவல்புரிந்து கொண்டிருக்கும்போது காற்றோடு கலந்த கண்காணா காமபான கந்தம் சுமந்த தென்றல் திடீரென அவன் முகத்தைத் தழுவிச் சென்றது. மாய மலர்மாலை மிதக்கும் மந்தமருதத்தை தன்னையறியாமலே பின்பற்றினான்.

அவன் வந்து சேர்ந்த இடம் கமல்யாவின் முதுகுப்புறம் – அவள் கூந்தலுக்குப் பின். எக்காரணம் கொண்டோ அந்த நறுமணம் அவனுள் உறங்கிக்கொண்டிருந்த பருவஉணர்ச்சிகளைத் தட்டி எழுப்பியது. மீண்டும் முதல்முறை ஆசையை கண்டறிந்தவன் போல் அவன் இதயம் பதறிற்று.

கமல்யா அப்பொழுது அந்த விழாவில் தலைமை தாங்கி பிரசங்கம் தந்து பட்டதாரிகளுக்கு விருதுகள் வழங்கி வாசஸ்தலம் செல்லும் வாகனத்தை நோக்கி நடந்துக்கொண்டிருந்தாள்.

செல்பவள் திரும்பிப் பார்க்கமாட்டாளோ என்று அவனுடைய கொந்தளிக்கும் நெஞ்சம் ஏங்கும் பொழுது குறும்புக்கார மிருதுவாதம் விதி சொன்னபடி சதி செய்தது:

கமல்யாவின் கையிலிருந்த கல்லூரி பத்திரிக்கையிலிருந்து ஒரு பக்கத்தைப் பறித்து அவன் காலடியில் கொண்டு சேர்த்தது. அதமந்தி அதை எடுக்கக் குனியும் போது கமல்யா திரும்பினாள். தென்றல் மீண்டும் எழுந்தது. அவள் முகத்தை கண்ட அதமந்தி காகிதத்தை நழுவ விட்டான். தன்னையே நழுவ விட்டான்.

அவள் கண்கள் அவனை ஆராய்ந்தன. ‘என்ன? அந்தப் பக்கத்தை பின்பற்றி பிடித்துத் தர போகிறாயா?’ என்றபடி.

அவன் கண்கள் அவளை நோக்கின. ‘இல்லை. அந்த பக்கத்தைப் பின்தொடர்ந்தால் இந்தப் பக்கத்தை அலங்கரிக்கும் தேவதை மறைந்துவிடுவாளோ என அஞ்சுகிறேன்.’ என்றபடி.

நிமிர்ந்து, கமல்யா நிற்குமிடம் நோக்கி நடந்தான்.

“என் பெயர் அதமந்தி. கேவலம் ஒரு பத்திரிக்கையின் பக்கத்தைப் பின்பற்றி பேரழகைப் பார்த்தறியும் பரவசத்தைப் பறிகொடுப்பேனோ? உன் பெயரைத் தெரிந்துக்கொள்ள என் உள்ளம் துடிக்கிறது.” என்றான் நேர்த்தியாக.

புன்னகைத்துக்கொண்டே “கமல்யா” என்றாள் அவள்.

இவ்வாறு தோன்றிய அவர்களது தொடர்பு அடுத்த சில மாதங்களில் மேலும் வளர்ந்தது.

கமல்யாவுடன் நேரம் கழிப்பது அதமந்திக்கு மகிழ்ச்சிகரமாக இருந்தாலும், அவன் உள்ளத்தில் அவளுடைய மனதை முழுதும் கவர விரும்பினான். ஆனால் அந்த விஷயத்தில் அவனும் கமல்யாவின் மற்ற காதலர்களைப்போல் ஏமாற்றமடைந்துக்கொண்டே இருந்தான்.

ஒருநாள் கமல்யா ஏதோ பேசும்போது எப்போதும் போல தற்பெருமை தோய்ந்த வார்த்தைகளை அள்ளி விட்டாள்:

“... நேற்று நான் கடைவீதியில் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது ஒரு முதியவள் என்னைக் கண்டு ‘ஆகா நீ எத்தனை அழகாய் இருக்கிறாய் தெரியுமா? உன்னைப்போல் அழகை நான் பெற்றிருந்தால் இந்த உலகத்தையே கைப்பற்றியிருப்பேன்.’ என்றாள். எனக்கு அவளிடம் என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.”

சாதாரண காதலர்கள் கமல்யா சொன்னதைக் கேட்டு ‘நாம் என்ன அதிர்ஷ்டசாலி! அபூர்வமான அழகுபடைத்த இந்த ராதிகேவி நம் மீது ஆர்வம் காட்டுகிறாளே’ என்று குதுகலிப்படைவார்கள்.

ஆனால் அதமந்தியோ மற்றவர்களை போல் அல்லாமல், தான் அதிருஷ்டசாலி என்பதைவிட கமல்யாவினுடைய தற்பெருமையைக் கண்டு பரிதாபப்பட்டான்.

“ஆம் கமலி. நீ உண்மையிலேயே பேரழகிதான்.” என்றான் யதார்த்தமாக. “ஒரே காதலியை இழந்து இறுகிய என் நெஞ்சத்தை உருகிய வெண்ணெய் போல் ஆக்கி மீண்டும் நெருப்போடு விளையாட வைத்தாயே...”

... ஆனால் ...” எனத் தொடர்ந்தான். “ஆசைகளின்றி அழகிருந்தென்ன பயன்?”

“ஆசைகள்... எனக்கு இல்லையா? என்ன சொல்கிறாய் அதமந்தி?” என்றாள் ஆச்சரியத்துடன். “அளவற்ற ஆசைகள் கொண்டவள் அல்லவா நான்?”

“நான் அதைச் சொல்லவில்லை கமலி. அந்த ஆசைகள் உனக்கு நிஜமாகவே பிடிக்குமா அல்லது பெரும்பாலும் அவை உனக்குப் பிடித்திருக்க வேண்டும் என நம்புகிறாயா?”

“எனக்கு எண்ணற்ற விஷயங்களைப் பிடிக்கும். சாதாரண மக்களுக்குள்ள ஆசைகளை விட எனக்கு எவ்வளவு அதிகமான ஆசைகள் உள்ளன தெரியுமா?” என்று யோசிக்காமல் குறுக்கிட்டாள்.

“உனக்கு ஆசைகள் உண்டென்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் ஆசைகளில் இருவகைகள் உண்டு. உதாரணமாக என்னை எடுத்து கொள். முதல்விதமான ஆசைகளே என்னுடைய உண்மையான ஆசைகள். இவை பூர்த்தியடையும்போதுதான் நான் நானாகவே இருந்து இன்பத்தைப் பெற்று நிஜமான சந்தோஷத்தை அனுபவிப்பேன்...

... இரண்டாவது விதமான ஆசைகளோ எனக்கு இருக்க வேண்டிய ஆசைகள் என்று நினைக்கிறேன். நான் அவற்றிற்கு சொந்தக்காரன் அல்ல. சொந்தக்காரனாக இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம்தான் எனக்கு. அதனால் அவையும் என்னுடைய உண்மையான ஆசைகள் என்று என்னை நானே ஏமாற்றிக் கொள்வேன். இவை பூர்த்தியடையும் போது நானல்ல, நான் போட்டிருக்கும் வேஷங்களில் ஒன்றுதான் இன்பப்படும். அது நிஜமான சந்தோஷமும் அல்ல.” என்று போதித்தான்.

ஆனால், உணர்ச்சிகளும் மனநிலைகளும் கற்பனைப்புனைவுகள் என்ற எண்ணத்தை தன்மனதோடு பிணைந்திருப்பவளை என்ன செய்ய முடியும்?

போதனை பெற விரும்பாத கமல்யா முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள். அதமந்தி அதை உணர்ந்தான். ஒருவேளை சிற்பாவினால் கமல்யாவின் மனதை மாற்ற முடியுமோ என்று நினைத்தான்.

“நீ என் மகள் சிற்பாவை சந்திக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன் கமலி. அவள் உள்ளுணர்வை அறியும் கலையில் வல்லவள். என்னால் நான் சொல்ல நினைப்பதைச் சரியாக விளக்க முடியவில்லை என்று நினைக்கிறேன், நீ அவளுடன் பெண்ணோடு பெண் பேசுவது போல் பேசினால், நான் என்ன சொல்கிறேன் என்று தெரியவரும்.”

சிற்பாவைப் பற்றி கமல்யா கேள்விப்பட்டிருந்தாள். அவளுடைய நற்குணங்களையும் திறமைகளையும் அதமந்தி அவளிடம் பலமுறை நன்கு வர்ணித்திருந்தான். ஆகவே அவள் அதற்கு உடனே சம்மதித்தாள்.

ஆனால் கமல்யா சிற்பாவை சந்திக்க நேர்ந்தபோது நடந்த விஷயமே வேறு.

அத்தியாயம் ஏழு – மன்மதலீலையும் மாலோமணியும்

சிற்பாவின் குணங்களை வர்ணித்த அதமந்தி அவள் அழகைப்பற்றி ஒன்றுமே கமல்யாவிற்குத் தெரிவிக்கவில்லை. அதனால் அவர்கள் சந்திக்கும்போது சிற்பாவின் பேரழகு கமல்யாவைத் திகைப்பூட்டி பிரமிக்கவைத்தது. மேலும் சிற்பா அவள் காதலர்களோடு பூர்ணதிருப்தியுடன் பழகும் விதத்தைக் கண்டு கமல்யா வியப்படைந்தாள்.

பொதுவாக மனிதர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தான் ஏதாவது ஒரு துறையிலாவது சிறந்தவர், அதனால் பிரத்யேகமானவர் என்ற எண்ணமே அவரை சுமுகமாக வாழவிடுகிறது. நாம் மற்றவர்களுடன் பழகும் போது அவர்களிடம் நம்மைவிட சிறந்த குணம் ஒன்றைக் கண்டால், பொறாமைப்படாமல் அவர்களைப் போற்றுவதற்கும், அவர்களிடம் கற்றுக்கொள்வதற்கும் காரணம் நாம் வேறொரு துறையில் அவர்களை விடச் சிறந்தவர்கள், அல்லது சிறப்படைய முடிந்தவர்கள் என்னும் நம்பிக்கையே. நாம் சிறந்த முறையில் நம் சகாக்களிடமிருந்துதான் கற்றுக்கொள்கிறோம்.

இப்படியிருக்க, ஒருவர் நம்மைவிட எல்லாத் துறைகளிலும் சிறந்தவர் என்பதை மனம் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கும். மறுக்கமுடியாமல் போனால், சீச்சீ அந்த பழம் புளிக்கும் என்ற வகையில் அவர் திறனையோ, குணத்தையோ, அழகையோ தாழ்த்தி மதிப்பீட வாய்ப்புண்டு. நாம் ஜாக்கிரதையாக இல்லையென்றால், இந்த எண்ணமே பொறாமைக்கும் மூலகாரணமாகும்.

கமல்யா புறத்தழகின்மீது கொண்ட மதிப்பினாலும், தான் அழகில் சிறந்தவள் என்ற எண்ணத்தினாலும் அவளைவிட அழகான சிற்பாவின் திறமைகளை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. உள்ளூர பொறாமைப்பட்டாள். வெளியூர வீண்வாக்குவாதம் செய்தாள். சிற்பாவிடத்திலிருந்து உள்ளூணர்ச்சிகளை

பற்றித் தெரிந்துகொள்வதற்கு பதில் அவளுக்கு உபதேசம் செய்யத் தொடங்கினாள்.

“ஏன் உன்னை இவ்வளவு முழுதாக உன் காதலர்களிடம் கொடுக்கிறாய்? அவர்களால் உனக்கு அப்பொழுது என்ன பயன்? ...நீ இப்படி மற்றவரிடம் சரணாகதி ஆகிவிட்டால் அவர் உன்னை விட்டு விலகினால் எப்படி உயிர் வாழ முடியும்?” என்றெல்லாம் சிற்பாவை கேள்விபானம் விட்டுத் தாக்கினாள்.

இதைக்கேட்டு சிற்பா பதைபதைப்பாகாமல் இனிமையான புன்னகையுடன் “நான் என்னையே முழுதும் பெறுவதற்காகவேதான் என்னையே முழுதும் தருகிறேன். சரணடைந்தால்மட்டுமே தூய காதலின் மதிப்பை நம்மால் அறிய முடியும்.” என்றாள்.

கேட்டதையெல்லாம் தலைகுனிந்து ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்றாலும் கமல்யா மனதில் சிற்பா சொன்னதில் ஏதோ உண்மை உள்ளதென்றுதான் பட்டது. அறிவியலுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஞானம் ஏதோ உள்ளது என்று வாழ்க்கையிலேயே முதன்முறையாகச் சந்தேகிக்க ஆரம்பித்தாள். இருந்தும் அதமந்தி சொல்வதை அவனிடம் வெளிப்படையாக ஒப்புக்கொள்ள மனம் வரவில்லை.

ஆனால், அவளுக்கேற்பட்ட சிறு மாற்றத்தை அதமந்தியால் உணரமுடிந்தது. இன்னும் சற்றே முயற்சித்தால் கமல்யாவை விழிக்கவைத்து திருப்பிவிடலாம் என்ற ஒரு எதிர்பார்ப்பு அவனுக்கு எழுந்தது.

அச்சமயம் மாலோமணி (மாலா) என்றொருவன் அதமந்தியின் அயலவனாய் வசித்து வந்தான். இருவரும் மிக நெருங்கிய நண்பர்களாக இருந்தார்கள். அடிக்கடி சேர்ந்து உண்டு மது அருந்தி ஒருவருக்கொருவர் சொந்தக் கதைகளைப் பகிர்ந்து கொள்வதுண்டு.

இதில் அதமந்திக்கு தெரியாத விஷயம் ஒன்று என்னவென்றால் மாலா ஒரு காலத்தில் கமல்யாவின் காதலனாய் இருந்தவன் என்பது. அவனும் அவளை அடைவதில் தோல்விகண்ட பின்னர் எட்டாப் பழத்தைக் கண்டு கொட்டாவி விட்டவன் போல் அந்த முயற்சியைக் கைவிட்டவன். அந்தத் தோல்வியைப்பற்றி யாரிடமும் அவன் சொன்னது கிடையாது. அதமந்தி கமல்யாவைப்பற்றி அவனிடம் பேசும்போதுகூட அவன் தெரிந்தும் தெரியாததுபோல் கேட்டுக்கொண்டான். தானும் அதுபோல் முயற்சிசெய்து தோல்வியடைந்தவன் என்பதால் அவமானப்பட்டானா, அல்லது அதைப்பற்றிச் சொன்னால் அதமந்தியின் உறுதிவாய்ந்த முயற்சி வலுவற்று போகுமோ என்று பயந்தானா என்று நமக்கு அப்போது தெரியாது.

ஆனால், உண்மையிலேயே என்ன ஆயிற்று என்றால், அதமந்தி கமல்யாவைப் பற்றி மாலாவிடம் வர்ணிக்கும் பொழுது அவனுடைய பழைய நினைவுகள் எழும்பி மீண்டும் அவளை அடைய வாய்ப்பு பிறக்குமோ என்று சபலப்பட்டான்.

ஒரு நாள் குடிபோதையில் அவர்கள் உல்லாசப்பேச்சு பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது அதமந்தி “அவள் மனது சிறிது திறந்து உருக ஆரம்பித்து விட்டது, மாலா. இதுதான் சரியான நேரம். இப்போது நான் தூய காதலைப் பற்றி எடுத்துச்சொன்னால் மட்டும் போதும் என நினைக்கிறேன்...” என்றான்.

குடிபோதை தட்டி எழுப்பும் தத்துவங்கள் பொங்கி வழிந்தன:

“... ஆம். இதுதான் சொல்லப் போகிறேன். ஒரு கதை மூலம் விளக்கம்... ‘ஒரு நாள் காதலன் அவன் காதலியைக் காண்கிறான். அவள் கையில் ஓர் குருதி சிந்தும் குத்துவாள். அவள் முன்னே ஒரு பிணம். யோசிக்காமல், கேள்விகளொன்றும் கேட்காமல் அவள் கையிலிருந்து அந்தக் குத்துவாளைப் பிடுங்கி அந்தப் பிணத்தை சதக் சதக் என்று நான்கு முறை குத்தி, தான்தான் கொலைசெய்ததாக காவலர்களிடம் சரண்

அடைகின்றான். கேட்டால் சொல்கிறான், அவன் செய்தது அவளுக்காக இல்லை. தனக்காகவே என்று! அவள் சிறைப்பட்டு துன்பம் அனுபவிப்பதில் அவன் காணும் சோகத்தை விட தான் அனுபவிக்க போகும் சிறைச்சேதத் துன்பமே தனக்கு அவ்விரண்டில் சிறிய கேடு என்று'...

... பார்த்தாயா மாலா! உண்மையான காதல் என்பது சுயநலமும் பிறநலமும் ஒன்றாயிருக்கும் நிலை என்று... பாவம் கமலி, இதையறியாமலே இதுவரை வாழ்க்கையை வாழ்ந்து விட்டாள்... இந்தக் கதையை உணர்ச்சிமிக்க வகையில் அவளிடம் எடுத்துச்சொல்லி அவள் பவழ வாயிலோர் முத்தமிட்டால்... இப்போது உள்ள நிலையில் உணர்ந்து விடுவாள்... உடலோடு சேர்த்து மனதையும் தந்துவிடுவாள்... என்னைப்போலவே..."

... ஆசையுடன் பாசமும் சேர்ந்து ரசிப்பதிலே தான் சுகம், சுகம், என்று...

... ஆசையுடன் பாசமும் சேர்ந்து ரசிப்பதிலே தான் சுகம், சுகம், சுகம்..."

அப்படியே போதையில் மயங்கி கவிதை போல் பாடியபடியே கண்மூடி உறங்கிவிட்டான்.

மாலாவோ மௌனமாக இதையெல்லாம் மும்முரமாய் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான், ஆனால் அவன் மனமோ ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனையில்.

மறுநாள் அலுவலகத்தில் அதமந்தி கமல்யாவின் நினைவாகவே இருந்தான். எதிலுமே கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. இது இனி தாங்காது எனத் தீர்மானித்து வீடு திரும்பி குளித்துவிட்டு கமல்யாவை பார்த்து பேசிவிடுவோம் என்ற எண்ணத்தில் கிளம்பினான்.

அவன் வீட்டுக்கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழையும்போது...

வீல் என்று பெண்ணின் குரல் காற்றைத் கிழித்தது. கடமையுணர்ச்சி திடீரென எழுப்பப்பட்டு அதமந்தி

கதறல் வந்த திசையை நோக்கிப் பார்த்தான். அவன் நண்பன் மாலாவின் வீட்டிலிருந்துதான் வந்தது.

உடனே தன் இடுப்பில் மாட்டிக்கொண்டிருந்த கதிர்ச்சடும் ஆயுதத்தை வெளவி மாலாவின் வீட்டிற்குள் விரைந்தோடினான். மீண்டும் அலறல் சப்தம்... படுக்கை அறையிலிருந்து வந்தது.

யோசிக்காமல் ஆயுதத்தை முன் நீட்டியபடியே உள்ளே ஓடினான். அங்கு கண்ட காட்சியினால் பகீரென அதிர்ச்சியடைந்தான்!

படுக்கையின் மீது சாய்ந்துக்கொண்டிருக்கும் மாலாவிற்கும் அவன் காதலிக்கும் பின்னால் ஒரு சூரன் நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் இடது கையில் மாலாவின் காதலியின் ரத்தினமாலையும் மற்றும் சில ஆபரணங்களும். வலது கையில் ஒரு வாள்.

காதலியோ, மாலாவின் மார்பின்மீது சாய்ந்தவாறு அவன் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு பயந்தபடி தலைகுனிந்து இருந்தாள். அவள் கழுத்திலிருந்து அறுந்த அரைமாலைக் கயிறிலிருந்து சில முத்துக்கள் படுக்கையின் மேல் உதிர்ந்துக்கொண்டிருந்தன. மாலா தன் காதலியை காப்பாற்ற இரு கைகளாலும் அவளை அணைத்துக்கொண்டிருந்தான். அவள் முகம் தெரியவில்லை.

திடீரென நுழைந்த அதமந்தியைப் பார்த்த சூரன் திடுக்கிட்டுப் போய் மாலாவிற்கும் அவன் பின்னாலிருக்கும் ஜன்னலுக்கும் இடையே நகர்ந்தான். இடது கையிலிருக்கும் சில ஆபரணங்களைச் சிந்தவிட்டு, மாலாவின் பொன்னிறத் தலைமுடியை கையினால் கவ்வி பின் இழுத்து கழுத்தை அம்பலப்படுத்தி வாளின் அருகை கழுத்தின் மீது அழுத்தினான்.

‘இங்கிருந்து சென்று விடு. இல்லையேல்...’ என்றபடி அதமந்தியைப் பார்த்து முறைத்தான்.

ஆனால் அதமந்தி அதிர்ச்சியடைந்து அதைக்கண்டு அல்ல.

மாலாவின் அருகில் உடை கலைந்த நிலையில் பயமுடன் சுருங்கியிருந்த அவன் காதலி தலைநிமிர்ந்தபோது அவள் கமல்யா! என்று தெரிந்த போதும் அல்ல.

‘என் நம்பிக்கைகதுரோகத்தை மன்னித்துவிடு நண்பா...’ என்றபடி அதமந்தியை அவமானம் கொண்ட ஆழ்கடற் கருநீலக் கண்களுடன் மாலா பார்க்கும்போதும் கூட அல்ல.

அதமந்தியை உள்ளம் வரை தாக்கி இதயத்தைச் சுக்கு நூறாகச் சிதறவைத்த காட்சி கமல்யாவின் கண்களில் அவன் கண்ட புது உணர்ச்சிகள் – மாலாவின் மீது அவள் கண்ட மனப்பூர்வமான புதுக்காதல். இனி மாலாவைத் தவிர அவள் உள்ளத்தில் கண்ணுக்கெட்டிய வரை எதிர்காலத்தில் வேறொருவனுக்கு இடமில்லை என்று உண்டான உறுதி.

உடனே என்ன ஆயிற்று என ஊகித்தான். அவன் மடப்பு சினமானது. சினம் கடுங்குரோதமாகி அவன் கையிலிருக்கும் கதிர்சூடும் ஆயுதத்தை உயர்த்த வைத்தது.

அதமந்தியின் கை நடுங்க... கதிர்ச்சுடி மாலாவை நோக்கி இருக்கிறதா அல்லது சூரனை நோக்கி இருக்கிறதா என்று தெரியவில்லை. சூரன் வாளருகை மாலாவின் கழுத்தின் மீது ராவி லேசாக வெட்டும்படி அசைத்தான். ஒரு சொட்டு இரத்தம் அவ்விடம் எட்டிப் பார்த்தது.

“அதமந்தி! நான் சொல்வதைக் கேள். உன் உரைபொருளை உன்சார்பில்தான் கமலியிடம் விளக்கச் சென்றேன்... ஆனால்...”

“ஆம் அதமந்தி. மாலா சொல்வது உண்மை. தயவு செய்து கேள்.” என்றாள் கமல்யா.

‘என் காதலியை கமலி என்று அழைக்கிறானா? அவளும் அவனை மாலா என்கிறாளா? இது சிலநாள் வளர்ந்த தொடர்பல்ல. நயவஞ்சகன் மாலோமணி அல்லவா என்னை ஏமாற்றிவிட்டான்!’ என்று

அதமந்தியின் ஊகம் உறுதியடைந்தது. பொங்கும் உணர்ச்சிவேகம் கோபத்தை ஊட்டி வளர்த்தது.

மனதில் கிளம்பிய ஆவேசபலம் உடலுக்குப் பரவி கை தசைகளை இறுக்கி கதிர்ச்சுடியை அழுத்தச்செய்தது.

கதிர்ச்சுடி 'விர்ரர்' என சப்தத்துடன் ஒளி உமிழ தொடங்கியது. ஒளியின் பிரகாசம் உச்சநிலையை அடைந்தபின்னர் 'ப்ளக்' என்ற ஓசையுடன் 'மின்கதிர் சுடத் தயாராகி விட்டேன்' என்பதைத் தெரிவித்தது.

ஆயுதம் சுடத் தயாரானாலும் அதமந்தி தயாராகவில்லை. கைநடுங்க அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான்.

அப்பொழுது கமல்யா குறுக்கிட்டாள். அதமந்தி கதிர்ச்சுடியை சூரன் மீதுதான் சுட இருக்கிறான், இருந்தாலும் அதனால் மாலாவிற்கு அபாயம் என்ற எண்ணத்தில் "அதமந்தி, அவனை விட்டுவிடு. வெறும் ஆபரணங்கள்தானே. இவை போனால் வேறு வாங்கிக்கொள்ளலாம். இதற்காக மாலா உயிரிழக்க வேண்டாம்... என்னை அவனிடம் பறிகொடுத்து விட்டேன் அதமந்தி!" என்றாள்.

ஐயோ! அதுவே ஓட்டகத்தின் முதுகை முறிக்கும் புல்லறும்பானது.

இதைக்கேட்ட அதமந்தி முற்றும் விரக்தியடைந்து "ஆ!" என்று ஆவேசத்துடன் அலறியபடியே கதிர்ச்சுடியை சூரனின் பின்னால் இருக்கும் சுவரை நோக்கி சுட்டான்.

'ஸ்ஸ்ஸும்' என்ற சப்தத்துடன் ஒரு சிவந்த ஒளிகுண்டு கதிர்ச்சுடி வாயில் தோன்றி ஒளிரும் பாதை கொண்டு சுவரை நோக்கி மின்வேகத்தில் பறந்தது.

அதே தருணத்தில் தன்னைத்தான் அது சுட வருகிறது என்ற பயத்தில் சூரன் வாளை இழுத்தான். மாலாவின் கழுத்து துண்டிக்கப்பட்டு இரத்தம் பீய்ச்சியது.

பதறினான் உயிரிழக்கும் அவலையில் மாலா!
உதறின கடைசி முறையாக அவன் கால்கள்.
கதறினாள் கண்கலங்கிய கோலத்தில் கமல்யா.
சிதறின வெண்பட்டுப் போர்வையின் மீதிருந்த
முத்துக்கள்!

பணயக்கைதியை இழந்த சூரன் உடனே அந்த
சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி தப்ப முயற்சித்து
ஜன்னல் வழியாய் வெளியே குதித்து ஓடினான்.

சற்றே மனநிலை மீண்ட அதமந்தி அவனைப்
பின்தொடர்ந்தான்.

ஓடிய சூரன் அடுத்த வீட்டினுள் புகுந்தான். அந்த வீடு
அதமந்தியுடையது.

சூரனைப் பின்தொடர்ந்த அதமந்தி தன் வீட்டினுள்
நுழையும்போது நிசப்தமாய் இருந்தது. சூரன் எங்கு
இருக்கிறான் என்று தெரியவில்லை. சுற்றும்முற்றும்
தேடினான். காணவில்லை.

திடீரென மாடியிலிருந்து மிக லேசான சப்தம் – எலி
விக்குவது போல். ஒரே அடியில் மூன்று நான்கு
படிகளை தாண்டியவாறு தாவி அதமந்தி மாடிக்குச்
சென்றான். மூச்சு ஓசை சற்று வலுவடைந்தது.
இடையே “ம்ம்..ம்ம்ம்...” என்று யாரோ பேச முயற்சித்து
வேறொருவர் அவர் வாயை அடைப்பது போலும்...

சிற்பாவின் அறையிலிருந்து!

உள்ளே ஓடிவந்த அதமந்தி சூரனைக் கண்டான்.
அவன் சிற்பாவிற்கு பின்னே நின்று அவளையொரு
கேடயம்போல் பயன்படுத்திக்கொண்டிருந்தான்.
இடதுகை அவள் பின்னாலிருந்து வளைந்து வந்து
அவள் வாயை அழுத்தி மூடிக்கொண்டிருந்தது. அதே
சமயம் பலமாக பின்பக்கம் இழுத்து அவள் தலையைச்
சாய்த்து கழுத்தை அம்பலப்படுத்தியது. வலது
கையிலிருந்த இரத்தம் சிந்தும் வாளின் அருகு
கழுத்தின் மீது முன்போல் அழுத்தி இருந்தது.

சிற்பா “ம்ஹம்ம் ம்ஹம்” என்று நெளிந்து அவன் பிடியிலிருந்து தப்ப முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தாள். சூரனின் முரட்டு பலத்திற்கு அவள் மெல்லிய தேகம் இணையற்றுப் போயிற்று. பாவம், தூண்டிலில் சிக்கிய மீன்போல் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“பாவி செளரியனே!” என்று அதமந்தியைப் பார்த்து சூரன் கத்தினான். “ஒருவனை ஏற்கனவே கொன்றுவிட்டேன். இவளையும் கொல்லத் தயங்க மாட்டேன் என்று உனக்கு புரியுமென நம்புகிறேன். என்னை விட்டுவிட்டால் நான் ஓடி விடுகிறேன். நான் உயிர் துறக்க நேர்ந்தால், செல்லும் போது இவள் உயிரையும் கூட எடுத்துச்செல்வேன்.”

அவன் உண்மையைத்தான் சொல்கிறான் என்று அதமந்தியினால் உணர முடிந்தது. அதே சமயத்தில் அவன் உயிருக்குயிரான மகள் சூரனிடம் இப்படி சிக்கிக்கிடப்பதைக் கண்டு பயந்தான். என்ன செய்வதென்று முன்போல் கூர்மையாகவும் விரைவாகவும் யோசிக்க முடியவில்லை. என்ன இருந்தாலும் சிற்பாவின் நலம்தான் முக்கியம் என்ற தீவிர முடிவில் சூரனைப்பார்த்து சொன்னான்:

“சூரா! உன்னுயிர் எனக்குத் தேவை இல்லை. நீ வந்தவாறே திரும்பிச்செல். அவளை மட்டும் விட்டுவிடு.” தன்னையறியாமல் குரலில் ஒரு காவலனுக்குத் தகாத கெஞ்சல் தெரிந்தது.

தான் சொல்வது நிஜம்தான் என்பதை நிரூபிக்க தன் கதிர்ச்சுடி ஆயுதத்தை திடீர் இயக்கங்கள் இல்லாமல் மிக மெல்ல தரையில் வைத்து கைகளை மேலே தூக்கினான்.

அச்சமயம் கதவருகில் ஒரு சப்தம். திரும்பிப் பார்த்தால் இரத்தம் தெளித்த முகத்துடன் கமல்யா அங்கு நிற்குகொண்டிருந்தாள். இறந்து போன மாலாவைக் கட்டிக்கொண்டு முத்தம் கொடுத்து அழுததுபோல் தோற்றம். கண்களில் சினமும் பழிவாங்க நினைக்கும் எண்ணமும் பொங்கிக்கொண்டிருந்தது.

“அடப்பாவி! நீ பறித்தது ஒரு உயிர் மட்டுமல்ல! அவனிடம்தான் என்னுயிரும் அப்போது இருந்தது! உயிரிழந்த இந்த பிரேதம் உன்னைத் தப்பிக்க விடும் என்று நினைத்தாயா?”

அப்போது அதமந்தியின் கதிர்ச்சுடியைத் தரையில் கண்டாள். உடனே பாய்ந்து அதை எடுத்து சூரனின் பக்கம் நீட்டி அழுத்தினாள். ஆயுதம் முன் போல் ‘விரர்ர்... ப்ளக்’ என்ற ஓசையுடன் சுட தயாராயிற்று.

பதறிய அதமந்தி “நில் கமல்யா” என்று கத்தியவாறே ஆயுதத்தின் முன் தன்னைத் தானே நிறுத்தி கோரிக்கையிட்டாள்.

“கமல்யா. நான் சொல்வதைக் கேள். ஏதோ துரதிருஷ்டவசமாக ஒரு உயிர் இழக்கப்பட்டது. மேலும் ஒரு உயிரையும் வீணாகப் பறிகொடுக்க வேண்டாம். அவனை விட்டுவிட்டால் சென்றுவிடுவான். காலம் அவனைத் தண்டிக்கும். கமல்யா – நான் உன்னை

கெஞ்சுகிறேன். தயவு செய்து... தயவு செய்து ஆயுதத்தை வைத்துவிடு.”

“எனக்குக் கவலை இல்லை அதமந்தி. எனக்கு இனி ஒரு கவலையும் இல்லை. நான்தான் என் உயிரை இழந்து விட்டேனே! பழிக்குப் பழி வாங்குவது மட்டுமே இனி என் குறிக்கோள்” என்று கதிர்ச்சுடியை மேலும் இறுகப் பிடித்தாள்.

“ஐயோ பார் கமல்யா – அவன் கையில் சிக்கிக்கொண்டிருப்பது யாரென்றுப் பார்! என் உயிருக்குயிரான ஒரே மகள். உனக்கு நல்வாழ்த்து தந்து உதவிய சிற்பா. நான் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்கிறேன். ஆயுதத்தை மட்டும் வைத்துவிடு. கமல்யா – அவனை விட்டுவிட்டாயானால், நான் இன்று முதல் உன் அடிமையாக கூட வாழத் தயார். தயவுசெய்து கமல்யா... கமலி...” என்று கதறினான் கண்ணீர்ததும்ப.

கமல்யாவோ பழிவாங்குவது என்று மனதில் மிக உறுதியாய் இருந்தாள்.

“ஹ!” என்று சிரித்தாள் கோபத்துடன். “இந்த புத்தி அப்பொழுது எங்கு போயிற்று அதமந்தி? இதே நிலையில்தானே நீ எனக்கு உயிரான மாலுவைக் கண்டாய். அப்போது இதுபோல் நினைத்தாயா? மேலும், சிற்பாவிற்காக நான் ஏன் அக்கறைப்படவேண்டும்? இப்போதாவது தன்னைத்தானே மற்றொருவருக்குக் கொடுப்பதில் ஏற்படும் துக்கம் எப்படி ஒருவரைத்தாண்டிச் செயல்படுத்தும் என்பதை அவள் உணரட்டும்!”

அப்படி சொன்னபடியே சட்டென ஒரு பக்கம் நகர்ந்து ஆயுதத்தை சூரனின் நெற்றியை நோக்கிச் சுட்டாள்.

சூரன் ஆவென்று பயங்கரமாகக் கத்தியபடியே வாளை இழுத்தான். ஒளிக்குண்டு பாய்ந்து அவனைத் தாக்கி நெற்றியைப் பிளந்தது. அவன் மடிந்து விழும்போது அவன் மேல் சிற்பாவும் விழுந்தாள், கழுத்து அறுந்த பிணமாய்.

அத்தியாயம் எட்டு – கமல்யாவின் கண்விழிப்பு

அதமந்தி “ஆ” என்ற அலறியவாறே ஓடி சிற்பாவை அள்ளித் தன் மடிமேல் போட்டு விக்கி விக்கி அழுதான்! “என் கண்ணே, கண்ணே! ஒருவருக்கும் தீங்கு நினைக்காமல், மணத்தை அள்ளிவீசும் செண்பக மலர் போல மகிழ்ச்சியை எங்கும் பரப்பிக்கொண்டிருந்தாயே! உனக்கா இந்த கதி! சுஷியுடன் எனது உயிர் போய்விட்டது, இந்த உடல் உனக்காக உன்னையே சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தது. இனி நான் இருந்து பயனென்ன? ...

...ஓ அழியாச்சுடரே! இந்த அழகான பிஞ்சு மலர் பறிக்கப்பட்டு அழுகப்போகும் பழமான நான் பிழைத்திருக்க வேண்டுமா? ஆ!”

மௌனமாக சில வினாடிகள் தலைகுனிந்து சிற்பாவின் நெற்றி மீது தன் நெற்றியை வைத்து மெல்ல அழுதான்.

கமல்யா தன் செயலின் தீவிரத்தை இப்போதும் உணரவில்லை. இன்னும் பழிக்குப் பழி வாங்கும் மனப்பான்மையிலேயே இருந்தாள்.

“புரிந்ததா அதமந்தி, ஒருவர் நேசிப்பவரை பலாத்காரமாக அவரிடமிருந்து பறித்தால் என்ன விபரீதங்கள் நேரும் என்று தெரிந்துக்கொள்.” என வெறியோடு இரக்கமற்ற வார்த்தைகளைக் கொட்டினாள்.

அதமந்தி சில வினாடிகளுக்கு ஒன்றுமே சொல்லாமல் சிற்பாவின் நெற்றியுடன் நெற்றி சேர்த்து சோகத்தில் மூழ்கி குனிந்திருந்தான்.

பொதுவாக உள்ளுணர்ச்சிகள் மட்டாக இருக்கும் மனிதர்களுடன் சுமுகமாக வாழமுடியும். ஏனெனில் அவர்கள் வாழ்க்கையை ஒரு இயந்திரம்போலவே

அணுகுவார்கள். அவர்களின் நடத்தையை
பெரும்பாலும் முன்கணிக்கமுடியும்.

ஆதலால் அவர்களுடன் வாழ்வது சுவாரசியம்
மிகுந்த வாழ்க்கை இல்லையெனிலும் மிகச் சலபமான
வாழ்க்கையாக இருக்கும்.

ஆனால் உள்ளுணர்ச்சிகள் அதிகமாய்
வாய்ந்தவர்களோ தீவிர எதிர்வினைகளுக்கு
ஆளாகிறார்கள். நல்ல உள்ளுணர்ச்சிகள்
எழுப்பப்பட்டால் அவர்கள் அளவற்ற நற்செயல்களைத்
செய்ய விரும்புவார்கள். கெட்ட உள்ளுணர்ச்சிகளோ
அவர்களை மிகக் கொடிய மனப்பான்மை
படைத்தவர்களாக்கிவிடும்.

அதனால்தான் உள்ளுணர்ச்சி பொங்கும்
திறமைசாலிகளின் வாழ்க்கைத் துணைவர்கள்
அவர்களை மனிதாபிமானம் மிகுந்த மாபெரும்
மகான்களாகவும் மாற்றமுடியும், உலகையே
மாற்றியமைக்கும் சாதனையாளர்களாகவும்
ஆக்கமுடியும். அல்லது இத்திறமைசாலிகளை
படுமோசமான பாதகர்களாக்கவும் முடியும்.

உள்ளுணர்ச்சி மிகுந்த இருவர் சேர்கையில்,
அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துக்கொண்டால்
மணவாழ்க்கை சுவர்க்கமாகும். அல்லது ஒருவர்
மற்றொருவரிடம் சரணாகதி ஆகிவிட்டால் இல்லறம்
சுவர்க்கமாய் இல்லாவிடிலும் நல்லறமாகவாவது
இருக்கும். இவ்விரண்டுமே இல்லையேல் இருவருக்குமே
கடும் நரகமாகும், அநேகமாய் விவாகரத்தில் வந்து
முடியும்.

இதைக் கருத்தில் கொண்டு, உள்ளுணர்ச்சியில்
ஊறிய உத்தமகுமாரன் என்று பெயர் வாங்கிய
அதமந்தியின் மனநிலையை சற்று யோசித்துப்
பாருங்கள்.

மௌனத்தைக் கலைத்த அதமந்தி தலைநிமிர்ந்து
கமல்யாவைப் பார்த்தபோது அவன் கண்கள்
அக்னியைக் கக்கும் எரிமலைப் போல் சினத்தையும்

வெறுப்பையும் கக்கின. அவன் முகபாவத்தில் அடிப்படையான மாற்றம் தோன்றிற்று.

“அடிப்பாவி! ஒன்றுமறியாத என் செல்லக்கிளியை இப்படிக் கொன்று விட்டாயே! உன்னைப் பழிவாங்கியே தீருவேன்!”

“என்னைக் கொல்லப்போகிறாயா அதமந்தி? என் பழியை நான் தீர்த்துக்கொண்டேன். இந்தா உன் ஆயுதம். உன் பழியையும் நீ தீர்த்துக்கொள்.” கதிர்ச்சுடியை அவன் பக்கம் வீசி எறிந்தாள்.

அதமந்தி அதை எடுத்து அவளைச் சுடுவான் என்று எதிர்பார்த்தாள். ஆனால் அருகில் சரிந்து வந்த கதிர்ச்சுடியை அதமந்தி சீண்டவே இல்லை.

“ஆகட்டும் அதமந்தி! உன் ஆசையை நிறைவேற்றிக்கொள்.” என்றாள். “இந்த உயிரற்ற பிரேதத்தை விடுதலை செய். உயிரைப் பறித்து சோகத்தை பரிசளிப்பதற்காக அல்லவா எனக்கு உணர்ச்சிகளைப் பற்றி நீ உபதேசித்தாய்? நீ தந்த போதனையினால் பிறந்ததுதான் இந்த கொடூரமான சோதனை! அந்த கதிர்ச்சுடியை எடுத்து என்னைக் கொன்று உன் வேலையை முழுதும் முடித்துக்கொள். இதோ நிற்கிறேன் உன் முன்னால்.”

அதமந்தி மெல்ல பேசினான். யோசித்து முடிவெடுத்தது போல்:

“இல்லை கமல்யா. உன்னை இப்போது கொன்றால் அது உனக்கு நான் செய்யும் சாதகமாகிவிடும். புத்திரசோகம் என்றால் என்ன என்பதை தெரியாமலே நீ மடிவதில் எனக்கு ஒரு திருப்தியும் இல்லை. ஆனால் ஒன்று மட்டும் மறக்காதே. நான் இருக்கும் இதே நிலையை உன்னையும் அனுபவிக்க வைப்பேன். ஒருநாள் உனக்கும் புத்திரசோகம் வரும். அதை நீ உணர்ந்து துடித்த பின்னரே உன்னுயிரைத் துறப்பாய். இதுதான் என் சாபம். இதை நிகழவைப்பதே என் குறிக்கோள். அதை நிறைவேற்றுவேன் என்பதே என் சபதம்.” என்றான் பேருறுதியுடன்!

இப்படி அன்று முறிந்த உறவு பின்னர் பல்லாண்டுகள் ஆயினும் சரியாகாமல் அப்படியே இருந்தது.

ஆனால், அந்த சம்பவம் நடந்த சில நாட்களிலேயே கமல்யா மாலாவின் குழந்தையுடன் தான் கர்ப்பமாய் இருப்பதையறிந்தாள்.

சொந்த உணர்ச்சிகளை உணரத்தெரிந்த கமல்யாவிற்கு, பச்சாதாபம் பற்றி அறிய மேலும் பல மாதங்கள் ஆயிற்று. தான் ஒரு இயந்திரம் அல்ல என்று அறிந்துகொண்டவள் பிறரை இப்போதும் இயந்திரங்களாகவே கருதி வந்தாள்.

தான் உயிராய் நேசிக்க ஆரம்பித்த காதலன் அவளிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டதனாலோ அல்லது வயிற்றில் வளர்வது அவன் குழந்தை என்பதனாலோ அதன் மீது அளவுக்கு மீறிய பாசம் கொண்டாள். அதுவே மாலாவின் மறுபிறப்பு போலவும், இம்முறை அவனுக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்தால் தவறாமல் தன் உயிரைக்கொடுத்தாவது காப்பாற்றவேண்டும் என்றும் மனஉறுதி கொண்டாள்.

இப்படியிருக்க, ஒருநாள் – நிறைமாதக் கர்ப்பிணியாய் காலை கண்விழிக்கும் போது மற்ற நாட்களைப் போலன்றி கருவின் அசைவுகளேதும் உணரமுடியாமல் எழுந்தாள். மருத்துவம் தெரிந்த கமல்யாவிற்கு உடனே கவலை உண்டாயிற்று.

ஓடிச் சென்று கருவின் உடல்நிலையை சோதிக்கும் சாதனத்தின் மூலம் கரு உயிரற்றுப் போயிற்று என்று தெரிந்துக்கொண்டாள்.

முதலில் சாதனத்தின் முடிவை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பல முறை சோதித்துப்பார்த்தாள். பல்வேறு சாதனங்களைப் பயன்படுத்தினாள். ஆனால் சாதனங்களோ முடிவை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை.

இடி விழுந்து அவள் உலகையே அழித்ததுபோல் இருந்தது.

‘கருவிழந்துவிட்டாய்’ என்று கூறிய கருவிகளை ஆத்திரத்துடன் சுவற்றின் மீது விட்டெறிந்து உடைத்தாள். மூலையில் உட்கார்ந்து முழங்காலைக் கட்டிக்கொண்டு விக்கி விக்கி அழுதாள்.

அதமந்தியின் சாபமும் அவன் சபதமும் அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது. இப்பொழுதும் தான் உணர்வதை விட பிறர் தன்னைப்பற்றி என்ன நினைப்பார் என்ற எண்ணம் அவளை முழுதும் விடவில்லை.

‘இந்த விஷயம் அதமந்திக்கு தெரிந்தால்...’

அவனுக்கு அந்த திருப்தியை கொடுக்கக்கூடாது என்ற நோக்கம் எழுந்தது.

‘உணர்ச்சிகள் பெற்று பலமுறை சிதைவதற்கா நான் அவற்றை அறிந்தேன்? என்ன கடும் சோதனையடா இது! வாழ்க்கையின் அர்த்தம் இதைப்போன்ற துக்கம்தான் என்றால், எனக்கு இந்த வாழ்க்கையே வேண்டாம்’ என தீர்மானித்தாள்.

தற்கொலை செய்துகொள்ளும் முயற்சியிலிறங்கி மருந்து அலமாரியை திறந்து பல திரவங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தாள். மேஜையின் மீது வைத்து, அளவுபார்த்து அவைகளை ஒரு பாஷாணச் செய்முறைப்படி கலந்தாள். இறுதியில் உருவான கலவை புகைபறக்க குமிழிகள் நிரம்பிய திரவமாய் ஒரு விசித்திரமான ஒளியுடன் பிரகாசித்தது.

அதைக் கையில் ஏந்தி படுக்கையறைக்குச் சென்று, படுக்கை மீது அமர்ந்து மடக் மடக் என்று குடித்து கண்ணை மூடி தலையணை மீது சாய்ந்தாள். ‘இப்பொழுது நான் செல்லத் தயார்’ என்று மனதார ஏற்றுக்கொண்டாள்.

அப்பொழுது விசித்திரமான சம்பவம் ஒன்று நேர்ந்தது. விஷம் குடித்த கமல்யாவின் சிரம் தலையணை மீது பட்ட உடனே... திடீரென...

... கமல்யா பிரஞ்ஞை இழப்பதற்குப் பதில் முழுதும் விழித்திருப்பது போல் ஒரு உணர்வு எழுந்தது. கண் மூடியிருந்தாலும் விசாலமாய் திறந்து உலகெல்லாம் காண்பதுபோல் இருந்தது. தனக்கு என்ன ஆகிக்கொண்டிருக்கிறது என்று யோசிப்பதற்கு முன் அவள் கண்டுக்கொண்டிருந்த காட்சி பிரபஞ்சம் முழுவதையும் விழுங்கி உள்ளடக்குமாறு வளர்ந்தது.

இதுவரை கண்டறியாத வெண்ணிற ஒளி கண் முன்னே தோன்றி கூசும் அளவிற்கு பிரகாசம் அடைந்து எங்கும் பரவியது. அந்த ஒளி ஒரு தனி பரவசத்தை அளித்தது. அதில் சகலமும் தெரிந்தது. தன்னைத்தானே கண்டாள், மாலாவைக் கண்டாள். அதமந்தியைக் கண்டாள். இறந்து போன தன் பெற்றோரைக் கண்டாள். அவர்களின் பெற்றோர்களையும் முன்னோர்களையெல்லாம் கூடக் கண்டாள். அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் கண்டாள்.

விஸ்வமே வெடித்துச் சிதறி அதன் ஒவ்வொரு துளியிலும் அனைத்தையும் கண்டாள். மரங்கள், செடிகள், கொடிகள், மிருகங்கள், மலைகள், ஆறுகள், ஆகாசம், பூமி, எல்லாம் கலந்த முக்காலங்களும் சேர்ந்து ஒருக்ஷணத்தில் அடங்கினாற்போல் விவரிக்கமுடியாத ஒரு உணர்வு...

அடுத்தக் க்ஷணம் அவற்றையும் கடந்தாள். எல்லாம் மாயமாய் மறைந்தன. சுயஉணர்வு மட்டுமே இருந்தது. இதுவரை கண்ட பிரபஞ்சமே தன் கற்பனைதான் என்றுரைக்கும் வெறும் ரூபமற்ற இருள். அமைதி. வார்த்தைகளுக்கும், நினைவுகளுக்கும், மனதிற்கும் அப்பாற்பட்ட சாந்தி – உன்னதமான புனிதமான சாந்தி. தான் இன்னும் இறக்கவில்லை என்றும், தனக்கு பிறவியும் இருந்ததில்லை, மரணமும் இருக்கப்போவதில்லை என்றும், தான் இப்போது காண்கிற மெய்மையைத் தவிர வேறு மெய்மை ஏதும் இல்லை என்றும், மேலும் தானேதான் அந்த மெய்மை என்ற உணர்வும் அவளை ஆட்கொண்டது. அனைத்து ஜீவன்கள் மீதும் அளவற்ற கருணை மனப்பான்மை அவளை வெளவியது. மாலா சொன்ன அதமந்தியின் வார்த்தைகள் – ‘உண்மையான காதல், அன்பு,

கருணை, இவையெல்லாம் சுயநலமும் பிறநலமும் ஒன்றாய் இருக்கும் நிலையே ' என்ற வார்த்தைகள் – அவள் மனதில் ஓசையின்றி எதிரொலித்தன. அவற்றின் பொருளை முதல் முறையாக நேரடியாகக் கண்டாள். தானே அதமந்தியாய் மாறி சிற்பாவை இழந்த நேரத்தில் அவனுக்கு இருந்த மனநிலையை நேரில் உணர்ந்தாள். அவன் மீது அளவற்ற கருணை உண்டாயிற்று. கப்பென்று மூச்சை அடைப்பது போல் 'ஆ! இப்படிச் செய்துவிட்டேனே! ' என்றபடி துக்கம் அவளைச் சூழ்ந்தது. செய்த காரியத்திற்கு பரிகாரம் தேடவேண்டும் என்ற தீர்மானம் அவளை ஆட்கொண்டது.

இந்த மெய்மறந்த நிலையில் – மன்னிக்கவும், மெய்யறிந்த நிலையில் – கமல்யா மூழ்கியிருக்கும்போது வெளியுலகம் அவளை மெல்ல சூழத் தொடங்கியது. அப்போது தன் கருவையும் கண்டாள். அழகான ஆண் குழந்தை. அப்படியே மாலாவை உரித்துவைத்தாற்போல் ரூபம், அசைவின்றி அமைதியாய் நஞ்சுக்கொடித் திரவத்தில் மிதந்துக்கொண்டிருந்தது. 'ஆஹா என்ன அழகான அபூர்வமான முகம் ' என்று நெருங்கிப் பார்க்கும் பொழுது...

திடீரென கருவின் கண்கள் திறந்தன. அவளை விழித்துப் பார்த்தது. அப்படியே மாலாவின் ஆழ்ந்த கருநீல கண்கள். 'அம்மா!' என்று வாய்திறந்து கூப்பிடுவது போல் பாவனை செய்தது. எங்கிருந்தோ ஒரு ஆழ்ந்த குரல் வருவது போல் இருந்தது – "அம்மா... அம்மா... அம்..மா ம்... மா... மாலா... மாலா... மா லா... மா லாமா... லாமா.... லாமா..." என்று.

திகைத்துப் போன கமல்யா கை நீட்டி குழந்தையைக் கட்டிப்பிடிக்க நினைத்தாள். அப்போதுதான் தனக்கு கைகள் இருப்பதை உணர்ந்தாள். வெளியுலகம் மீண்டும் அவளை அணைத்து. சரீரத்தை உணர்ந்தாள். சுற்றுப்புறத்தை உணர்ந்தாள். கண்ணைத் திறந்தாள். கரு மீண்டும் உயிர் பெற்று வயிற்றை உதைப்பதை மகிழ்ச்சியுடன் கண்டாள்.

உலகமே வேறுவிதமாய் தோன்றியது. அதமந்திக்கு அவள் செய்த கொடுமையை உணர்ந்தாள். பச்சாதாபம் கொண்டாள்.

மீண்டும் கண்விழித்த உடனே அவள் அதமந்தியின் வீட்டிற்குச் சென்று தான் செய்த தவறை உணர்ந்துவிட்டதாகவும் தன்னை மன்னித்துவிடும்படியும் கேட்டாள்.

ஆனால் அதமந்திக்கு அவளைக் கண்ட உடனேயே குபீரென கோபம் பொங்கி எழுந்தது. அன்றுதான் தன் சிற்பாவை இழந்தது போல் ஆவேசப்பட்டான்.

“கிராதகி! ஏன் இங்கு வந்தாய்? மகளை இழந்த நான் அவளை மறந்து சோகத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றிருப்பேனோ எனப் பார்க்க வந்தாயா?”

அப்போது அவள் கர்ப்பமாய் இருப்பதை அறிந்து “இல்லை பிறக்கப்போகும் உன் குழந்தையின் உயிரைப் பற்றிய கவலை என்னை பார்த்து கோரிக்கையிடத் தூண்டியதா?”

“இல்லை அதமந்தி. என் வாழ்வில் ஒரு சம்பவம் நடந்தது. நான் உனக்கு செய்த கடும் பாவத்தை உணர்ந்துவிட்டேன். அந்த உணர்வு என்னை வாட்டுகிறது. நீ எப்படி துக்கப்பட்டிருப்பாய் என்று இப்போதுதான் தெரிந்தது அதமந்தி. சிறிது நேரம் நானே உன் உடலுக்குள் புகுந்து அன்று நீ பட்ட வேதனையை நேரில் அனுபவித்தேன். ஆ, என்ன சோகம்! நான் என்னை எந்த நிலைக்கு ஆளாக்கிவிட்டேன் என்று என்னால் நம்பமுடியவில்லை! என்னை மன்னித்துவிட்டேன் என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டாயானால் குற்ற உணர்ச்சியில் மூழ்கித் திணறிக்கொண்டிருக்கும் என் மனதிற்கு சிறிதாவது நிவாரணம் கிடைக்கும். தயவு செய்து என்னை மன்னித்துவிடு அதமந்தி. அதற்கு ஈடாக நான் எது வேண்டுமானாலும் செய்கிறேன்.”

இதை முழுதும் கேட்ட அதமந்தி அவள் சொல்வதில் ஏதோ உண்மை உள்ளது என உணர்ந்தும் கூட பழி

வாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை விடவில்லை.

“நீ என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லடி பாதகி. செய்வதெல்லாம் செய்துவிட்டு அதன் வினை உன்னைத் தாக்கும்போது மட்டும் அதை விலக்க என்னைத் தேடிவரத் தோன்றியதோ? உன் மனநிலையை நான் உணர்கிறேன். ஆனால், நான் கண்ட வேதனையின் ஒரு சொட்டளவு கூட நீ இன்னும் காணவில்லை. அப்படியிருக்க நான் ஏன் குற்றஉணர்ச்சியைப் போக்கி உன் மனதிற்கு சாந்தி அளிக்க வேண்டும்? மரியாதையாக வெளியே சென்று விடு. புத்திரசோகத்தை நீ அனுபவித்த பிறகே கர்மபலன் அடைந்த உன்னை என் சாபத்திலிருந்து விடுவிக்க முடியும்.” என்றான்.

“அய்யோ அதமந்தி. நான் சொல்வதைக் கேள். ஏற்கனவே-” என்று ஆரம்பித்தாள்.

“நிறுத்தடி சண்டாளி. வீட்டை விட்டு வெளியே செல்கிறாயா அல்லது தரதரவென்று இழுத்துச் சென்று வெளியே தள்ளி கதவைத் தாளிடவா?

“தயவுசெய்து நான் சொல்வதைக் கேள் அதமந்தி. உன் காலில் விழுந்து கெஞ்சுகிறேன்” என்றபடியே அவன் பாதங்களை நோக்கிக் குனிந்தாள்.

தலைகுனிந்த நிறைமாத கர்ப்பினியை காலினால் ஓங்கி உதைத்தான். அடி தாங்காமல் கமல்யா விழப்பார்க்கும்போது அதமந்தியின் கால்களை பிடிக்குமாறு கைகளை நீட்டினாள். அதமந்தி தன் கைகளினால் அவள் கரங்களைத் தட்டிவிட்டு மீண்டும் அவளை உதைத்து வாசலுக்கு வெளியே தள்ளினான்.

“அதமந்தி...” என்று கைநீட்டிக் கெஞ்சினாள்.

“இதயமற்ற நாயே! செல் இங்கிருந்து... உன்னைப் பார்க்கையிலே சிற்பாவை இழந்த காட்சிதான் என் கண்முன் நிற்கிறது. என் சபதம் நிறைவேறிய பின் சந்திப்போம்!” என்று படாரென கதவை இழுத்து மூடினான்.

மனம் நொந்த கமல்யா வருத்தத்துடன் வீடு திரும்பினாள்.

இந்த சம்பவங்கள் கமல்யாவின் குணத்தை அடிப்படையாக மாற்றிவிட்டன. இனியாவது கருணை நிரம்பிய வாழ்க்கையே வாழ வேண்டும் என முடிவெடுத்தாள். இலவசமாய் அனைவருக்கும் அன்புடன் சிகிச்சை செய்தாள்.

மேலும் அவள் இரக்ககுணம் பொங்கி சூரர்களின் சூழ்நிலையைப் பற்றி அக்கறை கொண்டு அவர்களுக்கு நன்மை சேரும் வகையில் சௌரியசபையிடம் பல கோரிக்கைகளையும் மனுக்களையும் சமர்ப்பித்தாள். சூரர்களின் சார்பில் மன்றங்களில் பேசி சௌரியர்கள் கண்ட நல்வாழ்வை சூரர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ளவேண்டும் என்றும் வாதாடத் தொடங்கினாள். இதனால் அவளுக்கு சௌரிய சபையில் பல எதிரிகள் தோன்றினர். ஆனாலும் தான் உணர்ந்து நம்பிய உண்மைகளை விட்டுக்கொடுக்காமல் போராடினாள்.

லாமா பிறந்தபின் அவனையும் இப்படியே கருணையுள்ளவனாய் வளர்க்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தாள்.

பின்னிணைப்பு இரண்டு

அத்தியாயம் இருபத்து ஒன்று – சுரு பட்ட சிரமங்கள்

இரவுநேரம். ஒரு வீட்டினுள் அகல் விளக்கொளியில் ஒரு நிறைமாத கர்ப்பிணி படுத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அவள் துணைவன் தலையணை அருகில் அமர்ந்துகொண்டு அவளை ஆசையாகப் பார்த்துக்கொண்டே கழுத்தையும் தோளையும் பிடித்துவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். இருவரும் ஒரு வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாற்போல் இருக்கிறது.

சற்று நேரத்தில் சாத்திய அறைக்கதவின் மீது “டக் டக்” என்று எண்ணி வைத்தாற்போல் இரண்டு மிருதுவான தட்டல்கள் ஒலிக்கின்றன. துணைவன் மெல்ல எழுந்து சென்று கதவைச் சப்தம் போடாமல் இரகசியமாய்த் திறக்கிறான். கருநிற முக்காடு போர்த்திய பெண் ஒருவள் கையில் பெட்டியுடன் உள்ளே நுழைகிறாள். போர்வைக்குள்ளிருந்து இரு கைகள் வெளிவர, அகல்விளக்கு வெளிச்சத்தில் அவளது அல்லிமலர் போன்ற வெண்மேனி பளபளக்கிறது. விளக்கின் பிரகாசம் சற்றே அதிகமாய் இருந்திருந்தால் அந்த பெண் தன் முக்காட்டை அகற்றியபின் நமக்கு அவளது செங்கல்வண்ணக் கேசமும், கருநீல நயனங்களும் தெரியவரும். ஆனால் இந்த பாதி இருட்டில் நமக்குத் தெரிந்தவை ஒன்றுசேர்ந்த புருவ வரிசைகளும், கூர்மையான

மூக்கும், அதைவிட கூர்மையான அறிவை சுட்டிக்காட்டும் பார்வையும்தான். இவளை ஒரு பேரழகி என்று சொல்லமுடியாவிட்டாலும் ஞானக்களை பொங்கும் முகம்கொண்டவள் எனலாம்.

துணைவன் கைகூப்பி, வந்தவளை வணங்கி அழைக்கிறான். கர்ப்பிணிப்பெண்ணும் வந்தவளைப்பார்த்து நன்றிகலந்த சந்தோஷத்துடன் புன்னகைத்து தலையசைத்து வரவேற்கிறாள். வந்தவள் சப்தம் போடாமல் கர்ப்பிணியின் அருகில் சென்று படுக்கையில் அவள் தொடையருகில் உட்காருகிறாள்.

கர்ப்பிணியின் கைகளைத் தன் கைகளில் ஏந்தி கருணையுடன் பார்த்து, 'தயாரா?' என்றபடி சமிக்ஞை செய்கிறாள். 'தயார்' என்றபடி கர்ப்பிணி தலையசைக்கிறாள். வந்தவள் உடனே துணைவன் பக்கம் தலைநிமிர்ந்து பார்க்கவே, அவனும் அவ்வாறே சமிக்ஞை செய்கிறான்.

உடனே எடுத்துவந்த பெட்டியை திறந்து அதனுள்ளேயிருந்து ஒரு குப்பியையும் சிறிய களிம்புப்பெட்டியையும் எடுக்கிறாள். குப்பியிலிருக்கும் திரவம் விளக்கைக்காட்டிலும் அதிக ஒளியுடன் சிவப்பு நிறமாய்ப் பிரகாசிக்கிறது. குப்பியைத் திறந்து கர்ப்பிணியின் வாயருகில் எடுத்துச்சென்றதும், அவளும் வாயைத் திறந்து கொடுக்கப்படும் திரவத்தை மடக் மடக் என்று இரண்டு விழுங்குகளில் அருந்துகிறாள். வந்தவள் களிம்புப்பெட்டியைத் திறந்து வெண்ணைபோலிருக்கும் களிம்பை கைவிரல்களால் சிறிது வழித்தெடுத்து கர்ப்பிணியின் வயிற்றை லேசாக அம்பலப்படுத்தி அதன் மீது தடவுகிறாள். தடவிய பின்னர் தன் இரு உள்ளங்கைகளையும் அவள் வயிற்றின் மீது வைத்து லேசாக அழுத்தி கர்ப்பிணிக்கு சிறிது நம்பிக்கையளிப்பதுபோல் பார்க்கிறாள்.

உடனே வயிறு ஒரு அனல்குடம் போல் சிவந்த ஒளிபூண்டு ஜொலித்து பின் அடங்குகிறது.

வந்த வேலை முடிந்தாற்போல் காலி குப்பியையும் களிம்புப்பெட்டியையும் கைப்பெட்டியினுள் மீண்டும்

வைக்கிறாள். எழுந்து கர்ப்பிணிக்கும் அவள் துணைவனுக்கும் லேசாக தலைவணங்குகிறாள். அவர்கள் இருவரும் நன்றி சொல்லும் விதமாய் கைகூப்புகிறார்கள். ஒன்றும் சொல்லாமலே அமைதியாக தான் வந்த வழியே திரும்பிச்சென்று விடுகிறாள். துணைவன் எழுந்து மெல்ல கதவைச் சாத்தி திரும்பி வந்து, கர்ப்பிணியின் கைகளைத் தன் கைகளிலேந்தி அவள் கண்களுக்குள் பார்த்துப் புன்னகைக்கிறான். இருவரும் ஒரு நிவாரணம் கண்டாற்போல் பெருமூச்சு விடுகின்றனர். அப்போது ...

திடீரென ...

... அமைதியை சிதறியுடைத்தாற்போல் வெளியில் ஆரவாரம் கேட்கிறது. அந்தக் குழப்பமிகும் கம்பலையில் ஒரு ஆணின் குரல். “கையும் களவுமாக அகப்பட்டாய்!” என்று கத்துகிறது. “ஆ. ஆ! விடுடா சண்டாளா” எனப் பெண்ணின் குரல். சங்கிலி சப்தம் கேட்கிறது. இதற்குப்பிறகு இரண்டே வினாடிகளில் அறையின் கதவு பலமாக உதைத்துத் திறக்கப்பட்டு சில மனிதர்கள் உள்ளே நுழைந்து கர்ப்பிணியையும் அவள் துணைவனையும் முறைக்கிறார்கள். அவர்களில் தலைவன் போலிருந்த ஒருவன் இவரிருவரையும் பார்த்து “உங்கள் கதை முடிந்தது” என்று அசச்சுறுத்தலாக மிரட்டுகிறான்..

இங்கு என்ன ஆயிற்று? இதை நாம் அறிந்துக்கொள்ள...

மறுபடியும் பெருங்கதையிலிருந்து இடைவேளைப்பெற்று ஒரு பின்கதையை கொஞ்சம் தொடரவேண்டும். இதுதான் கீரர் ஜாமாவிற்கு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் சுரு என்னும் சூரியைப் பற்றிய கதை. ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த கதை...

பண்டைக்காலத்து சூர தேசம். இப்போது போன்றே அப்போதும் சூரதேசத் தலைநகர் சோபனாம்ருத ஏரிக்கரை பக்கத்தில்தான் இருந்தது. வசதிகள்

கடந்தகாலத்திற்கேற்ப குறைந்திருந்தாலும் நாடு செழிப்பாக இருந்தது. தலைநகரைச்சுற்றி ஒரு சில சிற்றூர்கள் மட்டுமே இருந்தன. வடக்கே சென்றால், சௌரியதேசத்து மலை தெரியும். இப்போது நாம் காண்கிறாற்போல் அங்கு ஒரு உயர்நாகரீகம் கொண்ட சௌரிய தேசம் இல்லை. சௌரியர்கள் இன்னும் இங்கு வந்து இடத்தை ஆட்கொள்ளவில்லை. வெறும் பாறைகளும், மழையும் பனியும்தான் காணமுடியும். மலையின் பனிமூடிய உச்சி அவ்வப்போது மேகமூட்டத்திலிருந்து வெளிபட்டுத்தெரியும். வெய்யில் படாத உறைநீர்ப் பாறை நிலம். எதுவும் அங்கு வளரவில்லை. ஆதலால், ஆடு மாடுகள் கூட அங்கு செல்லாது. பசித்தால் உண்ண பூக்கூடக் கிடையாது. குளிரிலிருந்து தப்பி ஒளிய குகைகளோ, மற்ற புகலிடங்களோ கிடையாது. மனிதர்களோ மிருகங்களோ அங்கு சென்றால், சில நாட்களுக்கு மேல் பிழைக்க முடியாது. அங்கு சதா அடித்துக்கொண்டிருக்கும் சூறாவளிக் குளிர்காற்றிற்கும் பனிமழைக்கும், பசிக்கும் பலியாகி விடுவார்கள். சூரதேசத்து அரசாங்கம் தேசதுரோகிகளையும் கடும் குற்றவாளிகளையும் தேசப்பிரஷ்டம் செய்யும் போது இங்குதான் துரத்தி விடுவார்கள்.

இப்படியிருக்க பண்டைகாலத்து ஆதியூரில் சுரு என்று ஒருவன் வாழ்ந்து வந்தான். பெரும் அறிவாளி. படைப்பாற்றல் மிக்கவன். கடின உழைப்பிற்கும் பாடுபட்டு வாழ்வதற்கும் அஞ்சாதவன். இவன் குணாதிசயம் எப்படியென்றால் நினைப்பதை தேன்பூசாமல் நினைத்தபடியே எப்பொழுதும் பேசுவான். தனக்கு சரியென்று பட்டதை மூடிமறைக்காமல் பச்சையாய்ச் சொல்லிவிடுவான். எதிர்ப்பு தெரிவிப்பவர்கள் சரியாக தத்தம் கருத்துக்களை விளக்கி தர்க்கமாய் எண்பிக்கவில்லையென்றால், அவர்களின் அடிப்படையற்ற ஆதாரங்களை அம்பலப்படுத்தி அவமானப் படுத்திவிடுவான். இதனால் பலருக்கு அவளுடன் பேசுவதற்கே சற்று பயமாகயிருக்கும். மற்றும் பலருக்கு அவளுடன் பேசுவதற்கே பிடிக்காது.

சிறு வயதில் சுருவின் உறவினர்களிலேயே சிலர் அவளை வெறுத்து, தத்தம் குழந்தைகளிடம் அவளை ஒரு கெட்ட உதாரணமாகப் பயன்படுத்துவர்:

“இப்படி நான் சொல்வதைக் கேட்காமல் பிடிவாதம் பிடித்தாய் என்றால் அந்த சுரு மாதிரி சிநேகிதர்கள் இல்லாமல் ஆகிவிடுவாய்.”, “இப்போது சமர்த்தாகச் சாப்பிட்டு முடிக்கிறாயா அல்லது சுருவைக் கூப்பிட்டு உன்னுடன் உட்கார்த்தி வைக்கவா?”, “பாடம் படித்துவிட்டு வேளைக்குத் தூங்கவில்லை என்றால் சுரு போல் குதர்க்க புத்தி வந்துவிடும்” என்றெல்லாம் அப்பட்டமான பொய் சொல்லி பயமுறுத்துவார்கள்.

சுருவின் தாய் தந்தையரோ பிறரது பேச்சைப் பெரிதுபடுத்தாமல் சுருவிற்கு ஊக்கமளித்து மனோபலம் உண்டாக்கி சுயமுயற்சியினால் அவள் வாழ்க்கையில் வெற்றிபெற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் வளர்த்தார்கள். இவ்வாறு குழந்தைகளை வளர்ப்பது ஒருவிதத்தில் சரிதான். அவர்களுக்கு சுயமாக சிந்திக்கும் ஆற்றல் போஷிக்கப்பட்டு சிறந்த சிந்தனையாளர்களாக முடியும்.

ஆனால் மனிதன் என்றுமே சமுதாயப்பிராணி என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. ஒருநாள் இல்லையென்றாலும் மற்றொருநாள் பிறர் உதவி நமக்குத் தேவைப்படும். அதனால் சுயநலத்திற்காவது பிறரைப் பகைத்துக்கொள்ளாமல் இருப்பது நல்லதே. இந்த உண்மையை எடுத்துக்காட்டுவதுபோல் ஒருநாள் அவர்களுடைய குடும்பத்தில் ஒரு துர்சம்பவம் நடந்தது.

அப்போது சுருவிற்கு சுமார் பத்து வயது இருக்கும். முதலில் அவள் தந்தைக்கு ஏதோ பயங்கரமான நோய் வந்தது. அவருக்கு பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்த சுருவின் தாயையும் அதே நோய் தாக்கியது. இருவரும் படுத்த படுக்கையாய் சாகக்கிடக்கும்போது சில உறவினர்கள் வந்து நம்பிக்கைகூறினார்கள்.

“கவலைப்படாதே. என்ன ஆனாலும் நம் குடும்பத்தை விட்டுக்கொடுக்க மாட்டோம். சுருவை நாங்கள் பார்த்துக்கொள்கிறோம்” என்றெல்லாம் சித்தியும் சித்தப்பனும் சத்தியம் செய்து கொடுத்தனர்.

ஆனால், சுருவின் பெற்றோர்கள் இறந்தவுடன் நடந்த கதையே வேறு.

உண்மையில் சித்தப்பன் வெறும் சொத்தைக் கவர்ந்த சொத்தையப்பன்தான். அவன் ஆசைப்பட்டது சுருவின் பெற்றோர்கள் அவளுக்காகச் சேர்த்து வைத்திருந்த பணமும் அவர்கள் குடியிருந்த வீடும் தான். அவை தன் கைக்குக் கிடைத்த சில நாட்களிலேயே சுருவிடம் சித்தி சித்தப்பனின் நடத்தை மாறியது. சிறிய விஷயத்திற்கெல்லாம் கோபித்துக்கொள்வார்கள். அவர்களுடைய குழந்தைகளும் சுருவும் ஏதேனும் ஒரு காரணமாய் கருத்து வேறுபாடுக்கொண்டால், 'குழந்தைகள்தானே. இன்று அடித்துக்கொள்வார்கள். நாளை அணைத்துக்கொள்வார்கள்' என்ற முதிர்ந்த கண்ணோட்டத்திற்குப் பதிலாக தன் சொந்த குழந்தைகளின் பக்கம் எடுத்துக்கொண்டு சிறுவர்கள்போல் சண்டைப்போட்டு சுருவிற்கு தண்டனை கொடுப்பார்கள்.

அப்படியிருந்தும் சுரு மனமுறிவிற்கு இடம்கொடாமல் தான் உண்டு தன் வேலையுண்டு என்று தன்னம்பிக்கை மிகுந்த ஆக்கிரகத்துடன் இருந்தாள். காலையில் எல்லோருக்கும் முன்னெழுந்து வீட்டு வேலைகள் செய்து, சித்தி குழந்தைகளுக்கும் தனக்கும் மதிய உணவு தயாரித்துக் கட்டி, அவர்களுடன் பள்ளிக்குச் சென்று, மாலை வீடு திரும்பியவுடன் அவர்களுடன் வெளியே விளையாடச் செல்லாமல் வீட்டு வேலைகளை செய்து, எல்லோருக்கும் இரவு உணவு சமைத்து, மற்றவர் உறங்கச் சென்றபின் பாடம் படித்து பள்ளி வேலைகளில் ஆவலுடன் கவனம் செலுத்தினாள். ஒவ்வொரு நாளும் சுமார் இரண்டு மூன்று நாழிகைக்கு மேல் உறங்கமாட்டாள். கல்வியின் மீதுள்ள பற்றினாலோ அல்லது தன்மீதுள்ள சுயாபிப்ராயம் உயர்ந்திருப்பதனாலோ அவளுக்கு இவ்வாறு செய்ய முடிந்தது. இதனால் அவள் பள்ளியில் ஒரு சிறந்த மாணவியாக விளங்கினாள்.

இந்த விதத்தில் அவள் சித்தி மகன்களுக்கு நேரெதிராய் இருந்தாள். நொண்டி கூட தரையிலுருண்டே இமயத்தின் உச்சிக்கு ஏறிவிடுவார், ஆனால் புத்திக்கெட்ட சித்தி மகன்களுக்கோ பாடங்களைக் கரைத்துக்கொடுத்தாலும் மண்டையில் ஏறாது என்றே சத்தியம் செய்யலாம். அதனால் போகப்போக சுரு மேல் அவர்களுக்குப் பொறாமை அளவற்ற விதமாய் வளர்ந்தது.

சுருவிற்கு சுமார் பதினாறு வயதிருக்கும் நேரம் ஒரு நாள் பள்ளியில் இடைவேளைபோது அவளுடைய சித்தி மகன் முத்துவிற்கும் வேறொரு மாணவனுக்கும் இடையே ஏதோ சண்டை நேர்ந்தது. அந்தச் சண்டையில் முத்து தோல்வியடைந்ததால் மிக அவமானப்பட்டான். அவனுக்குள் ஆத்திரம் கொதித்துக்கொண்டிருந்தது. சற்று நேரத்திற்குப்பின் இடைவேளை முடிய, அந்த மாணவன் வகுப்பிற்குத் திரும்பச்செல்லும்போது அவன் முதுகுப்புறத்திலிருந்து முத்து ஒரு கல்லை அவன் மீது வீசி விட்டெறிந்தான். கல் அந்த மாணவனின் தலையைத் தாக்கவே அவன் அதனால் படுகாயம்பட்டு விழுந்து சுயநிலை இழக்குமாறு ஆகிவிட்டது.

உடனே ஓடி வந்த ஆசிரியர்களும் பள்ளிக்கூட நிர்வாகிகளும் கல்லை யார் விட்டெறிந்தது என்று விசாரிக்கவே முத்து திடுக்கிட்டுப்போய் தனக்கு பின்னால் மரத்தடியில் தேமே என்று உட்கார்ந்திருக்கும் சுருவைச் சுட்டிக்காட்டி அவள்தான் என்று சொன்னான். நிரபராதியான சுரு இதை மறுத்தாள். அப்போது வீழ்ந்த மாணவன் மறுபடியும் நினைவுப்பெற்று என்ன

ஆயிற்று என்பதை ஊகித்து விளக்க, அவனும் அவன் சிநேகிதர்களும் நிர்வாகிகளிடம் பேசிக் கல்லெறிந்த பழியை முத்துவின் மீதே திருப்பி விட்டனர். இதனால் அவன் ஒழுங்கு நடவடிக்கைக்கு ஆளாக வேண்டி அவன் பெற்றோர்கள் பள்ளிக்கு வரவழைக்கப்பட்டனர்

பள்ளிக்கூடத் தலையாசிரியர் அறையில் கைகட்டிக்கொண்டு பெட்டிப்பாம்பாய் இருந்த சித்திமகன் வீடுதிரும்பியவுடன் தன் பெற்றோர்களிடம் குவளையை கவிழ்த்து கூசாமல் வேறொரு கதையைப் புனைத்தான். அடிப்பட்ட மாணவனுக்கும் சுருவிற்கும் ஏதோ வாக்குவாதம் நடந்ததென்றும், அவள்தான் கல்லை அவன் மீது விட்டெறிந்தாள் என்றும், அந்தப்பழியை பின்னர் அவன் மீது சுமத்தினாள் என்றும், தன் அனாதை உடன்பிறக்கா தங்கையென்றப்பட்டசத்தில் அவன் ஒன்றும் சொல்லாமல் அவள் மீது இரக்கம்கொண்டு பழியை ஏற்றுக்கொண்டதாகவும் சொன்னான். மேலும், தான் செய்த நல்ல காரியம் பிறருக்குத் தெரிய கூடாது, அதனால் இதைப்பற்றி பள்ளி நிர்வாகிகளிடம் இனி அவன் பெற்றோர்கள் பெரிதுபடுத்திப் பேசக்கூடாது என்றும் சத்தியமும் வாங்கிக்கொண்டான். உடனே அவன் பெற்றோர்கள் அவன் நல்லெண்ணத்தைப் பாராட்டி சுருவைப் பழித்தார்கள்.

“பார்த்தாயா உன் உடன்பிறவா அண்ணன் உனக்காக செய்த தியாகத்தை!” என்றார்கள்.

“ஆனால், நான் கல்லை விட்டெறியவில்லையே! அவன்தானே விட்டெறிந்தான்.” என்றாள்.

“அப்படியானால் அவன் சொல்வது பொய் என்கிறாயா? செய்வதையும் செய்துவிட்டு ஒன்றும் தெரியாததுபோல பழியை அவன்மீது போடுகிறாயே! வெட்கமாயில்லை? மரியாதையாக அவனிடம் மன்னிப்புக்கேட்டு நன்றி சொல்.” என்றாள் சித்தி.

“உண்மையிலேயே பழி என்மேல் இருந்திருந்தால் எனக்கு அதில் ஒன்றும் ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் செய்யாத குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன்” என்று சுரு பிடிவாதமாக இருந்தாள்.

இதைக்கேட்ட சித்தியும் சித்தப்பனும்
சினங்கொண்டார்கள். இது ஒரு மாபெரும் விஷயமாக
இல்லாவிடிலும் இந்த சம்பவத்தினால்
பல்லாண்டுகளாக அடக்கிவாசித்த மனஸ்தாபங்களும்
குறைகளும் பொங்கி அவர்களின் ஆவேசத்தை
எரிமலைபோல் வெடிக்கவைத்தன.

“உண்டவீட்டிற்கு இரண்டகம் செய்யும் பிசாசே!
இரத்தக்கடன் பட்டல்லவா உன்னை எங்களுடன் வாழ
விட்டோம். உன் பெற்றோர்கள் உனக்கு விட்டுப்போன
சொத்து என்றோ கரைந்து விட்டது. உன்மேல் நாங்கள்
கொண்ட அனுதாபத்தில் ஒரு சிறிய பங்குகூட நீ
எங்கள் மீது காட்டமாட்டாய் போலிருக்கிறதே.
அனுதாபம் என்பது இருவழித்தெரு. நீ இப்படி
இருக்கையிலே இனிமேல் இங்கு இருக்க உனக்கு
அருகதை இல்லை.” என்று சாக்குச் சொல்லி வீட்டை
விட்டு விரட்டிவிட்டார்கள்.

அத்தியாயம் இருபத்தியிரண்டு - சுருவின் சிகிச்சை

ய தார்த்தமாய் யோசித்திருந்தால் சுரு அன்று செய்யாத தவறை ஒப்புக்கொண்டு மன்னிப்புத் தேடி மேலும் சில ஆண்டுகள் - அதாவது படிப்பு முடிந்து உத்தியோகம் கிடைக்கும்வரை - சித்தி வீட்டில் இருந்திருக்கலாமோ என்னவோ. ஆனால், தன்னம்பிக்கையும் சுயகௌரவமும் மிகுந்த சுரு அவ்வாறு செய்யவில்லை. புலி பசித்தாலும் புல்லை தின்னாதல்லவா? அதேபோல் 'பட்டினி கிடந்தாலும் பரவாயில்லை, இப்படி பாழ்மக்கள் தயவில் பிழைக்க முடியாது' என்ற எண்ணத்தில் அந்தச் சிறு வயதிலேயே தன்னுடைய உடைமைகளைக் எடுத்துக்கொண்டு வீறாப்பாக வெளியேறிவிட்டாள். எப்படியும் பிழைத்துவிட முடியும் என்ற நம்பிக்கை சுருவுக்கு இருந்தது. இதற்கு காரணம்: அவளுக்கு ஊக்கம் தரும் இரத்தினம் என்ற ஒரு ஆசிரியர். அவளது ஆற்றல்களைக் கண்டு வியப்படைந்த அவளது பள்ளி ஆசிரியர் இரத்தினம், வருங்காலத்தில் இவள் சிறந்த விஞ்ஞானி ஆவது உறுதி என்று நம்பி அவளை எப்பொழுதும் ஊக்குவிப்பான்.

“உனக்கு எப்போது வேண்டுமானாலும் என்ன உதவி தேவைப்பட்டாலும் உதவ நான் இருக்கிறேன் என்பதை மட்டும் மறக்காதே” என்று அடிக்கடி அவளிடம் சொல்வான். பெட்டி படுக்கையுடன் சித்தி வீட்டிலிருந்து வெளியேறிய சுரு சென்று தட்டிய கதவு அவனுடையதுதான். இரத்தினமும் வாக்களித்தவாறே அவளை வரவேற்று இடம்கொடுத்து தங்கவைத்தான். அங்கு தங்கியவாறே சுரு பள்ளிப்படிப்பை மிக சிறப்புடன் முடித்து, அரசாங்க பாண்டித்தியம் பெற்று மருத்துவ விஞ்ஞான மேல்படிப்பைத் துவக்கினாள்.

இங்கும் ஒரு சுவாரசியமான கதை இருக்கிறது. ஆனால் நாம் அதனுள் தீவிரமாக இறங்கும் நேரம் இதுவல்ல. சுருக்கமாய் சொல்லப்போனால் சுருவிற்கு புகலிடம் கொடுத்த இரத்தினம் அவளைவிட வயதில்

பல ஆண்டுகள் மூத்தவனாகயிருந்தாலும் இவர்கள் இருவருக்கும் காலப்போக்கில் உயிர்காதல் உண்டானது. இருவர்களுமே சற்று முற்போக்குவாதிகளாய் இருந்தமையால் அக்கால சூர பழக்க வழக்கங்களுக்கு மாறாக, திருமணம் செய்துக்கொள்ளாமலே தம்பதிகள்போல் சேர்ந்து வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

காலம் செல்ல, சுரு கல்லூரிப் பயிற்சியை முடித்துவிட்டு ஒரு தொழில்முறை விஞ்ஞானியாகவும் மருத்துவராகவும் பணியாற்றத் துவங்கினாள். பற்பல நோய்களைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து உரிய சிகிச்சை முறைகளைக் கண்டுப்பிடித்து உயிர்களைக் காப்பாற்றி வந்தாள். ஆனால் அவளுக்கு ஒரு பேரிலக்கும் இருந்தது. எப்படியாவது வயதைக்குறைப்பதற்கு ஒரு சிகிச்சை முறையைக் கண்டுப்பிடிக்க வேண்டும் என்று விரும்பினாள். மற்ற பணிகளிலிருந்து ஓய்வு கிடைக்கும்போதெல்லாம் இதைப்பற்றியே சிந்தித்து ஆராய்ச்சி செய்ததால், அவளால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இந்த முயற்சியில் முன்னேற்றம் காணமுடிந்தது. கடந்தகாலத்தில் பலர் இம்முயற்சியைக் கைவிட்ட இடங்களையெல்லாம் அவளுடைய உறுதியான தீர்மானத்தினால் கடந்து முன்னேறினாள். என்றாவது ஒருநாள் எப்படியும் இந்த சிகிச்சையைக் கண்டுப்பிடித்துவிடுவோம் என்ற நம்பிக்கை அவளுக்கு அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது.

இப்படியிருக்க, அவளுக்கு சுமார் முப்பத்திஐந்து வயதில் சுரு கர்ப்பமானாள். ஆனால், கர்ப்பமாகி இரண்டு மாதங்களுக்குள் இரத்தினத்தை ஒரு பெரும் நோய் தாக்கியது. சுரு மிகத்திறமைசாலியாக இருந்தாலும் அவளது சிகிச்சை பலன் தரவில்லை. நாளாக நாளாக இரத்தினத்தின் உடல்நிலை பாழடைந்துகொண்டே வந்தது. இறுதியில் வேறொன்றும் உதவாமல் அனைவரும் கைவிட்டு வேறொரு சிகிச்சையும் சரிவராது என்பது உறுதியானபிறகு அவள் அப்போது ஆராய்ச்சி செய்துக்கொண்டிருக்கும் நிரூபிக்கப்படாத சிகிச்சை ஒன்றை கையாள முடிவு செய்தாள்.

ஆராய்ச்சிக்கூடம் சென்று அவள் ஒரு குளிர்சாதனப்பெட்டியைத் திறந்து அதிலிருந்து ஒரு சிவப்புநிற திரவத்தையும் ஒரு களிம்புப்பெட்டியையும் எடுத்துக்கொண்டாள். வீட்டில் இரத்தினம் படுத்துக்கொண்டிருந்த அறைக்குச்சென்று அந்த திரவத்தை அவனுக்கு ஊட்டினாள். பெட்டியிலிருக்கும் வெண்ணைபோன்ற களிம்பை கையில் சிறிது எடுத்து அவன் நெற்றியில் தடவி விட்டாள். தடவிய இரு நொடிகளிலேயே இரத்தினம் மயக்கமடைந்தான். அப்போது அவன் முகத்தில் ஒருவித சிவப்பான ஒளி புகுந்தது. தன்னையறியாமல் அந்த மயக்கத்தில் இரத்தினம் பேசத்தொடங்கினான்:

“என் கண்ணே! இப்போது நான் ஒரு கனா கண்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். அது நிச்சயம் நீ கொடுத்த மருந்தின் மகிமையாகத்தான் இருக்கும். இந்த நிலையில் என் உடலுக்குள் அந்தத் திரவம் என்ன செய்துக்கொண்டிருக்கிறது என உணரமுடிகிறது. என் இரத்தத்துடன் கலந்து ஒவ்வொரு உயிரணுவின் அருகிலும் சென்று உயிரணுவையே மாற்றியமைக்க முயற்சிக்கிறது... பழுதடைந்த ஒவ்வொரு உயிரணுவையும் அது புதுப்பித்துக்கொண்டே வருகிறது. ஆனால் அதன் செயலுக்கு ஏதோ எதிர்ப்பு...”

சற்றே மயக்கமடைந்தான். சுரு ஆர்வத்துடன் அவன் சொன்னதைப் பற்றித் தீவிரமாய் யோசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது இரத்தினம் மீண்டும் தொடர்ந்தான்:

“ஆ! உன் மருந்து என்ன செய்கிறதென்று இப்போது தெரிகிறது சுரு... அதுவே உருப்பெற்று என்னோடு பேசுவது போலிருக்கிறது... இந்தத் திரவம் உயிரணுக்களின் வெளியிலிருந்து வேலை செய்ய முடியாது. ஆனால்... உள்ளே சென்றுவிட்டால்...

... ஒரு ஆதி உயிரணுவைக் காண்கிறேன்... என்னுடையதல்ல, யாருடையது என்று தெரியவில்லை... உன் திரவம் அதன் உள்ளே செல்வதைக் காண்கிறேன். புகுந்தப்பின் அந்த

உயிரணு முதிரும் வரை திரவத்தின் சக்தி அங்கு உறங்கிவிடுகிறது...

... பல்லாண்டுகள் ஆகிறாற்போல் இருக்கிறது... முதிர்ந்த உயிரணுக்கள் சுரக்கும் ஒரு ரசாயனம் உன் திரவத்தின் சக்தியை மீண்டும் தட்டி எழுப்புகிறது... உடல் பருவமடையும்போது உயிரணுக்கள் சுரக்கும் ஏதோ ஒரு ரசாயனம்...

... மீண்டும் விழித்தெழுந்த திரவசக்தி... என்ன அதிசயம்! அந்த ரசாயனமும் திரவத்தின் சக்தியும் சேர்ந்தவுடன்தான் அதன் உண்மையான மகிமை வெளியாகிறது. முதிர்ச்சியால் பாழடையும் உயிரணுக்களை திரவசக்தியும் ரசாயனமும் கைகோர்த்து புதுப்பிக்கின்றன. இப்படி புதுப்பிக்கப்பட்ட உயிரணுக்கள் மீண்டும் பழுதடையாமல் புதிதாகவே இருக்கின்றன... ஆஹா!"

இவ்வாறு கூறிய இரத்தினம் மீண்டும் மயக்கம் அடைந்தான். சற்று நேரத்தில் கண்விழித்தபின்னர் அவன் சொன்னது ஒன்றுமே அவனுக்கு ஞாபகம் இல்லை. ஆனால் சுருவிற்கு ஞாபகம் இருந்தது.

அவள் கண்டுபிடித்த மருந்து இரத்தினத்தின் ஏற்கனவே முதிர்ந்த உயிரணுக்களின் காரணமாக அவனுக்கு வந்த நோயைக் குணப்படுத்த உதவாதென்பதை சோகத்துடன் அறிந்துக்கொண்டாலும், அவன் கண்டு சொன்ன விஷயங்கள் அவளுடைய பேரிலக்கில் முன்னேற நன்கு உதவிற்று.

இச்சம்பவம் நடந்த சில நாட்களிலேயே இரத்தினம் நோய்க்குப் பலியாகி உயிரிழந்தான். துணையிழந்த சுரு பல நாட்களுக்கு சோகத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தாள். பின்னர் சோகத்தை மறக்க தன் ஆராய்ச்சியில் மும்முரமாக இறங்கினாள். காலையும் மாலையும் இரவும் ஆராய்ச்சி நிலையத்திலேயே பழியாய்க் கிடந்து அங்கேயே உண்டு உறங்கி வந்தாள்.

அப்படியிருக்க, இறப்பதற்கு முன்னால் இரத்தினம் சொன்ன விவரங்களின் அடிப்படையில் மேற்கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்ததன் பலனாக, ஒரு நாள் சுருவின் ஆசை கிட்டத்தட்ட நிறைவேறும் நிலையை எட்டியது.

அவள் இறுதியாக தயாரித்த சிகிச்சை முறையில் முன்போலவே அருந்தவேண்டிய ஒரு திரவமும், தடவ வேண்டிய களிம்பும் இருந்தன. ஆனால் அவளுடைய இலக்கிற்கும் அவள் கண்டுபிடித்ததற்கும் ஒரு சிறிய, அதே சமயம் முக்கியமான, வித்தியாசம் இருந்தது: இச்சிகிச்சையினால் வயதானவர்களுக்கு மீண்டும் இளமை அளிக்க முடியாது; ஆனால் ஒரு வாலிபனின் முதிர்ச்சியைத் தாமதப்படுத்த முடியும்.

கிடைத்ததற்கும் தேடியதற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை பெரிதுபடுத்தாமல் சந்தோஷப்பட்டு, மேலும் இச்சிகிச்சையை ஆராய்ந்து அதைப் பற்றி அதிசயமான விஷயங்களை சுரு அறிந்துக்கொண்டாள்:

இவை என்னவென்றால்: இந்த சிகிச்சையை ஒரு கருவின் கட்டத்திலேயே பயன்படுத்த வேண்டும். அந்தக் கரு குழந்தையாய் பிறந்தபின்னர் வாலிபப்பருவம் அடையும்வரை சாதாரணமாகவே வளர்ந்து வரும். குழந்தை பருவவயதை அடையும்போது, அதன் உடலின் உயிரணுக்கள் மூலம் இயல்பாகவே சுரக்கும் ஊக்கிகள், கருக்கட்டத்தில் அளிக்கப்பட்ட சிகிச்சையின் மகிமையை எழுப்பிவிடும். உடனே சிகிச்சைகண்ட அவ்வுடலில் வயதாகும் வேகம் மிகவும் குறைந்துவிடும். சாதாரணமாக ஒருவருக்கு ஓராண்டில் ஆகக்கூடிய

உடல்மாற்றம், இச்சிகிச்சை பெற்றவருக்கு ஏற்பட பத்து ஆண்டுகள் ஆகும். ஏறக்குறைய தொள்ளாயிரம் ஆண்டுகள் ஆன பிறகே இச்சிகிச்சையின் மகிமை குறைந்து, மற்றவர் போலவே சிகிச்சைபெற்ற உடலும் வயதாகத் தொடங்கும்.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயம்: இந்தச் சிகிச்சையின் பலன் சிகிச்சைபெற்ற உடலுக்கு மட்டும் அல்லாமல் அதன் சக்தி உயிரணுக்குள் புதைந்திருக்கும் நிருவுருவுடன் இணைந்து பரம்பரை குணமாகிவிடும். ஆனால் இவ்வாறு அதன் சக்தி நிருவுருவுடன் இணைவது ஆண் கருக்களுடன் மட்டும்தான். பெண் கருக்களுக்கு, நீண்ட ஆயுள் கிடைத்தாலும், அவர்களால் அந்த நீண்ட ஆயுள் கொள்ளும் இயல்பை தன் குழந்தைகளுக்கு தானாக பரம்பரை விதமாய் கொடுக்க முடியாது. ஒரு ஆண் கரு இச்சிகிச்சை மூலம் நீண்ட ஆயுள் பெற்றால், அந்த தன்மையை தானாகவே அவன் குழந்தைகளும் பெறுவார்கள்.

சுருவுக்கு ஒரு யோசனை பிறந்தது: 'இந்த சிகிச்சையை தேசத்தில் உள்ள அனைவருக்கும் கொடுத்துவிட்டால், ஒரு தலைமுறைக்குப்பின் இச்சிகிச்சை மூலம் மேம்பட்ட நிருவுரு இல்லாத ஆண்களே இருக்கமாட்டார்கள். ஆதலால், எல்லோருமே நீடுழி வாழலாம். அதற்குப்பின் அற்பாயுள் கொண்ட சூரர்கள் பிறக்கவே வாய்ப்பிராது.'

இவ்வாறு எண்ணிய சுரு, தான் கண்டுபிடித்த சிகிச்சையை முதலில் தனக்குத்தானே அளித்துக்கொண்டபிறகு, தன் கண்டுபிடிப்பை அரசாங்க மேல்சபைக்குக் கொண்டுசென்று, அதன் பயனை விளக்கினாள்.

அத்தியாயம் இருபத்தி மூன்று – சுருவின் சாதனைகள்

தன் கண்டுப்பிடிப்பை இவ்வாறு சூர சபையில் விளக்கும்போது தனக்குப் பாராட்டும் புகழும் கிடைக்கும் என்று சுரு நினைத்தாள். ஆனால் அங்கு நிகழ்ந்ததோ வேறு.

அவள் சொன்ன விஷயங்கள் சபையில் மிக்க குழப்பத்தையும் கவலையையும் கிளப்பிவிட்டன. அவள் நினைத்தபடி அவளுக்கு விருது கொடுத்துப் போற்றுவதற்கு பதிலாக அவளுடைய கண்டுபிடிப்புக்கு பெருந்துயரம் ஏற்படுத்தக்கூடிய தன்மை உள்ளதென்றும், அதைப்பற்றி மேலும் ஆலோசிக்க நேரம் வேண்டுமென்றும் சபையோர் கூறித் தீர்மானத்தைத் தள்ளிவைத்தார்கள்.

அவர்கள் மீண்டும் சந்தித்தப்போது முடிவு எடுக்கப்பட்டிருந்தது: “ஒரு மனிதன் சுயமாக சிந்தித்து முடிவெடுத்து தன்னார்வத்துடன் இச்சிகிச்சையை தேர்ந்தெடுத்து பெற்றுக்கொள்வானானால் அதை நாங்கள் ஆமோதித்திருப்போம். ஆனால், ஒரு பாதுகாப்பற்ற கருவிற்கு சுயமாய் சிந்திக்கும் ஆற்றல் வருமுன்னே இச்சிகிச்சையை அளிப்பதை சம்மதிக்கமாட்டோம்.” என்றனர். சுரு இந்த தீர்ப்பைக் கேட்டு பெரும் ஏமாற்றமடைந்தாள்.

“ஆனால் இச்சிகிச்சை அக்கருவிற்கு நல்லதாயிற்றே. அதன் வாழ்நாட்களை நீடிப்பதில் என்ன தவறு?” என்று சுரு ஆட்சேபித்தாள்.

“அது உன் அபிப்பிராயத்திலும் எங்கள் அபிப்பிராயத்திலும் விரும்பத்தக்க ஒன்றாக இருக்கலாம். ஆனால், அது அக்குழந்தையின் அபிப்பிராயத்தில் விரும்பத்தக்கதா இல்லையா என்று நமக்குத் தெரியாது. இப்படியிருக்கையிலே இந்த சிகிச்சையை ஒரு வரம் என்று நாங்கள் கருதவில்லை. இயற்கையின் செயல்களுக்கு இடையூறாக இருக்கும் இந்த சிகிச்சையை ஒரு சாபம் என்றே கருதுகிறோம்.

ஆம். நீண்டாயுட்சாபம் எனலாம். உற்றார் உறவினர்களுையெல்லாம் மீண்டும் மீண்டும் இழந்து நீண்ட வாழ்நாள் முழுதும் துக்கம் நிறைந்திருக்கும் இவ்வாழ்க்கையை எல்லோரும் விரும்பமாட்டார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு மிக கொடூரமான வாழ்க்கையல்லவா அது? ஒன்றும் தெரியாத குழந்தைக்கு அந்தத் தண்டனையை விதிக்க நாங்கள் அனுமதிக்கமாட்டோம்.” என்றார்கள்.

சுரு லேசில் அடங்கவில்லை. “நான் சொல்வது உங்களுக்குச் சரியாக புரியவில்லை என்று நினைக்கிறேன். எல்லோருமே இச்சிகிச்சையைப் பெற்றால் உற்றார் உறவினர் இறக்கும் சோகத்தை நீர் சொல்லும்படி அனுபவிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. எல்லோருமே நீடுழி நீண்ட ஆயுள் பெற்று வாழ்வார்கள்.” என்றாள்.

“எங்களுக்கு நன்றாகவே புரிந்துவிட்டது சுரு. உமக்குத்தான் புரியவில்லை என்று நினைக்கிறோம். நீண்ட ஆயுளின் மதிப்பே குறுகிய ஆயுள் என்று ஒன்று இருப்பதனால்தான். எல்லோருமே நீண்ட ஆயுள் பெற்றால், இப்பொழுதுக்கும் அப்பொழுதுக்கும் ஒரு வித்தியாசமும் இல்லை. எல்லைகளும் விதிகளும் இருப்பதனால் மட்டுமே சுதந்திரம் விரும்பத்தக்கதாகும்.” என்றார்கள்.

ஆனால் தன் சாதனையில் தானே மயங்கிய சுருவிற்கு சபை சொன்னது எதுவும் மனதில் உரைக்கவில்லை. மேலும் வீணாக வாதாடினாள். “வேண்டிய தீர்ப்பு வரும்வரை போராடுவேன், கிளர்ச்சிகள் செய்வேன்” என்றெல்லாம் கூறினாள். அதனால், சூரதேசத்து அமைதியைக் குலைக்கவிரும்பாத சபையோர் மீண்டும் தீர்மானத்தைத் தள்ளிவைத்தார்கள்.

அப்போது சூர தேசத்தில் ஒரு வழக்கம் இருந்தது: ஒரு மகாமுக்கியமான தீர்மானத்தை எடுக்க ஆலோசனைச் சபையினால் முடியவில்லை என்றால், தென்காட்டுத் துறவிகளைச் சபைக்கு வரவேற்பார்கள். துறவிகள் விஷயத்தை ஆலோசித்துச் சொல்லும்

முடிவை மரியாதையுடன் இரு பக்கங்களில் உள்ளோரும் ஏற்றுக்கொள்வார்கள். ஆனால் இதில் ஒரு முக்கியமான விஷயம்: துறவிகளின் மனப்போக்கு சபையோருக்கு நன்கு தெரியும்.

இதிகாசச் சுவடிகளில் 'வரையறுத்த வாழ்வுமோர் சிறையொன்று அன்றோ' எனப் பாடல் ஒன்றுண்டு. அப்பாடலே இத்துறவிகளின் மந்திரம் ஆகும்! தென்காட்டுத் துறவிகள் வரையறுக்கப்பட்ட வாழ்க்கையை வெறுப்பவர்கள். நம் சரீரம் அழியாச்சுடருக்கு ஒரு காராகிரஹம் என்றும் அதைத் துறக்கையிலேதான் நம் ஆன்மா விடுதலைப்பெற்று அழியாச்சுடர் ஞானப் பேரின்பத்தைப் பெறமுடியும் என்றும் நம்புபவர்கள். 'பேரின்பம் ருசிக்க நம் குறுகிய சரீரம் இடம்கொடாது. இவ்வுடலைக் கடந்தால் மட்டுமே இவ்வுலகையும் கடக்கமுடியும், உண்மையான விடுதலையும் கிடைக்கும். மரணமே வாழ்க்கையின் மிகச்சிறந்த கண்டுபிடிப்பு. அதனால் அதைத் தவிர்க்க முயற்சிப்பது ஒரு ஆன்மவஞ்சனை' என்ற தத்துவங்களை அவர்கள் மனதார ஏற்றுக்கொண்டவர்கள்.

இதையறிந்த சபையோர், துறவிகளுக்கு விண்ணப்பம் செய்து, அவர்களை இந்த வழக்கில் தீர்மானம் எடுப்பதற்காக உதவி கேட்டனர். அவர்களுடைய கோரிக்கை நிறைவேறவே, அடுத்த முறை இந்த வழக்கு சம்பந்தமாய் சுரு சபைக்கு அழைக்கப்பட்டபோது அங்கு பல துறவிகள் இருந்தார்கள். அதைக்கண்ட சுரு உடனே சபையோரின் பரிபூரண முடிவு என்னவென்பதை உணர்ந்தாள். அவளுக்கு எதிராக ஒரு சூழ்ச்சி நடந்திருக்கிறது என்று ஊகித்து இதுவரை யாரும் செய்யாததைச் செய்யத் துணிந்தாள்.

"என் மனதிற்கு சரி என்று தோன்றுவதை நான் செய்தே தீருவேன். பெற்றோர்கள் தன் குழந்தைகளின் நலனிற்கேற்ப பல காரியங்கள் செய்வதுண்டு. ஒவ்வொன்றையும் அவர்கள் குழந்தைகளைக் கேட்டா செய்கிறார்கள்? இப்படியிருக்க, உங்கள் தீர்மானத்திற்கு நான் கட்டுப்படமாட்டேன். யார்

சொன்னாலும் சரி. ஒரு அன்னையும் தந்தையும் என்னைத் தேடிவந்து அவர்களுக்குப் பிறக்கப்போகும் குழந்தைக்கு நீண்ட ஆயுள் வேண்டும் என்று பிரார்த்தனை செய்தால் கொடுத்தே தீருவேன்.” என்று சபையோருக்கு திகைப்பூட்டும் விதம் அறிவித்தாள்.

அவளுடைய குரலில் ஓரளவு அகந்தையும் கலந்திருந்தது. ஏனெனில், சபையின் தீர்ப்பிற்கு வெளியூர சம்மதித்திருந்தால் திரும்பிச்சென்ற பின் அவள் கூறியதை இரகசியமாய் செய்து கொண்டிருக்க முடியும். யாருக்கும் அதைப்பற்றி பல்லாண்டுகளுக்குத் தெரிந்திருக்கவே வாய்ப்பு இல்லை.

ஆனால் புலி பசித்தாலும் புல்லை தின்னாதல்லவா? அவ்வாறு சம்மதிப்பது தன் கருத்து தவறானது என்பதை சுரு ஏற்றுக் கொள்வதுபோல் ஆகிவிடும். அவளுடைய கர்வம் அதற்கு ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. மற்றவருக்கு நீண்ட ஆயுள் வழங்கவேண்டும் என்பதைவிட தன் அபிப்பிராயங்கள்தான் சரியானவை என்பதை நிலைநாட்டவே விரும்பினாள்.

இத்தகைய கருத்து வேறுபாடு இருந்ததனால், சபை அவள் கண்டுபிடித்த சிகிச்சைக்கு துறவிகளுடைய வாக்கின் ஆதரவுடன் சட்டப்படி தடை விதித்தது. அந்த சிகிச்சையை அளிப்பவர்கள் சட்டத்திற்கு புறம்பாக நடந்துகொள்வதாக கருதப்படுவர் என்றும் அவர் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு தேசப்பிரஷ்டம் செய்யப்படுவார் என்றும் தீர்மானித்தனர்.

“நீங்கள் வழங்கிய தீர்ப்பு இருக்கட்டும். ஆனால் நான் என் கருத்தை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை” என்றபடி ஒரு செருக்கோடு சுரு சபையிலிருந்து விறுவிறுவென்று வெளியே சென்றாள்.

இவ்வாறு சுரு சான்றோர் வாக்கை மதிக்காமல் அகம்பாவத்துடன் வெளியேறியது சூரச்சபையோருக்கு கோபத்தை உண்டாக்கியது. அவளை எப்படியாவது கட்டுப்படுத்தி தலைவணங்க வைக்கவேண்டும் என்று நினைத்தனர். அதனால், அவளுடைய நடவடிக்கைகளை இரகசியமாகக் கண்காணிக்க மாறுவேடக் காவலர்களைப் பயன்படுத்தினர்.

இங்குதான் நாம் இச்சிறுகதையின் ஆரம்பத்தில்
(அத்தியாயம் இருபத்தியொன்றில்) நடந்த
சம்பவத்திற்கு திரும்புகிறோம்.

ஒருநாள் ஒரு தம்பதி சுருவிடம் தான் பெறப்போகும்
குழந்தைக்கு நீண்ட ஆயுள் வேண்டும் என்று
கேட்டுக்கொள்ளவே, சுருவும் அதற்கிணங்கி அன்று
நள்ளிரவு வந்து சிகிச்சை அளிப்பதாய்
ஒப்புக்கொண்டாள். அவளுக்கறியாமல் இச்செய்தி
சபையோரின் காதிற்கெட்டியது. ஆகவே அன்று
மாறுவேடக் காவலர்களை அந்த வீட்டினருகில் ஒளிந்து
காத்திருக்க ஏற்பாடு செய்தனர். எதிர்பார்த்தது
போலவே அத்தம்பதியின் வீட்டிலிருந்து வெளியே
வரும்போது சுரு அக்காவலர்களிடம்
சிக்கிக்கொண்டாள்.

சபைக்கு முன்னால் இழுத்துவரப்பட்ட சுருவிற்கு
விசாரணையும் தீர்ப்பும் மிக விரைவாக
அளிக்கப்பட்டது. சுருவையும் அவளுக்கு
ஆதரவளிப்போரையும் சூரநாட்டிற்கு வடக்கு
எல்லைக்கு அப்பால் உள்ள மலைப்பிரதேசத்திற்கு
தேசப்பிரஷ்டம் செய்வதாகத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது.
அடுத்த சில நாட்களிலேயே தண்டனை பெற்றோர்
சூரதேசத்திலிருந்து அழைத்துச் செல்லப்பட்டு
வடமலையுச்சி அருகில் கொண்டு விடப்பட்டார்கள்.
மீண்டும் சூரதேசத்தின் மீது பாதம் பட்டால்
மரணதண்டனைக்கு உள்ளாவார்கள் என்றும்
எச்சரிக்கப்பட்டார்கள்.

சுருவிற்கோ எச்சரிக்கை அவசியமே இல்லை. தான்
வரவேற்கப்படாத இடத்திற்கு செல்ல அவள்
சுயகௌரவம் இடம் கொடுத்திருக்காது. எப்படியாவது
தன் கருத்தின் உண்மையையும் உபயோகத்தையும்
மூடநம்பிக்கைக்கொண்ட சூரர்களுக்கு
எடுத்துக்காட்டி, அவர்களே தன் காலில் விழுந்து
தவறை ஏற்றுக்கொண்டு மீண்டும் சூரதேசத்திற்கு
கொடிமுழக்கத்துடன்
வரவேற்கப்படவேண்டுமென்றும், தான்

பெருமிதத்தோடு தலைநிமிர்ந்து தலைநகர்
திரும்பும்போது தன் மீது குற்றம் சாட்டியவர்கள் தலை
குனிந்து நிற்கவேண்டும் என்றும் விரும்பினாள்.

வடமலையைப் பற்றி முன்பே பேசியிருக்கிறோம்.
அங்கு சாதாரண மனிதர்களால் வெகு நேரம்
பிழைக்கமுடியாது என்று சொல்லியிருந்தேன்
அல்லவா? சுருவையும் அவளைச் சார்ந்தவர்களையும்
அங்கு நாடு கடத்திவிட்டார்களே என்று நாம்
கவலைப்பட தேவையில்லை. ஏனெனில் சுரு ஒரு
சாதாரணப் பெண் அல்ல. வெகுசீக்கிரத்தில் அவள்
தன்னோடு நாடுகடத்தப்பட்டவர்களை
ஒருங்கிணைத்து, அவர்களை ஊக்குவித்து மூர்க்கமான
பனிக்காட்டு மலைப்பிரதேசத்தை சுகமான
வாழ்க்கைக்குகந்த தேசமாக மாற்றினாள்.

அடுத்த பல்லாண்டுகளை சிலநாழிகைக்குள்
சுருக்கி நாம் மலைப்பிரதேசத்தில் ஏற்பட்ட
மாறுதல்களைக் கண்டோமானால் வியப்படைவோம்.
நிலையான விடாத முன்னேற்றங்களைக் காணலாம்:
முதலில் வெறும் பனிக்காடு. வெகு சீக்கிரத்தில்
இங்கும் அங்கும் தீப்பொறிகள் தெரிகின்றன.
அதற்குப்பிறகு நெருப்பு. ஆங்காங்கே
பனிக்கட்டிகளாலான குடிசைகள். பின் பனிக்கட்டி
வீடுகள். வீடுகளின் ஜன்னலுக்குள் இதமான
வெப்பத்தை அறிவுறுத்தும் மஞ்சளான விளக்கொளி.
மேலும் பெரிய வீடுகள். பனி அகற்றப்பட்ட பரந்த
பகுதிகள். கற்களால் ஆன வீடுகள். வீதிகள், தெருக்கள்.
மகா தெருக்கள். நெடுஞ்சாலைகள். மலையுச்சியில்
ஒரு சிற்றூர் – நிதானமாக வசதிகள்
வளர்ந்துக்கொண்டிருக்கும் சிற்றூர். மின்சார
சாதனங்கள். மின்சாரமின்றி மேலும் மகிமைவாய்ந்த
ஏதோ தென்படாத சக்தியினால் இயக்கப்படும்
இயந்திரங்கள் மற்றும் செளகரியங்கள். ஊர் வளர்ந்து
பேரூராகிறது. தொழில்நுட்பமிகுந்த செழுமையான
வசதிபெற்ற நாடாகிறது.

அப்போதுதான் ஒரு நாள் சுருவைச் சார்ந்தவர்கள் **சௌரியர்கள்** என்று தன்னை தானே அழைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

சுரு இந்நாட்டின் தலைவியாக இருந்து வந்தாள். அச்சமயம் பலமுறை தூதர்களை சூரதேசத்திற்கு அனுப்பி அவர்களை வரவேற்று தான் செய்த சாதனைகளை நிரூபித்து தன்னை மன்னித்து சூரதேசத்திற்கு மறுபடியும் வரவழைக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டாள். ஆனால் சூரர்களோ அவளுடைய கோரிக்கைகளுக்கு இணங்கவில்லை. மனித ஜென்மத்தின் உண்மையான போராட்டம் ஆன்மாவைச் சார்ந்தது என்றும், தொழில்நுட்பமும் அறிவியலும் வழங்கும் வசதிகள் அப்போராட்டத்திற்கு சம்பந்தப்பட்டவையல்ல என்றும் அதனால் சுருவின் சாதனைகளை அவர்கள் மதிக்கவில்லை என்றும் பதிலளித்தனர்.

இப்படி ஒவ்வொருமுறையும் சூரர்களின் வேறுபட்ட கண்ணோட்டத்தால் ஏமாற்றம் அடைந்த சுரு, அந்த ஏமாற்றங்களை ஒரு உந்து சக்தியாக மாற்றி மேலும் சாதனைகள் செய்து, சௌரிய நாட்டை மிகச்சிறப்பான வசதிகள் படைத்த நாடாக ஆக்கி சூரர்களை தன் தவறை உணரச் செய்யலாம் என்ற எண்ணத்தில் தீவிரமாக முயற்சிகள் செய்தாள்.

சூரர்களோ எதற்கும் அசரவில்லை. பரமானந்தத்தை நாடிய துறவிகளுக்கும் அவர்களின் வாக்கிற்கு இணங்கிய சூரர்களுக்கும் கேவலம் இச்சிறிய சரீரத்தின் சௌகரியங்களை பராமரிக்கும் சாதனைகள் எவையும் பெரிதாய்ப் படவில்லை. அவளையும் மற்ற சௌரியர்களையும் தொடர்ந்து புறக்கணித்தார்கள்.

காலம் செல்லச் செல்ல, சுருவும் அவளுடன் நாடுகடத்தப்பட்டவர்களும் காலத்திற்கு அடிமையாகி இறந்தார்கள். அதற்குப் பின் சுருவின் மகனும் மற்ற ஆதி சௌரியர்களின் குழந்தைகளும் நீண்ட ஆயுள் கொண்டு நாட்டை மென்மேலும் சிறப்பாக்கினார்கள்.

அத்தியாயம் இருபத்திநான்கு - ஆதி சௌரியர்கள்

சூரியப்பிரதா என்ற பெயர் கொண்ட சுருவின் மகன், அவளைப் போன்றே அறிவிலும் ஆற்றலிலும் சிறந்தவனாகவும் தன்னம்பிக்கை வாய்ந்த பேரார்வம் படைத்த இலட்சியவாதியாகவும் இருந்தான். அதே சமயத்தில் அவன் இரத்தினத்தைப் போல் மிகவும் மனிதாபமிக்கவனாகவும் இருந்தான். சூரர்களை வெறுக்கவில்லை. தன் தாயை தேசப்பிரஷ்டம் செய்தவர்கள் என்ற பழிவாங்கும் எண்ணம் இல்லாமல், தன்னுடைய மக்களின் மூல காரணமே சூரர்கள்தான் என்ற எண்ணத்தில் அவர்களுக்கு சலுகைகள் அளித்து, ஒருநாள் அவர்களே தான் செய்த தவறை உணர்ந்து சௌரியர்களை மீண்டும் சூரதேசத்திற்கு வரவழைப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை கொண்டான். தன் தாயின் நிறைவேறா ஆசையை நிறைவேற்றவேண்டும் என்றே விரும்பினான்.

அவனுடைய மனிதாபமிக்க குணத்தினாலும், சுருவிடம் சௌரியர்கள் கொண்ட அபிமானத்தினாலும் சுருவின் மறைவுக்குப் பிறகு அவளுடைய மகனையே நாட்டுத்தலைவனாக சௌரியர்கள் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அவனுடைய பெருங்கதையினுள் நாம் இப்போது இறங்கப்போவதில்லை - ஆனால் சுருவைப்போலவே அவன் தலைமையின் கீழ் சௌரிய நாடு மேலும் சிறப்படைந்தது என்று மட்டும் சொல்லுவோம். அக்காரணத்தினால் சூரியப்பிரதா சௌரிய நாட்டின் தலைவன் மட்டுமல்லாமல் வாழ்நாள் முழுதும் தலைமை தாங்கும் மன்னராகப் பொறுப்பேற்க சௌரியர்கள் அவனை வேண்டினார்கள். அந்த மதிப்புக்குரிய பதவியை சூரியப்பிரதாவும் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொண்டான்.

சூரியப்பிரதாவின் ஆட்சியில் மேற்சொன்னவாறு தோன்றிய ஆதி சௌரியர்கள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு வாழ்ந்து பற்பல முன்னேற்றங்களை உண்டாக்கினார்கள். ஆனால் இம்முன்னேற்றங்கள்

பெரும்பாலும் உடல்நலத்தையும், வாழ்க்கையின் வசதிகளையும் சரீர சிற்றின்பங்களையும் சார்ந்தே இருந்தமையால் இவர்களுக்கும் சூரர்களுக்கும் இடையே உள்ள கருத்து வேறுபாடு மாறவே இல்லை. அது அதிகரித்துக் கொண்டுதான் வந்தது என்றே சொல்லலாம்.

மற்றொரு விசித்திரமான விஷயம் என்னவென்றால் நீண்ட ஆயுள் படைத்த செளரியர்களுக்கு தம் வாழ்க்கையைப் பற்றிய கண்ணோட்டம் அவர்களுக்கு அறியாமலேயே மெல்ல மாறியது. குழந்தைகள் பெற்று சமுதாயத்தையும் தேசத்தையும் வளர்க்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தைக் கைவிட்டு, அவர்களது வாழ்நாளின் பெரும்பகுதியை சிற்றின்பம் தேடுவதிலும் சுகங்களை அனுபவிப்பதிலுமே செலுத்தினார்கள். சுமார் தொள்ளாயிரம் வயதான பிறகு காலத்தின் பலத்தை உணர ஆரம்பிக்கும்போதுதான் குழந்தைகளைப் பெற ஆசைப்படுவார்கள். அதனால் செளரியர்களின் மக்கள்தொகை பெரும்பாலும் மாறுதல் காணாமலே இருந்தது. அதே காரணத்தினால், அவர்கள் தம் சுக பிரஜைகளின் உயிர்களின் மீது பெரும் மதிப்பு வைத்திருந்தார்கள். ஒரு செளரியனின் உயிருக்கு ஏதேனும் ஆபத்து நேர்ந்தால் அரசாங்கமே அந்த விஷயத்தில் ஈடுபட்டு சரிசெய்ய முயற்சிக்கும்.

அதே சமயத்தில் சூரதேசமோ பல தலைமுறைகளைக் கண்டு பண்டைகாலத்து செழுமையை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இழந்தது. செழுமை இழந்த சூரர்கள் தன் புராதான பெருமைகளைப் பற்றிப் காலப்போக்கில் மறந்து தரக்குறைவான வழிமுறைகளைப் பின்பற்றி வந்தனர். அவர்களுடைய ஆன்மீகத் தத்துவங்களும், குறிப்பிடத்தக்கச் சரித்திரமும் ஒருசில அறிவுத்திறன் மிகுந்த சூரர்களுக்கு மட்டுமே தெரிந்திருந்தது. அப்படிப்பட்ட அறிவாளிகளின் எண்ணிக்கையும் படிப்படியாக குறைந்துக்கொண்டே வந்ததனால் ஞானோதயத்தை நெருங்கிய சூரர்களும் சில

துறவிகளும் சூர சரித்திரங்களையும்
தத்துவங்களையும் பிற்கால தலைமுறைகளுக்கு
எடுத்துச் சொல்லும் வகையாக சுவடிகளில் எழுதி
அவற்றை ஞானப்பாதையில் செல்லாத சூரர்களின்
கையில் சிக்காதவாறு ஒளித்துவைத்தனர்.
தென்காட்டுத் துறவிகளுக்கும், அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்த
ராஜகுருவிற்கும் மட்டுமே சுவடிகள் இருக்குமிடம்
பற்றித் தெரிந்திருந்தது. இவர்களுக்கு மட்டுமே
சுவடிகளை எவ்வாறு அணுகவேண்டும் என்ற
இரகசியமும், மேலும் புதுச் சுவடிகளை எழுதி எப்படி
பழையதுடன் சேர்த்துவைப்பது என்றும்
தெரிந்திருந்தது.

காலப்போக்கில் இச்சுவடிகள் சரித்திரச்சுவடிகள்
என்ற பெயரை இழந்து இதிகாசச்சுவடிகள்
என்றழைக்கப்பட்டன. சூரர்கள் பெரும்பாலும்
தன்னுடைய முன்னோர்களின் சிறந்த வழிமுறைகளை
மறந்தார்கள். தான் எப்பொழுதுமே இவ்வாறுதான்
பாடுபட்டு வாழ்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணம்
வேருன்றியது. தென்காட்டுத் துறவிகளுக்கு
இவர்களின் நிலைமீது அக்கறை பெரிதாக
இல்லாததனால், சூரர்களுக்கு தானும் ஒருகாலத்தில்
சிறந்த மக்களாகத்தான் இருந்தோம் என்பதையும்,
சௌரியர்களே சூரர்களின் வம்சம்தான் என்பதையும்
அவ்வப்பொழுது எடுத்துரைப்பது ராஜகுருக்களின்
கடமையானது. காலம் செல்லச் செல்ல ராஜகுருவின்
அறிவுரையை நம்பியவர்களின் எண்ணிக்கையும்
குறைந்துகொண்டே வந்தது. போகப்போக, சூர
நாட்டோர் பொதுவாக சுவடிகள் கூறும் கதைகளை
நம்பவில்லை. அவை கற்றுக்கொடுக்கும் உயர்ந்த
தத்துவங்களையும் வழிமுறைகளையும்
பின்பற்றவில்லை. சுவடிகள் சொல்லுவது வெறும்
கற்பனைக் கதைகள்தான் என்றும், சௌரியர்கள்
வேறுலக தேவர்கள் என்றும் நம்பத் துவங்கினர்.

இப்படி வாழ்ந்துவந்த சூரர்களின் ஜனத்தொகை
அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது. வாழ்க்கைத்தரம்
குறைந்துக்கொண்டே வந்ததனால் வாழும் நாட்டின்
பெருமைகளையும் இயற்கை வகுத்த

அமைப்புகளையும் தவிர்த்து இரைதேடிச் செல்லும் வனவிலங்குகள் போல் ஊர் விட்டு ஊர் தாவி, இடப்பற்றாக்குறை காணும்போது புதிய சிற்றூர் உண்டாக்கி சூரதேசத்தை ஒழுங்கற்ற முறையில் பெருக்கினர்.

சில நூற்றாண்டுகளுக்கு இப்படியே வளர்ந்து வந்த சூரதேசம், வடமலையின் அடிவாரம் வரை பெருத்தது. இம்முறையற்ற வளர்ச்சியின் பிறப்புதான் எல்லையூர். அருகில் இருந்த செளரிய தேசத்தின் செழுமை இங்கு வாழும் பாழ்மக்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. செளரியர்களின் நீண்ட ஆயுளைப் பற்றிய பின்கதை தெரியாமலும், தன் சொந்த நாட்டின் ஆழ்ந்த தத்துவங்களைப் பற்றி அறியாமலும், செளரியர்களின் செளகரியங்களைக் கண்டு வியப்படைந்தனர். பொறாமைக்கொண்டனர். அவர்களில் சிலர் செளரியர்கள் கொண்டாடும் செளகரியங்களை நேசித்து வெட்கம் விட்டு செளரியதேசம் சென்று பிச்சை எடுத்தனர்.

மற்றும் சிலர் பிச்சை எடுக்கும் அவமானத்தை அனுபவிப்பதை விட திருடி வாழ முடிவெடுத்து அவ்வப்பொழுது செளரியதேசத்தினுள் புகுந்து கொள்ளையடித்தனர். காலம் செல்லச்செல்ல இக்கொள்ளைகளின் அடுக்குநிகழ்வு சீராக அதிகரித்தது. அவற்றின் கொடுமையும் மூர்க்கமும் அதற்கேற்ப வளர்ந்தது.

அச்சமயம் செளரியதேசத்தில் தேசப்பாதுகாப்பிற்காக கதிர்ச்சுடி உட்பட பல வலுமிக்க ஆயுதங்களை செளரியர்கள் கண்டுபிடித்தார்கள். சூரர்களின் ஜனத்தொகை செளரியர்களின் மொத்த எண்ணிக்கையை விட பல மடங்கு அதிகமாக இருந்தாலும் செளரியர்கள் நினைத்தால் சூரர்கள் அனைவரையும் சற்றே முயற்சித்து ஒழித்துக்கட்டுமளவு ஆற்றல் கொண்டார்கள். சூரர்களின் மீது ஆத்திரம் கொண்டு அவர்களை அவ்வாறே அடியோடு தீர்த்துக்கட்ட

வேண்டும் என்ற எண்ணம் பல செளரியர்களுக்கு இருந்தது. அவர்களில் சிலர் செளரிய உயராலோசனை சபையிலும் இருந்தார்கள். சூரியப்பிரதா மட்டும் குறுக்கிடவில்லை என்றால் சூரர்களின் கதை அப்போதே முடிந்திருக்கும் - மனிதாபமும் தொலைநோக்குப்பார்வையும் மிகுந்த சூரியப்பிரதா சூரர்களை ஒழித்துக்கட்டும் திட்டங்களை எதிர்த்தான்.

“சூரர்களே நம் மக்களின் மூதாதையர்கள். தாய் தந்தையருடன் கொண்ட மாற்றுக்கருத்தால் வீட்டை விட்டு வெளியேறிய குழந்தை அதன் பெற்றோரையே கொல்லுமா? ஒருநாள் மீண்டும் சேர்ந்து வாழ ஆசைப்படாதா? நமக்கில்லை என்றாலும் நம்முடைய சந்ததிகளுக்கு அது முக்கியமாக இருக்கும். உங்கள் விருப்பப்படி இவ்வித தீவிரமான தீர்மானம் எடுத்தால், நம் சந்ததிகள் அல்லவா பாதிக்கப்படுவார்கள்?” என்றான்.

“மன்னிக்கவேண்டும் பிரபோ. உங்கள் உவமானம் சரியில்லை. நாம் தாய் தந்தையாருடன் சண்டைப்போட்டு வெளியேறிய குழந்தைகள் அல்ல. தண்டிக்கப்பட்டு விரட்டியடிக்கப்பட்டவர்கள். பெற்றோர்கள் என்று நீங்கள் அழைப்பவர்கள் எங்கள் தெய்வமான உங்கள் தாயை அல்லவா பழித்தார்கள்? இதை நாங்களா உங்களுக்கு நினைவூட்ட வேண்டும்?” என்று சபையோர் எதிர்த்தார்கள்.

சூரர்கள் தன் தாய்க்கு விதித்த தண்டனையைப் பற்றிய கதைகளை பலமுறை சிறுவயதில் சூரியப்பிரதா தன் அன்னை சொல்லக் கேட்டிருந்தான். அவன் வளரும்போது பலமுறை சுரு சூரர்களிடம் கோரிக்கையிட்டு போராடியதையும் நேராகப் பார்த்திருந்தான். சில சமயங்களில் அவனும் உணர்ச்சிவசப்பட்டு சூரர்களின் மீது ஆத்திரம் கொண்டு தன் தாயிடம் கோபப்பட்டு சூரர்களை ஏசியிருந்தான். ஆனால் அந்த உணர்ச்சிவேகங்களுக்கு சுரு எப்பொழுதுமே இடம் கொடுத்ததில்லை:

“நம்மை பழிப்பவர்களை ஒழித்துக்கட்டுவதில் நமக்கு ஒரு பிரயஜோனமும் இல்லை. அவர்களுடைய

மனதை மாற்றி நமது வழிக்குக் கொண்டு வந்து நம்மைப் பாராட்ட வைப்பதில்தான் உண்மையான திறமையுள்ளது.” என்றே சுரு அவனுக்கு போதித்திருந்தாள்.

அப்படிச் கற்றுக்கொடுத்த தாயின் நற்பெயரை சூரதேசத்தில் நிலைநாட்டவேண்டும் என்பதே சூரியப்பிரதா எடுத்த முடிவிற்கு காரணமாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் சூரியப்பிரதா தன் தந்தையிடத்திலிருந்து பெற்ற மனிதாபமானம் அதைவிட பெரிய காரணமாக இருந்தது.

ஒரு மனிதனின் உண்மையான குணத்தைப் பற்றி அறியவேண்டும் என்றால் அவனுக்குப் பதவியும், அபயமும், அதிகாரமும் இருக்கும்போது அவன் எப்படி செயல்படுகிறான் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும் – சூரர்களை ஒழித்துக்கட்டவேண்டும் என்று சபையோர் அவனிடம் கோரிக்கையிடும்போது சூரியப்பிரதாவிற்கு இரத்ததாகம் இருந்திருந்தால் சபையோர் சொல்லிற்கிணங்கி பரம்பரைப் பகை என்ற சாக்கை வைத்து தாகத்தைத் தணித்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அவன் அவ்வாறு செய்யாமல் சூரர்களின் நலனுக்காக மேலும் வாதாடி அவர்களுக்கு சௌரியர்களினால் எவ்வித அபாயமும் நேரக்கூடாது என்றே அறிவுறுத்தினான். இதனால் சில ஆண்டுகளுக்கு சபையோர்களுடைய அந்தமற்ற புகார்களையும் கூக்குரல்களையும் சற்று அடக்க முடிந்தது. ஆனால்...

முதல் பாகம் முற்றிற்று

நன்றி

என்றும் மாறா தெழில்மிகு மா. ரா. என்பவளுக்கு